

CĂRȚI ROMANTICE



Trandafirul
sălbatic

SUSAN
ELIZABETH
PHILLIPS

Poate că Războiul de Secesiune din Statele Unite s-a terminat pentru restul țării, dar nu și pentru Kit Weston. Curajoasă și învățată să nu aibă încredere în nimeni, Kit vine la New York cu un singur scop: deghizată în băiat, vrea să-l omoare pe Baron Cain, misteriosul tutore care stă între ea și Risen Glory, plantația din Carolina de Sud pe care o iubește mai mult decât orice pe lume. Dar ceea ce nu știe Kit este că eroul yankeu nu este doar cel mai mare dușman al ei – este bărbatul care va trezi în puștoaica sălbatică pasiunile unei femei. Și va fi mult mai greu să-l facă să dispară din viața ei decât a crezut la început...

Când o surprinde pe Kit încercând să se strecoare pe proprietatea lui, Cain este convins că e vorba doar de un puști sărac, așa că îi oferă o slujbă. Dar nu trece mult până când descoperă adevărul – micul vagabond angajat ca grăjdar este o frumusețe cu voință puternică și ochi violet, care reușește mereu să-l scoată din minți. Sfâșiată între pasiunea pentru bărbatul care îi este perechea perfectă și visul dintotdeauna de a fi stăpână la Risen Glory, Kit va fi acum nevoită să aleagă între mândrie și dorințele inimii.

Susan Elizabeth Phillips a scris 23 de romane traduse în 30 de limbi, prezente pe lista de bestselleruri din *New York Times*, *Publisher's Weekly* și *USA Today*. A primit patru premii RITA pentru „Cel mai bun roman“, precum și Premiul pentru întreaga activitate din partea *Romantic Times*.



Tradiție din 1989



www.litera.ro

ISBN 978-606-33-1126-0



9 786063 311260

Just Imagine
Susan Elizabeth Phillips
Copyright © 1984, 2001 Susan Elizabeth Phillips



Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Lira
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@lira.ro

Ne puteți vizita pe
www.lira.ro/lirabooks.ro

Trandafirul sălbatic
Susan Elizabeth Phillips

Copyright © 2016 Grup Media Lira
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Maria Popa
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PHILLIPS, SUSAN ELIZABETH
Trandafirul sălbatic / Susan Elizabeth Phillips;
trad. : Anca Cristina Ilie - București: Lira, 2016

ISBN 978-606-33-1126-0

I. Ilie, Anca Cristina (trad.)

821.111(73)31-135. 1

SUSAN ELIZABETH PHILLIPS
Trandafirul sălbatic

Traducere din limba engleză
Anca Cristina Ilie



capitolul 1

Bătrânul vânzător ambulant îl observă imediat, pentru că băiatul se potrivea ca nuca în perete în mulțimea de agenți de bursă și bancheri bine îmbrăcați, care se înghesuiau pe străzile din sudul Manhattanului. Păr negru tuns scurt, care ar fi putut fi cărlionțat dacă era curat, se ițea în toate părțile de sub marginea unei pălării ponosite de ferru. O cămașă cadrilată, deschisă la gât, poate ca o concesie făcută căldurii de început de iulie, acoperea niște umeri înguști și fragili, în timp ce o curea de piele îi lega nădragii soioși și foarte mari. Băiatul avea în picioare ghete negre care păreau prea mari pentru un individ atât de mic, și ducea o desagă sub braț.

Vânzătorul ambulant se sprijinea de un cărucior plin cu răvi cu produse de patiserie și se uita la băiatul care-și croia drum prin mulțime, ca și cum ar fi fost un inamic care trebuia cucerit. Bătrânul vedea lucruri care altora le scăpau, și băiatul acesta îi aprindea cumva imaginația.

- Hei, tu de colo, *ragazzo!* Am o plăcintă pentru tine. Ușoară ca sărutul unui inger. *Vieni qui.*

Băiatul își înalță capul, apoi se uită cu jind la răvile cu plăcinte pe care soția bătrânului le făcea proaspete în fiecare zi. Vânzătorul ambulant aproape că îl auzea numărându-și marunțișul pe ascuns în desaga pe care o strângea atât de protector:

- *Vino, ragazzo.* Este darul meu pentru tine. Luă o tartă groasă cu mere. Darul unui om bătrân pentru un nou-venit în acest cel mai important oraș din lume.

Băiatul bagă un deget sfidător în betelia pantalonilor și se apropie de cărucior.

- Frate, ce te face să crezi că-s nou-venit?

Accentul lui era dens ca mirosul de iasomie care se simte peste un camp de bumbac din Carolina, iar bătrânul își ascunse un zambet.

- Poate că e doar o prostie, nu-i așa?

Băiatul ridică din umeri și dădu cu piciorul într-un gunoi de pe jos.

- Nu zic nici că sunt, nici că nu sunt. Băiatul arătă spre tartă cu un deget murdar. Cât vrei pentru asta?

- Nu ți-am zis că e cadou?

Băiatul se gândi puțin, apoi aprobă scurt din cap și întinse mâna.

- Mulțumesc frumos.

Imediat ce luă tarta, doi oameni de afaceri îmbrăcați cu redingote și jobene veniră lângă căruș. Băiatul trecu o privire disprețuitoare peste ceasurile lor de aur, umbrelele lor tip baston și pantofii negri lustruiți.

- Yankei proști, murmură el.

Bărbații erau prinși în conversație și nu îl auziră, dar de îndată ce plecară, bătrânul se încrunță.

- Cred că orașul ăsta al meu nu e un loc prea bun pentru tine, nu-i așa? Războiul s-a încheiat doar de trei luni. Președintele nostru este mort. Spiritele sunt încă incinse.

Băiatul se așeză pe marginea trotuarului ca să mănânce tarta.

- N-am ținut așa tare cu domnul Lincoln. Mi se părea pueril.

- Pueril? *Madre di Dio!* Ce înseamnă cuvântul ăsta?

- Prostuț ca un copil.

- Și unde învață un băiat ca tine un astfel de cuvânt?

Băiatul își făcu umbră cu mâna la ochi ca să se ferească de soarele după-amiezii târzii și se uită chiorăș la bătrân.

- Ciritul e pasiunea mea. Am învățat acel cuvânt special de la domnul Ralph Waldo Emerson. Sunt un admirator al domnului Emerson. Începu să ronțăie delicat tarta de pe margine. Bineînțeles, nu am știut că era yankeu, când am început să-i citesc eseurile. Am înnebunit când am aflat. Oricum, era prea târziu. Îi eram deja discipol.

- Domnul ăsta Emerson... Ce spune el atât de special?

O bucațică de măr rămase agățată de vârful arătătorului murdar al băiatului, și el o linse cu o limbă mică și roz.

- Vorbește despre caracter și încredere în sine. Cred că încrederea în sine este cel mai important atribut pe care îl poate avea o persoană, nu crezi?

- Credința în Dumnezeu. ăsta e cel mai important lucru.

- Nu mă mai simt așa de aproape de Dumnezeu, sau chiar de Iisus. Eram foarte credincios, dar cred că am văzut prea multe în ultimii ani. I-am văzut pe yankei cum ne omorau vitele și ne ardeau hambarele. I-am văzut când au tras în câinele meu, Fergis. Am văzut-o pe doamna Lewis Godfrey Forsythe pierzându-și soțul și fiul Henry în aceeași zi. Ochii mei se simt bătrani.

Vanzătorul ambulant se uită mai atent la băiat. O față mică, în formă de inimă. Un nas cu vârful ușor ridicat. Părea cumva un păcat că bărbăția urma să înăsprească în curând aceste trăsături delicate.

- Câți ani ai, ragazzo? Unsprezece? Doisprezece?

O umbră de circumspecție îi străbătu privirea în ochii de o nuanță uimitoare de violet profund.

- Destul de bătrân, cred.

- Și părinții tăi?

- Mama a murit când m-am născut. Tata a murit la Shiloh acum trei ani.

- Și tu, ragazzo? De ce-ai venit aici, în orașul meu, New York?

Băiatul arunca și ultima bucată de tartă în gură, își luă desaga sub braț și se ridică în picioare.

- Trebuie să protejez ceea ce e al meu. Îți mulțumesc frumos pentru tartă. A fost o adevărată plăcere să te cunosc. O porni mai departe, apoi ezită. Și doar ca să știi... Nu sunt băiat. Și mă cheamă Kit.

Cum mergea spre centru, spre Washington Square, urmând instrucțiunile pe care le primise de la o doamnă pe feribot, își dădu seama că nu trebuia să-i fi spus

bătrânului numele său. O persoană aflată aici pentru a comite o crimă nu ar trebui să-și facă publicitate. Cu excepția faptului că nu era vorba de o crimă. Ci de dreptate, chiar dacă instanțele yankee nu ar vedea lucrurile în acest fel, dacă ar fi prinsă. Ar face mai bine ca ei să nu afle niciodată că Katharine Louise Weston de pe plantația Risen Glory, aproape de ceea ce mai rămăsese din Rutherford, Carolina de Sud, se aflase vreodată la o distanță oricât de mică de orașul ăsta al naibii al lor.

Strânse mai bine desaga. Conținea revolverul Pettin-gill cu șase gloanțe al tatălui ei, un bilet de tren înapoi la Charleston, *Eseurile* lui Emerson, prima ediție, un schimb de haine și banii de care avea nevoie aici. Ar fi vrut să rezolve treaba în aceeași zi ca să se întoarcă acasă, dar avea nevoie de timp ca să îl urmărească pe ticălosul de yankeu și să ajungă să li cunoască drumurile. Uciderea lui era doar jumătate din treabă. Cealaltă jumătate era să nu fie prinsă.

Charleston era cel mai mare oraș pe care îl văzuse până atunci, dar New Yorkul nu semăna deloc cu Charlestonul. Mergând pe străzile zgomotoase, pline de viață, trebui să recunoască în sinea ei că erau niște priveliști frumoase. Biserici minunate, hoteluri elegante, centre comerciale cu intrări mari de marmură. Dar amărăciunea o reținea să se bucure de ce vedea în jur. Orașul părea neatins de războiul care sfâșiasc Sudul. Dacă exista un Dumnezeu, atunci ea spera ca El să vegheze ca sufletul lui William T. Sherman să ardă în iad.

Cu ochii după un flașnetar, nu se uită pe unde mergea și se ciocni de un bărbat care se grăbea spre casă.

- Hei, băiete! Ai grijă!

- Tu să ai grijă! mării ea. Și nu sunt băiat!

Dar omul dispăruse deja după colț.

Oare toată lumea era oarbă? Din ziua în care plecase de la Charleston, oamenii o luaseră drept băiat. Nu-i plăcea, dar probabil era mai bine așa. Un băiat care ră-tăcea singur de colo-colo nu sărea în ochi la fel ca o fată. Oamenii de acasă nu o confundau niciodată. Desigur,

ei o cunoșteau de când se născuse, așa că știau că ea nu avea deloc răbdare cu zorzoanele de fete.

Numai dacă nu se schimba totul atât de repede. Carolina de Sud. Rutherford. Risen Glory. Chiar și ea. Bătrânul crezuse că era un copil, dar nu era. Împlinise deja optsprezece ani, ceea ce însemna că era femeie. Era ceva ce corpul ei nu ar fi lăsat-o să uite, dar mintea ei refuza să accepte. Ziua ei de naștere, la fel ca sexul, păreau întâmplătoare și, asemenea unui cal care se confruntă cu un gard prea mare, ea decisese să le evite.

Zări un polițist în față și se ascunse într-un grup de muncitori care cărau niște cutii cu scule. În ciuda tartei, îi era foame încă. Era și obosită. Ce bine dacă ar fi fost acasă la Risen Glory acum, cățărându-se într-unul din piersicii din livadă, sau la pescuit, sau stând de vorbă cu Sophronia în bucătărie. Strânse degetele în jurul unei bucăți de hartie în buzunar pentru a se liniști că era încă acolo, chiar dacă adresa imprimată pe ea îi era gravată permanent în memorie.

Înainte să găsească un loc unde să innopteze, trebuia să vadă casa cu ochii ei. Poate că ar putea să îl zărească pe cel care amenința tot ce iubise ea vreodată. Apoi, se va pregăti să facă ceea ce nici un soldat, din toată armata Statelor Confederate americane, nu reușise să facă. Va scoate arma și îl va ucide pe maiorul Baron Nathaniel Cain.

Baron Cain era un om periculos de frumos, cu părul roșcat, un nas sculptat și ochii cenușii, care îi dădeau chipului aspectul nesăbuit al unui om care trăia la limita pericolului. De asemenea, era plictisit. Chiar dacă Dora Van Ness era frumoasă și aventuroasă din punct de vedere sexual, el regreta invitația la cină. Nu se simțea în stare să îi asculte pâlăvrăgeala. Știa că ea era pregătită, dar mai zăbowa la un pahar de coniac. Le trata pe femei după regulile lui, nu ale lor, iar un coniac atât de vechi nu trebuia să fie grăbit.

Fostul proprietar al casei păstrase o excelentă pivniță de vinuri, al cărei conținut, împreună cu casa în sine,

Cain le datora nervilor lui de oțel și unei perechi de popi. Scoase un trabuc subțire dintr-o cutie de lemn pe care o lăsase menajera pentru el pe masă, li tăie capătul și îl aprinse. În alte câteva ore, era așteptat la unul dintre cele mai bune cluburi din New York pentru ceea ce era sigur că va fi un joc de pocher cu miză mare. Înainte de asta, se va bucura de farmecele mai intime ale Dorei.

Lăsându-se pe spate pe scaun, îi surprinse privirea alunecând pe cicatricea care îi desfigura dosul mâinii drepte. Era una dintre multele pe care le adunase, și toate păreau să o excite.

- Nu cred că ai auzit un cuvânt din tot ce-am spus toată seara, Baron.

Ea își trecu limba peste buze și îi aruncă un zâmbet viclean.

Cain știa că femeile îl socoteau frumos, dar el nu dădea mare importanță felului în care arăta, și cu siguranță nu se mândrea prea tare cu asta. După părerea lui, fața lui nu avea nimic de-a face cu el însuși. Era o moștenire de la un tată cu voință slabă și o mamă care și-ar fi desfăcut picioarele pentru orice bărbat pe care punea ochii.

Avea paisprezece ani când începuse să observe că femeile se uitau după el, și le savura atenția. Dar acum, doisprezece ani mai târziu, fuseseră prea multe femei, iar el obosise.

- Bineînțeles că te-am auzit. Mi-ai dat toate motivele pentru care ar trebui să lucrez pentru tatăl tău.

- Este foarte influent.

- Am deja o slujbă.

- Serios, Baron, aceea nu prea e o slujbă. Este o activitate socială.

El o privi fără expresie.

- Nu e nimic social în asta. Jocurile de noroc sunt modul în care îmi câștig existența.

- Dar...

- Vrei să mergem sus sau preferi să te conduc acasă acum? Nu vreau să te rețin prea mult.

Ea sări în picioare imediat și, câteva minute mai târziu, era în patul lui. Sanii ei erau plini, iar el nu înțelegea de ce nu îi simțea mai bine în mâini.

- Rănește-mă, șopti ea. Doar puțin.

El obosise să rănească, obosise de durerea de care nu reușea să scape, chiar dacă războiul se terminase. Făcu o grimasă cinică.

- Orice vrea doamna.

Mai târziu, când fu din nou singur și îmbrăcat pentru noapte, se trezi rătăcind prin camerele casei pe care o câștigase cu o pereche de popi. Ceva din casa asta îi amintea de aceea în care crescuse.

Avea zece ani când mama lui fugise, lăsându-l cu un tată împovărat de datorii într-un conac sumbru din Philadelphia, conac care se degrada pe zi ce trece. Trei ani mai târziu, tatăl lui murise, și un comitet de femei venise să-l ducă la un orfelinat. Fugise chiar în acea noapte. Nu avea nici o destinație în minte, doar o direcție. Spre vest.

Își petrecuse următorii zece ani rătăcind dintr-un oraș în altul - mâna vite, monta șine de cale ferată și căuta aur, până când își dăduse seama că putea găsi mai mult aur pe masa de cărți de joc decât în albiile de râuri. Vestul era un teritoriu nou, care avea nevoie de oameni educați, dar el nici măcar nu recunoștea că știe să citească.

Femeile se îndrăgosteau de băiatul frumos, cu trăsături sculptate și ochi cenușii și reci, care le șoptea o mie de mistere, dar era ceva de gheață în el, ceva ce nici una din ele nu putuse să încălzească. Îi lipseau emoțiile mai blânde care prind rădăcini și înfloresc într-un copil care a cunoscut dragostea. Cain nu știa dacă erau moarte pentru totdeauna sau pur și simplu înghețate. Și nici nu-i păsa prea mult.

Când izbucnise războiul, el traversase râul Mississippi prima oară în doisprezece ani și se înrolase nu ca să ajute Uniunea, ci pentru că era un om care punea cel mai mare preț pe libertate și nu putea suferi ideea de sclavie. Se alăturase trupelor mult-încercate ale lui Grant și atrăsese atenția generalului când capturasera

Fort Henry. Până să ajungă la Shiloh, devenise deja membru al Statului-Major al lui Grant. Fusese cât pe ce să fie ucis de două ori, o dată la Vicksburg, apoi, patru luni mai târziu, la Chattanooga, conducând bătălia de la Missionary Ridge care deschisese calea lui Sherman spre mare.

Ziarele începuseră să scrie despre Baron Cain, numindu-l „Eroul de la Missionary Ridge” și laudându-l pentru curaj și patriotism. După ce Cain făcuse o serie de incursiuni de succes în rândurile inamicilor, generalul Grant fusese citat spunând: „Mai degrabă mi-aș pierde brațul drept decât pe Baron Cain”.

Ceea ce nici Grant, nici ziarele nu știau era că Baron Cain trăia numai pentru riscuri. Pericolul, ca și sexul, îl făceau să se simtă viu și întreg. Poate că de aceea își câștiga existența cu pocherul. Putea să riște totul pe un schimb de cărți.

Doar că totul începuse să pălească. Cărțile de joc, cluburile exclusiviste, femeile - nimic nu însemna pentru el atât cât ar fi trebuit. Ceva lipsea, dar nu avea idee ce anume.

Kit sări în sus trează la sunetul unei voci masculine necunoscute. Obrazul îi era așezat pe paie curate, și o clipă se simți ca acasă, în hambarul de la Risen Glory. Apoi își aminti că acesta fusese incendiat.

- De ce nu te culci, Magnus? Ai avut o zi lungă.

Vocea venea din partea cealaltă a grajdului. Era profundă și limpede, fără vocalele prelungi și consoanele șoptite de la ea de acasă.

Clipi, încercând să vadă prin întuneric. Îi reveni memoria. Iisuse! Adormise în grajdul lui Baron Cain.

Se ridică în cot, vrând să vadă mai bine. Instrucțiunile pe care i le dăduse femeia de pe feribox erau greșite și, până să găsească casa, se innoptase. Se ghemuise în niște copaci o vreme, dar nu se întâmpla nimic, așa că venise în spate și urcase pe zidul care înconjura casa, pentru a vedea mai bine. Când zărise geamul grajdului deschis, hotărâse să se strecoare înăuntru ca să cerceteze locul. Din nefericire, mirosurile familiare de cai și paie

proaspete se dovediseră prea mult pentru ea și adormise în fundul unei boxe goale.

- Vreți să o luați pe Saratoga mâine?

Asta era o altă voce, una cu tonuri familiare, lichide, amintind de felul de a vorbi al foștilor sclavi pe plantații.

- Sar putea. De ce?

- Nu prea-mi place cum i se vindecă copita. Mai lăsați-o câteva zile.

- Bine. O să mă uit la ea mâine. Noapte bună, Magnus.

- Noapte bună, domnule maior.

Maior? Lui Kit îi bubuia inima în piept. Omul cu vocea profundă era Baron Cain! Se strecură la fereastra grajdului și privi peste pervaz la timp ca să-l poată vedea dispărând în casa luminată. Prea târziu. Ratase șansa să îi vadă fata. O întreagă zi pierdută.

Pentru un moment, simți un nod perfid în gât. N-ar fi putut să incurce lucrurile mai rău de-atât nici dacă ar fi încercat. Era trecut de mult de miezul nopții, se afla într-un oraș ciudat yankeu și era gata să fie descoperită din prima zi. Își înghiți nodul din gât și încercă să-și adune gândurile, indesându-și mai bine pălăria pe cap. N-avea rost să mai plângă lucruri deja pierdute. Pentru moment, trebuia să iasă de aici și să-și găsească un loc unde să stea restul nopții. A doua zi își va relua supravegherea de la o distanță mai sigură.

Își luă desaga, se strecură până la ușă și ascultă. Cain intrase în casă, dar unde era cel numit Magnus? Împinse cu grijă ușa și se uită afară.

Lumina de la ferestrele cu perdele se reflecta peste terenul aflat între grajd și casă. Se strecură afară și ascultă, dar curtea era tăcută și pustie. Știa că poarta de fier din zidul înalt de cărămidă era încuiată, așa că trebuia să iasă așa cum intrase, sărind gardul.

Nu-i plăcea porțiunea deschisă de curte pe care trebuia să o traverseze. Se uită din nou spre casă. Apoi inspiră adânc și o lua la fugă.

În momentul în care ieși din grajd, știu că nu era în regulă ceva. Aerul nopții, care nu mai era mascal

de mirosul cailor, aducea mirosul slab și inconfundabil de fum de trabuc.

Îi sări inima. Se lăsă pe călcaie și apoi se aruncă peste zid, dar vița pe care o apucase ca să se ajute să sară se rupse. Se apucă cu disperare de alta, îi scăpă desaga și se trase în sus pe zid. Chiar când să ajungă sus, fu apucată cu putere de turul pantalonilor. Batu cu mâinile în gol și apoi căzu cu putere la pământ, pe burta. O cizmă i se așeză pe spate.

- Ia te uită, ce avem noi aici? rosti tarăgănat proprietarul cizmei deasupra capului ei.

Căderea îi taie răsuflarea, dar ea tot recunoscuse vocea profundă. Bărbatul care o ținea la pământ era dușmanul ei de moarte, maiorul Baron Nathaniel Cain.

Înnebuni de furie. Își infipse mâinile în pământ, luptându-se să se ridice, dar el nici nu se clinti.

- Ia-ți dracului piciorul de pe mine, nenorocitul naibii!

- Nu cred că sunt pregătit să fac asta, replică el, cu un calm care o înfurie și mai tare.

- Lasă-mă să mă ridic! Lasă-mă să mă ridic chiar acum!

- Ai mult tupeu pentru un hoț.

- Hoț! Indignată, ea dădu cu pumnii în pământ. N-am furat nimic în viața mea. Arată-mi un om care spune că am furat, iar eu o să-ți arăt un mincinos.

- Atunci ce făceai în grajdul meu?

Asta o făcu să amuțească. Își scotoci creierul în căutarea unei scuze credibile:

- Eu... am venit aici... ca să caut un loc de muncă la grajduri. Nu era nimeni pe-aici, așa ca am intrat ca să aștept să apară cineva. Cre' c-am adormit.

Piciorul lui nu se clinti.

- Când m-am trezit, era întuneric. Apoi am auzit voci și m-am speriat că ar putea să mă vadă cineva și să creadă că încerc să le fac rău cailor.

- Mie mi se pare că cineva care caută de lucru ar trebui să bată la ușa din spate.

Și lui Kid i se părea la fel.

- Sunt timid, spuse ea.

El chicoti și ridică încet greutatea de pe spatele ei.

- Te las să te ridici acum. Vei regreta dacă încerci să fugi, baiete.

- Nu sunt..., dar se opri la timp. Nu sunt pregătit să fug, schimbă ea, ridicându-se în picioare. N-am greșit cu nimic.

- Cred ca asta rămâne de văzut, nu-i așa?

Chiar atunci, luna ieși din spatele unui nor, iar el nu mai era doar o umbră amenințătoare, ci un om în carne și oase. Ea își ținu respirația.

Era înalt, lat în umeri și suplu. Cu toate că ea nu prea era atentă de obicei la astfel de lucruri, i se păru că era cel mai frumos bărbat pe care îl văzuse vreodată. Cravata îi atârna desfăcută la gât, sub gulerul deschis al cămășii albe cu mânecile închise cu butoni de onix. Purta pantaloni negri și avea o ținută relaxată, cu o mână ușor sprijinită în șold și cu trabucul încă între dinți.

- Ce-ai acolo? Făcu semn cu capul spre baza zidului, unde căzuse desaga ei.

- Nu te privește!

- Arată-mi.

Kit vru să-l sfideze, dar el nu părea că va accepta așa ceva, așa că ea luă desaga din buruieni și o desfăcu.

- Un schimb de haine, o copie a *Eseurilor* domnului Emerson și revolverul Pettingill al tatei. Nu zise nimic despre biletul de tren pentru întoarcerea la Charleston, ascuns în interiorul cărții. Nimic nu-ți aparține de aici.

- Ce face un băiat ca tine cu *Eseurile* lui Emerson?

- Îi sunt discipol.

O ușoară tresărire în colțul buzelor lui Baron.

- Ai bani?

Ea se aplecă să-și strângă desaga la loc.

- Sigur că am bani. Crezi că aș fi atât de pueril încât să vin într-un oraș străin fără bani?

- Cat ai?

- Zece dolari, spuse ea sfidător.

- Nu poți trăi mult timp în New York cu atât.

Ar fi fost chiar și mai critic dacă ar fi știut că de fapt avea doar trei dolari și douăzeci și opt de cenți.

- Ți-am spus că-mi caut de lucru.

- Mi-ai spus.

Ce înalt era! Trebuia să se dea un pas înapoi ca să-l vadă.

- Ar trebui să plec acum.

- Știi că încălcarea proprietății e ilegală. Poate te dau pe mâna poliției.

Lui Kit nu-i plăcea să fie încolțită, așa că ridică bărbia.

- Nu-mi pasă ce faci. N-am făcut nimic greșit.

El își încrucișă brațele pe piept.

- De unde ești, băiere?

- Din Michigan.

La început, ea nu înțelese izbucnirea lui în ras, dar apoi își dădu seama de greșeală.

- Cred că m-ai prins. Sunt de fapt din Alabama, dar acum că abia s-a terminat războiul, nu prea am chef să mă laud cu asta.

- Atunci ai face mai bine să-ți ții gura, spuse el chicotind. Nu ești un pic prea mic ca să ai un pistol?

- Nu văd de ce. Știu să-l folosesc.

- Sunt sigur. Se uită la ea mai îndeaproape. De ce ai plecat de-acasă?

- Nu mai e de lucru.

- Și părinții tăi?

Kit repetă povestea pe care i-o spusese vânzătorului ambulant. Când termină, Cain rămase pe gânduri. Ea trebui să facă o șfortare să nu se agite.

- Băiatul meu de la grajduri a plecat săptămâna trecută. Ai vrea să lucrezi pentru mine?

- Pentru tine? murmură ea încet.

- Da. Ai fi subordonatul omului meu, Magnus Owen. El nu are pielea albă precum crinul, ca a ta, așa că dacă asta te jighește în mândria ta de sudist, mai bine îmi spui acum și nu mai pierdem timpul. Pentru că ea nu răspundea, el continuă: Poți să dormi deasupra grajdului și să mănânci în bucătărie. Salariul e de trei dolari pe săptămână.

Ea dădu cu piciorul în țărână, cu vârful ghetei roase. Se gândea. Dacă aflase ceva în acea zi era că Baron Cain nu va fi ușor de ucis, mai ales acum, ca îi văzuse fața.

Dacă ar lucra în grajdurile lui, ar fi aproape de el, dar i-ar face misiunea de două ori mai periculoasă. Dar de când o deranja pe ea pericolul?

Își vâri adânc mâinile în buzunarele pantalonilor.

- Bine, yankeule, mai pune ceva și ai un nou băiat la grajduri.

Camera ei de deasupra grajdului mirosea frumos a cai, piele și praf. Era mobilată confortabil cu un pat moale, un șezlong din lemn de stejar și un covor spălăcit, precum și cu un lavoar pe care ea îl ignoră. Cel mai important, camera avea o fereastră care dădea spre partea din spate a casei, așa că se putea uita afară.

Așteptă ca Baron Cain să dispară în casă și apoi își aruncă ghetetele și se urcă în pat. În ciuda faptului că trăsesese un pui de somn în grajd, se simțea foarte obosită. Chiar și așa, nu adormi imediat. În schimb, se pomeni întrebându-se cum ar fi arătat viața ei dacă tatăl ei nu ar fi făcut acel drum la Charleston, atunci când ea avea opt ani, și nu și-ar fi pus în cap să se recăsătorească.

Din momentul în care Garrett Weston o văzuse pe Rosemary, fusese dragoste la prima vedere, chiar dacă ea era mai în vârstă decât el și frumusețea ei blondă abia dacă se mai ghicea. Rosemary nu făcuse un secret din faptul că nu putea suferi copiii, iar în ziua în care Garrett o adusese acasă la Risen Glory, ea pledase pentru nevoia de intimitate a cuplului proaspăt căsătorit și o trimisese pe Kit, în vârstă de opt ani, să doarmă într-o căsuță lângă cele ale sclavilor. Lui Kit nu i se mai permisese niciodată să se întoarcă în casă.

Dacă cumva uita cine era stăpâna casei, Rosemary avea grijă să îi amintească cu o palmă peste față sau peste ureche, astfel încât Kit se rezumă în cele din urmă la granițele bucătăriei. Chiar și lecțiile sporadice pe care le primea de la un tutore din vecini se desfășurau în acea căsuță.

Garrett Weston nu fusese niciodată un tată atent, și abia observa că singurul lui copil primea mai puțină atenție decât copiii sclavilor săi. Era prea obsedat de frumusețea și senzualitatea lui soție.

Vecinii erau scandalizați. Acel copil se sălbăticește! Destul de grav dacă ar fi fost băiat, dar chiar și un nebun ca Garrett Weston ar trebui să știe suficient pentru a nu lăsa o fată singură în felul acesta.

Pe Rosemary Weston nu o interesa deloc societatea locală și ignora vocile care spuneau că Kit ar avea nevoie de o guvernantă sau, cel puțin, de îmbrăcăminte acceptabilă. În cele din urmă, vecinele începură să o îmbrace pe Kit cu rochii rămase de la fiicele lor și să îi țină prelegeri privind comportamentul potrivit pentru o fată. Kit ignorase prelegerile și schimbase rochiile pe nădragi și cămăși de băieți. Până la zece ani, știa deja să tragă cu pistolul, să injure, să călărească fără șa, și chiar fumase o țigară.

Noaptea, când o copleșea singurătatea, își amintea că noua ei viață avea avantaje pentru o fată născută cu un suflet aventuros. Putea să se urce în piersicii din livadă oricând voia și să se dea în leagăne confecționate din sfori în hambar. Bărbații din comunitate o învățaseră să călărească și să pescuiască. Ea se strecură în bibliotecă înainte ca mama ei vitregă să iasă din dormitor dimineța și scotocea după cărți fără nici o teamă de cenzură. Iar dacă își julea un genunchi sau li intra o așchie în picior, alerga mereu la Sophronia la bucatărie.

Războiul schimbase totul. Primele împușcături se auziseră la Fort Sumter cu o lună înainte ca ea să împlinească paisprezece ani. Nu mult după aceea, Garrett Weston lăsase conducerea plantației pe mâna lui Rosemary și se alăturase armatei confederate. Pentru că mama vitregă a lui Kit nu se trezea niciodată înainte de ora 11 și ura munca în aer liber, Risen Glory începuse să decadă. Kit încercase cu disperare să ia locul tatălui ei, dar războiul dusesese la căderea pieței bumbacului din Sud, iar ea era prea tânără pentru a se ocupa de tot.

Sclavii fugiseră. Garrett Weston fusese ucis la Shiloh. Cu amărăciune, Kit primise vestea că el îi lăsase moștenire soției sale plantația. Kit primise un fond fiduciar

de la bunica ei, în urmă cu câțiva ani, dar asta nu însemna nimic pentru ea.

Curând după aceea, soldații yankei trecuseră prin Ruthertford, incendiind totul în calea lor. Atracția lui Rosemary pentru un tânăr și chipeș locotenent din Ohio și invitația ei ulterioară în dormitor salvaseră casa de la Risen Glory, dar nu și dependențele. La scurt timp după capitularea lui Lee la Appomattox, Rosemary murise într-o epidemie de gripă.

Kit pierduse totul. Tatăl, copilăria, drumul în viață. Numai pământul rămăsese. Doar Risen Glory. Și ghemuindu-se sub pătură pe pat, în camera de deasupra grajdului deținut de Baron Cain, știa că asta era tot ce conta. Indiferent de ceea ce trebuia să facă, avea să își ia proprietatea înapoi. Adormi imaginându-și cum va fi atunci când Risen Glory va fi în sfârșit a ei.

Grajdul avea patru cai, o pereche potrivită pentru trăsură și doi cai pentru vânătoare. Ceva din tensiunea lui Kit se mai risipi în dimineața următoare, când un cal cu pete negre, cu gâtul lung și elegant, se frecă de umărul ei. Totul va fi bine. Va ține ochii deschiși și va câștiga timp. Baron Cain era periculos, dar ea avea avantajul că își cunoștea dușmanul.

- Il cheamă Apollo.

- Ce?

Se răsuci pe călcăie și văzu un tânăr cu pielea ciocolatie și ochii mari, expresivi, în picioare de partea cealaltă a ușii care separa boxele de pe culoarul central al grajdului. Tânărul avea între 20 și 25 de ani, umeri înguști și era suplu. O corcitură de câine alb cu negru aștepta răbdător la picioarele lui.

- Calul ăla. Numele lui e Apollo. Este preferatul maiorului pentru călărie.

- Nu mai spune! Kit deschise ușa și ieși din boxă.

Corcitura o adulmecă, în timp ce tânărul o privea critic.

- Eu sunt Magnus Owen. Maiorul a zis că te-a angajat aseară, după ce te-a prins că te strecurai afară din grajd.

- Nu mă strecuram. Ei bine, nu chiar. Maiorul ăsta al tău e cam suspicios din fire, asta-i tot. Ea se uită în jos spre corcitură de câine. E câinele tău?

- Da. Îl strig Merlin.

- Mie imi pare un fel de glumă de câine.

Fruntea netedă și înaltă a lui Magnus se încreți de indignare.

- Acuma, de ce vrei să spui așa ceva, baiete? Nici măcar nu-mi cunoști câinele!

- Ieri după-amiază am dormit în boxa de colo. Dacă Merlin ar fi fost un câine, de orice fel, ar fi fost foarte nervos pe chestia asta. Kit se aplecă și îl mângăie absentă după urechi.

- Merlin nu a fost aici ieri după-amiază, spuse Magnus. A fost cu mine.

- Oh! Atunci, înseamnă că am doar idei preconcepute. Yankeeii mi-au ucis câinele, pe Fergis. Cel mai bun câine pe care l-am cunoscut vreodată. Îl jelesc și acum.

Expresia lui Magnus se mai îmblânzi puțin.

- Cum te cheamă?

Ea făcu o mică pauză, dar apoi decisă că era mai ușor să-și folosească propriul prenume. În spatele capului lui Magnus, zări o cutie de ulei de harnașament Finney.

- Numele meu e Kit. Kit Finney.

- Un nume tare amuzant pentru un băiat.

- Părinții mei au fost mari admiratori ai lui Kit Carson, luptătorul indian.

Magnus păru că îi acceptă explicația și curând îi spu-neau care îi erau îndatoririle. După aceea, se duseră în bucătărie ca să ia micul dejun, și o prezentă menajerei.

Edith Simmons era o femeie robustă, cu păr subțire cenușiu și opinii puternice. Fusese bucătăreasă și menajeră la fostul proprietar și fusese de acord să rămână doar atunci când aflase că Baron Cain era necăsătorit și deci nu exista vreo soție care să-i spună cum să-și facă treaba. Edith credea în cumpătate, mâncare bună și igienă personală. Ea și Kit parcă deveniră dușmani de la bun început.

- Băiatul ăsta e prea murdar ca să mănânce cu oame-nii civilizați!

- Nu te contrazic, răspunse Magnus.

Kit era prea infometată ca să ce certe prea mult, așa că se duse în cameră și se stropi cu niște apă pe față și pe mâini, dar refuză să se atingă de săpun. Săpunul mirosea a fată, iar Kit se lupta cu tot ce era feminin de când își aducea aminte.

În timp ce devora copiosul mic dejun, îl studia pe Magnus Owen. După felul în care doamna Simmons ținea cont de părerea lui, era evident că el era o figură importantă în gospodărie, lucru neobișnuit pentru un bărbat de culoare în orice împrejurare, dar mai ales pentru unul atât de tânăr. Ceva îi deștepta amintirile lui Kit, dar abia când terminară de mâncat își dădu seama că Magnus Owen îi amintea de Sophronia, bucătăreasa de la Risen Glory și singura persoană pe care Kit o iubise vreodată. Și Magnus, și Sophronia se purtau de parcă ei știau totul.

Simți ca un junghi dorul de casă, dar se forță să îl alunge. Se va întoarce repede la Risen Glory, aducând plantația înapoi la viață.

În acea după-amiază, după ce-și termină treaba, se așeză la umbră lângă ușa principală a grajdului, cu brațele în jurul lui Merlin, care adormise cu nasul în poala ei. Câinele nu se clinti când se apropie Magnus.

- Animalul asta n-are nici o valoare, șopti ea. Dacă ai fi fost un criminal, aș fi mort deja.

Magnus chicoti și se așeză lângă ea.

- Trebuie să recunosc, Merlin nu prea este un câine de pază grozav. Dar este încă tânăr. Era doar un cățeluș când l-a găsit maiorul dând târcoale pe aleea din spatele casei.

Kit îl văzuse pe Cain o singură dată în acea zi, când el îi ordonase să pună șaua pe Apollo. Fusese prea plin de el însuși pentru a-și petrece câteva minute în plus acolo. Nu că ea ar fi vrut să vorbească cu unul ca el. Dar așa, din principiu.

Ziarele yankee îl numeau „Eroul de la Missionary Ridge”. Ea știa că Baron Cain luptase la Vicksburg și Shiloh. Poate că era chiar omul care îl ucisese pe tatăl ei. Nu i se părea corect ca el să fie încă în viață, când atât

de mulți soldați confederați curajoși erau morți. Și era chiar și mai nedrept ca fiecare respirație a lui să-i amenințe singurul lucru care îi mai rămăsese pe lume.

- De când îl cunoști pe maior? întrebă ea cu grijă.

Magnus smulse un fir de iarbă și începu să-l mestece.

- De la Chattanooga. Aproape și-a pierdut viața salvând-o pe a mea. De atunci suntem mereu împreună.

O suspiciune îngrozitoare începu să incolțească în mintea lui Kit.

- Nu luptai pentru yankei, nu-i așa, Magnus?

- Ba sigur că luptam pentru yankei!

Simțea că ar trebui să fie dezamăgită, dar îi plăcea de Magnus.

- Mi-ai spus că ești din Georgia. De ce nu ai luptat pentru statul tău natal?

Magnus scoase firul de iarbă din gură.

- Ai mult tupeu, băiete. Stai aici cu un bărbat de culoare și, rece ca un pește, îl întrebi de ce nu a luptat alături de cei care îl țineau în lanțuri. Aveam doisprezece ani când am fost eliberat. Am venit în Nord. Am primit un loc de muncă și am mers la școală. Dar nu eram cu adevărat liber, m-ai înțeles? Nici măcar un singur negru din această țară nu putea fi într-adevăr liber, atâta vreme cât frații și surorile sale erau încă sclavi.

- La început, nu a fost o chestiune de sclavie, explică ea cu răbdare. Era o chestiune dacă un stat are dreptul de a se guverna fără intervenții din afară. Sclavia a fost doar un accident.

- Poate a fost un accident pentru tine, albule, dar nu a fost un accident pentru mine.

„Negrii cu siguranță sunt foarte sensibili“, se gândi ea, ridicându-se și plecând. Dar mai târziu, în timp ce pune-a doua porție de furaj la cai, se gândea încă preocupată la ce spusese el. Își amintea de mai multe discuții aprinse pe care le avusese cu Sophronia.

Cain sări de pe spatele lui Apollo cu o grație neobișnuită pentru un om de talia lui.

- Ai grijă de el să se răcorească, băiete. Nu vreau un cal bolnav. Îi aruncă lui Kit căpastrul și o porni spre casă.

- Știu ce am de făcut, strigă ea. Nu trebuie să-mi spună un yankeu cum să am grijă de un cal încălzit și transpirat.

Nici nu-i ieșiseră bine cuvintele din gură, că-și dori să le ia înapoi. Era abia miercuri, iar ea nu putea risca încă să fie concediată.

Aflase deja că duminică era singura noapte când doamna Simmons și Magnus nu dormeau în casă. Doamna Simmons avea zi liberă și stătea cu sora ei, iar Magnus își petrecea noaptea într-un mod pe care doamna Simmons îl descria ca fiind bețivan și destrăbălat, nepotrivit pentru un tânăr. Kit trebuia să-și țină gura încă patru zile. Apoi, când va veni noaptea de duminică, avea să-l ucidă pe nemernicul ăla de yankeu, care se uita la ea cu ochii lui cenușii și reci.

- Dacă crezi că ai fi mai fericit lucrând pentru altcineva, eu pot găsi oricând un alt băiat la grajd.

- N-am zis că vreau să lucrez pentru altcineva, mormâi ea.

- Atunci poate ar fi mai bine să încerci un pic mai mult să-ți ții gura.

Ea lovi în pământ cu piciorul.

- Și, Kit?

- Da!

- Fă o baie. Oamenii se plâng de cum miroși.

- O baie! Aproape că se sufocă de furie și abia putu să-și țină cumpătul.

Cain pare că savurează chinul ei.

- Mai vrei să-mi spui ceva?

Ea își încleștă dinții și se gândi la dimensiunea găurii de glonț pe care intenționa să i-o lase în cap.

- Nu, domnule, mormâi ea.

- Atunci am nevoie de trăsura la ușa din față într-o oră și jumătate.

Ducându-l pe Apollo în jurul curții, dădu drumul la un sir de injurături șoptite. Uciderea acelu yankeu o să-i facă mai mare plăcere decât orice în toți cei optsprezece ani ai ei. Ce-l privea pe el dacă-și făcea ea baie sau nu? Nu prea le avea cu băile. Toată lumea știa că te făceau sensibil la gripă. În plus, ar trebui să-și scoată

hainele, și ea ura să-și vadă trupul de când îi crescuseră sanii, pentru că nu se potriveau cu cine voia ea să fie.

Adică, bărbat.

Fetele erau moi și slabe, dar ea ștersese acea parte din ea însăși, până când devenise puternică și dură ca orice bărbat. Atâta vreme cât nu va pierde din vedere acest lucru, va fi bine.

Încă se simtea ciudat în timp ce stătea între capetele suri de la trasura și îl aștepta pe Cain să iasă din casă. Își aruncase niște apă pe față și își luase celălalt schimb de haine, dar nici acestea nu erau mai curate decât cele pe care le dăduse jos, așa că nu vedea nici o diferență.

Coborând treptele din față ale casei, Cain se uită la pantaloni peticiți și la cămașa de un albastru spălăcit ale grăjdarului. În orice caz, decise că puștiul arăta chiar mai rău. Studie ce se putea vedea din față băiatului pe sub borul pălăriei jerpelite și hotărî că bărbia ar putea fi un pic mai curată. Probabil că nu ar fi trebuit să-l angajeze pe ștregar, dar băiatul ăsta îl făcea să zâmbescă mai mult decât orice, de când se știa el.

Din păcate, activitatea de după-amiază urma să fie mai puțin amuzantă. Își dorea să nu se fi lăsat manipulat de Dora să o plimbe cu trasura prin Central Park. Chiar dacă ei știau regulile de la început, începea să creadă că Dora își dorea o relație mai permanentă, iar el bănuia că urma să profite de intimitatea plimbării oferite ca să pună presiune pe el. Doar dacă nu cumva vor avea companie...

– Urcă în spate, băiete. E timpul să vezi câte ceva din New York.

– Eu?

El zâmbi văzând uimirea băiatului.

– Nu văd pe nimeni altcineva în jur. Am nevoie de cineva care să țină caii.

Și pentru a împiedica o invitație de la Dora să devină un membru permanent al familiei Van Ness.

Kit ridică privirea și se uită în ochii cenușii, ucigător de rebeli, ai yankeului, apoi înghiți în sec și urcă pe locul tapișat cu piele. Cu cât petrecea mai puțin timp

În prezența lui, cu atât mai bine, dar acum era prinsă ca într-o capcană.

Cain conducea cu abilitate trăsură pe străzi, în timp ce îi prezenta atracțiile orașului, iar plăcerea ei în fața noilor priveliști începu să îi depășească precauțiile. Trecură pe lângă celebrul restaurant Delmonico și teatrul Wallach, unde Charlotte Cushman jucase în *Oliver Twist*. Kit vedea magazinele de modă și hotelurile ce înconjurau Madison Square cel plin de verdeață luxuriantă și, mai departe spre nord, zări conacele impozante ale celor bogăți.

Cain conduse trăsură mai departe, până în fața unei impunătoare case de piatră.

- Ai grijă de cai, băiete. Nu stau mult.

La început, pe Kit o deranjă să aștepte. Se uita la casele din jurul ei și vedea trăsurile strălucitoare, cu ocupanții lor bine îmbrăcați, trecând pe lângă ea. Dar apoi se gândi la Charleston, redus la moloz, și amărăciunea cunoscută crescuse în sinea ei.

- O zi perfectă pentru o plimbare. Și am cea mai amuzantă poveste pentru tine.

Kit ridică privirea și văzu o femeie elegantă, cu bucle blonde strălucitoare și o guriță bosumflară, coborând treptele la brațul lui Cain. Era îmbrăcată în mătase de culoarea cășunelor și ținea o umbrelă de soare de un alb dantelat pentru a-și proteja pielea albă de soarele după-amiezii. O bonetică de culoarea spumei laptei îi era prinsă pe vârful capului. Kit o detestă de la prima vedere.

Cain o ajută pe femeie să se urce în trăsură și îi aranjă politicoș fustele. Parerea lui Kit despre el se înrăutăți și mai mult. Dacă acesta era genul de femeie care îi plăcea lui, atunci nu era atât de deștept pe cât îl crezuse.

Ea își puse gheata ponosită pe treapta de fier și se săltă pe locul din spate. Femeia se răsuci uluiră.

- Baron, cine este această creatură mizerabilă?

- Pe cine numești tu mizerabil? Kit sări de la locul ei, cu pumnii strânși.

- Stai jos, lătra Cain.

Kit îi aruncă o privire tăioasă, dar expresia lui ucigătoare nici măcar nu ezită. Încruntându-se, se duse înapoi la locul ei, apoi aruncă o privire urâtă și la spatele acelei bonete alb-cu-căpșună.

Cain porni trăsura în trafic.

- Kit este rândușul meu, Dora. L-am adus cu mine ca să stea cu caili, dacă vrei să ne plimbăm prin parc.

Fundele de la boneta Dorei fluturau în vânt.

- Este mult prea cald pentru plimbare.

Cain ridică din umeri. Dora își potrive umbreluța și căzu într-o tăcere care îi striga nemulțumirea, dar, spre satisfacția lui Kit, Cain nu-i acorda nici o atenție.

Spre deosebire de Dora, Kit nu era dispusă să stea bosumflată, așa că se lăsă în voia plăcerii după-amiezii de vară luminoase și a priveliștilor pe care el continuă să le sublinieze. Aceasta era singura șansă pe care o avea de a vedea vreodată orașul New York și, chiar dacă trebuia să facă asta împreună cu dușmanul ei de moarte, intenționa să se bucure de plimbare.

- Acesta este Central Park.

- Nu văd de ce-l numesc așa. Orice prost poate să vadă că e la marginea de nord a orașului.

- Orașul New York crește rapid, răspunse Cain. Acum mai e ceva teren deschis în jurul parcului. Câteva cocioabe, câteva ferme. Dar nu va mai trece mult până când orașul va pune stăpânire pe toate astea.

Kit se pregătea să-și exprime scepticismul, când Dora se răsuci pe locul ei și o fixă cu o privire îngrozitoare. Mesajul era clar: Kit nu trebuia să mai deschidă gura.

Punându-și un zâmbet larg pe față, Dora se întoarse spre Cain și îi mângâie brațul cu o mână înmănușată în dantelă de culoarea căpșunelor.

- Baron, am cea mai amuzantă poveste să-ți spun despre Sugar Plum.

- Sugar și mai cum?

- Îți aduci aminte. Drăgălașul meu mops.

Kit făcu o mută plictisită și se lăsă pe spate la locul ei. Urmări jocul de lumină în timp ce trăsura înainta pe aleea de trei benzi pe care o constituia promenada din

parc. Apoi se trezi că studiază boneta Dorei. De ce ar purta cineva ceva atât de caraghios? Și de ce nu putea Kit să-și ia ochii de la ea?

Două femei într-un landou negru trecură pe lângă ei în cealaltă direcție. Kit observă cum îl sorbeau din ochi pe Cain. Femeile cu siguranță se făceau de răs holbându-se după el. Cain știa să strunească caii, ea îl admira pentru asta. Totuși, celelalte femei îl admirau pentru altceva. Le interesa mai mult cum arăta un bărbat.

Ea încercă să-l studieze în mod obiectiv. Era un ticălos frumos, fără nici o indoială. Părul lui avea culoarea grăului chiar înainte de timpul secerișului și se bucla puțin peste gulerul cămășii. Când se întoarse spre Dora ca să-i răspundă ceva, profilul său se vedea frumos pe fundalul cerului, iar ea decise că era ceva păgan cu el, ca desenul pe care îl văzuse mai demult cu un viking – o frunte înaltă și netedă, un nas drept și o linie agresivă a maxilarului.

– ... apoi Sugar Plum a împins bomboana de zmeură cu nasul și a luat una cu lămâie în schimb. Nu e cel mai dulce lucru pe care l-ai auzit vreodată?

Mopși și bomboane de zmeură. Femeia asta chiar era îngrozitor de proastă. Kit căscă cu putere.

Cain se uită în spate la ea.

– Este ceva în neregulă?

Ea încercă să fie politicoasă:

– Nu prea mă dau în vant după mopși.

La colțul gurii lui Cain se zări o mișcare ușoară.

– Și de ce, mă rog?

– Vrei părerea mea sinceră?

– Oh, sigur că da!

Kit aruncă o privire de dezgust spre spatele Dorei.

– Mopșii sunt cățeluși de poșetă.

Cain chicoti.

– Băiatul ăsta este impertinent!

Cain o ignoră pe Dora.

– Preferi corciturile, Kit? Am observat că petreci mult timp cu Merlin.

- Merlin își petrece timpul cu mine, nu invers. Nu-mi pasă ce spune Magnus. Căinele ala e cam la fel de lipsit de valoare ca un corset într-un bordel.

- Baron!

Cain lăsă să-i scape un sunet ciudat, ca un croncănit, înainte să-și recapete calmul.

- Poate ar trebui să-ți amintești că e o doamnă de față.

- Da, dom'le, murmură Kit, deși nu vedea ce-are a face una cu alta.

- Băiatul ăsta nu-și cunoaște locul, izbucni Dora. Aș da afară pe oricare servitor care s-ar purta atât de scandalos.

- Atunci, cred că e bine că lucrează pentru mine.

Nu ridicase vocea, dar muștrarea era clară, iar Dora se înroși până în vârful urechilor.

Se apropiau de lac, iar Cain opri trăsură.

- Rândașul meu nu e un servitor oarecare, continuă el, cu tonul un pic mai domol. El este un discipol al lui Ralph Waldo Emerson.

Kit se uita la o familie de lebede care alunecau printre bărci, dar ridică privirea ca să vadă dacă Baron râde de ea, dar nu părea. În schimb, el puse mâna pe spătarul scaunului din piele și se întoarse spre ea.

- Domnul Emerson este singurul scriitor pe care îl citești, Kit?

Dora pufni indignată, ceea ce îi deschise lui Kit apetitul de vorbă.

- Oh, am citit cam tot ce mi-a picat în mână. Ben Franklin, desigur, dar cam toată lumea îl citește. Thoreau, Jonathan Swift. Edgar Allan Poe, atunci când am chef. Nu prea mă dau în vant după poezie, dar altfel am un apetit vorace, în general.

- Asta văd și eu. Poate că doar nu ai citit poezii care trebuie. Walt Whitman, de exemplu.

- N-am auzit niciodată de el.

- Este newyorkez. A lucrat ca infirmier în război.

- Nu cred că aș putea digera un poet yankeu.

Cain ridică amuzat o sprânceană.

- Sunt dezamăgit. Cu siguranță un intelectual ca tine nu ar lăsa prejudecățile să-i știrbească din aprecierea față de literatura importantă.

Rădea de ea, iar ea simți cum i se ridică sangele la cap.

- Mă mir că știi numele unui poet, maiorule, pentru că nu prea mi se pare că arăți ca un cititor. Dar cred că așa e cu este oamenii mari. Toți mușchii se duc în corp, nu mai rămân și pentru creier.

- Impertinent! Dora îl săgetă pe Cain cu o privire de „ți-am spus eu”!

Cain o ignoră și se uită mai îndeaproape la Kit. Dar băiatul avea tupeu, asta era sigur. Nu putea să aibă mai mult de treisprezece ani, cam aceeași vârstă pe care o avea Cain atunci când fugise de acasă. Dar Cain aproape că ajunsese la înălțimea lui de adult la acea vârstă, în timp ce Kit era mic, doar vreo cinci centimetri peste un metru și jumătate.

Cain remarcă trăsăturile delicate ale băiatului tuciu-riu: fața în formă de inimă, nasul mic, cu vârful ridicat în sus, și ochii accia violet, cu gene lungi. Erau genul de ochi foarte apreciați de femei, dar arătau prostește la un băiat și urmau să arate chiar mai bizar atunci când Kit va ajunge bărbat.

Kit refuza să clipească sub privirea lui sfredelitoare, iar Cain simți o scanteie de admirație. Rafinamentul trăsăturilor lui probabil că avea legătură cu curajul. Orice băiat care arată atât de delicat probabil că a fost obligat să ia parte la multe confruntări.

Totuși, puștiul era prea tânăr ca să fie pe cont propriu, iar Cain își dadu seama că trebuia să-l predea la un orfelinat. Dar chiar când se gândea la asta, înțelese că nu o va face. Ceva din Kit îi amintea lui Cain de el însuși la aceeași vârstă. Și el era agitat și încăpățânat, mergea prin viață provocând oamenii să se ia de el. Să-l bage pe puști într-un orfelinat ar fi fost ca și cum ar fi lipit aripile unei păsări. În plus, se pricepea la cai.

Nevoia Dorei de a fi singură cu el depăși în cele din urmă aversiunea ei de a merge pe jos, așa că li ceru

să se plimbe până la lac. Acolo avu loc obositoarea scenă pe care el sperase să o evite. Era vina lui. El fusese cel care lăsase sexul să-i depășească discernământul.

A fost o ușurare să se întoarcă la trăsura unde Kit începuse o conversație cu omul care închiria bărci și cu două doamne de moravuri ușoare, îmbrăcate în culori foarte vii, care ieșiseră la o plimbare înainte să meargă la lucru.

Puștiul știa cu siguranță să vorbească.

În acea seară, după cină, Kit stătea întinsă în locul ei preferat, afară din grajd, cu mâna pe spatele cald al lui Merlin. Se trezi amintindu-și ceva ciudat ce îi spusese Magnus mai devreme, atunci când ea îl admira pe Apollo.

- Maiorul n-o să-l țină mult.

- De ce? întrebuse ea. Apollo e o adevărată frumusețe.

- Cu siguranță. Dar maiorul nu se leagă de lucrurile care îi plac.

- Ce vrei să spui?

- Își dă caii și cărțile înainte să se atașeze prea tare de ele. Așa e el.

Kit nu-și putea imagina așa ceva. Astea erau lucrurile care te țineau ancorat în viață. Dar poate că maiorul nu voia să fie ancorat.

Ea se scărpină sub pălărie, iar în minte îi veni imaginea bonetei roz cu alb a Dorei Van Ness. Era o tâmpenie. Boneta aceea nu era nimic mai mult decât câteva bucăți de dantelă și câteva panglici. Și totuși, nu și-o putea scoate din minte. Își imagina cum ar arăta ea cu acea bonetă pe cap.

Ce era în neregulă cu ea? Își scoase propria pălărie ponosită de pe cap și dădu cu ea de pământ. Merlin ridică privirea surprins.

- Nu mă lua în seamă, Merlin. Toți yankeii ăștia mă fac să mă simt ciudat. De parcă nu erau destule lucruri la care să mă gândesc și fără bonete.

Merlin se uită la ea cu ochii lui mari, căprui, plini de simțire. Nu-i plăcea să recunoască, dar avea să-i fie dor de el când va pleca la ea acasă. Se gândi la Risen Glory,

care o aștepta. La anul pe vremea asta, vechea plantație va fi din nou pe picioare.

Hotărând că misterioasa criză umană luase sfârșit, Merlin puse din nou capul pe coapsa ei. Kit își trecea alene degetele peste una din urechile lui lungi, mătăsoase. Ura acest oraș. Era sătulă de yankei și de zgomotul traficului, chiar și pe timp de noapte. Se săturase de pălăria ei veche de fetru și, mai presus de toate, se săturase ca luinea să o strige „băiete”.

Era ironic. Toată viața urăse tot ce avea legătură cu a fi de sex feminin, dar acum, că toată lumea credea că era băiat, ura și asta. Poate că era un fel de mutant.

Trase neatentă de un varf murdar de păr. De fiecare dată când yankeul ăsta ticălos o strigase astăzi „băiete”, ea avusese o senzație de rău, de greață. Era atât de arrogant, atât de sigur de el însuși. Văzuse ochii umezi ai Dorei după ce se întorseseră din acea plimbarea pe malul lacului. Femeia era o proastă, dar Kit simți o clipă compătimire pentru ea. Amandouă sufereau din cauza lui, în feluri diferite.

Mângăia spatele cainelui, în timp ce-și recapitula planul în minte. Nu era foarte simplu, dar în mare, era satisfăcută. Și hotărâtă. Va avea o singură ocazie să-l ucidă pe yankeul ăla și nu avea de gând să rateze.

În dimineața următoare, Cain îi aruncă un exemplar al cărții lui Walt Whitman *Fire de iarbă*.

- Poți s-o păstrezi.

capitolul 2

Hamilton Woodward se ridică în picioare când Cain intră pe ușile de mahon ale biroul său de drept privat. Așadar, acesta era Eroul de la Missionary Ridge, omul care golea buzunarele bogaților finanțiști din New York. Nu se îmbrăca extravagant, iar asta era în favoarea lui. Jiletca cu dungulițe și lavaliera maro-închis erau scumpe, dar conservatoare, iar redingota de culoare gri-perlă era superb croită. Și cu toate astea, era ceva nu foarte respectabil în legătură cu acest bărbat. Era mai mult

decât reputația sa, cu toate că și asta ar fi fost suficient de condamabilă. Poate că era felul în care mergea, ca și cum deținea încăperea în care tocmai intrase.

Avocatul veni pe cealaltă parte a biroului și îi întinse mâna.

- Bună ziua, domnule Cain. Eu sunt Hamilton Woodward.

- Bună ziua, domnule Woodward. În timp ce dădea mâna cu cel care îi ieșise în întâmpinare, și Cain se gândea, la rândul său. Barbatul din fața lui era de vârstă mijlocie și falnic. Competent. Pompos. Probabil, un jucător de pocher jalnic.

Woodward arătă spre un fotoliu de piele din fața biroului.

- Îmi cer scuze pentru că v-am chemat atât de repede, dar această chestiune a fost întârziată destul de mult deja. Deși nu din vina mea, as putea adăuga. Eu am aflat de ea abia ieri. Vă asigur, nimeni din aceasta firmă nu ar întârzia în legătură cu ceva atât de important. Mai ales atunci când este vorba de un om față de care noi toți avem o datorie atât de mare. Curajul dumneavoastră în timpul...

- Scrisoarea dumneavoastră spunea doar că voriați să vorbiți cu mine într-o chestiune de mare importanță, i-o reteză Cain. Îi displăceau oamenii care îi laudau faptele din timpul războiului, ca și când ar fi făcut ceva ce trebuia desfășurat ca un steag și atârnat spre afișare publică.

Woodward luă o pereche de ochelari și își potrivi sărmele peste urechi.

- Sunteți fiul lui Rosemary Simpson Cain - mai târziu Rosemary Weston?

Cain nu își câștiga existența la masa de pocher arătându-și sentimentele, dar era dificil să-și ascundă emoțiile urâte pe care le simțea dintr-o dată.

- Nu știam că s-a recăsătorit, dar da, acesta este numele mamei mele.

- A fost numele ei, vrei să spunei.

Woodward se uită la o hârtie din fața lui.

- E moarta, asadar? Cain nu simțea nimic.

Falcile grăsuțe ale avocatului se clătinară istovite.

- Îmi cer scuze. Am presupus că știți. A murit în urmă cu aproape patru luni. Iertați-mă pentru felul abrupt în care v-am dat vestea.

- Nu vă deranjați atata cu scuzele. N-am văzut-o pe mama de când aveam zece ani. Moartea ei nu înseamnă nimic pentru mine.

Woodward tot scotocea prin hârtiile din fața lui, pentru că nu părea să știe cum să răspundă unui om care reacționa atât de rece la moartea mamei sale.

- Eu, ah, am o scrisoare trimisă mie de un avocat din Charleston numit W.D. Ritter, care reprezintă proprietățile mamei dumneavoastră. Iși drese glasul. Domnul Ritter mi-a cerut să vă contactez, ca să aflați termenii testamentului ei.

- Nu mă interesează.

- Păi, da, dar asta rămâne de văzut. În urmă cu zece ani, mama dumneavoastră s-a căsătorit cu un bărbat pe nume Garrett Weston. El era proprietarul Risen Glory, o plantație de bumbac nu departe de Charleston, iar când el a fost ucis la Shiloh, a lăsat plantația mamei dumneavoastră. Acum patru luni, ea a murit de gripă, și se pare că v-a lăsat plantația dumneavoastră moștenire.

Cain nu lăsa să i se vadă surprinderea.

- Nu am văzut-o pe mama de șaisprezece ani. De ce ar face asta?

- Domnul Ritter a inclus o scrisoare pe care v-a scris-o ea cu puțin timp înainte de a muri. Poate că vă explică acolo motivele. Woodward scoase o scrisoare închisă din dosarul aflat în fața sa și o puse de cealaltă parte a biroului. Cain o puse în buzunarul hainei, fără să se uite la ea.

- Ce știți despre plantație?

- Se pare că a fost destul de prosperă, dar războiul și-a luat tributul. Cu ceva muncă, ar putea fi repusă pe tăgaș. Din păcate, nu există bani atașați la această moștenire. Și există, de asemenea, problema fiicei lui Weston, Katharine Louise.

De data asta, Cain nu se mai chinuie să-și ascundă surpriza.

- Vreți să spuneți că am o soră?

- Nu, nu. Este soră vitregă. Nu sunteți rude de sânge. Fata este copilul lui Weston din căsătoria anterioară. Dar cu toate astea, este grija dumneavoastră.

- Nu-mi pot imagina de ce.

- Bunica i-a lăsat o mulțime de bani, din fericire într-o bancă din Nord. Cincisprezece mii de dolari, ca să fiu mai exact, într-un fond de investiții la termen, până când fata împlinește douăzeci și trei de ani sau până când se căsătorește, oricare dintre aceste evenimente survine primul. Ați fost numit administrator al acestui fond de investiții și tutorele ei.

- Tutorele!

Cain sări de pe scaunul adânc de piele pe care stătea. Woodward se strânse mai mult pe propriul scaun.

- Ce altceva putea să facă mama dumneavoastră? Fata abia are optsprezece ani. Este vorba de o sumă importantă la mijloc, și nici o altă rudă.

Cain se aplecă peste suprafața de mahon strălucitoare a biroului.

- N-am de gând să-mi asum responsabilitatea pentru o fată de optsprezece ani sau pentru o plantație de bumbac în ruină.

Woodward ridică ușor din umeri.

- Faceți ce doriți, desigur, cu toate că sunt de acord că a da unui bărbat atât de monden ca dumneavoastră tutela unei tinere este oarecum neobișnuit. Cu toate acestea, decizia vă aparține. Când mergeți la Charleston pentru a inspecta plantația, puteți vorbi cu domnul Ritter și să-l informați cu privire la decizia pe care o luați.

- Nu e de luat nici o decizie, spuse Cain categoric. N-am cerut această moștenire și nu o doresc. Scrieți-i domnului Ritter asta al dumneavoastră și spuneți-i să-și găsească alt fraier!

Cain era într-o stare de spirit cam neguroasă când ajunsese acasă, iar această stare nu se îmbunătăți atunci când grăjdarul său nu apară ca să ia trăsura.

- Kit? Unde naiba ești? Trebuie să strige de două ori înainte ca băiatul să apară în goană. La naiba! Dacă lucrezi pentru mine, mă aștept să fii aici când am nevoie de tine. Sa nu mă mai lași să te aștept altă dată!

- Ziua bună și ție, bombăni Kit.

Îl ignoră și sări din trăsură, traversând curtea spre casă. Imediat ce intră, merse direct în bibliotecă și își turnă niște whisky într-un pahar. Abia după ce îl dădu pe gat scoase scrisoarea pe care i-o dăduse Woodward și rupse sigiliul de ceară roșie.

Înăuntru era o singură coală de hârtie, acoperită cu un scris de mână mărunt, aproape indescifrabil.

6 martie 1865

Dragă Baron,

Imi pot imagina surpriza ta când vei primi o scrisoare de la mine, după atâția ani, chiar dacă este o scrisoare din mormânt. Un gând morbid. Nu m-am resemnat la gândul morții. Cu toate acestea, nu-mi scade febra și mă tem de ce e mai rău. Cat mai am puțină putere, mă voi ocupa de cele câteva responsabilități pe care le mai am. Dacă aștepti scuze de la mine, nu le vei primi. Viața cu tatăl tău a fost extrem de plictisitoare. De asemenea, nu sunt o femeie maternă, iar tu ai fost cel mai neuscultător copil. A fost foarte obositor totul. Cu toate acestea, trebuie să recunosc că am urmărit cu oarecare interes poveștile din ziare despre isprăvile tale militare. Mi-a plăcut să aflu că ești considerat un bărbat frumos. Dar nu pentru asta îți scriu. Am fost foarte atașată de al doilea soț al meu, Garrett Weston, care mi-a făcut viața plăcută, și pentru el scriu această scrisoare. Cu toate că n-am putut să o suport niciodată pe fiica sa cu apucături ciudate, Katharine, imi dau seama că trebuie să aibă pe cineva care să grijă de ea până când mai crește. Prin urmare, îți las și Risei

Glory, cu speranța că vei acționa în calitate de tutore al ei. Poate că vei refuza. Cu toate că plantația a fost odată cea mai bună din zonă, războiul a stricat tot. Oricare ar fi decizia ta, eu mi-am făcut datoria.

Mama ta,

Rosemary Weston

După șaisprezece ani, asta era tot.

Kit auzi ceasul din biserica metodistă din cartier bătând de două ori și ingenunche în fața ferestrei deschise, privind spre casa întunecată. Baron Cain nu va mai trăi pentru a vedea zorii.

Aerul de dinaintea zoriilor era greu și metalic, anunțând furtuna, și, chiar dacă odăița ei era caldă încă de la căldură după-amiezii, pe ea o străbătu un fior. Ura furtunilor, în special cele care izbucneau în timpul nopții. Poate dacă ar fi avut un părinte care s-o liniștească atunci când era mică, atunci i-ar fi trecut teama. În schimb, ea se înghesuisese în camera ei de lângă dependințele sclavilor, singură și îngrozită, convinsă că pământul se va deschide în orice moment și o va înghiți.

Cain ajunsese în cele din urmă acasă cu o jumătate de oră în urmă. Doamna Simmons, camerista, și Magnus erau plecați în această noapte, așa că el era singur în casă și, imediat ce va adormi, ea va avea drum liber.

Bubuitul îndepărtat al tunetului o sperie. Încercă să se convingă că vremea îi va ușura treaba. Va ascunde orice zgomot pe care îl va face atunci când va intra în casă prin fereastra de la cămară pe care o descuiase chiar ea mai devreme. Dar acest gând nu reușea să o liniștească. În schimb, se imagina peste vreo oră sau așa ceva, alergând pe străzile întunecate, cu fulgerele trosnind în jurul ei. Și pământul se căsca să o înghită.

Sări în sus când văzu un fulger pe cer. Încercă să se concentreze asupra planului, pentru a-și distrage atenția. Curățase și unsese revolverul tatălui ei și recitise

eseul domnului Emerson „Încrederea în sine”, pentru a-și face curaj. Apoi își strânsese tot ce avea și ascunsese desaga în spatele grajdului ca să poară lua repede.

După ce îl va ucide pe Cain, își va croi drum spre docurile de pe Cortlandt Street, unde va prinde primul feribot către Jersey. Acolo va găsi gara și va începe călătoria înapoi la Charleston, știind că luase sfârșit coșmarul care începuse atunci când o vizitase avocatul din Charleston. Dacă Baron murea, testamentul lui Rosemary devenea lipsit de sens, iar Risen Glory urma să fie plantația ei. Tot ce trebuia era să găsească dormitorul lui Cain, să țintească și să apese pe trăgaci.

Se cutremură. Nu omorâse pe nimeni niciodată, dar nu se purta gândi la cineva mai bun pentru a începe decât Baron Cain.

Ar trebui să fie adormit până acum. Era timpul. Ea luă revolverul încărcat și se strecură jos pe scări, având grijă să nu-l deranjeze pe Merlin când iesi din grajd. Un tunet o făcu să se strângă lângă ușa. Își aminti că nu era un copil și o luă la fugă prin curte spre casă, apoi se ghemui prin tufișuri pentru a ajunge la fereastra camării.

Ascuse pistolul în betelia pantalonilor și încercă să deschidă fereastra. Dar aceasta nu se clinti. Împinse din nou, de data asta mai cu putere, dar nu se întâmplă nimic. Fereastra era încuiată.

Uluită, se sprijini de zidul casei. Știa că planul ei nu era lipsit de greșală, dar nu se aștepta să fie contracarat atât de repede. Doamna Simmons trebuie să fi descoperit fereastra descuiată, înainte de a pleca.

Începură să cadă primele picături de ploaie. Kit voia să alerge înapoi în camera ei și să se ascundă sub pături până când trecea furtuna, dar își adună curajul și dădu ocol casei, căutând altă cale de a intra. Ploaia cadea tot mai grea, lovind-o prin cămașă. Un arțar se legăna în vânt. Lângă ramurile lui, Kit zări o fereastră deschisă la etajul doi.

Inima îi bătea să-i sară din piept. Furtuna îi urla deasupra capului, iar respirația ei se transformase doar în niște icnete scurte, panicate. Se forță să se apuce

cu mâna de ramura cea mai de jos a copacului și se ridică pe ea.

Un fulger brăzdă cerul, și copacul se mișcă cu putere. Ea se agăță de ramură, îngrozită de forța furtunii și injurându-se singură pentru că era atât de fricoasă. Apoi se adună un pic și se chinui să urce mai sus în copac. În cele din urmă, începu să se apropie de marginea ramurii care părea să crească cel mai aproape de casă, cu toate că ploaia torențială făcea imposibil de văzut exact cât de departe ajungea creanga.

Scânci când un alt fulger lăsă un miros de pucioasă în aer. „Nu mă înghiți!” Voia să meargă mai departe, mai sus. Dar ramura se mișca puternic în bătaia vântului, apoi începu să se aplece sub greutatea ei.

Cerul se luminează de un alt fulger. Chiar atunci, văzu că ramura nu creștea suficient de aproape ca ea să poată ajunge la fereastră. O apucă disperarea.

Clipi. Își șterse nasul de mânecă, și apoi o porni înapoi în jos.

Când ajunse jos pe pământ, un fulger lovi atât de aproape încât îi țiuiră urechile. Tremurând, se lipi cu spatele de trunchiul copacului. Hainele i se lipeau de piele, iar borul pălăriei îi atârna ca o clătită imbibată cu apă în jurul capului. Lacrimile pe care refuza să le verse îi ardeau fierbinți sub pleoape. Așa se termina? Risen Glory urma să-i fie luat pentru că era prea slabă, prea inimă de găină, prea fetiță pentru a intra într-o casă?

Sări când simți ceva la picioare. Merlin se uita la ea, cu capul inclinat într-o parte. Ea se lăsă în genunchi și își îngropă fața în blana lui udă și prăfuită.

- Căine bun de nimic... Brațele îi tremurau și trase căinele mai aproape de ea. Sunt la fel de bună de nimic ca și tine.

El își trecu limba aspră peste obrazul ei ud. Un alt fulger se zări în depărtare. Căinele urlă, iar Kit sări în picioare. Frica parcă îi aprinse motivarea. Risen Glory era a ei! Dacă nu putuse să intre în casă pe fereastră, atunci va intra pe ușă!

Pe jumătate înnebunită de furtună și de propria ei disperare, fugi spre ușa din spate, luptându-se cu vântul și cu ploaia, prea disperată ca să acorde atenție micii voci care îi spunea să renunțe și să încerce din nou în altă zi. Se aruncă în ușă, iar când încuietorea nu cedă, începu să bată cu pumnii în ușă.

Lacrimi de furie și frustrare o sufocau.

- Lasă-mă să intru! Lasă-mă să intru, yankeu ticălos!

Nu se întâmplă nimic.

Continuă să bată, injurând și lovind cu piciorul în același timp.

Un fulger brăzdă cerul și lovi exact arșarul care o adăpostise până mai adineaori. Kit țipă și se aruncă înăuntru.

Direct în brațele lui Baron Cain.

- Ce naiba...

Căldura pieptului lui gol, încălzit de somn, pătrundea prin cămașa ei rece și udă și, pentru o clipă, nu-și dori decât să stea acolo unde era, chiar în brațele lui, până când se putea opri din tremurat.

- Kit, ce s-a întâmplat? O apucă de umeri. Sa întâmplat ceva?

Ea se dădu înapoi. Din păcate, Merlin era în spatele ei. Se împiedică de el și căzu, întinzându-se pe podeaua tare a bucătăriei.

Cain studie grămada încălțată de la picioarele lui și aproape că zămbi.

- Înțeleg că furtuna asta este un pic prea mult pentru tine.

Ea încercă să-i spună că poate să se ducă direct în iad, dar îi clăntăneau dinții atât de tare că nu putea vorbi. Căzuse pe revolverul ascuns în pantaloni și o durere ascuțită o săgeta în coapsă.

Cain făcu un pas peste ei pentru a închide ușa. Din păcate, Merlin alese exact acea clipă ca să se scuture.

- Animal nerecunoscător. Cain luă un prosop dintr-un cârlig de lângă chiuveră și începu să-și șteargă pieptul.

Kit își dădu seama că revolverul va fi vizibil de sub hainele ei, imediat ce se va ridica. În timp ce Cain era

preocupat să se usuce, ea scoase revolverul din pantaloni și îl ascunse după un coș cu mere, lângă ușa din spate.

- Nu știu care dintre voi este mai speriat, bombani Cain uitându-se după Merlin, care dispăru pe hol spre camera lui Magnus. Dar mi-ar fi plăcut ca amândoi să fi așteptat până dimineață.

- Cu siguranță nu m-a speriat un picuș de ploicică, răspunse Kit.

Tocmai atunci fulgeră din nou, iar ea sări în picioare, cu fața palidă.

- Înseamnă că am înțeles greșit, făcu Cain.

- Doar pentru că eu... Incepu ea și apoi își inghiți vorbele, când apucă să se uite mai bine la el.

Era aproape gol, îmbrăcat doar cu o pereche de pantaloni cenușii care îi cădeau pe umeri, iar primii doi nasturi erau desfăcuți, în graba lui de a ajunge la ușa. Văzuse și ea destui bărbați sumar îmbrăcați pe câmp sau la fabrica de cherestea, dar acum se simțea de parcă nu mai văzuse niciodată așa ceva.

Cain avea pieptul lat și musculos, puțin păros. O cicatrice ridicată îi brazda un umăr și alta se vedea pe abdomen, de la betelia pantalonilor. Avea umerii înguste și abdomenul plat, despartite printr-o linie subțire de păr roșiatic. Privirea ei alunecă până la punctul în care crăcii pantalonilor i se întâlneau. Ceea ce văzu acolo o fascină.

- Usucă-te.

Ea ridică privirea și îl văzu uitându-se la ea, cu un prosop în mână, iar expresia feței lui o nedumeri. Apucă prosopul și îl ridică până la borul stricat al pălăriei ca să-și șteargă obrații.

- Ar putea fi mai ușor dacă ți-ai scoate pălăria.

- Nu vreau să o scot, făcu ea nervoasă pe propria reacție. Îmi place pălăria mea.

Cu un mormăit de exasperare, el o porni spre hol, și reveni imediat cu o pătură.

- Scoate-ți hainele astea ude. Poți să te învelești cu asta.

Ea se uită la pătură și apoi la el.

- Nu-mi scot hainele!

Cain se încruntă.

- Ești ud.

- Nu sunt ud.

- Îți clântăne dinții.

- Ba nu.

- La naiba, băiete, e ora trei dimineața, am pierdut două sute de dolari la pocher în seara asta și sunt obosit ca dracu. Acum scoate-ți naibii hainele astea ude ca să putem să ne culcăm. Poți să folosești camera lui Magnus în noaptea asta, și ar fi mai bine să nu mai aud nici un sunet de la tine până la prânz.

- Ești surd, yankeule? Am spus că nu-mi scot hainele!

Cain nu era obișnuit să i se opună cineva, iar după grimasa de pe fața lui, ea își dădu seama că ar fi fost mai bine să-l omoare imediat. Când el făcu un pas înainte, ea se repezi la coșul cu mere, unde ascunsese arma, doar ca să se oprească când el o apucă de braț.

- Oh, nu, n-ai să faci asta!

- Da-mi drumul, ticălosule!

Ea începu să se miște într-o parte și-n alta, dar Cain o ținea la distanță de o lungime de braț.

- Ți-am spus să-ți scoți hainele alea ude și așa ai să faci, ca să pot să mă culc!

- Poți să putrezești în iad, yankeule!

Se răsuci din nou, dar lovitura ei ramase fără rezultat.

- Oprește-te înainte să te rănești cumva. El o scurură o dată, ca avertisment.

- Du-te dracului!

Pălăria îi zbură, iar ea se simți ridicată de pe podea. Afară fulgeră, Cain se așează pe un scaun de bucatărie, iar ea se trezi întinsă pe genunchii lui.

- O să-ți fac o favoare. Palma lui deschisă o plesni peste fund.

- Hei!

- Am să te învăț o lecție pe care tatăl tău ar fi trebuit să te învețe.

Din nou, mâna lui coborî, iar ea țipă, mai mult de indignare decât de durere.

- Oprește-te, yankeule nenorocit!

- Nu injura niciodată oameni mai mari decât tine...

Apoi o mai plesni o dată cu putere la fund.

- Sau mai puternici decât tine...

Kit simțea că îi ia foc fundul.

- Și mai presus de toate...

Următoarele două scatoalce îi lăsară fundul în flăcări.

- ... nu mă injura pe mine! Apoi o împinse jos din poală. Acum, ne înțelegem sau nu?

Ea rămase fără suflu când ateriză pe podea. Simțea deopotrivă furie și durere, care îi întunecau vederea, așa că nu îl văzu că vine spre ea.

- Vei ieși din aceste haine!

Mâna lui îi apucă cămașa udă. Urlând de furie, ea căzu în genunchi.

Țesătura veche și uzată se rupse în mâinile lui.

După aceea, totul se întâmplă cu viteză, dintr-odată. Aerul rece îi atingea carnea. Auzi sunetul stins al nasturilor căzând pe podeaua de lemn. Se uită în jos și își zări sânii mici expuși privirii lui.

- Ce naiba...

Un sentiment de groază și umilire puse stăpânire pe ea, sufocând-o.

El îi dădu drumul încet și se dădu un pas înapoi. Ea apucă marginile deșirate ale cămășii și încercă să le tragă înapoi pe ea.

Ochi înghețați, de culoarea aramei, se uitau în jos la ea.

- Deci băiatul meu de la grajduri nu e deloc băiat.

Ea apucă strâns cămașa și încercă să-și ascundă umilirea în spatele unei atitudini războinice.

- Care-i diferența? Aveam nevoie de un loc de muncă.

- Și ai primit loc de muncă dându-te drept băiat.

- Tu ai presupus de la bun început că sunt băiat. Eu n-am spus asta niciodată.

- N-ai spus nici altceva niciodată. El luă pătura și o aruncă spre ea. Usucă-te până îmi pregătesc ceva de baut. Merse spre ușa de la hol. Aștept niște răspunsuri când mă întorc, și nici să nu te gândești să fugi, pentru că asta ar fi cea mai mare greșală.

După ce ieși Cain, Kit aruncă jos pătura și dădu fuga la coșul cu mere ca să-și ia revolverul. Se așeză la masă

ca să-l ascundă în poală. Abia atunci își adună zdrențele cămășii și le leagă într-un nod stângaci în talie.

Cain intra exact când ea își dădea seama cât de nesatisfăcător era rezultatul. Îi rupsesse și maioul împreună cu cămașa, și un V adânc îi expunea pielea până jos, la nod.

Cain luă o înghițitură de whisky și se uita la fată. Ea stătea la masa de lemn, cu mâinile ascunse în poală, iar materialul moale al cămășii îi scotea în evidență în mod clar o pereche de săni mici. Cum putuse el să creadă chiar și o singură clipă că era băiat? Aceste oase delicate ar fi trebuit să fie un indiciu, ca și genele, care erau suficient de groase ca să măture podeaua cu ele.

Murdăria o făcuse să pară băiat. Murdăria și injurăturile, ca să nu mai vorbim de această atitudine bătaioasă. Ce ticaloasă!

Se întreba câți ani o fi având fata. Paisprezece sau cam așa ceva? Știa multe despre femei, dar nu despre fete. Când începeau să le crească săni? Un lucru era sigur... era prea tânără pentru a fi pe cont propriu.

Puse jos paharul de whisky.

- Unde este familia ta?

- Ți-am spus. Au murit.

- Nu ai nici o rudă?

- Nu.

Calmul ei îl contraria.

- Uite ce e, un copil de vârsta ta nu poate să stea singur prin New York. Nu este în siguranță.

- Singura persoană care mi-a făcut probleme de când am ajuns aici ești tu.

Ea avea dreptate, dar o ignoră.

- Nu contează. Măine te voi duce la niște oameni care vor fi responsabili pentru tine până când mai crești. Ei îți vor găsi un loc unde să trăiești.

- Vorbești despre un orfelinat, maiorule?

Îl irita faptul că ea părea amuzată de idee.

- Da, vorbesc despre un orfelinat! La dracu, cu siguranță n-o să mai stai aici. Ai nevoie de un loc unde să stai până ești destul de mare pentru a avea grijă de tine.

- Nu mi se pare că am avut probleme prea mari până acum. În plus, nu prea mai sunt un copil. Nu cred că orfelinele mă mai iau la optsprezece ani.

- Optsprezece ani?

- N-auzi bine?

Reușise să îl șocheze încă o dată. Se uita în jos, peste lungimea mesei, la ea - haine zdrențuite de băiat, o față și gât tuciuții, păr scurt negru, ciufulit și plin de noroi. Din experiența lui, la optsprezece ani erau aproape femei. Purtau rochii și făceau baie. Dar de fapt, nimic la ea nu avea nici cea mai mică asemănare cu cineva normal de optsprezece ani.

- Îmi pare rău să-ți stric planurile frumoase de orfelinat, maiorule.

Avu tupcul să suradă afectat și dintr-odată el se bucură că o plesnise la fund.

- Acum, ascultă-mă, Kit - sau și numele tău e fals?

- Nu. E numele meu adevărat. Sau cel puțin, așa mă strigă toată lumea.

Amuzamentul ei se stinse, iar el simțea furnicături pe șira spinării, aceeași senzație pe care o avea înainte de o bătălie. Ciudat.

El îi privi fața imobilă.

- Doar că numele meu de familie nu e Finney, spuse ea. Este Weston. Katharine Louise Weston.

Era ultima surpriză din partea ei. Înainte de a putea reacționa Cain, ea se ridică, iar el se uita în jos în cătarea unui revolver.

- Nenorocito! murmură el.

Fără să-și ia ochii de la el, Kit înconjură masa. Arma era îndreptată spre inima lui în mâna ei mică și toate păreau la locul lor.

- Nu mi se pare că mai ai vreo problemă cu înjuratul, atunci când tu ești ala care injură, spuse ea.

El făcu un pas spre ea și imediat îi părură rău. Un glonț vajai pe lângă capul lui, trecându-i milimetric pe lângă tâmplă.

Kit nu mai trăsesese niciodată cu o armă în interior, și urechile îi bubuiau. Își dădu seama că îi tremurau genunchii și prinse mai bine revolverul în mâini.

- Nu te mișca fără să-ți spun eu, yankeule, scuipă ea cu mai multă bravadă decât simțea. Data viitoare va fi urechea ra.

- Poate ar fi mai bine să-mi spui despre ce este vorba.

- Este de la sine înțeles.

- Fă-mi pe plac.

Kir simți că urăște bataia de joc din glasul lui.

- Este vorba despre Risen Glory, ticălosule cu inima neagră! Este a mea! N-ai nici un drept la plantație.

- Legea nu spune același lucru.

- Nu-mi pasă de lege. Nu-mi pasă de testamente sau de curți de judecată, sau de orice de felul ăsta. Ce-i corect e corect. Risen Glory este a mea și nu mi-o ia nici un yankeu.

- Dacă tatăl tău ar fi vrut să fie a ta, și-ar fi lăsat-o ție în loc să i-o lase lui Rosemary.

- Femeia aia l-a orbit și l-a făcut surd și prost.

- Așa a făcut?

Ura privirea rece, calmă din ochii lui și voia să-l rănească așa cum fusese și ea rănită.

- Probabil că ar trebui să-i fiu recunoscătoare, ranji ea. Dacă n-ar fi fost firea ușuratică a lui Rosemary cu bărbații, yankeii ar fi dat foc casei și câmpurilor. Mama ta era bine-cunoscută pentru că împărțea favoruri tuturor celor care le cereau.

Pe fața lui Cain nu se citea nimic.

- A fost o curvă. Acesta este adevărul lui Dumnezeu, yankeule. Iar eu n-o s-o las să-mi ia ce am mai bun chiar și din mormânt.

- Deci, acum ai de gând să mă omori.

Vocea lui suna aproape plictisită, iar ei începură să-i transpire palmele.

- Dacă tu nu-mi mai stai în cale, Risen Glory va fi a mea, exact ceea ce trebuia să se întâmple de la bun început.

- Înțeleg. El dădu din cap încet, înțelegător. Bine, eu sunt pregătit. Cum vrei să procedezi?

- Ce?

- Să mă omori. Cum ai de gând s-o faci? Vrei să mă întorc, ca să nu trebuiască să mă privești în ochi atunci când apeși pe trăgaci?

Furia îi depășea suferința.

- Ce fel de nemernic poate spune o prostie așa de mare? Crezi că aș putea să mă mai respect vreodată dacă aș împușca un om din spate?

- Îmi pare rău, a fost doar o sugestie.

- Una al naibii de proastă. Pe gât îi alunecă un firicel de sudoare.

- Doar încercam să fac lucrurile mai ușoare pentru tine, asta-i tot.

- Nu-ți face griji pentru mine, yankeule. Fă-ți griji mai bine pentru propriul tău suflet nemuritor.

- Bine, atunci. Mergi mai departe cu ce ai de făcut.

Ea înghiți în sec.

- Asta am de gând să fac.

Ridică brațul și se uită în jos, pe țeava revolverului. Îl simțea greu ca un tun în mână.

- Ai omorât vreodată un om, Kit?

- Taci!

Tremurul din genunchi se accentua, iar brațul începea să își piardă fermitatea. Cain, pe de altă parte, părea relaxat de parcă tocmai s-ar fi trezit dintr-un pui de somn.

- Lovește-mă chiar între ochi, spuse el moale.

- Taci!

- Așa va fi rapid și sigur. Partea din spate a capului meu va zbura cât colo, dar poți să faci față mizeriei, nu-i așa. Kit?

Își simți stomacul tremurând.

- Taci din gură! Taci odată!

- Haide, Kit. Du-ți treaba la capăt.

- Taci!

Arma explodează. O dată, de două ori, de trei ori, de mai multe ori. Și apoi un clic de rezervor gol.

Cain lovi podeaua la primul foc. Când se făcu din nou liniște în bucătărie, ridică privirea. Pe peretele din spatele locului unde stătuse el, cinci găuri formau conturul capului unui om.

Kit stătea cu umerii căzuți și brațele pe lângă corp. Revolverul îi atârna în mână fără rost.

El se ridică și se îndreptă spre zidul care primise gloanțele destinate inițial lui. Studiind arcul perfect, el clătină încet din cap.

- Am să-ți spun ceva, puștoaico. Ești dată naibii!

Pentru Kit, lumea luase sfârșit. Pierduse Risen Glory și nu putea să dea vina pe nimeni pentru asta, în afară de ea însăși.

- Ba nu, șopti ea. Sunt o fată fricoasă și lașă.

capitolul 3

Cain o lăsa pe Kit să doarmă în acea noapte într-un dormitor mic de la etajul doi, în loc de camera ei care mirosea plăcut a piele și a praf, de deasupra grajdurilor. Ordinele lui fuseseră foarte precise. Până când va hotări ce va face cu ea, ea nu putea să mai muncească la cai. Iar dacă va încerca cumva să fugă, el îi va interzice să revină la Risen Glory pentru totdeauna.

A doua zi dimineață, ea fugi înapoi în grajd și se ghemui nefericită într-un colț, cu o carte intitulată *Viața plină de lux a regelui Ludovic al XV-lea*, pe care o furase din bibliotecă în urmă cu câteva zile. În scurt timp adormi și visă tunete și fulgere, bonete și pe regele care se juca cu amanta sa, Madame de Pompadour, pe plantația de humbac de la Risen Glory.

Când se trezi, se simțea amețită și cu picioarele grele. Stătea deprimată în fața boxei lui Apollo, cu coatele pe genunchii unsuroși ai nădragilor. Cu toată planificarea ei, nu se gândise niciodată ce va simți când va privi în ochi un om neînarmat, și apoi să poată să apese pe trăgaci.

Ușa grajdului se deschise, lăsând să intre lumina slabă a unei după-amiezi înnorate. Merlin traversă în fugă șodeaua și se aruncă pe Kit, cât pe ce să-i zboare pălăria de pe cap în entuziasmul lui. Magnus îl urmă cu pas încet, iar cizmele lui se opriră lângă ale ei.

Kit nu ridică privirea.

- N-am chef de vorbă acum, Magnus.

- Nu pot să spun că sunt surprins. Maiorul mi-a povestit ce s-a întâmplat azi-noapte. Că ai vrut să ne tragi o păcălă, don'șoara Kit.

Era formula de adresare cu care era obișnuită de acasă, dar sunase ca o insultă în gura lui.

- Ceea ce s-a întâmplat azi-noapte este între mine și maior. Nu e treaba ta.

- Nu-mi place să judec oamenii greșit, și în ceea ce mă privește, nimic legat de dumneata nu mai este treaba mea. El luă o găleată goală și ieși din grajd.

Kit aruncă jos cartea, apucă o perie și se îndreptă spre boxa în care se afla un cal mare roșcat pe nume Saratoga. Nu-i păsa de ordinele lui Cain. Simțea că inebuneste dacă nu-și făcea de lucru.

Își trecu mâinile peste picioarele lungi ale lui Saratoga când auzi ușa deschizându-se. Când se întoarse, îl văzu pe Cain stând pe culoarul central al grajdului și privind-o cu ochii lui de granit.

- Ordinele mele au fost clare, Kit. Nici o treabă la grajduri.

- Bunul Dumnezeu mi-a dat două brațe puternice, replică ea. Nu pot să stau degeaba.

- Îngrijirea cailor nu este o activitate potrivită pentru o tânără domnișoară.

Ea se uita la el, încercând să vadă dacă râdea de ea, dar nu-și putu da seama după expresia feței.

- Dacă e treabă de făcut, cred că o fac. Nu mi se potrivește o viață de lux.

- Stai departe de grajduri, mai spuse el clar și răspicat.

Kit deschise gura să protesteze, dar el fu mai rapid.

- Fără nici o discuție! Vreau să te speli și ne vedem în bibliotecă după cină ca să stăm de vorbă.

Se răsuci pe călcăie și ieși pe ușa grajdului cu mersul său puternic, cu picioarele lui lungi, prea elegant pentru un bărbat de statura lui.

Kit ajunsese prima în bibliotecă în acea seară. Ca să asculte de ordinele lui Cain, își spălase puțin mijlocul

feței, dar se simțise prea vulnerabilă să facă mai mult. Avea nevoie să se simtă puternică acum, nu ca o fată.

Ușa se deschise și intra Cain. Era îmbrăcat în ținuta lui obișnuită de casă, formată din pantaloni cafenii și cămașă alba, descheiată la gât. O săgetă scurt cu privirea.

- Credeam că ți-am spus să te speli.

- M-am spalat pe față, nu se vede?

- E nevoie de mult mai mult decât atât. Cum te suporti atât de murdară?

- Nu prea mă dau în vânt după băi.

- Mi se pare că sunt o mulțime de lucruri după care nu prea te dai în vânt. Dar vei face o baie înainte să stai încă o noapte aici. Edith Simmons amenință că pleacă, și să fiu al naibii dacă am să pierd o menajeră bună din cauza ta! În plus, puți de la o poștă!

- Nu put!

- Ba bine că nu! Chiar dacă doar temporar, sunt tutorele tău, iar acum ascuți ordinele mele.

Kit îngheță.

- Ce tot spui acolo, yankeule? Cum adică, tutore?

- Și cu care credeam că nu ți-a scăpat nimic!

- Spune-mi!

I se păru că vede un dram de simpatie în ochii lui, dar acel licăr dispăru, în timp ce îi explica detaliile legate de tutela și de faptul că el era și administratorul fondului ei fiduciar.

Kit abia dacă și-o amintea pe bunica, cea care îi pusese niște bani deoparte. Fondul fiduciar fusese o sursă constantă de indignare pentru Rosemary și îl forțase pe Garrett să consulte mai mulți avocați în legătură cu preluarea lui, dar fără succes. Deși Kit era conștientă că ar trebui să îi fie recunoscătoare bunicii, banii nu-i erau de nici un folos. Ea avea nevoie de ei acum, nu în cinci ani sau când se va căsători, ceea ce nici macar nu va face vreodată.

- Tutela este gluma lui Rosemary din mormânt, concluzionează Cain.

- Avocatul ăla nenorocit nu mi-a spus nimic despre nici un tutore. Nu te cred!

- Am văzut cu ochii mei cum faci la mânie. I-ai dat o șansă să-ți explice?

Cu sufletul la pământ, își amintea cum îl dăduse afară din casă imediat ce li spusese despre moștenirea lui Cain, chiar dacă el o anunțase că mai era și altceva de comunicat.

- Ce-ai vrut să spui mai devreme cu situație temporară?

- Doar nu crezi că am de gând să îmi bat capul cu tine pentru următorii cinci ani, nu-i așa? Eroul de la Missionary Ridge tună impunător: Măine-dimineață devreme plec în Carolina de Sud ca să îndrept toată harababura asta. Doamna Simmons va avea grijă de tine până mă întorc. N-ar trebui să dureze mai mult de trei sau patru săptămâni.

Ea își împreună mâinile la spate ca el să nu vadă că începuseră să-i tremure.

- Cum te gândești să îndrepti lucrurile?

- Am de gând să-ți găsec un alt tutore, asta-i tot.

Kit își infipse puternic unghiile în palme, îngrozită să-i adreseze următoarea întrebare, dar știind trebuie să facă:

- Ce se va întâmpla... cu Risen Glory?

El părea că-și studiaza vârful pantofului.

- O să vand.

Un fel de urlet ieși din gâtul lui Kit:

- NU!

El ridică privirea și o înaltni pe a ei.

- Îmi pare rău, Kit. Este cel mai bine.

Kit auzi sunetul de oțel din glasul lui și simți că până și ultimele rămășițe fragile din lumea ei se prefac în țândări. Nici măcar nu băgă de seamă când Cain ieși din camera.

Cain trebuia să se pregătească pentru un joc cu miză mare la unul dintre saloanele private de la Astor House. În schimb, se plimba prin dormitor până la fereastră și-napoi. Nici măcar perspectiva invitației târzii în noapte, primite din partea unei faimoase cântărețe de operă, nu reuși să-i ridice moralul. I se părea prea mare deranjul.

Se gândea la ticaloasa cu ochii violet adăpostită sub acoperișul casei lui. Mai devreme, când îi spusese că va vinde Risen Glory, arătase de parcă ar fi împușcat-o.

Gândurile îi fură întrerupte de zgomote de sticlă spartă și de strigatele menajerei lui. Înjură și se repezi pe hol.

Baia era un dezastru. Sticlă spartă lângă cada de cupru și îmbrăcăminte împrăștiată pe podea. Un borcan cu pudră de talc se vărsase peste lavoarul din marmură și umpluse de pudră albă lambriul negru de nuc. Doar apa din cadă era curată și limpede, de un auriu palid în lumina din baie.

Kit o ținea pe doamna Simmons la distanță cu o oglindă. Tinea mânerul strâns în mână ca pe o sabie. Cu cealaltă mână își ținea un prosop înfașurat în jurul corpului despuiat, împingând-o în același timp pe nefericita menajeră cu spatele spre ușă.

- Nimeni nu mă bagă pe mine în baie! Tu să ieși de aici!

- Ce naiba se întâmplă aici?

Doamna Simmons îl apucă de mână.

- Băiețoica asta încearcă să mă omoare! A aruncat în mine cu o sticlă de hamamelis! M-a ratat cu puțin! Își făcea vânt și se tânguia. Simt un atac de nevralgie.

- Du-te și întinde-te, Edith. Privirea dură a lui Cain o întalni pe a lui Kit. Preiau eu.

Menajera era prea supărată ca să mai protesteze împotriva lipsei de decență de a-l lăsa singur cu fata goală puscă, și fugi pe hol bombănind despre nevralgii și fete băiețoase.

Cu toată bravada lui Kit, el își dădea seama că era speriată. Se gândea să dea înapoi, dar știa că nu i-ar face nici un bine. Lumea era un loc periculos pentru femei, dar era de două ori mai înșelătoare pentru fete naive care credeau că sunt la fel de tari ca și bărbații. Kit trebuia să învețe cum să se plece, să cedeze, altfel avea să se rupă, iar acum el părea să fie singurul care ar putea să o învețe această lecție.

Își desfăcu încet manșetele cămășii și începu să își răsucească mânecile.

Kit zari antebrațele bronzate și musculoase ieșind din cămașă pe măsură ce el își sufleca mânecile. Făcu un pas înapoi rapid, cu ochii ațintiți la brațele lui.

- Ce crezi ce faci?

- Ți-am spus să faci baie.

Cu gura uscată, ea își întoarse privirea. Era destul de greu să îi facă față lui Baron Cain chiar și atunci când era complet îmbrăcată. Acum, doar cu un prosop înfășurat în jurul trupului, nu se simțise niciodată atât de vulnerabilă. Dacă el nu i-ar fi încuiat pistolul, acum ar putut să apese pe trăgaci fără să mai strea pe gânduri.

Își trecu limba peste buze.

- Ar fi... ar fi bine să te oprești chiar acum.

Ochii lui parcă îi sfredeleau pe ai ei.

- Ți-am spus să faci o baie, și exact asta vei face!

Ea ridică oglinda cu carapace de țestoasă.

- Nu te apropia! Vorbesc foarte serios! Când am aruncat sticla de hamamelis spre doamna Simmons, am vrut să ratez. De data asta, nu voi mai rata!

- E timpul să te maturizezi, spuse el calm, prea calm.

Inima ei începu să bată cu putere.

- Vorbesc serios, yankeule! Nu mai face nici un pas!

- Ai optsprezece ani - ești suficient de mare ca să te porți ca o femeie. Una e să mă vânezi pe mine, dar ai atacat o persoană care nu ti-a făcut nici un rău.

- Mi-a luat hainele când nu eram atentă! Și... și apoi m-a adus aici.

Kit tot nu știa cum de reușise doamna Simmons să o aducă la baie, știa doar că, după ce Cain anunțase că va vinde Risen Glory, ea rămăsese ca amorțită. Doar când femeia începuse să-i tragă hainele de pe ea își venise în simțiri.

Cain vorbi din nou, cu vocea lui calmă, care lui Kit i se părea mai înspăimântătoare decât orice urlet:

- Trebuia să te porți frumos. Dacă nu te-ai purtat bine, am să te bag chiar eu în cadă.

Ea aruncă oglinda spre perete ca să-i distragă atenția și țâșni pe lângă el.

Cain o prinse înainte să apuce să facă trei pași.

- Nu vrei să înveți, nu-i așa?

- Dă-mi drumul!

Stricla trosnea sub tălpile pantofilor lui când o ridică în brațe și o puse în cadă, cu prosop cu tot.

- Ticălosule, nenorocitul...

Doar atât apucă să spună până să ajungă el cu mâna pe creștetul capului ei și s-o împingă sub apă. Ea reveni cu capul deasupra apei bolborosind:

- Ticălosu...

Cain o băgă din nou cu capul sub apă.

- Tu...

Și din nou.

Lui Kit nu-i venea să creadă ce se întâmpla. Nu o ținea cu capul sub apă atât de mult cât să o înece, dar nu conta. Era o marșăvie. Iar dacă nu-și ținea gura, avea să o bage din nou sub apă. Se uită fix la el când ieși de sub apă, dar reuși să tacă.

- Destul? întrebă el molcom.

Ea își șterse ochii și își adună demnitatea.

- Comportamentul tău e pueril.

El începu să zambească, dar se opri imediat ce își aruncă ochii în cadă.

Atunci ea își dădu seama că își pierduse prosopul. Își stranse genunchii la piept ca să-și ascundă trupul.

- Ieși de aici chiar acum! Apa dădu peste margine în timp ce ea încerca să recupereze prosopul de pe fundul căzii.

El făcu un pas înapoi rapid spre ușă, apoi se opri. Ea ezită cu mâinile peste genunchi și se luptă cu prosopul ud.

Cain își drese glasul.

- Poți să... te descurci singură mai departe?

Kit avu impresia că zări o ușoară roșeață trecând în grabă peste obrajii lui Cain. Încuviință din cap și smulse prosopul greu.

- Mă duc să iau o cămașă de-a mea ca să o pui pe tine. Dar dacă gasesc un fir de murdărie după ce termini, o luăm de la capăt.

Ieși fără să închidă ușa. Ea scrâșni din dinți și își imagină cum îi mânanca vulturii ochii.

Se spală de două ori, desprinzând murdărie care zăcea de mult timp confortabil în unghere și pliuri ale trupului ei. Apoi își frecă părul. Atunci când a fost în cele din urmă mulțumită că nici măcar mama lui Iisus nu ar fi putut găsi un dram de murdărie pe ea, se ridică să ia un prosop uscat, dar cada era înconjurată de cioburi, ca un șant în jurul unui castel medieval.

Asta se întâmplă când faci baie!

Înjură în timp ce se înveli cu prosopul ud, apoi strigă spre ușa deschisă:

- Yankeule! Am nevoie să-mi arunci un prosop uscat, dar ai face bine să-ți ții ochii închiși, altfel jur că o să te omor în somn, apoi te tai și îți mănânc ficatul la micul dejun.

- E bine să văd că apa și săpunul nu ți-au stricat buna dispoziție! Cain reveni în pragul ușii, cu ochii larg deschiși. Îmi făceam griji.

- Ei bine, fă-ți griji doar în privința organelor tale interne!

El luă un prosop de pe raftul din baie, dar în loc să îl înmâneze ca o persoană decentă, se uită în jos la sticla spartă.

- Orice înzestrare care reprezintă un receptor de plăcere are o pedeapsă egală pentru abuzarea ei. Ralph Waldo Emerson, în cazul în care nu ai recunoscut citatul.

Doar după ce el îi dădu prosopul, Kit se simți în siguranță să răspundă:

- Domnul Emerson a mai scris și că fiecare erou devine plictisitor în cele din urmă. Dacă nu aș ști mai bine, aș crede că tu însuși i-ai inspirat aceste cuvinte.

Cain chicoti, oarecum bucuros să vadă că își păstrase simțul umorului. Era slăbănoagă, numai piele și os, și picioare lungi și subțiri. Chiar și peticul întunecat pe care îl zări atunci când îi căzuse prosopul în cadă era oarecum de copil.

El se întoarse cu spatele și își aminti săniile ei mici, cu sfărcuri de culoarea mărganului. Păreau mai puțin inocenți. Imaginea îl făcu să se simtă inconfortabil și îi vorbi mai morocănos decăt ar fi vrut:

- Te-ai șters?

- Cât puteam să mă șterg cu tine aici.

- Acoperă-te. Mă întorc.

- Și tocmai când mă gândeam ce plăcut e să nu-ți mai văd moaca urată.

El păși cu grijă spre cadă.

- Ar trebui să te pun să mergi desculță prin sticla asta.

- N-ar fi mai dureros decât compania ta infumurată.

O luă pe sus din cadă, o duse afară pe hol și o lăsă jos.

- Ți-am lăsat o cămașă în camera ta. Măine doamna Simmons te va duce să-ți cumperi niște haine decente.

Ea îl privi cu suspiciune.

- Ce consideri tu haine decente?

Știa ce va urma, așa că se pregăti sufletește:

- Rochii, Kit!

- Ți-ai pierdut mințile?

Părea atât de scandalizată, că el aproape zămbi, dar nu era atât de fraier. Era vremea să ia din nou hățurile.

- Ai auzit bine. Și cât timp lipsesc eu, vei face exact ce spune doamna Simmons. Dacă-i faci probleme, îi las ordine lui Magnus să te încuie în cameră și să arunce cheia. Vorbesc serios, Kit. Când mă întorc, vreau să aud că te-ai comportat bine. Am de gând să te predau nou-lui tutore curată și îmbrăcată respectabil.

Emoțiile de pe chipul ei treceau pe rând de la indignare la mânie, apoi se opriră la ceva care semăna a disperare. Apa din părul ei îi curgea ca niște lacrimi pe umerii slabi, iar vocea ei nu mai era la fel de puternică ca până atunci când vorbi:

- Chiar ai de gând s-o faci?

- Sigur că îți voi găsi un alt tutore. Ar trebui să fii fericită.

Încheieturile degetelor i se albiră de cât de tare strângea prosopul.

- Nu asta am vrut să spun. Chiar ai de gând să vinzi Risen Glory?

Cain se ținu tare în fața suferinței de pe acel chip micuț. Nu avea deloc de gând să se împovăreze cu o plantație de bumbac aflată în ruină, dar ea nu înțelegea asta.

- Nu voi păstra banii, Kit. Vor merge în fondul tău de economii.

- Nu-mi pasă de bani! Nu poți să vinzi Risen Glory!

- Trebuie. Poate vei înțelege într-o bună zi.

Ochii lui Kit se întunecară ca niște lacuri ucigătoare.

- Am făcut cea mai mare greșală că nu ți-am zburat creierii.

Silueta ei mică, înfășurată în prosop, era ciudat de demnă când se retrase în dormitor și închise ușa în urma sa.

capitolul 4

- Vreți să spuneți că nu există nimeni în toată această comunitate care ar fi dispus să preia tutela domnișoarei Weston? Nici măcar dacă plătesc eu cheltuielile?

Cain îl studia pe reverendul Rawlins Ames Cogdell de Rutherford, Carolina de Sud, care îl studia și el la rândul lui.

- Trebuie să înțelegeți, domnule Cain. Noi toți o cunoaștem pe Katharine Louise cu mult timp înaintea dumneavoastră.

Rawlins Cogdell se ruga ca Dumnezeu să-i ierte satisfacția pe care o simțea pentru că-i punea bețe-n roate yankeului. Eroul de la Missionary Ridge în persoană! Cât de exasperant era să fie obligat să țină companie unui astfel de om! Dar ce putea să facă? Zilele acestea, trupele de ocupație în uniformă albastră erau peste tot, și chiar și un om al lui Dumnezeu trebuia să fie atent să nu supere pe cineva.

Soția sa, Maria, apăru în pragul ușii cu o tavă pe care se aflau patru sendvișuri mici, fiecare dintre ele uns cu un strat subțire de gem de căpșune.

- Vă deranjez?

- Nu, nu. Intră, draga mea. Domnule Cain, serviți ceva bun. Soția mea este vestită pentru gemul ei de căpșune.

Gemul era de pe fundul ultimului borcan pe care îl făcuse soția lui cu doi ani în urmă, când nu se găsea zahăr, iar pâinea fusese tăiată dintr-o franzelă care trebuia să le ajungă pentru toată săptămâna. Cu toate astea, Rawlins era încântat de oferta soției sale. Mai degrabă murea de foame decât să afle omul ăsta cât de săraci erau.

- Eu nu iau, draga mea. Îmi păstrez pofta de mâncare pentru cină. Vă rog, domnule Cain, luați două.

Cain nu era nici pe departe atât de obtuz cum credea Cogdell. Știa ce sacrificiu reprezenta tratația de pe tava albastră din lemn de salcie. Luă un sendviș, chiar dacă nu-și dorea nimic mai puțin, și făcu complimentele de rigoare. La naiba cu toți sudiștii! Șase sute de mii de vieți pieriseră din cauza mândriei lor încăpățanare!

Cain credea că aroganța lor era un produs al bolii sistemului sclavagist. Proprietarii plantațiilor trăiau ca niște regi atorputernici pe plantații izolate, unde aveau autoritate absolută peste sute de sclavi. Acest lucru le dădea o trufie groaznică.

Se credeau atorputernici, iar Infrângerea îi schimbase doar la suprafață. Familiile din sud putea să facă foamea, dar sendvișuri la ceai tot ar fi oferite oaspetelui, chiar și unuia disprețuit.

Reverendul Cogdell se întoarse către soția sa.

- Te rog să stai jos, draga mea. Poate ne poți ajuta. Domnul Cain se află într-un mare impas.

Ea făcu ce îi spusese soțul ei și îl ascultă subliniind legătura lui Cain cu Rosemary Weston și faptul că dorea să transfere tutela lui Kit. Când soțul termină, ea clătină din cap.

- Mă tem că ceea ce doriți este imposibil, domnule Cain. Sunt multe familii care ar fi fost foarte fericite să o ia pe Katharine Louise când era mică. Dar este prea târziu acum. Dumnezeule, are optsprezece ani.

- Totuși, nu e o vârstă matusalemică, spuse Cain sec.

- Standardele de comportament sunt diferite în Carolina de Sud decât sunt în nord. Mustrarea ei fu rostită pe voce foarte joasă. Fetele de familie bună sunt crescute de la naștere în binevoitoarea tradiție de feminitate sudistă. Nu numai că Katharine Louise nu a arătat nici o înclinație să se conformeze acestor tradiții, dar ea își bate joc de tradiții. Familiile din comunitatea noastră ar fi îngrijorate de influența pe care Katharine ar avea-o asupra propriilor fiice.

Cain simți o scânteie de milă față de Kit. Nu se poate să-i fi fost ușor să crească cu o mama vitregă care o ura, un tată care o ignora și o comunitate care o respingea.

- Și nu e nimeni în acest oraș care simte afecțiune pentru ea?

Măinile mici ale lui Mary fluturară ușor în poală.

- Dumnezeuule, domnule Cain, ați înțeles greșit. Cu toții suntem foarte mândri de ea. Katharine Louise este o persoană generoasă și cu suflet cald. Abilitățile ei la vânatoare au adus mâncare în gurile celor mai sărace familii ale noastre și ne înveselește mereu. Dar asta nu schimbă faptul că ea se poartă în lume într-un mod care depășește cele mai liberal definite limite de comportament acceptabil.

Cain jucase prea mult pocher ca să nu recunoască când pierdea. Willard Ritter îi dăduse scrisori de recomandare către patru familii în Rutherford, și fusese respins de toate. Își termină blestematul de sendviș cu gem și plecă.

Mergând înapoi spre Risen Glory, pe calul osos pe care îl închiriasse de la un grajd din Charleston, se vedea confruntat cu adevărul neplăcut. Că-i plăcea sau nu, se pricopsise cu Kit. Zări casa de pe plantație. Era o casă frumoasă, cu două etaje, cu structură de cărămidă cu stuc, așezată la capătul unei alei întortocheate. În ciuda aerului general de neglijare datorat vopselei care se cojea și obloanelor rupte, locul era bine făcut. Casa păstrase o nuanță caldă de crem, cu cărămizi și mortar vizibile sub stuc. Stejari puternici și mușchi spaniol umbreau fiecare parte a casei și drapau acoperișul de țiglă. Azalee, sarsaparilla cățărătoare și ilice se revărsau pe pământ, în

timp ce magnolii își imprăștiau frunzele ceroase peste iarba înaltă până la genunchi din curtea din față.

Dar nu casa fusese cea care stărnise interesul lui Cain când venise, în urmă cu două zile. În schimb, își petrecuse după-amiaza inspectând ruinele arse ale dependințelor, se târăse peste mașinăriile stricate, puse deoparte unelte ruginite și, ocazional, se oprise pe vreun câmp gol ca să ia câte o mană de pământ bogat. I se strecura printre degete ca mătasea caldă. Din nou se trezi gândindu-se la New York și la modul în care acesta începuse să-l sufocă.

Cain dădu calul lui Eli, bătrânul adus de spate, fostul sclav care îi ieșise în cale cu o pușcă în ziua când Cain ajunsese la Risen Glory.

- Nu vă apropiați! spusese el atunci. Don'șoara Kit mi-a spus să împușc pe oricine pune piciorul la Risen Glory.

- Don'șoarei Kit trebuie să-i tăbăcească cineva fundul, răspunsese Cain, fără să adauge că deja se ocupase de asta.

- Cu siguranță aveți dreptate cu asta. Dar tot trebuie să vă împușc dacă veniți mai aproape.

Cain putea să-l dezarmeze pe om fără dificultate, dar voia să-i obțină cooperarea, așa că nu se grăbise și îi explicase relația lui cu Kit și cu Rosemary Weston. Când Eli înțelesese că el nu era unul dintre vagabonzii care jefuiau pe la țară, lăsase pușca jos și îi primise la Risen Glory.

Mijlocul casei se curba într-un arc grațios. Cain păși în holul central larg, care fusese conceput să aducă vântul de afară. Saloane, o cameră de muzică și o bibliotecă se deschideau din hol, totul sărăcăcios și învăluit de praf. Masa frumoasă din lemn de tec din sufragerie avea găuri proaspete. Trupele lui Sherman o scosese afară și o folosiseră ca să măcelărească ultimele animale de pe plantație.

Cain adulmecă miros de pui prăjit. Eli nu putea găti și, din câte știa el, nu mai era nimeni altcineva în casă. Fostii sclavi, ispitiți de promisiunea de patruzeci de pogoane și un catar, plecaseră după armata unionistă.

Se întreba dacă nu cumva se întorsese misterioasa Sophronia. Eli făcuse mai multe referiri la bucătăreasa de la Risen Glory, dar Cain încă nu o văzuse.

- 'Nă scara, maiorule.

Cain se opri pe loc, în vreme ce o siluetă mică și bine cunoscută apăru la capătul holului. Apoi începu să înjure.

Kit își frângea nervoasă mâinile, dar nu se apropie de el, ci rămase la distanță.

Părăsise casa lui Cain de la New York la fel cum intrase acolo: peste zidul din spate. Își luase desaga cu ea, împreună cu *Viata luxoasă a lui Ludovic al XV-lea*, care îi fusese sursă de inspirație pentru planul disperat pe care îl concepușe a doua zi după plecarea lui Cain. Acum își puse pe față un zâmbet atât de larg, că o dureau obrajii.

- Sper că ți-e foame, maiorule. Am niște pui prăjit și biscuiți cu unt calzi, care așteaptă doar pe cineva cu poftă de mâncare. Am curățat chiar și masa din sufragerie ca să putem mânca acolo. Desigur, este cam zgâriată, dar este un Sheraton o-ri-gi-nal! Ai auzit vreodată de Sheraton, maiorule? Era englez și baptist până în vârful degerelor. Nu ți se pare ciudat? Se pare că numai sudiștii ar trebui să fie bapțiști. Eu...

- Ce naiba faci aici?

Știa că va innebuni când o va vedea, dar sperase că nu atât de tare. De fapt, nu era sigură că va putea să-și ducă planul la bun sfârșit. Suportase drumul cu trenul înapoi la Charleston, o călătorie cu un vagon neplăcut și, numai astăzi, un marș de douăzeci și patru de kilometri pe jos, care îi făcuse bășici și arsuri de soare. Cu ultimii bani, cumpăraseră mâncare pentru cina din seara asta. Făcuse chiar și o baie și se schimbaseră într-o cămașă și pantaloni curați, ca să nu miroasă urât. Era surprinsă să descopere că îi plăcea să fie curată.

Nu fusese o idee prea rea să-și facă baie, chiar dacă asta însemnase să-și vadă sanii goi. Încercă un zâmbet, chiar dacă i se strângea stomacul.

- Am pregătit cina pentru tine, maiorule. Asta fac.

Cain scrâșni din dinți.

- Nu. Te pregătești să mori. Pentru ca am de gând să te omor!

Nu prea îl credea, dar nici nu prea îi venea să-l ignore.

- Nu țipa la mine! Și tu ai fi făcut la fel!

- Ce vrei să spui?

- N-ai fi rămas la New York în timp ce altcineva ți-ar fi luat singurul lucru din lume la care ții! N-ai fi stat într-un dormitor dragut, citind cărți și probând rochii urâte, în timp ce pierdeai totul. Te-ai fi întors în Carolina de Sud cât de repede puteai, așa cum am făcut eu. Și apoi ai fi făcut tot ce-ți stătea în putere ca să păstrezi ce e al tău!

- Și am o idee destul de clară despre ceea ce ai decis să faci.

În doi pași mari, el ajunsese lângă ea. Înainte ca ea să se poată da înapoi, începu să-și treacă mâinile peste trupul ei.

- Încetează!

- Trebuie să te dezarmez.

Tresări când el îi atinse sânii. O străbătu o senzație ciudată prin tot corpul, dar el nu păru afectat. Trecu apoi la talia și șoldurile ei.

- Oprește-te!

Cain îi găsi cuțitul legat de gambă.

- Plănuiai să-l folosești pe mine când adormeam?

- Dacă nu am avut curajul să te omor cu un pistol, cu greu aș putea să fac asta cu un cuțit, acum, nu-i așa?

- Atunci trebuie să cred că îl foloseai ca să deschizi cutii de conserve?

- Mi-ai luat pistolul. Nu puteam să călătoresc fără nici un fel de apărare.

- Înțeleg. Cain puse cuțitul departe de ea. Atunci, dacă nu vrei să mă omori, ce ai de gând?

Lucrurile nu mergeau așa cum sperase Kit. Voia să-i spună să n-o mai privească așa, de sus, dar nu putea.

- Hai să luăm cina mai întâi și apoi îți spun, vrei? E greu de găsit mâncare pe-aici. E păcat să o lăsăm să se strice.

Lui Cain îi luă un moment să se decidă.

- Bine, mâncăm. Dar după aceea o să avem o discuție serioasă.

Ea se grăbi spre bucătărie.

- Cina va fi pe masă într-un minut.

Cain ar fi trebuit să o confrunte imediat, dar îi era foame, la naiba. Nu mai mâncase o mâncare decentă de când plecase de la New York. Ascunse cuțitul undeva, apoi merse după ea în sufragerie. Kit apăru cu un platou cu pui prăjit pe care îl așeză pe masă, iar el observă în sfârșit ceva ce îi scăpase mai devreme. Totul la ea era curat. De la părul ei tuns scurt, până la cămașa în carouri cu un nasture lipsă la gât, și până la pantalonii de culoare maro-închis, care îi stăteau largi pe șoldurile mici, era curată ca un bănuș nou. Cain nu-și putea imagina altceva decât forta care să o convingă să facă baie de bunăvoie. Era evident că ea era pregătită să facă orice ca să-i facă plăcere. Nu că ar fi putut să aiba vreun succes. Doar că el încă nu putea crede că făcuse asta. Dar în fond, de ce nu? Ea nu se dovedise prea precaută.

- Stai jos și mănâncă, maiorule. Sper că ți-e foame.

Cain trebui să recunoască că masa a fost delicioasă. Puiul prăjit era auriu și din biscuiții cu unt ieșea abur atunci când ea îi aduse pe masă. Chiar și salata de rucoala avea o aromă bogată.

După ce termină de mâncat, Cain se lăsă pe spate pe scaun.

- Nu ai făcut singură toate astea.

- Ba sigur că da! În mod normal, m-ar fi ajutat Sophronia, dar nu e acum aici.

- Sophronia este bucătăreasa?

- Ea a avut și grijă de mine când eram mica.

- N-a făcut treabă prea bună.

Ochii violet se mijiră.

- Am o mulțime de lucruri de comentat și despre educația ta.

Mâncarea îl domolise, așa că de data asta ea nu avu parte de indignarea lui.

- Totul a fost delicios.

Ea se ridică să aducă o sticlă de coniac pe care o puse mai devreme pe comodă.

- Rosemary a ascuns asta înainte de venirea yankeilor. M-am gândit că poate ți-ar plăcea un pahar pentru a sărbători sosirea la Risen Glory.

- Sper că mama a avut mai multă grijă de băutura decât de fiica ei vitregă.

Luă sticla și începu să-i scoată dopul de plută.

- Cum a primit plantația numele Risen Glory? Este neobișnuit.

- Sa întâmplat la scurt timp după ce bunicul meu a construit casa. Kit se rezemă de comodă. Un predicator baptist a venit la ușă cerând de mâncare și, chiar dacă bunica mea era de religie metodistă, l-a hrănit. Au stat de vorbă, și când a auzit că plantația nu are un nume încă, el a spus că trebuie să-i spunem Risen Glory, pentru că era aproape de Duminica Paștelui. De atunci este Risen Glory.

- Înțeleg. Cain pescui o bucată de plută din paharul de coniac. Cred că e timpul să-mj spui ce faci aici.

Lui Kit i se strânse stomacul. Îl văzu luând o înghițitură, cu ochii pe ea. Tot timpul. Nu-i scăpa nimic.

Kit se duse spre ușile deschise care dădeau din sufragerie în grădina mare din spate. Era întuneric și liniște afară și se simțea mirosul de caprifoi în aerul nopții. Îi plăcea atât de mult! Copacii, susurul pârâielor, întreaga priveliște și mirosul. Și cel mai mult îi plăcea să se uite la câmpurile de bumbac alb dansând. În curând, vor fi din nou așa. Se întoarse încet spre el. Totul depindea de următoarele câteva minute, iar ea trebuia să facă treaba bine.

- Am venit aici să-ți fac o propunere, maiorule.

- Nu mai sunt în armată. Poți să-mi spui simplu, Baron.

- Dacă e totuna, atunci am să continui să îți spun maior.

- Cred că este mai bine decât alte feluri în care mi-ai spus. Se lăsă pe spătarul scaunului.

Spre deosebire de un gentleman sudist adevărat, Cain nu purta lavalieră la masă și avea gulerul descheiat.

Ea se trezi că se uită pentru o clipă la mușchii lui puternici de la gât și se forță să-și mute privirea.

- Spune-mi despre această propunere.

- Păi... Încercă să tragă aer în piept. După cum probabil că ai ghicit, partea ta de afacere ar fi să ții Risen Glory până când o pot cumpăra înapoi de la tine.

- Mi-am dat seama.

- Nu ai rămâne cu ea agățată de gât pentru totdeauna, se grăbi ea să adauge. Doar cinci ani, până când pot avea acces la banii din fondul meu.

El o studie cu atenție. Ea își prinse buza de jos cu dinții. Asta avea să fie partea cea mai grea.

- Înțeleg că te-ai aștepta la ceva în schimb.

- Desigur.

Kit ura licărul de amuzament din privirea lui.

- Ceea ce mă pregătesc să-ți ofer este un pic mai neortodox. Dar dacă te gândești puțin, cred că vei vedea că este corect.

Înghiți în sec.

- Continuă.

Ea închise ochii, inspiră adânc și expiră cu putere.

- Mă ofer să fiu amanta ta.

El se înecă. Apoi ea spuse restul în grabă:

- Acum, știu că acest lucru ar putea să te ia prin surprindere, dar chiar și tu trebuie să recunoști că eu sunt o companie mult mai bună decât acele femei de la New York. Eu nu chicotesc și nu flutur din gene. Nu pot să flirtez chiar dacă aș vrea și cu siguranță nu mă vei auzi vreodată vorbind despre cățeluși. Și partea cea mai bună este că nu trebuie să-ți faci griji în legătură cu mersul la toate acele baluri și cine simandicoase care le plac femeilor. În schimb, am putea să ne petrecem timpul la vânătoare, pescuit și călărie. Am putea să ne distrăm de minune.

Cain izbucni în râs. Kit își dorea să fi avut cuțitul la ea.

- Ai putea să-mi spui, mă rog, ce ți se pare atât de amuzant?

În cele din urmă, Cain reuși să se controleze. Puse paharul jos și se ridică de la masă.

- Kit, știi de ce au bărbații amante?

- Sigur că da. Am citit *Viata luxoasă a lui Ludovic al XV-lea*.

El o privi ironic.

- Madame de Pompadour, explica ea. A fost amanta regelui Ludovic al XV-lea. Mi-a venit ideea după ce-am citit despre ea.

Nu îi spuse și că Madame de Pompadour fusese și cea mai puternică femeie din Franța, care reușise să îl controleze pe rege și întreaga țară folosindu-și numai inteligența. Kit cu siguranță ar putea controla soarta Risen Glory dacă ar fi amanta maiorului. În plus, ea nu avea nimic altceva cu care să negocieze în afară de ea însăși. Cain vru să spună ceva, se opri, clătină din cap, apoi bău ce mai rămăsese din paharul de coniac. Când termină, arăta de parcă avea să izbucnească din nou într-un acces de nervi.

- Să fii amanta unui bărbat implică mai mult decât mersul la vânătoare și pescuit. Ai vreo idee despre ce vorbesc?

Kit simți că se îmbujorează. Asta era partea la care nu-și dăduse voie să se gândească prea mult, partea pe care cartea nu o acoperea deloc. Fiind crescută pe o plantație, fusese expusă la faptele rudimentare ale reproducerii animalelor, dar asta o și lăsase cu o mulțime de întrebări, la care Sophronia refuzase să-i răspundă. Kit presupunea că nu știa corect toate detaliile, dar știa suficient pentru a înțelege că întregul proces era dezgustător. Cu toate astea, trebuia să facă parte din negocierile. Din anumite motive, imperecherea era importantă pentru bărbați, iar de la femei se aștepta să facă asta, cu toate că nu și-o putea imagina pe doamna Cogdell permițându-i reverendului să se urce pe ea pe la spate ca animalele despre care știa ea.

- Știi despre ce vorbești. Și sunt pregărită să te las să te împerechezi cu mine. Se încrunță. Chiar dacă o să mi se para îngrozitor.

Cain izbucni în râs; apoi expresia lui se întunecă, ca și cum s-ar gândi să îi tragă iar câteva la fund. Scoase o țigară de foi din buzunar și ieși afară în grădină

ca să o aprindă. Ea îl urmă și îl găsi stând lângă o bancă veche și prăpădită, uitându-se spre livadă. Aștepta ca el să spună ceva. Și când văzu că nu spune nimic, vorbi tot ea.

- Ei bine, ce părere ai?

- Este cel mai ridicol lucru pe care l-am auzit.

Strălucirea țigării arunca o umbră palpăitoare peste fața lui, iar înlăuntrul ei apăru o senzație de panică. Asta era singura ei șansă să păstreze Risen Glory. Trebuia să-l convingă.

- De ce este atât de ridicol?

- Pentru că este.

- Spune-mi de ce!

- Sunt fratele tău vitreg.

- Asta nu înseamnă nimic. Este pur și simplu o relație juridică.

- Sunt și tutorele tău. N-am putut găsi nici măcar o singură persoană în ținutul ăsta care să fie dispusă să te ia din grija mea și, judecând după comportamentul tău recent, cred că asta nu e o surpriză.

- Voi fi mai bună! Și sunt un foarte bun vânător. Pot să pun pe masă orice carne dorești.

Asta îl făcu din nou să înjure.

- Când aleg o amantă, bărbații nu caută pe cineva care le poate pune carne pe masă, la naiba! Ei vor o femeie care arată, se comportă și miroase ca o femeie.

- Eu miroso foarte bine! Hai! Miroase-mă!

Ridică brațul, și el simți un miros plăcut, dar tot ce voia era să fie nervos.

- Bărbații doresc o femeie care știe să zâmbească, să spună lucruri drăguțe și să facă dragoste. Acum, toate astea te scot din discuție pe tine!

Kit își înghiți ultima bucățică de mandrie.

- Aș putea învăța.

- Oh, pentru numele lui Dumnezeu! Cain porni spre cealaltă parte a aleii pietruite.

- M-am hotărât.

- Te rog! Nu...

- Nu vând Risen Glory.

- Nu vinzi... Kit nu-și mai găsea suflul, apoi un mare val de fericire o străbătu. Oh, maiorule! Țasta e... cel mai minunat lucru pe care l-am auzit!

- Stai așa. Am o condiție.

Kit simți un ghimpe de avertizare.

- Fără condiții! Nu avem nevoie de nici o condiție!

El păși în cercul de lumină portocalie care venea dinspre sufragerie.

- Trebuie să te întorci la New York și să mergi la școală.

- La școală! Kit era neîncrezătoare. Am optsprezece ani. Sunt prea mare pentru școală. În plus, eu deja m-am autoeducat.

- Nu acest tip de școală. O școală de maniere în societate. Un loc în care te învață comportamentul și eticheta și toate aceste lucruri feminine despre care nu știi nimic.

- O școală de maniere? Era îngrozită. Acum, ăsta este cel mai prostesc, cel mai pueril... Apoi văzu norii de furtună care se adunau pe expresia lui și tăcu. Lasă-mă să stau aici. Te rog! Nu-ți voi face nici un fel de probleme. Jur pe Iisus! Pot să dorm afară, în casele din spate, și nici nu vei ști că sunt pe-aici. Pot să mă fac utilă în multe moduri. Știu plantația asta mai bine ca oricine. Te rog, lasă-mă să rămân aici.

- Ai să faci cum spun eu!

- Nu, eu...

- Dacă nu cooperezi, am să vând Risen Glory atât de rapid, că nici nu vei ști ce s-a întâmplat. Atunci nu vei mai putea să pui vreodată mâna pe ea.

Ea simțea că i se face rău. Simțea că ura față de el i se strânge ca o minge în stomac.

- Cât... cât trebuie să merg la această școală?

- Până când te vei purta ca o doamnă, deci cred că depinde de tine.

- Ai putea să mă ții acolo pentru totdeauna.

- Bine. Să spunem că trei ani.

- E mult prea mult. Voi avea douăzeci și unu de ani atunci.

- Ai multe de învățat. Primești oferta sau nu, cum vrei.

Ea îl privi cu amaraciune.

- Și apoi ce se întâmplă? Voi putea să cumpăr Risen Glory înapoi de la tine cu banii din fondul meu?

- Vom discuta despre asta atunci când va veni timpul.

El ar putea să o țină departe de Risen Glory ani de zile, exilată de tot ceea ce iubea. Se întoarse și se repezi înapoi în sufragerie. Se gândea cum se umilise oferindu-se să-i fie amantă, iar ura o sufoca. Atunci când se va termina exilul și Risen Glory va fi în siguranță, el avea să plătească pentru toate acestea!

- Cum facem, Kit? Întrebă Cain din spatele ei.

Ea abia putea să rostească cuvintele:

- Nu prea îmi dai de ales, nu-i așa, yankeule?

- Măi, măi, măi! O voce feminină, guturală și seducătoare se auzi din hol. Doamne, ia te uită ce-a adus copilul ăla cu ea de la New York!

- Sophronia! Kit traversă în goană sufrageria și se repezi în bratele femeii care stătea în ușă. Unde ai fost?

- La Rutherford. Sa îmbolnăvit Jackson Baker.

Cain se uita la nou-venită foarte surprins. Deci, aceasta era Sophronia lui Kit. Nu era deloc cum și-o imaginase el. Își imaginase pe cineva mult mai în vârstă, dar această femeie arăta undeva pe la douăzeci și un pic de ani și era una dintre cele mai exotice și frumoase femei pe care le văzuse el vreodată.

Slabă și înaltă, mult peste Kit. Avea obraji cu pomeți înalți, pielea caramel și ochi oblici aurii, care se ridicară încet, în timp ce el o studia.

Privirile lor se întâlneau peste creștetul lui Kit. Sophronia se desprinsese din îmbrățișare și se duse spre el, mergând cu o senzualitate languroasă, care făcea ca rochia ei simplă de bumbac albastru să pară o ținută din cea mai bună mătase. Când ajunsese exact în fața lui, ea se opri și ridica mâna micuță.

- Bine ai venit la Risen Glory, stăpâne!

Sophronia se purtă groaznic tot drumul înapoi cu trenul spre nord. Era toată numai „da, domnule” și „nu, domnule” față de Cain, zăbindu-i și luându-i partea împotriva lui Kit.

- Pentru că el are dreptate, îi explică într-o zi lui Kit, atunci când aceasta o confruntase. Este timpul să începi să te porți ca femeia care te-ai născut să fii.

- Și e timpul ca tu să-ți amintești de partea cui trebuie să fii.

Sophronia și Kit se iubeau mai mult decât oricine altcineva pe pământ, în ciuda faptului că erau una albă și alta neagră. Ceea ce nu înseamnă că nu se certau. Și aceste certuri se întesiră când ajunseră la New York.

Din clipa în care Magnus o văzu pe Sophronia, începu să meargă ca amețit, iar doamna Simmons nu mai contenea să spună că de minunată este. După trei zile, Kit se sătură de asta. Apoi starea ei deja proastă se înne-gură și mai mult.

- Arăt ca un nătărău!

Palaria de fetru decolorată a lui Kit stătea ca o sosieră rurtită pe capul tuns alandala al fetei. Materialul jachetei ei de culoare ocru era de bună calitate, dar era prea mare la umeri, iar rochia maro urâtă îi ajungea până la covor. Parea ca se îmbracase cu hainele unei mătuși ajunse față bătrână. Sophronia își puse degetele lungi în șolduri.

- Ce te așteptai? Ti-am spus că aceste haine pe care ți le-a cumpărat doamna Simmons sunt prea mari, dar nu ți-a păsat deloc de asta. Dacă mă întrebi pe mine, asta se întâmpla pentru ca tu crezi că știi mai multe decât toți ceilalți.

- Doar pentru că ai cu trei ani mai mult decât mine și suntem la New York nu înseamnă că poți să te porți ca un fel de regină.

Nările elegante ale Sophroniei tremurară ușor.

- Crezi că poți să-mi spui tot ce vrei. Ei bine, nu mai sunt sclava ta, Kit Weston. Mă înțelege? Nu-ți aparțin. Nu aparțin nimănui, doar lui Iisus!

Lui Kit nu-i plăcea să rănească sentimentele Sophroniei, dar uneori aceasta putea fi foarte enervantă.

- Doar că nu arăți niciodată recunoștință. Te-am învățat atâtea. Te-am învățat să citești și să scrii, chiar dacă era împotriva legii. Te-am ascuns de Jesse Overturf în acea noapte, când voia să se culce cu tine. Iar acum ești de partea acestui yankeu împotriva mea, ori de câte ori ai ocazia.

- Nu-mi vorbi tu mie despre recunoștință. Ani de zile te-am ferit din calea doamnei Weston. Și de fiecare dată când te prindea și te încuia în dulapul ăla, eu te scoream de acolo. Am fost biciuită pentru tine. Deci nu vreau să aud nimic despre recunoștință. Ești ca un laț în jurul gâtului meu. Mă sufoci. Imi tai respirația. Dacă nu erai tu...

Sophronia se opri brusc auzind pași care se apropiau. Aparu doamna Simmons și anunță că Baron Cain o aștepta pe Kit să o ducă la școala pe care o alesese. Și uite așa, cele două combatante se treziră una în brațele celeilalte. În cele din urmă, Kit se desprinsese din îmbrățișare, își luă pălăria ca o sosiera și se duse la ușă.

- Să ai grijă, auzi? șopti ea.

- Tu să ai grijă la această școală de lux, șopti Sophronia la rândul ei.

- Așa o să fac.

Sophronia avea ochii plini de lacrimi.

- Ne vedem curând!

capitolul 5

Academia Templeton pentru Tinere Lady se ridica impunătoare pe Fifth Avenue ca o balenă de piatră mare și cenușie. Hamilton Woodward, avocatul lui Cain, o recomandase. Cu toate că în mod normal școala nu lua fete de vârsta lui Kit, Elvira Templeton făcuse o excepție pentru Eroul de la Missionary Ridge. Kit stătea nehotărâtă în pragul camerei de la etajul trei care îi fusese repartizată și studia cele cinci fete cu rochii identice, bleumarin cu gulere și manșete albe. Fetele se înghesuiau în jurul singurei ferestre a camerei ca să se uite jos, în stradă. Nu îi luă mult să-și dea seama la ce se holbau.

- Oh, Elsbeth, nu este cel mai chipeș bărbat pe care l-ai văzut vreodată?

Fata identificată ca Elsbeth oftă. Avea bucle castanii și o față frumoasă, proaspătă.

- Imaginează-ți! A fost chiar aici, în Academie, și nici una dintre noi nu a avut voie să coboare la parter. Este atât de nedrept! Și apoi, chicotind: Tata spune că nu este un adevărat domn.

Mai multe chicoteli.

Vorbise o fată frumoasă, cu părul blond, care îi amintea lui Kit de Dora Van Ness.

- Madame Riccardi, cântăreața de operă, a intrat în depresie când el i-a spus că pleacă în Carolina de Sud. Toată lumea a auzit asta. Este amanta lui, să știți.

- Lilith Shelton!

Fetele erau delicios de îngrozite, iar Lilith le privi disprețuitor.

- Toate sunteți atât de inocente. Un bărbat atât de sofisticat ca Baron Cain are zeci de amante.

- Amintiți-vă ce ne-am hotărât, puse o altă fată. Chiar dacă este protejata lui, este sudistă, așa că trebuie să o urâm toate!

Kit auzise destul.

- Dacă asta înseamnă că nu va trebui să vorbesc cu voi vreodată, cățele proaste ce sunteți, foarte bine!

Fetele se întoarseră și rămaseră cu gura căscată. Kit le simți privirile analizându-i rochia urâtă și pălăria îngrozitoare. Încă un motiv de ură de adăugat la cea pe care o simțea deja împotriva lui Cain.

- Ieșiți de aici! Toate. Și dacă mai prind pe vreuna aici, vă trag câte un șut în fundurile alea slăbănoage de vă trimit direct în iad!

Fetele fugira din cameră țipând îngrozite. Toate, în afară de una singură - fata pe care o numiseră Elsbeth. Ea stătea îngrozită, cu ochii mari, iar buzele frumoase îi tremurau.

- Ești surdă? Ți-am spus să ieși de aici.

- Eu... nu p-pot.

- De ce naiba nu poți?

- Eu... aici srau.

- Oh. Pentru prima oară, Kit observă că încăperea avea două paturi.

Fata avea o față dulce, una din acele persoane cu o dispoziție naturală plăcută, iar lui Kit nu îi venea să continue să o intimideze. În același timp, ea era dușmanul.

- Va trebui să te muți.

- Doamna... Doamna Templeton nu mă va lăsa. Am... am întrebat deja.

Kit înjură, își suflecă fustele și se aruncă pe pat.

- Cum de ai fost atât de norocoasă să te alegi cu mine?

- Tata... tatăl meu... Este avocatul domnului Cain. Eu sunt Elisabeth Woodward.

- Aș putea spune că sunt încântată de cunoștință, dar amândouă știm că ar fi o minciună.

- Mai bine... mai bine plec.

- Așa să faci.

Elsbeth ieși în grabă din cameră. Kit se lăsa pe spate pe pernă și încercă să-și dea seama cum avea să supraviețuiască în următorii trei ani.

Academia Templeton folosea un sistem de puncte de penalizare ca să mențină ordinea. Pentru fiecare zece puncte de penalizare dobândite, fata respectivă nu avea voie să-și părăsească deloc camera toată ziua de sâmbătă. Până la sfârșitul primei zile, Kit acumulasese optzeci și trei. (Luarea numelui Domnului în deșert însemna automat zece puncte de penalizare.) Până la sfârșitul primei săptămâni, pierduse șirul. Doamna Templeton o chemase pe Kit în biroul ei și o amenințase că o exmatriculează dacă nu începe să se supună regulamentului. Kit trebuia să participe la ore. Primise două uniforme și trebuia să înceapă să le poarte imediat. Gramatica ei trebuia să se îmbunătățească imediat. Doamnele nu spun „nu-i” sau „cre’ că”. Doamnele spun despre obiecte că sunt „neimportante”, nu „inutile ca un scuipat de broască”. Și mai presus de toate, doamnele nu înjură. Kit își păstră stoicismul în timpul interviului, dar în sinea ei începu să intre în panică. Dacă scorpia asta bătrână o exmatriculează, Kit își va fi încălcat înțelegerea cu Cain și va pierde

Risen Glory pentru totdeauna. Promise că își va ține cumpătul, dar odata cu trecerea timpului, îi era tot mai greu să facă asta. Era cu trei ani mai în vârstă decât colegele ei, dar știa mai puțin decât oricare dintre ele. Ele râdeau pe la spate de părul ei ciuntit și chicotira când își prinse fusta într-un scaun. Într-o zi, găsi paginile manualului ei de franceză lipite. În altă zi, cămașa de noapte era legată cu noduri. Kit trecuse prin viață împărțind pumni, iar acum viitorul ei depindea de felul cum reușea să-și țină cumpătul. În loc să riposteze, ea aduna insultele și le stoca undeva în minte ca sa le analizeze mai târziu, noaptea, când starea întinsă în pat. Într-o zi urma să-l facă pe Baron Cain să plătească pentru fiecare insultă primită aici.

Elsbeth continua să se comporte ca un șoricel speriat, ori de câte ori era în preajma lui Kit. Deși refuza să se alăture colegelor care o persecutau pe Kit, era prea timidă ca să le facă pe celălalte fete sa se oprească. Totuși, sufletul ei nu putea să ignore nedreptățile, mai ales ca ajunsese să-și dea seama că Kit nu era atât de feroasă pe cât părea.

- Nu e nici o speranță, îi mărturisi Kit într-o seară, după ce se împiedică în fusta uniformei la ora de dans și sparse un vas chinezesc, trântindu-l de pe un pedestal. Nu voi învăța niciodată să dansez. Vorbesc prea tare, urâsc să port fuste, singurul instrument muzical la care pot să cânt este dramba și nu pot să mă uit la Lilit Shelton fără să înjur.

Îngrijorarea se citea în ochii mari și rotunzi ai lui Elsbeth.

- Trebuie sa te porți mai frumos cu ea. Lilit este cea mai populară fată din școala.

- Si cea mai ticăloasă.

- Sunt sigură că nu vrea să fie așa.

- Eu sunt sigură că vrea. Tu ești atât de draguță că nu recunoști urătenia în alte persoane. Parcă nu ai vedea-o nici la mine, iar eu sunt cam așa de rea pe cât se spune.

- Nu ești rea!

- Ba da, sunt rea. Dar nu la fel de rea ca fetele astea răutăcioase din școala asta. Cre' că ești singura persoană drăguță de aici.

- Nu este adevărat, spuse Elsbeth cu sinceritate. Majoritatea dintre ele sunt extrem de drăguțe, dacă le dai o șansă. Tu ești atât de sălbatică, încât le sperii.

Lui Kit îi mai veni un pic inima la loc.

- Mulțumesc! Adevărul este că nu știu cum aș putea speria pe cineva. Eșuez în tot ceea ce fac aici. Nici nu-mi pot imagina cum voi supraviețui trei ani!

- Tata nu mi-a spus că trebuie să stai atât de mult. Vei avea douăzeci și unu de ani. E o vârstă prea mare ca să fii la școală.

- Știu, dar nu am de ales.

Kit se juca agitată cu cuvertura de lână gri. În mod normal, nu credea în confesiuni, dar se simțea mai singură ca niciodată.

- Ai ținut vreodată la ceva atât de mult, încât ai face orice ca să-l păstrezi în siguranță?

- Oh, da. Pe sora mea mai mica, Agnes. Ea nu e ca ceilalți copii. Chiar dacă are aproape zece ani, ea nu poate citi sau scrie, dar e atât de dulce, și n-aș lăsa pe nimeni să-i facă rău.

- Atunci înțelegi.

- Spune-mi, Kit. Spune-mi ce s-a întâmplat.

Și așa Kit îi povesti despre Risen Glory. Descrie câmpurile și casa, vorbe despre Sophronia și Eli și încercă să o facă pe Elsbeth să vadă modul în care copacii își schimbau culoarea în funcție de momentul zilei. Apoi îi povesti despre Baron Cain. Nu totul. Elsbeth n-ar fi înțeles niciodată mascarada ei ca băiat la grajduri sau cum încercase să-l omoare, ca să nu mai vorbim de oferta ei de a-i fi amantă. Cu toate acestea, îi spuse destul.

- Este un om rău, iar eu nu pot să fac nimic. Dacă sunt exmatriculată, el va vinde Risen Glory. Iar dacă reușesc să rezist trei ani aici, tot va trebui să aștept până fac douăzeci și trei de ani ca să pot obține controlul asupra banilor din fondul meu și să pot rascumpăra plantația. Cu cât aștept mai mult, cu atât va fi mai greu.

- Nu îți poți folosi banii mai devreme sub nici o formă?

- Numai dacă mă căsătoresc. Ceea ce n-o să fac.

Elsbeth era fiică de avocat.

- Dacă te măriți, soțul tău va avea controlul asupra banilor. Așa e legea. Nu ai putea să-i cheltui fără permisiunea lui.

Kir ridică din umeri.

- Oricum e de prisos. Nu există bărbat pe lumea asta cu care să mă încatușez de bunăvoie. În plus, am fost crescută foarte greșit ca să fiu soție. Singurul lucru pe care îl pot face bine este să gătesc.

Elsbeth era înțeleghătoare, dar era și practică.

- De asta suntem toate aici. Ca să învățăm să fim neveste bune. Fetele de la Academia Templeton sunt cunoscute că încheie cele mai de succes căsătorii din New York. Asta face parte din ceea ce este atât de special când esti o fată de la Templeton. Bărbații vin din toată zona de est pentru a participa la balul de absolvire.

- N-are nici o importanță pentru mine chiar dacă vin de la Paris, din Franța. N-o să mă vezi pe mine la nici un bal.

Dar Elsbeth fusese cuprinsă de entuziasm și nu mai era atentă.

- Tot ce trebuie să faci este să găsești soțul potrivit. Cineva care vrea să te facă fericită. Atunci totul va fi perfect. Nu vei mai fi protejată domnului Cain și vei avea banii.

- Ești o fată tare dulce, Elsbeth, dar trebuie să-ți spun că este cea mai ridicolă idee pe care am auzit-o vreodată. Căsătoria mea ar însemna pur și simplu să dau altui bărbat banii mei.

- Dacă alegi bărbatul potrivit, ar fi la fel ca atunci când îi ai tu însăși. Înainte să vă căsătoriți, ai putea să-l pui să-ți promită că o să-ți cumpere Risen Glory ca dar de nuntă. Bătu din palme, înviorată de propria viziune. Doar imaginează-ți cât de romantic ar fi! Ai putea merge înapoi acasă imediat după luna de miere.

Luni de miere și soți... Elsbeth parcă vorbea altă limbă.

- E o nebunie! Ce bărbat o să se însoare cu mine?

- Ridică-te!

Vocea lui Elsbeth avea același ton de comandă ca și al Elvirei Templeton, iar Kit se ridică fără tragere de inimă. Elsbeth o lovi ușor cu degetul pe obraz.

- Ești îngrozitor de slabă, iar părul tău este oribil. Bineînțeles că va crește, adăugă ea politicoasă. Și are o culoare frumoasă, e moale și negru precum cerneala. Chiar și acum ar arăta destul de bine dacă ar fi tăiat un pic mai drept. Ochii tăi sunt prea mari pentru fața ta, dar cred că e pentru că ești atât de slabă. Îi dădu roată lui Kit încet. Vei fi destul de drăguță într-o zi, așa că nu cred că va trebui să ne facem griji în legătura cu asta.

Kit se încruntă.

- Atunci în legătură cu ce va trebui să ne facem griji?

Dar Elsbeth nu mai era intimidată de ea.

- De toate celelalte aspecte. Trebuie să înveți să vorbești și să mergi, să înveți ce să spui și, chiar mai important, ce să nu spui. Va trebui să înveți tot ce ne învață Academia. Ai noroc că domnul Cain ți-a furnizat o alocație atât de generoasă pentru îmbrăcăminte.

- De care nu am nevoie. De un cal am nevoie.

- Căii n-o să te ajute să-ți găsești soț. Dar Academia, da.

- Nu știu cum. N-am prea avut succes până acum.

- Nu, nu prea. Zămberul dulce al lui Elsbeth deveni neastâmparat. Dar nici nu m-ai avut pe mine drept ajutor până acum.

Ideea era o prostie, dar Kit simți prima scânteie de speranță.

Odată cu trecerea săptămănilor, Elsbeth se ținu de cuvânt. Îi runse părul lui Kit cu o forfecuță pentru manichiură și o ajută cu materiile la care Kit rămăsese în urmă. În final, Kit încercă să se mai lovească de vaze la ora de dans și descoperi că are un talent special la cusut. Nu pentru broderii elegante, pe care le detesta, ci să adauge tușe flamboaiante la articole de îmbrăcăminte, cum ar fi uniforme școlare. (Zece puncte de penalizare.)

Era foarte bună la franceză, așa că în scurt timp le oferea ea lecții fetelor care nu de mult o luaseră în ras.

Până la Paște, planul lui Elsbeth de a-i găsi un soț nu mai părea atât de ridicol, iar Kit începu să meargă la culcare visând că Risen Glory va fi al ei pentru totdeauna.

Sophronia nu mai era bucătăreasă la Risen Glory, ci menajera plantației. Ascunse scrisoarea lui Kit în biroul de mahon incrustat în care păstra registrele legate de casă și își strânse șalul mai bine în jurul umerilor, pentru a alunga frigul de februarie. Kit se afla la Academia Templeron de șapte luni și, în cele din urmă, se resemnase cu soarta.

Sophronia îi ducea dorul. Kit era oarbă în multe feluri, dar pe de altă parte, înțelegea lucruri pe care alții nu le înțelegeau. În plus, Kit era singura persoană din lume care o iubea. Cu toate acestea, reușeau cumva să se certe mereu, chiar și în scrisori, iar asta era prima epistolă pe care Sophronia o primea de la Kit în ultima lună. Sophronia se gândea să se așeze și să-i răspundă imediat, dar știa să amâne ceva, mai ales după ultima dată. Scrisorile ei parcă doar o enervau pe Kit. Ar fi crezut că o să se bucure când va auzi cât de bine merge Risen Glory acum, că Baron Cain se ocupa de locul acesta, dar ea dimpotrivă, o acuza pe Sophronia că se aliase cu dușmanul. Sophronia privi în jur la frumosul salon confortabil din partea din spate a casei. Privi noua tapițerie de damasc cu trandafiri de pe canapea și felul în care gresia de pe șemineu scilipea în lumina soarelui. Totul strălucea lustruit cu ceară de albine, vopsea proaspătă, și cu mare grijă. Uneori se ura pe sine însăși pentru că muncea atât de mult ca să facă această casă frumoasă din nou. Își muncea degetele până la oase pentru omul acesta, de parcă n-ar fi existat niciodată un război, iar ea ar fi fost încă sclavă. Dar acum era plărită. Primea un salariu bun, o ducea mai bine decât oricare altă menajeră din ținut. Cu toate acestea, Sophronia nu era mulțumită. Se uita în reflexia ei în oglinda care atârna între ferestre. Nu arătase niciodată mai bine. Mesele regulate

ii îndulciseră pomeții ciopliți și îi rotunjiseră unghiurile ascuțite ale corpului. Își purta părul lung răsucit și prins într-un coc la ceafă. Stilul ei sofisticat adăuga și mai mult rafinament la înălțimea ei deja considerabilă de aproape 1,80 metri, iar asta îi făcea plăcere. Cu ochii oblici, aurii și exotici și cu pielea de culoare caramel, arăta ca una dintre amazoanele dintr-o carte pe care o găsisese în bibliotecă. Se încrunță când se uită la rochia simplă. Își dorea rochii făcute la croitor. Își dorea parfumuri și mătăsuri, șampanie și cristaluri. Dar, mai presus de orice, își dorea un loc al ei, una dintre acele case în culori pastelate din Charleston, unde ar avea o servitoare și s-ar simți în siguranță și protejată. Și știa exact cum să acționeze pentru obținerea unui astfel de loc în Charleston. Trebuia să facă lucrul ce o îngrozea cel mai tare. În loc să fie menajera unui bărbat alb, trebuia să devină amanta lui.

În fiecare seară când îi servea cina lui Cain, își unduia șoldurile seducător și-și atingea sâni de brațul lui când îi punea mâncarea în față. Uneori uita de frica ei față de albi destul cât să observe cât de frumos era Cain și își amintea că fusese bun cu ea. Dar el era prea mare, prea puternic, prea un om dintr-o bucată, pentru ca ea să se simtă bine în preajma lui. Însă indiferent de asta, ea își umezea buzele, iar privirea ei avea ceva incitant, practicând toate trucurile pe care le învățase.

Îi apărui în minte imaginea lui Magnus Owen. La naiba cu omul ăsta! Disprețuia felul în care o privea cu ochii lui negri, ca și cum îi părea rău pentru ea. Sfinte și binecuvântate Iisuse, dacă asta nu era suficient pentru a o face să radă! Magnus Owen, care o dorea atât de tare, că era aproape insuportabil, simțea părere de rău, milă pentru ea.

Un fior involuntar o scutura când se gândi la niște picioare albe care se încolăcesc în jurul picioarelor ei maronii-aurii. Își izgoni imaginea din minte și se întoarse la resentimentele ei.

Oare Magnus Owen credea că i-ar lăsa să o atingă? El sau oricare alt negru? Oare Magnus credea că ea muncea atât, se aranja atât, le asculta pe doamnele albe din

Rutherford până când reușea să vorbească exact ca ele, doar ca să ajungă să fie cu un negru care nu putea s-o protejeze? Nu era cazul. Mai ales un negru ai cărui ochi păreau să ajungă în cele mai îndepărtate cotloane ale sufletului ei.

Se duse la bucatărie. În curând va avea tot ce își dorea: o casă, rochii de mătase, siguranță – și urma să le câștige în singurul mod pe care îl știa, și anume satisfăcând poftele unui alb. Un bărbat alb care era suficient de puternic să o protejeze.

În seara aceea, vremea deveni ploioasă. Vânturile puternice de februarie se auzeau prin coșurile de fum și zdrăngăneau obloanele când Sophronia se opri în fața bibliotecii. Într-o mână ținea o tavă de argint, pe care se aflau o sticlă de coniac și un singur pahar. Cu cealaltă mână, își descheie nasturii de sus ai rochiei, pentru a-și descoperi sânii. Era timpul să facă următoarea mutare. Inspiră adânc și intră în cameră.

Cain își ridică privirea din registrele contabile de pe birou.

- Cu siguranță mi-ai citit gândurile.

Își desfăcu picioarele lungi strânse sub scaunul de piele, se ridică și se întinse. Ea nu se dădu un pas înapoi atunci când Cain ieși de după birou, înaintând ca un leu uriaș. Lucra de dimineața până seara de luni întregi și părea foarte obosit.

- E o noapte rece, spuse ea, punând tava pe birou. M-am gândit că poate ai nevoie de ceva care să te încălzească.

Își duse o mână la decolteul larg al rochiei, ca el să înțeleagă clar la ce se referă.

Cain se uită la ea, iar ea simți panica bine cunoscută. Încă o dată, își reaminti cât de bun fusese el, dar știa și că era ceva periculos la el, care o speria.

Privirea lui o învălui, apoi zăbovi asupra sânilor ei.

- Sophronia...

Ea se gândea la rochii de mătase și la o casă de culoare pastel. O casă cu zăvor sigur.

- Ssst...

Ea ajunsese lângă el și-și trecu degetele peste pieptul lui. Apoi își lăsă șalul să-i cadă pe brațul gol.

În ultimele șapte luni, viața lui fusese plină de muncă grea și de prea puține plăceri. Acum, își coborî pleoapele și își trecu degetele lungi peste brațului ei. Mâna lui, bronzată de soarele Carolinei, era mai întunecată decât propria ei piele. El îi prinse bărbia în mână.

- Ești sigură?

Ea se forță să încuviințeze din cap.

Capul lui coborî, dar chiar cu o clipă înainte ca buzele lor să se întâlnească, se auzi un zgomot în spatele lor. Se întoarseră amândoi ca să-l vadă pe Magnus Owen în pragul ușii deschise. Trăsăturile lui blande erau distorsionate când o văzu pe Sophronia gata să cedeze îmbrățișării lui Cain. Ea auzi un horcăit adânc ieșindu-i din gât. Se năpusti în cameră și se aruncă asupra celui pe care îl considera cel mai apropiat prieten, omul care îi salvase viața odată. Precipitarea atacului îl luă prin surprindere pe Cain. Se impletici înapoi și abia reuși să-și mențină echilibrul. Apoi se pregăti pentru atacul lui Magnus. Oripilată, Sophronia îl văzu pe Magnus repezindu-se la Cain. Magnus lovi cu pumnul, dar Cain se dădu într-o parte și ridică brațul ca să evite lovitura. Magnus lovi din nou și de data asta gâsi falca lui Cain și îl trimise la pământ. Se ridică, dar refuză să se bată.

Treptat, Magnus își recapătă o aparență de normalitate. Când își dădu seama că Baron nu avea de gând să se lupte, își lăsă brațele în jos. Cain privi adânc în ochii lui Magnus, apoi se uită în cealaltă parte a camerei la Sophronia.

Se aplecă să ridice un scaun care se răsturnase în luptă și apoi spuse cu o voce morocânoasă:

- Ar fi mai bine să mergi la culcare, Magnus. Măine e o zi mare. Se întoarse spre Sophronia: Poți pleca. Nu voi mai avea nevoie de tine.

Felul în care subliniase cuvintele în mod deliberat nu lăsa nici o îndoială cu privire la ceea ce intenționase să spună. Sophronia ieși iute din cameră. Era furioasă pe Magnus pentru că-i stricase planurile. În același timp,

se temea pentru el. Aici era Carolina de Sud, iar el lo-
vise un alb, nu o dată, ci de două ori.

Abia dormi în noaptea aceea, așteptând ca demonii
inveliți în cearșafuri albe să vină și să-l ia, dar nu se în-
râmplă nimic. A doua zi, îl văzu lucrând cot la cot cu
Cain, curățând tufișurile de pe unul dintre câmpuri.
Frica pe care o simțise se transformă în resentimente
clocotitoare. El nu avea nici un drept să se amestece în
viața ei.

În acea seară, Cain îi ceru să îi lase coniacul pe măsu-
ta din fața ușii bibliotecii.

capitolul 6

Flori de primăvară proaspete umpleau sala de bal a
Academiei Templeton pentru Tinere Lady. Piramide
din lalele albe ascundeau șemineurile goale, în timp
ce vase din sticlă umplute cu liliac erau așezate pe lângă
pereți. Chiar și oglinzile fuseseră împodobite cu azalee
albe ca zăpada.

În toată sala de bal, grupuri de oameni frumoși îmbră-
cați priveau spre intrarea dintr-un capăt. În curând, cele
mai proaspete absolvente ale Academiei Templeton,
promoția 1868, urmau să intre pe acolo.

Pe lângă părinții debutantelor, printre oaspeți se mai
aflau membrii celor mai moderne familii din New York:
Schermerhorn și Livingston, câteva familii Jay și cel pu-
țin o familie Van Rensselaer. Nici o mamă care activa în
societate nu i-ar fi permis fiului său de însurat să rateze
vreunul dintre evenimentele care aveau loc cu ocazia
absolvirii ultimului lot de fete Templeton, și în nici un
caz tocmai balul final al Academiei, cel mai bun loc din
New York pentru a găsi o noră potrivită.

Burlacii se adunaseră în grupuri în jurul sălii. Rându-
rile lor fuseseră subțiate de război, dar erau încă destui
prezenți pentru a mulțumi mamele debutantelor.

Bărbații mai tineri afixau o încredere naturală, în hai-
nele lor de un alb imaculat și cu fracuri negre, în ciuda
faptului că unele dintre mâneci atârnavă goale, iar unul

care încă nu împlinise douăzeci și cinci de ani intră ajutându-se de o cărjă. Cuferele burlacilor mai vârstnici abundau de profiturile economiei postbelice în plină expansiune, iar ei își semnalau succesul prin butonii de diamant de la cămașă și lanțuri grele de aur la ceasurile de buzunar.

În seara aceea, era prima oară când domnii din Boston, Philadelphia și Baltimore aveau privilegiul să vadă cele mai dorite debutante din Manhattan. Spre deosebire de semenii lor din New York, acești domni nu participaseră la ceaiurile și la recepțiile duminicale care precedaseră balul din acea seară și ascultau cu atenție când burlacii locali speculau în legătură cu câștigătorii din acest an ai tombolei miresei.

Frumoasa Lilith Shelton ar împodobi masa oricărui bărbat. Iar tatăl ei oferea zece mii zestre.

Margaret Stockton avea dinți strâmbi, dar aducea opt mii la patul conjugal, și cânta frumos - o calitate destul de bună la o soție.

Elsbeth Woodward valora doar cel mult cinci mii, dar avea o fire dulce și era cea mai frumoasă dintre toate, genul de soție care nu ar face probleme soțului nici o clipă. Cu siguranță, favorită.

Fanny Jennings ieșise deja din cursă. Cel mai tânăr Vandervelt vorbise deja cu tatăl ei. Păcat, de vreme ce valora optsprezece mii.

Și tot așa, una după alta. Pe măsură ce conversația începu să treacă spre ultimul meci de box, un vizitator din Boston întrerupse discuția:

- Nu este și cineva despre care am auzit vorbindu-se? O fată din sud? Mai mare decât celelalte fete?

Douăzeci și unu de ani, așa auzise el.

Newyorkezii își evitau privirile. În cele din urmă, unul dintre ei își dresе glasul:

- Ah, da. E vorba despre domnișoara Weston.

Chiar atunci orchestra începu să cânte o selecție din cele mai populare *Povestiri din pădurea vieneză*, ceea ce reprezenta semnalul că membrele clasei care absolveau Academia urmau să fie anunțate. Bărbații tăcură în timp ce debutantele își făceau apariția.

Îmbrăcate în rochiile albe de bal, intrau pe ușa largă una câte una, se opreau și făceau o reverență grațioasă. Însoțite de aplauzele de rigoare, coborau pe scările presărate cu petale de trandafir până la sala de bal, unde luau brațul tatălui sau fratelui.

Elsbeth zâmbea atât de frumos, încât prietenul cel mai bun al fratelui ei, care până în acel moment o socotise doar o pacoste, începu să se gândească altfel la ea. Lilith Shelton se împiedică puțin de poalele fustei și îi venea să moară, dar era o fată de la Templeton, așa că nu lăsa să i se vadă groaza pe față. Margaret Stockton, chiar cu dinții ei strâmbi, părea destul de frumoasă ca să atragă atenția unui membru a unei ramuri mai puțin prospere a familiei Jay.

- Katharine Louise Weston.

O mișcare aproape imperceptibilă în rândul domnilor din New York, o ușoară înclinare de capete, o vagă schimbare a poziției. Domnii din Boston, Philadelphia și Baltimore simțeau că ceva special era pe cale să se întâmple și își fixară atenția spre ușă.

Fata ieși din umbra arcadei de sus, apoi se opri la capătul scărilor. Văzură imediat că nu era ca toate celelalte. Aceasta nu era genul de pisică blândă, care să se încolăcească în fața șemineului și să-i țină papucii calzi unui bărbat. Era o femeie care putea să facă sângele bărbatului să clocotească, o pisică sălbatică cu părul negru lucios, prins spre spate în piepteni de argint și care apoi îi cobora în bucle tumultuoase pe ceafă și pe umeri. Aceasta era o pisică exotică, cu ochi mari, violet, cu gene atât de lungi, încât greutatea lor ar fi trebuit să o împiedice să-i țină deschiși. Aceasta era o pisică din junglă, cu gura prea îndrăzneată pentru moda curentă, dar atât de plină și de umedă, încât un bărbat ar putea doar să se gândească să soarbă din ea.

Rochia ei era croită din satin alb, având pe deasupra un val în aceeași nuanță de violet ca ochii. La gât, rochia era decoltată în formă de inimă, subliniind ușor conturul sânilor, iar mânecile în formă de clopot se terminau cu manșete largi din dantelă de Alençon. Rochia era frumoasă și scumpă, dar ea o purta aproape

neglijent. Una dintre fundele laterale de culoarea lavandei se dezlegase, iar mânecile trebuie să o fi încurcat, pentru că le ridicase un pic prea sus deasupra încheieturilor delicate.

Fiul cel mai mic al lui Hamilton Woodward făcu un pas înainte, ca escortă a ei pentru promenadă. Oaspeții mai critici observară că fata făcea pașii un pic cam mari – nu atât de lungi ca să afecteze negativ Academia, doar suficient de lungi pentru a fi remarcați. Fiul lui Woodward îi șopti ceva. Ea înclină capul și izbucni în răs, dezvelind dinți mici, albi. Fiecare bărbat care văzuse scena își dori ca acel răs să fie doar pentru el, chiar și atunci când își spuneau în sinea lor că o tânără delicată probabil nu ar râde atât de larg și de tare. Numai tatăl lui Elsbeth, Hamilton Woodward, refuză să se uite la ea.

Sub acoperirea muzicii, domnii din Boston, Philadelphia și Baltimore voiau să afle mai multe despre această domnișoară Weston.

Domnii din New York erau mai rezervați la început.

Unii spuneau că Elvira Templeton nu ar fi trebuit să permită unei sudiste accesul în Academie așa de curând după război, dar ea era pupila Eroului de la Missionary Ridge.

Comentariile lor deveneau tot mai personale. Aveau despre ce să vorbească. De fapt, era greu să-și ia ochii de la ea. Dar o soție cam periculoasă, nu crezi? Mai în vârstă. Un pic sălbatică. Pariau că lucrurile nu ar sta deloc bine. Și cum ar putea un om să-și țină mintea concentrată asupra afacerilor, cu o astfel de femeie care îl aștepta acasă?

Dacă îl aștepta.

Treptat, domnii din Boston, Philadelphia și Baltimore aflară și restul. În ultimele șase săptămâni, domnișoara Weston atrăsese atenția unei duzini dintre cei mai eligibili burlaci din New York, doar pentru a-i respinge. Erau bărbați din cele mai bogate familii – bărbați care ar fi putut conduce orașul într-o bună zi, poate chiar țara –, dar ei nu părea să-i pese.

În ceea ce îi privea pe cei pe care părea să-i placă... Asta îi deranja cel mai tare. Ea îi prefera pe cei mai puțin dezirabili bărbați. Bertrand Mayhew, de exemplu, care provenea dintr-o familie bună, dar era practic falit și nu era capabil să ia vreo decizie pe cont propriu de când murise mama lui. Apoi mai era Hobart Cheney, un om care nici nu avea bani, nici nu arăta bine, și tot ce avea era o nefericită bălbaială. Interesantele preferințe ale domnișoarei Weston erau de neînțeles. Trecea peste familiile Van Rensselaer, Livingston și Jay pentru Bertrand Mayhew și Hobart Cheney.

Mamele se simțeau ușurate. Se bucurau foarte mult de compania domnișoarei Weston - le făcea să râdă și era foarte atentă la afecțiunile lor. Dar nu era chiar o partidă potrivită ca nora, nu-i așa? Mereu își dășira un volan la rochie sau își pierdea vreo mânășă. Parul ei nu era niciodată cu totul îngrijit, mereu îi aluneca o șuviță pe lângă urechi sau pe la tâmpile. În ceea ce privește modul îndrăzneț în care privea lumea în ochi... era reconfortant, dar în același timp, deranjant. Nu, domnișoara Weston nu ar fi fost deloc soția potrivită pentru fiii lor.

Kit era conștientă de părerea pe care o aveau matroanele societății despre ea și nu le reproșa nimic. În calitate de fată de la Academia Templeton, chiar le înțelegea. În același timp, nu permitea ca această părere să o distragă de la amuzarea partenerilor ei cu conversația sudistă fără stârșit, pe care o perfecționase invocând amintiri ale femeilor din Rutherford. Însă acum partenerul ei era saracul Hobart Cheney, care abia putea să întrețină o conversație în cele mai bune împrejurări, să nu mai vorbim atunci când număra pași de dans atât de puternic în șoaptă, așa că ea tăcu.

Domnul Cheney se împiedică, dar Elsbeth o antrenase foarte bine în ultimii trei ani, iar Kit îl conduse înapoi în pașii dansului, fără să observe cineva. De asemenea, îi acordă cel mai strălucitor zâmbet, pentru ca el să nu-și dea seama că era condus. Saracul domn Cheney nici nu știa cât de aproape fusese să devină soțul ales!

Dacă ar fi fost doar un pic mai puțin inteligent, l-ar fi ales pe el, pentru că era un bărbat foarte dulce. Așa cum stăteau lucrurile, Bertrand Mayhew era cea mai bună alegere.

Îl zări pe domnul Mayhew stând singur și așteptând primul din cele două dansuri pe care i le promisese. Kit simțea că o greutate cunoscută i se așeza pe umeri ori de câte ori se uita spre el, vorbea cu el sau chiar se gândea la el.

Nu era cu mult mai înalt decât ea, iar burta îi creștea sub betelia pantalonilor, ca la o femeie. La patruzeci de ani, își trăise viața în umbra mamei, iar acum, după ce aceasta murise, avea mare nevoie de o femeie care să îi ia locul. Kit hotărâse că ea va fi acea femeie.

Elsbeth se supăraseră, arătându-i lui Kit că l-ar putea avea pe oricare dintre bărbații eligibili care erau și mai bogați decât Bertrand Mayhew, și mai puțin lipsiți de gust. Dar până la urmă înțeleșese. Pentru a obține înapoi Risen Glory, Kit avea nevoie de putere din căsătorie, nu de bogăție, iar un soț care se aștepta ca ea să se comporte ca o soție supusă nu îi era de nici un folos.

Kit știa că nu i-ar fi greu să-l convingă pe Bertrand să folosească banii din fondul ei ca să cumpere înapoi Risen Glory, nici nu va avea probleme să-l convingă să locuiască acolo definitiv. Din această cauză, își suprimează acea parte din ea care își dorea să fi putut găsi un soț mai puțin respingător. După cina de la miezul nopții, ea urma să-l ducă în sala de recepție pentru a vedea cea mai nouă colecție de imagini stereoscopice cu cascada Niagara și apoi să-l conducă spre întrebarea cu pricina. N-ar fi greu. I se părea incredibil de ușor să lucreze cu bărbați. Într-o lună, ar putea fi pe drum spre Risen Glory. Din păcate, tot atunci ar fi căsătorită cu Bertrand Mayhew.

Nu se gândi nici un pic la scrisoarea pe care o primise de la Baron Cain cu o zi înainte. Nu prea mai primise vești de la el, și apoi, el nu făcea altceva decât să o mustre, pe baza rapoartelor trimestriale pe care le primea

de la doamna Templeton. Scrisorile lui erau mereu formale și așa de dictatoriale, că nu putea să riște citindu-le în fața lui Elsbeth, deoarece o făceau să cadă din nou în vechile ei obiceiuri de a înjura.

După trei ani, registrul mental de plângeri împotriva lui devenise tot mai plin. Ultima lui scrisoare îi ordona fără nici o explicație să rămână în New York, până la noi ordine. Ea intenționa să o ignore. Viața ei urma să devină viața ei și nu avea să-i permită să-i mai stea vreodată în cale.

Muzica se încheie cu niște înflorituri de final și, instantaneu, Bertrand Mayhew apăru lângă ea.

- Domnișoară... Domnișoară Weston? Mă întrebam... adică, v-ați amintit...

- Ia te uită, e chiar domnul Mayhew.

Kit înclină capul și se uită la el prin genele lungi, gest pe care îl repetase de atâtea ori sub supravegherea lui Elsbeth, încât îi devenise o a doua natură.

- Dragul, dragul meu domn Mayhew. Mi-era teamă - groază, chiar - că m-ai uitat și ai plecat cu una dintre celelalte domnișoare.

- Oh, vai, nu! Oh, domnișoară Weston, cum vă puteți vreodată imagina că aș putea să fac ceva atât de nedemn de un gentleman? Oh, pe toate stelele de pe cer, nu! Draga mea mamă niciodată nu ar...

- Sunt sigură că nu!

Se scuză cu drăgălășenie față de Hobart Cheney, apoi își trecu brațul prin cel al domnului Mayhew, conștientă de faptul că gestul era prea familiar.

- Ia spune-mi acum. Fără să faci fețe lungi, m-ai auzit? Te tachinam doar.

- Mă tachinați?

Părea așa de mirat de parcă tocmai îl anunțase că avea să călătorească în pielea goală pe Fifth Avenue.

Kit își reprimă un oftat. Orchestra începu să cânte un galop plin de viață, iar ea îi dădu voie să o conducă la dans. În același timp, încerca să se scuture de depresie, dar îi era foarte greu, mai ales când îl zări pe tatăl lui Elsbeth.

Ce tâmpit infaruat! De Paște, unul dintre avocații de la firma lui Hamilton Woodward băuse prea mult și o acostase pe Kit în camera de muzică a familiei Woodward. O singură atingere a acelor buze băloase, și ea îi și trăsese un pumn în burtă. Acesta ar fi fost sfârșitul întâmplării, dar domnul Woodward se întâmplase să intre în cameră chiar atunci. Partenerul său de afaceri mințise și spusese că ea fusese agresorul. Kit negase furioasă, dar domnul Woodward nu o crezuse. De atunci, el încercase fără succes să strice prietenia ei cu Elsbeth și toată seara îi aruncase priviri opărite.

Uită de domnul Woodward când observă un nou cuplu intrând în sala de bal. Ceva familiar în legătură cu bărbatul îi atrase atenția și, în timp ce cuplul își croia drum spre doamna Templeton ca să o salute, Kit îl recunoscu. Oh, vai...

- Domnule Mayhew, mă poți însoți până la doamna Templeton? Stă de vorbă cu cineva cunoscut. Cineva pe care nu l-am mai văzut de ani de zile.

Domnii din New York, Boston, Philadelphia și Baltimore observară că domnișoara Weston se oprise din dans și se uitară să vadă ce îi atrasese atenția. Îl studiară cu mare invidie pe bărbatul care tocmai intrase în sala de bal. Ce era cu acest străin palid, slab, care adusese o culoare atât de atrăgătoare în obrajii palizi ai domnișoarei Weston?

Brandon Parsell, fost ofițer de cavalerie în cunoscuta „Legiune Hampton” din Carolina de Sud, avea ceva din aspectul unui artist, chiar dacă era plantator prin naștere și nu știa nimic despre artă, în afară de faptul că îi plăcea pictorul care picta cai. Avea părul castaniu și drept, pieprănat dintr-o parte peste o frunte fină, bine conturată. Avea o mustață frumos tunsă și favoriți conservatori.

Nu era genul de chip care inspiră ușor camaraderia cu membrii de același sex. În schimb, era un chip care plăcea femeilor, pentru că aducea aminte de romane

despre cavalerism și vremuri cu sonete, privighetori și urne grecești.

Femeia de lângă el era Eleanora Baird, fiica ștearsă, îmbrăcată cam împopoțonat, a angajatorului său. El răspunse când fu prezentat doamnei Templeton cu o aplecare curtenitoare a capului și un compliment bine ales. Ascultându-i accentul sudist taragănat, nimeni nu ar fi bănuțit aversiunea pe care omul o simțea față de toți cei de față: oaspeți scilipitori, gazda impunătoare, chiar și față de fata bătrână din nord, pe care datoria cerea să o însoțească în acea scara.

Și apoi – parcă de nicăieri – el simți un fior ascuțit de dor, dor de grădinile cu ziduri de la Charleston într-o duminică după-amiază, dor de aerul nopții liniștite de la Holly Grove, fosta locuință a familiei sale. Nu era nici un motiv pentru emoția pe care o simțea, nici un motiv în afară de un ușor și dulce parfum de iasomie de Carolina și un foșnet de satin alb.

- Ah, Katharine, draga mea, exclamă doamna Templeton cu acel accent nordic strident care suna atât de aspru în urechile lui Brandon. Aș dori să cunoști pe cineva. Un om din ținutul tău.

El se întoarse ușor spre parfumul de iasomie care îi evocase aceste amintiri și, cât ai clipi, se pierdu într-un chip frumos, care îi întâlni privirea. Tânăra îi zâmbi.

- Eu și domnul Parsell ne cunoaștem deja, cu toate că, îmi dau seama din expresia lui, nu-și amintește de mine. Rușine, domnule Parsell. Ai uitat pe una dintre admiratoarele dumitale cele mai credincioase.

Cu toate că Brandon Parsell nu îi recunoștea chipul, știa vocea. Știa acele vocale ușor rotunjite și consoane moi tot așa cum cunoștea sunetul propriei sale respirații. Era vocea mamei lui, a mătușilor și surorilor sale. Vocea care, timp de patru ani lungi, le oferise alinare celor aflați pe moarte și îi sfidase pe yankei și îi trimisese pe bărbați să lupte din nou. Era vocea care oferea bucuros soți, frați și fii pentru cauza glorioasă.

Vocea tuturor femeilor crescute în tradiția sudistă.

Era vocea care îi încurajase la Bull Run și Fredericksburg, vocea care îi întărise în acele lungi săptămâni la Vicksburg, vocea care vărsase lacrimi amare în batiște parfumate cu lavandă, apoi șoptise „nu contează”, atunci când pierduseră Stonewall Jackson la Chancellorsville.

Era vocea care îi îmbărbătase pe oamenii lui Pickett în misiunea lor disperată de la Gettysburg, vocea pe care o auziseră când erau pe moarte în noroi, la Chickamauga, și vocea pe care nu voiau s-o audă în acea duminică a Floriilor în Virginia, când și-au predat visurile la Appomattox.

Și totuși, în ciuda vocii, era o diferență între femeia care stătea înaintea lui și femeile de acasă. Rochia de bal din satin alb foșnea de nouă ce era. Nici o broșă nu fusese prinsă artistic ca să ascundă o carpeală aproape invizibilă, dar totuși observabilă. Nu era nici un semn că o fustă concepută inițial pentru a îmbrăca o crinolină fusese croită din nou, pentru a da impresia unei siluete mai mici, mai la modă. Și mai era o diferență între femeia din fața lui și femeile de acasă. Ochii violet nu aveau în ei nici un secret sau ocară nerostită.

Când își regăsi în cele din urmă propria voce, părea să vină de foarte departe.

- Mă tem că ești în avantaj, domnișă. Mi-e greu să cred că aș fi putut uita o astfel de față memorabilă, dar, dacă spui că așa este, eu nu contest asta, doar îți cer iertare pentru memoria slabă. Poate că mă poți lumina?

Elvira Templeton, obișnuită cu discursul de afaceri mai direct al yankeilor, clipi de două ori înainte să-și amintească de bunele maniere.

- Domnule Parsell, dați-mi voie să v-o prezint pe domnișoara Katharine Louise Weston.

Brandon Parsell era mult prea domn ca să lase să se vadă șocul resimțit, dar nici nu-și putu găsi cuvintele pentru da un răspuns potrivit. Doamna Templeton continuă cu amabilitate, prezentând-o pe domnișoara Baird și, desigur, pe domnul Mayhew. Domnișoara Weston părea amuzată.

Orchestra începu să cânte primele acorduri din valsul *Dunărea albastră*. Domnul Parsell se dezmetici și se întoarse spre domnul Mayhew.

- Ați fi atât de amabil să aduceți o ceașcă de punici pentru domnișoara Baird, domnule? Căci tocmai a pomenit că îi este sete. Domnișoară Weston, poate un vechi prieten să aibă onoarea acestui vals?

Era o încălcare neobișnuită a etichetei, dar Parsell nu putea să facă altceva.

Kit zămbi și îi întinse mâna înmănușată. Se duseră spre ringul de dans și începură să valseze. Brandon rupse tăcerea în cele din urmă:

- Te-ai schimbat, Kit Weston, nu cred că propria doică te-ar recunoaște.

- Nu am avut niciodată o doică, Brandon Parsell, după cum știi foarte bine.

El răsă cu voce rare de vioiciunea ei. Nici nu-și dăduse seama cât de mult îi fusese dor să vorbească cu o femeie al cărei spirit nu fusese pervertit.

- Strai să-i spun mamei și surorilor că ne-am întâlnit. Am auzit că Baron Cain te-a trimis la o școală în nord, dar nici unul din noi nu vorbește cu el, iar Sophronia nu spune mare lucru nimănui.

Kit nu voia să vorbească despre Cain.

- Ce mai fac mama și surorile tale?

- Cum e de așteptat. Pierderea Holly Grove a fost grea pentru ele. Lucrez la bancă în Rutherford. Rasul lui era autoironic: Un Parsell să lucreze într-o bancă. Timpurile se schimbă, nu-i așa, domnișoară Kit Weston?

Kit se uită la trăsăturile bine definite, sensibile ale feței și observă cum mustața frumos tunsă și periată îi împodobește curba superioară a buzelor. Nu lăsa să se vadă mila pe care o simțea față de el, în timp ce inspira mirosul atât de plăcut, de tutun și de rom, pe care îl emana.

Brandon și surorile lui se aflaseră în centrul unui grup de tineri fără griji, cu aproximativ cinci sau șase ani mai în vârstă decât ea. Când începuse războiul, ea își amintea că stătea pe marginea drumului și îl privea plecând spre Charleston. Stătea pe cal ca și cum

s-ar fi născut în șa, și purta uniforma gri și pălăria cu pana atât de mândru, încât Kit avea ochii plini de lacrimi de mândrie. Pentru ea, el simboliza spiritul soldatului confederat, iar ea nu își dorea nimic mai mult decât să-l urmeze în batalie și să lupte de partea lui. Acum Holly Grove zacea în ruine, iar Brandon Parsell lucra într-o bancă.

- Ce faci la New York, domnule Parsell? întrebă ea, încercând să revină în prezent și să-și potolească tremurul care simțea că îi cuprinde genunchii.

- Angajatorul meu m-a trimis aici să particip la o afacere de familie în locul lui. Mă întorc acasă mâine.

- Angajatorul tău trebuie să aibă mare încredere în tine dacă te trimite cu afacerile familiei.

Din nou, tonul autoironic care era aproape răs, dar nu chiar.

- Dacă o întrebi pe mama, îți va spune că eu conduc banca Planters and Citizens, dar adevărul este că sunt doar ceva mai mult decât un comisionar.

- Sunt sigură că nu este așa.

- Sudul a crescut în autoiluzie. E ca laptele matern pentru noi, această credință în invincibilitatea noastră. Dar eu, unul, am renunțat la autoamăgire. Sudul nu este invincibil, și nici eu nu sunt.

- E atât de rău?

Merseră mai spre marginea sălii de bal.

- N-ai mai fost la Rutherford de ani întregi. Totul este diferit. Cerșetori și vagabonzi bântuie prin tot statul. Chiar dacă acum Carolina de Sud se pregătește să fie din nou admisă în Uniune, soldații yankei patrulează încă pe străzi și se uită în altă parte atunci când cetățeni respectabili sunt acostați de aceste loaze. Legislativul de stat este o glumă. Spuse ultimul cuvânt cu obidă, de parcă ar fi fost un scuipat veninos. Locuind aici, n-ai nici cea mai mică idee cum e!

Kit se simți vinovată, ca și cum și-ar fi părăsit cumva datoria dezertând din Sud, ca să meargă la școală la New York. Muzica se încheie, dar ea nu era pregătită să termine dansul. Și poate că nici Brandon, pentru că nu făcu nici o mișcare să-i dea drumul.

- Presupun că ai deja un partener pentru dansul de la cina.

Ea încuviință din cap, dar apoi se auzi spunând:

- Din moment ce îmi esti vecin și pleci mâine din New York, sunt sigură că domnul Mayhew nu va avea nimic împotriva să-ți cedeze locul.

El îi ridică mâna și i-o atinse ușor cu buzele.

- Atunci e un prost.

Elsbeth se năpusti asupra ei chiar în clipa în care Brandon se departă puțin și o târi în sala de alături, care fusese pregătită pentru ca tinerele doamne să aibă un loc în care să se odihnească și să-și aranjeze ținuta.

- Cine este, Kit? Toate fetele vorbesc despre el. Arată ca un poet. Oh, vai! Ți s-au dezlegat fundele de pe rochie și deja ai o pată pe fustă. Și părul tău... O împinse pe Kit pe scaunul din fața oglinzii și îi smulse pieptenii de argint filigranat pe care chiar ea îi dăduse cadou de ziua ei, anul trecut. Nu știi de ce nu m-ai lăsat să te aranjez în seara asta. Părul tău pare atât de sălbatic așa!

- Pentru același motiv pentru care nu te-am lăsat să mă bagi într-un corset. Nu-mi place nimic care îmi rapește libertatea.

Elsbeth îi zâmbi răutăcios.

- Ești femeie. Nu trebuie să ai nici o libertate.

Kit izbucni în râs.

- Oh, Elsbeth, ce m-aș fi facut fără tine în acești trei ani?

- Ai fi fost exmatriculată.

Kit se întinse și îi strânse mâna.

- Ți-am spus vreodată mulțumesc?

- De o sută de ori. Si eu sunt cea care trebuie să îți mulțumească. Dacă nu erai tu, eu nu aș fi învățat niciodată să îmi apăr drepturile. Îmi pare rău că tata se poartă așa de urât. Nu-l voi ierta niciodată că nu te crede.

- Nu vreau să intervin între tine și tatăl tău.

- Știu. Elsbeth reîncepu atacul asupra părului lui Kit. De ce mă mai chinui să te cert pentru că ești atât de dezordonată? Nu faci aproape nimic așa cum ar trebui să facă o tânără lady, și totuși, jumătate din bărbații din New York sunt îndrăgostiți de tine.

Kit facu o mutră în oglindă.

- Uneori nu-mi place felul în care mă privesc. Ca și cum nu aș avea haine pe mine.

- Sunt sigură că îți imaginezi tu asta. Elsbeth termină de aranjat pieptenii și își puse brațele în jurul umerilor lui Kit. Doar că ești așa de frumoasă, că nu se pot opri să te privească.

- Ce prostie! Kit izbucni în râs și sări de pe scaun. Îl cheamă Brandon Parsell și merge cu mine la cină.

- La cină? Credeam că domnul Mayhew...

Dar era prea târziu. Kit plecase deja.

Chelnerul veni cu a treia tavă de prăjiturile cu marțipan. Kit vru să ia una, dar se opri la timp. Luase deja două și mancaseră tot ce i se pusese în față, pe farfurie. Dacă Elsbeth observase - probabil că da -, atunci Kit urma să aibă parte de o morală. Fetele de la Templeton mâncau cu moderație la ocazii sociale.

Brandon luă furturia acuzator de goală din fața ei și o puse deoparte.

- Mărturisesc că îmi place o pipă după cină. Ai putea fi atât de drăguță să-mi arăți grădina? Vreau să spun, dacă nu te deranjează mirosul de tutun.

Kit știa că ar trebui să fie cu Bertrand Mayhew acum, arătându-i imaginile stereoptice de la cascada Niagara și manipulându-l spre o propunere de căsătorie, dar nu-și putea aduna voința să se scuze.

- Nu mă deranjează deloc. Când eram mai tânără, fumam și eu tutun.

Brandon se încruntă.

- După câte îmi amintesc, copilăria ta a fost nefericită și cel mai bine ar fi să o uiți. O conduse spre ușile deschise care dădeau în grădina școlii. Este uimitor cât de bine ai reușit să depășești greutatea copilăriei tale, fără a mai pune la socoteală că ai putut să trăiești atât de mult timp cu acești yankei!

Kit zâmbi, în timp ce el o conducea de-a lungul aleii pietruite, deasupra căreia atârnavă felinare de hârtie. Se gândi la Elsbeth, la Fanny Jennings, Margaret Stockton și chiar la doamna Templeton.

- Nu sunt toți răi.

- Ce zici de bărbații yankei? Ce simți în legătură cu ei?

- Unii sunt plăcuți, alții nu.

El ezită.

- Ai primit propuneri de căsătorie?

- Nici una pe care să o accept.

- Mă bucur.

El zâmbi și, fără să-și dea seama exact cum se întâmplase, se opriă pe loc. Kit simți briza ușoară ciufulindu-i părul. Brandon îi puse mainile pe umeri și o trase ușor spre el.

Se pregătea să o sărute. Kit știa că se va întâmpla, așa cum știa că îi va da voie.

Primul ei sărut adevărat.

O încruntare încreți fruntea lui Brandon, și îi dădu drumul brusc.

- Iartă-mă. Aproape că am uitat de mine.

- Te pregăteai să mă săruți.

- Mi-e rușine să recunosc că doar la asta mă gândesc de când te-am văzut. Un bărbat care se uită insistent la o doamnă nu este un gentleman.

- Dar dacă doamna e de acord?

Expresia lui deveni plină de tandrețe.

- Ești atât de inocentă! Săruturile duc la libertăți mai mari.

Ea se gândi la „Rușinea Evei” și la prelegerile pe tema relațiilor maritale pe care trebuiau să le asculte toate fetele mai mari, înainte de absolvire. Doamna Templeton le vorbise despre durere și datorie, despre obligație și rezistență. Le recomandase să le permită soților să facă așa cum doresc, indiferent cât de șocant și oribil ar putea părea. Le sugerase, de asemenea, să recite versete din Biblie sau un pic de poezie în timp ce se întâmpla. Dar nici măcar o singură dată nu le spusese exact ce presupunea „Rușinea Evei”. Lasase totul în seama imaginației lor.

Lilith Shelton povestise că mama ei avusese o mânășă care înnebunise în noaptea nunții. Margaret spusese că ea auzise ceva de sânge. Iar Kit schimbase priviri

nerăbdătoare cu Fanny Jennings, al cărei tată creștea cailă pursange englezești, la o fermă lângă Saratoga. Doar Kit și Fanny văzuseră cum se scutură o iapă reticentă deasupra căreia se află un armăsar nechezând cu putere.

Brandon băgă mâna în buzunar și scoase o pipă și o punguță de tutun din piele uzată.

- Nu știu cum ai putut să stai în acest oraș. Nu prea scamănă cu Risen Glory, nu-i așa?

- Uneori mă gândeam că dorul de casă o să mă omoare.

- Sărăcuța Kit! Ți-a fost greu, nu-i așa?

- Nu la fel de greu cum ți-a fost ție. Cel puțin, Risen Glory este încă în picioare.

El merse spre zidul grădinii.

- Este o plantație bună. Mereu a fost. Cred că tatăl tău nu prea s-a priceput la femei, dar a știut să crească bumbac.

Se auzi un sunet gol, ca un fluierat, când trase din pipă. O aprinse din nou și o privi pe Kit pe deasupra pipei.

- Pot să-ți spun ceva ce n-am mărturisit nici unui alt suflet?

Pe Kit o trecu un fior.

- Ce anume?

- Am tânjit în secret după Risen Glory. Mereu a fost o plantație mai bună decât Holly Grove. E o schimbare tristă de soartă că tocmai cea mai bună plantație din țară este în mâinile unui yankeu.

Ea își dădu seama că inima îi bătea cu putere, în timp ce mintea râsucea noi posibilități.

- Am să o iau înapoi, spuse încet.

- Amintește-ți ce-am spus despre autoiluzie. Nu face aceleași greșeli ca și ceilalți.

- Nu este autoiluzie, rosti Kit cu înverșunare. Am învățat despre bani când am venit în Nord. Banii reprezintă egalizatorul cel mai mare. Și îi voi avea! Atunci voi cumpăra Risen Glory înapoi de la Baron Cain.

- Va fi nevoie de mulți bani. Cain are o idee nebună să facă el bumbac acolo. Construiește o fabrică

chiar acolo, la Risen Glory. Motorul cu aburi tocmai a sosit din Cincinnati.

Era o veste pe care nu i-o spusese Sophronia, dar Kit nu putea să se concentreze la acum la asta. Era în joc ceva foarte important. Se gândi la asta o clipă.

- Voi avea cincisprezece mii de dolari, Brandon.

- Cincisprezece mii! Într-o zonă deposedată de tot, era o avere și, pentru o clipă, el pur și simplu rămase cu gura căscată la ea. Apoi clătină din cap. Nu trebuia să-mi spui asta.

- De ce nu?

- Eu... voiam să te caut după ce te întorceai la Risen Glory, dar ceea ce mi-ai spus aruncă o umbră asupra motivațiilor mele.

Propriile motivații ale lui Kit erau atât de obscure, încât izbucni în râs.

- Nu fi prost! N-aș putea niciodată să pun la îndoială motivațiile tale. Și da, poți să mă cauți la Risen Glory. Am de gând să mă întorc imediat ce fac toate aranjamentele.

Și uite-așa, luase o decizie. Nu putea să se mărițe cu Bertrand Mayhew, cel puțin, nu încă, până când nu avea timp să vadă unde o conducea această nouă posibilitate incitantă. Nu-i păsa ce-i scria Cain în ultima scrisoare. Ea se întorcea acasă.

În acea noapte, când adormi, visă că se plimba pe câmpurile de la Risen Glory, cu Brandon Parsell alături.

capitolul 7

Trăsura se legăna într-o parte și-n alta pe drumul care ducea spre Risen Glory. Kit era nerăbdătoare. După trei ani, în sfârșit se întorcea acasă.

Făgașele adânci care brăzdau drumul de când știa ea fuseseră nivelate, iar pe străzi strălucea pietriș proaspăt. Buruienile și tufele fuseseră tăiate, ceea ce lărgise drumul mai mult decât își amintea. Numai copacii rezistaseră schimbării. Soiurile familiare de cătină, stejar,

tupelo și paltin păreau că o întâmpină la tot pasul. Va putea să-și vadă casa imediat.

Dar când trăsura luă ultima curbă a drumului, Kit nici măcar nu se uită în acea direcție. Ceva mai important îi atrăsese atenția.

Dincolo de panta ușoară cu gazon, dincolo de livadă și de noile anexe, dincolo de casa în sine, se întindeau, cât vedeai cu ochii, câmpurile de la Risen Glory. Câmpurile care arătau la fel ca înainte de război, cu rânduri nesfârșite de plante de bumbac tinere, întinzându-se ca niște panglici verzi peste solul bogat și negru.

Lovi cu putere în tavanul trăsorii, sperînd-o pe Insoțitoarea ei, astfel că aceasta scăpă bomboana de mentă pe care se pregătea să o strecoare în gură și o pierdu în faldurile cu volane ale rochiei albe.

Dorthea Pinckney Calhoun țipă scurt.

Ca o fată de la Templeton, chiar și una rebelă, Kit înțelesese că nu putea să călătorească atâta drum fără însoțitor, să nu mai vorbim să stea în aceeași casă cu un bărbat necăsătorit. Faptul că acesta era afurisitul ei de frate vitreg nu avea nici o importanță. Kit nu voia să facă nimic care să-i ofere lui Cain un pretext să o trimită înapoi. Și, din moment ce el nu o dorea deloc acolo, avea să caute orice pretext.

Nu fusese greu să găsească o femeie sudistă fără nici un sfanț, dornică să se întoarcă în ținutul ei natal, după ani de exil alături de o cumnată văduvă din Nord. Domnișoara Dolly era o rudă îndepărtată a lui Mary Cogdell, iar Kit aflase numele ei printr-o scrisoare primită de la soția preotului. Cu statura ei mică și buclele de un blond decolorat, domnișoara Dolly semăna cu o păpusă chinezească în vârstă. Deși trecuse bine de cincizeci de ani, îi placeau rochiile vechi grele, cu volane și fuste largi, sub care nu purta niciodată mai puțin de opt juupoane.

Kit își dăduse seama deja că era o cochetă înnăscută, care dădea din genele pleoapelor zbârcite la orice bărbat pe care ea îl considera a fi un gentleman. Și părea întotdeauna în mișcare. Mainile ei în mănuși de dantelă fără degete fluturau; buclele de un blond-deschis

tunse scurt și eșarfele în culori pastelate cu franjuri nu stăteau locului nici un pic. Vorbea despre cotilioane, despre remedii contra tusei și despre un set de căini din porțelan care dispăruseră în adolescența ei. Era dulce, inofensivă și, după cum descoperise Kit curând, ușor nebună. Neputând să accepte înfrângerea Confederației ei glorioase, domnișoara Dolly își permitea micul lux de a aluneca înapoi în timp, astfel încât să poată trăi pentru totdeauna în acele primele zile ale războiului, când speranțele erau mari și gândurile de înfrângere, de neconceput.

- Yankeeii! exclamă domnișoara Dolly când trăsura se opri prea brusc. Ne atacă! Oh, Doamne... Oh, Doamne, vai...

La început, obiceiul ei de a se referi la evenimente care se petrecuseră cu șapte ani în urmă ca și cum avuseseră loc chiar în acea zi era derutant. Dar Kit își dăduse seama repede că nebulia domnișoarei Dolly era modul ei de a face față unei vieți pe care nu fusese capabilă să o controleze.

- Nimic de genul asta, o liniștiți Kit. Am oprit trăsura. Vreau să merg pe jos.

- Oh, vai, oh, vai, asta nu se face. Trupele prădătoare sunt peste tot. Și cu tenul tău...

- Voi fi bine, domnișoară Dolly. Ne întâlnim la casă în câteva minute.

Înainte ca însoțitoarea ei să poată protesta și mai mult, Kit coborî din trăsură și făcu semn cu mâna vizitului. În timp ce trăsura își continua drumul, ea urcă un deal ierbos ca să poată vedea mai bine câmpurile din spatele casei. Ridicându-și vâlul, își feri ochii de soarele după-amiezii târzii.

Plantele aveau vreo șase săptămâni. Nu după mult timp, bobocii urmau să se deschidă în flori crem, cu patru petale, care vor da naștere capsulelor de bumbac. Chiar și sub conducerea eficientă a tatălui ei, plantația Risen Glory nu arătase atât de prosperă. Dependințele distruse de yankei fuseseră reconstruite, iar un gard nou, vopsit în alb, se ridica în jurul padocului. Totul la plantație arăta bine întreținut și prosper.

Privirea îi poposi pe casa de unde fusese gonită când era doar un copil. Fațada încă se arcuia grațios și avea aceeași nuanță caldă de crem pe care și-o amintea, colorată acum de lumina trandafirie a soarelui la apus.

Dar erau și unele diferențe. Acoperișul de țiglă roșie fusese reparat lângă coșurile duble, obloanele și ușa din față aveau un strat proaspăt de vopsea neagră strălucitoare și, chiar și de la distanță, geamul ferestrelor strălucea. Comparativ cu devastarea pe care o văzuse de la fereastra trenului peste tot prin Sud, Risen Glory era o oază de frumusețe și prosperitate.

Îmbunătățirile ar fi trebuit să o mulțumească. În schimb, simțea un amestec de furie și de resentimente. Toate aceste lucruri se întâmplaseră fără ea. Își cobori voaleta cu margele înapoi peste față și o luă spre casă.

Dolly Calhoun astepta lângă trăsură, iar gura ei arcuită tremura, pentru că fusese părăsită tocmai când ajunsese la destinație. Kit îi zâmbi liniștitor, apoi dadu roată trăsurii ca să-i plătească vizitiului din ultimii ei bani de alocație. După ce acesta plecă, Kit o luă de braț pe domnișoara Dolly și o ajută să urce treptele din față, apoi ridică ciocanelul de alamă de la ușa de la intrare.

Tânăra servitoare care răspunse la ușă era nouă, iar asta îi spori resentimentele lui Kit. Ea voia să vadă figura cunoscută și dragă a lui Eli, dar bătrânul murise iarna trecută. Cain nu îi dăduse voie să vină acasă pentru înmormântare. Acum avea resentimente noi, care se adăugau peste cele vechi, cunoscute.

Servitoarea se uită curioasă la ele, apoi la șirul de valize și cutii îngrămădite în fața casei.

- Aș dori să o văd pe Sophronia, spuse Kit.

- Don'șoara Sophronia nu e aici.

- Când trebuie să se întoarcă?

- Azi-dimineapă s-a îmbolnăvit Vrăjitoarea, și atunci don'șoara Sophronia s-a dus s-o vadă. Nu știu când se întoarce.

- Maiorul Cain este aici?

- Trebuie să vină de la câmp în orice moment, dar nu este aici încă.

Mai bine, se gândi Kit. Cu puțin noroc, se va face comodă înainte de întoarcerea lui. O luă pe domnișoara Dolly ușor de braț și o conduse pe ușă, trecând pe lângă servitoarea uimită.

- Te rog să ai grijă ca valizele noastre să fie duse sus. Aceasta este domnișoara Calhoun. Sunt sigură că ar aprecia un pahar de limonadă în camera ei. Eu îl voi aștepta pe maiorul Cain în salon.

Kit văzu nesiguranța servitoarei, dar fata nu avu totuși curajul să contrazică o vizitatoare bine îmbrăcată.

- Da, doamnă.

Kit se întoarse spre însoțitoarea ei, destul de îngrijorată cu privire la modul în care va reacționa când va dormi sub același acoperiș cu un fost ofițer în armata Uniunii.

- De ce nu te întinzi puțin până la cină, domnișoară Dolly? Ai avut o zi lungă.

- Cred că asta voi face, draga mea. Domnișoara Dolly o bătu ușor pe braț pe Kit. Vreau să arăt cel mai bine în această seară. Sper doar că domnii nu vor vorbi despre politică toată cina. Cu generalul Beauregard aflat la comandă în Charleston, sunt sigură că nu trebuie să ne mai facem griji în legătură cu acești yankei criminali.

Kit o împinse bland spre servitoarea năucită.

- Vin eu să te iau înainte de cină.

După ce cele două femei urcară la etaj, Kit avea în sfârșit timp să vadă casa. Podeaua din lemn strălucea de lustru, și un aranjament de flori de primăvara se afla pe măsuța din hol. Iși aminti cum o supăra pe Sophronia neglijența lui Rosemary.

Traversă holul și intră în salonul din față. Pereții proaspat vopsiți în culoarea fildeşului și stucaturile de culoare verde erau elegante, iar perdelele galbene de mătase și tafta fluturau în bătaia vântului la ferestrele deschise. Mobila însă era acel amestec confortabil pe care și-l amintea Kit, cu toate că scaunele și canapelele fuseseră retapitate, iar camera mirosea a ulei de lămâie și a ceară de albine, în loc de mușgai. Murdăria nu mai strica

sfeșnicele de argint, iar pendula funcționa pentru prima dată de când își amintea Kit. Ticăitul catifelat și ritmic ar fi trebuit să o relaxeze, dar nu reușea. Sophronia își făcuse treaba foarte bine. Kit se simțea străină în propria casă.

Cain se uita cum Vandal, noul său roib, era dus în grajd. Era un cal bun, dar Magnus era foarte supărat că Baron Cain îl vânduse pe Apollo ca să-l cumpere pe acesta. Spre deosebire de Magnus, Cain nu își dădea voie să se atașeze de nici unul din cai. Învățase de mic copil că nu trebuie să se atașeze de nimic.

În timp ce mergea de la grajd spre casă, se trezi că se gândește la tot ce realizase în trei ani. În ciuda problemelor provocate de faptul că locuia pe un teren cucerit, alături de vecinii care îl respingeau, nu regretase nici măcar o clipă decizia de a vinde casa din New York și de a veni la Risen Glory. Căpătase ceva experiență în creșterea bumbacului în Texas, înainte de război, iar Magnus crescuse pe o plantație de bumbac. Cu ajutorul unei bogate rezerve de publicații agricole, cei doi reușiseră să producă o cultură profitabilă anul precedent.

Cain nu pretindea că simte o afinitate profundă pentru teren, la fel cum nu se atașa nici de animale, dar se bucura de provocarea de a pune iar pe picioare Risen Glory. Îi plăcea mai mult să participe la construirea noii fabrici de filetare a bumbacului pe colțul de nord-est al plantației.

Investise tot ce avea în acea fabrică. Drept rezultat, se apropiase cel mai tare de faliment de când se știa, dar mereu îi plăcuse să-și asume riscuri. Pentru moment, se simțea mulțumit.

Își răzuia ghetele de noroi lângă ușa din spate, atunci când Lucy, servitoarea pe care o angajase Sophronia recent, veni în fugă.

- N-a fost vina mea, dom' maior. Don'șoara Sophronia nu mi-a zis că vine careva azi, când a plecat ca să o vadă pe Vrăjitoare. A venit această doamnă întrebând

de 'mneavoastră, și apoi sa dus singură în salon, foarte stăpână pe ea.

- E tot acolo?

- Da. Și asta nu-i tot. A adus...

- La naiba!

Primise o scrisoare cu o săptămână în urmă, care îl anunța că un membru al Societății pentru Protecția Văduvelor și Orfanilor Confederației urma să-l caute pentru o contribuție. Cetățenii respectabili din zonă îl ignorau, cu excepția cazului în care aveau nevoie de bani; apoi apărea câte o matroană care îl cerceta cu buzele strânse și priviri neliniștite, încercând să-l convingă să-și golească buzunarele. Începuse să bănuiască că aceste donații erau doar scuze de fațadă, pentru a avea motiv să intre și să spioneze interiorul viziunii Eroului de la Missionary Ridge. Se amuza văzându-le pe aceleași femei încercând să descurajeze privirile dulci pe care i le aruncau fiicele lor, atunci când ieșea în oraș. El își limita compania feminină la rarele vizite făcute femeilor cu mai multă experiență din Charleston.

Intră în casă și străbătu holul, spre salon. Nu-i păsa că era îmbrăcat în aceiași pantaloni maronii și cămașă albă pe care le purtase toată ziua pe câmp. Al naibii să fie dacă își schimba hainele pentru a primi încă una dintre aceste femei obositoare. Dar ceea ce văzu când intră în salon nu era ceea ce se aștepta...

Femeia stătea la fereastră și se uita afară. Chiar și cu spatele la el, Cain își dădea seama că era bine îmbrăcată, lucru neobișnuit pentru femeile din comunitate. Fusta îi foșni delicat când se întoarse.

Lui Cain i se tăie respirația.

Era atât de rafinată. Rochia ei de culoare gri porumbel era împodobită cu ornamente roz, iar o cascadă de dantelă gri pal îi atârna de la gât, peste o pereche de săni supli și rotunzi. O pălărioară în aceeași nuanță de roz pal ca și ornamentele rochiei îi stătea cocoșată pe părul negru precum cerneala. Vârful penei cenușii scurte de pe borul pălăriei îi cobora la nivelul frunții.

Celelalte trăsături ale femeii erau acoperite de o voală neagră, fină ca o pânză de păianjen. Picături mici

ca o spumă erau agățate de marginea ca un fagure a acesteia, și doar gura de un roșu umed se vedea de sub voal. Gura și o pereche de urechi mici.

Nu o cunoștea. Și-ar fi amintit o astfel de creatură. Trebuia să fie una dintre fiicele respectabile ale vecinilor, atât de bine ascunsă de el.

Ea rămase tăcută și increzătoare sub examinarea lui deschisă. Ce calamitate casnică făcuse ca o bucată arat de ispititoare să fie trimisă în loc de mama ei în bârlogul infamului yankeu?

Privirea lui atinse această gură coaptă, care se întrevedea de sub val. Frumoasă și ciudată. Părinții ei ar fi făcut mai bine să țină comoara asta bine încuiată.

În timp ce Cain o studia arăt de intens, Kit făcea și ea propria examinare atentă din spatele plasei ca un fagure al voaletei. Trecuseră trei ani. Era mai mare acum, și îl studia prin ochi mai maturi. Ceea ce vedea nu era demn să o liniștească. Era mult mai scandalos de frumos decât își amintea ea. Soarele îi bronzase fața și îi deschisese șuvițe în părul aspru. Părul mai întunecat de la temple confera figurii lui aspectul robust al unui om care stătea mult în aer liber.

Era încă îmbrăcat cu hainele de la câmp, iar vederea aceluia corp muscular o tulbură. Cămașa albă care se întindea peste piept avea mânecile suflecate, dezvăluind niște antebrațe bronzate, cu tendoane tari. Pantalonii cafenii îi stăteau pe șaolduri și acopereau mușchii puternici ai coapselor.

Camera spațioasă în care se aflau părea că se micșorase. Chiar stând nemișcat, el radia o aură de putere și de pericol. Kit reușise cumva să uite de asta. Ce mecanism curios, autoprotector, o făcuse să-l reducă în mintea ei la nivelul altor bărbați? Era o greșeală pe care nu avea să o repete.

Cain era conștient de examinarea ei amănunțită. Ea nu părea deloc să aibă de gând să deschidă discuția, iar calmul ei indica un grad de încredere în sine care îl intrigă. Curios să-i testeze limitele, el rupse tăcerea brusc.

- Ați vrut să mă vedeți?

Ea simți un ghimpe de satisfacție. Nu știa cine era. Pălăria cu voaletă îi dădea acest mic avantaj. Mascarada nu va dura mult timp, dar cât va dura, ea va avea timp să-și măsoare adversarul cu ochi mai înțelepți decât cei imaturi de la optsprezece ani, care știau deopotrivă prea multe și prea puține.

- Această cameră este foarte frumoasă, spuse ea calm.

- Am o menajeră excelentă.

- Sunteți norocos.

- Da, sunt. Cain intră mai departe în salon, mișcându-se cu mersul legănat al unui om care petrecuse mare parte din timp călare. De obicei, ea se ocupă de vizite ca a dumneavoastră, dar acum e plecată cu niște treburi.

Kit se întreba cine credea el că era și ce voia să spună.

- A plecat să o vadă pe Vrăjitoare.

- Pe Vrăjitoare?

- Femeia care face vrăji și ghicește viitorul. După trei ani la Risen Glory, el nu știa nici măcar acest lucru. Era cea mai bună dovadă că locul lui nu era aici!

- Este bolnavă, iar Sophronia s-a dus să o vadă.

- O cunoașteți pe Sophronia?

- Da.

- Deci locuiți în apropiere?

Ea încuviință din cap, dar nu explică mai mult. El îi arătă un scaun.

- Nu i-ați spus lui Lucy numele dumneavoastră.

- Lucy? Vreți să spuneți, servitoarea?

- Vadă că e ceva ce nu știți.

Kit ignoră scaunul arătat și se duse la șemineu, întorcându-i spatele în mod deliberat. El observă că se mișca cu pași mai îndrăzneți decât majoritatea femeilor. De asemenea, observă că nu încerca să-și pună în valoare rochia la modă. Ca și cum hainele erau doar ceva ce aruncase pe ea de dimineață și, odată ce se aranjase, uitase de ele.

Cain se hotărî să pună presiune pe ea.

- Numele dumneavoastră?

- Este important?

Vocea ei era joasă, răgușită și în mod evident din Sud.

- Poate.

- Mă întreb de ce.

Cain era intrigat deopotrivă de felul provocator în care ea evita să-i răspundă la întrebări, ca și de parfumul ușor de iasomie care plutea din fustele ei și-i întărâta simțurile. Își dorea ca femeia să se întoarcă din nou cu fața ca să-i poată studia mai îndeaproape trăsăturile atrăgătoare pe care abia le putuse zări după vâl.

- O doamnă misterioasă, spuse el încet, pe un ton ușor ironic, care vine în barlogul inamicului, fără o mamă plină de zel care să-i servească drept paznic. Nu este înțelept deloc.

- Nu mă port întotdeauna înțelept.

Cain zâmbi.

- Nici eu.

Privirea îi alunecă de la pălărioara de pe cap la colul mățâsos, închis la culoare, de la ceafă. Cum ar arata desfăcut și revărsat peste umerii albi și goi? Excitarea pe care o simțea la acest gând îi spuse că stătuse prea mult fără o femeie. Cu toate că, și dacă ar fi avut zece femei cu o noapte înainte, el știa că această femeie misterioasă tot l-ar fi excitat.

- Ar trebui să mă aștept la un soț gelos care să vină să-mi bată la ușă în căutarea soției sale îndărătnice?

- Nu am un soț.

- Nu? Dintr-o dată, Cain își dori să testeze limitele increderei în sine a femeii. De asta sunteți aici? Oare oferta de bărbați eligibili din ținut a scăzut atât de mult încât doamnele bine-crescute din Sud sunt forțate să scoțoască în vizuina yankeului?

Ea se întoarse. Prin voaletă i se puteau vedea doar ochii ce scăpărau scântei și un nas mic, cu nări frumoase, care acum fremătau.

- Vă asigur, domnule maior Cain, că nu mă aflu aici în căutarea unui soț. Aveți o părere prea bună despre dumneavoastră!

- Chiar așa? Cain se apropie. Picioarele lui îi atingeau fusta.

Kit vru să se dea un pas înapoi, dar rămase pe loc totuși. El era un animal de pradă și, la fel ca toate animalele de pradă, se hrănea din slăbiciunea altora. Chiar și cea mai mică retragere ar fi fost o victorie pentru el, iar ea nu voia să-i arate nici o vulnerabilitate. În același timp, apropierea lui o făcu să se simtă ușor amețită. Senzația ar fi trebuit să fie neplăcută, dar nu era.

- Spuneți-mi, doamnă misterioasă. Ce altceva ar putea să caute o tânără femeie respectabilă care vizitează singură un barbat?

Vocea lui era profundă și provocatoare, iar ochii lui cenușii licureau cu o viclenie care îi făcea sângele să-i clocotească.

- Sau este posibil ca tânăra doamnă respectabilă să nu fie atât de respectabilă cum pare a fi?

Kit ridică bărbia și îi întalni privirea.

- Nu îi judecați pe alții după propriile standarde.

Dacă ar fi știut ea că provocarea ei nerostită îl excita mai mult decât orice! Ochii aceia din spatele voaletei erau albaștri sau mai închisi la culoare, mai exotici? Îl intriga totul la femeia asta. Nu se fandosea și nici nu era o orhidee dintr-o seră. Mai degrabă îi amintea de un trandafir sălbatic, care crește încurcat și nesupus în cea mai adâncă parte a pădurii, un trandafir sălbatic cu spini înțepători, gata să dea sângele oricărui bărbat care ar atinge-o.

Partea neimblanzită din el răspundea aceleași calități pe care o simțea la ea. Ce-ar fi să-și croiască drum printre spini și să smulgă acest trandafir sălbatic din pădurea adâncă?

Chiar înainte ca el să se miște, Kit înțelese că urma să se întâmple ceva. Vru să se desprindă, dar picioarele n-o mai ascultau. Ridicând privirea în sus, la chipul lui frumos cizelat, Kit încerca să-și aducă aminte că omul acesta era dușmanul ei de moarte. El controla tot ce avea ea mai scump: casa, viitorul și chiar libertatea ei. Dar ea fusese întotdeauna o creatură instinctuală, iar sângele începuse să îi clocotească atât de tare în cap, încât ascundea orice urmă de rațiune.

Încet, Cain ridică mâna și îi prinse o parte a gâtului, delicat. Atingerea lui era surprinzător de blândă și înnebunitor de excitantă. Știa că trebuia să se retragă, dar picioarele și voința ei refuzau să se supună.

Cain ridică degerul mare și îl trecu de-a lungul curbei maxilarului ei pe sub marginea voaletei cu model de fagure. Apoi îl coborî în valea din spatele lobului urechii. Îi mângâie scobitura mătăsoasă, trimițându-i fiori prin tot trupul.

Trecu ușor peste cochiliile delicate ale urechilor și peste cărlionții care atârnavă pe lângă urechi. Respirația lui calmă ondula marginea voaletei. Kit încercă să se miște, dar era ca paralizată. Apoi Cain își coborî buzele.

Sărutul său delicat și convingător n-avea nimic în comun cu asaltul umed și opresiv al prietenului lui Hamilton Woodward. Măinile ei se ridicară de bunăvoie și îi prinseră mijlocul. Simți carnea caldă a mușchilor prin materialul subțire al cămășii, iar acest lucru deveni parte din sărut. Se pierdu într-un tumult de senzații.

Buzele lui se deschiseră și începură să se miște peste cele închise ale ei. Cuprinse cu palma linia delicată a mijlocului ei. Spațiul îngust dintre corpurile lor dispăru.

Capul ei parcă plutea, pieptul lui îi presa sânii, iar soldurile lui se lipiră de abdomenul ei plat. Vârful umed al limbii lui începu vrăjitoria blândă, alunecând pe îndelete între buzele ei.

Intimitatea șocantă o aprinse. O năvală sălbatică de senzații fierbinți îi curgea prin fiecare părțică a corpului.

Si prin corpul lui.

Își pierde identitatea. Pentru Kit, Cain nu mai avea un nume. El era bărbatul chintesență, feroce și imperativ. Iar pentru Cain, creatura voalată, misterioasă din brațele lui era tot ceea ce ar trebui să fie o femeie... dar nu fusese niciodată.

Deveni nerăbdător. Limba lui începu să sondeze și mai adânc, hotărâtă să treacă de bariera dinților ei și să obțină acces deplin la interior dulce al gurii.

Agresivitatea neobișnuită aduse o palpăire de rațiune în mintea febrilă a lui Kit. Ceva nu era bine...

El îi mângâie un sân, iar realitatea reveni cu o grabă rece, vinovată. Kit scoase un sunet înăbușit și se dădu înapoi.

Cain era mult mai tulburat decât voia să se vadă. Găsise spini trandafirului său sălbatic mult prea repede.

Ea stătea în fața lui, respirând greu, cu palmele strânse pumni. Cu o siguranță pesimistă că restul chipului ei nu s-ar putea ridica la înălțimea promisiunii gurii, el întinse mâna și îi ridică voaleta peste borul pălăriei.

Recunoașterea nu veni instantaneu. Poate pentru că el lua trăsăturile distincte ale chipului ei una câte una, în loc să vadă întregul. Îi vedea fruntea netedă și inteligentă, liniile întunecate ale sprâncenelor groase, ochii de culoare violet cu gene lungi, bărbia hotărâtă. Toate acestea, împreună cu acest trandafir sălbatic al gurii din care tocmai se înfruptase adânc, vorbeau de o frumusețe vie, neconvențională.

Apoi simți o neliniște, un sentiment de familiaritate enervantă, un semn de ceva neplăcut, ascuns în cealaltă parte a memoriei sale. Îi privea nările nasului mic și drept, care fremătau ca aripile unui colibri. Ea încheștă maxilarul și ridică bărbia.

În acea clipă, o recunoscu.

Kit îi văzu irisurile ochilor de un cenușiu pal înnegrindu-se, dar era prea șocată de ceea ce se întâmplase între ei ca să poată să facă vreun pas. Ce se întâmplase cu ea? Bărbatul acesta era dușmanul ei de moarte! Cum putuse să uite asta? Se simțea rău, furioasă și mai confuză ca oricând.

Dinspre hol se auzi agitație - o serie de clinchete rapide, ca și cum un sac de porumb se vărsase pe podeaua de lemn. O fașie de blană negru cu alb se năpusti în cameră, apoi se opri derapând. Merlin.

Cainele își înclină capul să o studieze, dar nu-i trebui la fel de mult timp cât îi luase lui Cain pentru a-i ghici identitatea. Cu trei lătrături de recunoaștere, alergă să-și salute vechia prietenă.

Kit căzu în genunchi. Ignorând urmele de praf pe care le lăsau labele lui Merlin pe rochia ei gri de călătorie, Kit îl îmbrățișă și îl lăsă să o lingă pe față. Palăria îi căzu pe covor, desfăcându-i părul atârnat cu grijă, dar nu-i păsa.

Vocea lui Cain le deranjă întâlnirea ca un vânt polar peste un ghețar:

- Văd că școala de maniere nu te-a schimbat în bine. Ești același copil mic și încăpățânat care erai acum trei ani.

Kit ridică ochii la el și îi spuse primul lucru care îi veni în minte.

- Ești doar supărat pentru că acest câine e mai deștept decât tine!

capitolul 8

Nu mult timp după ce Cain ieși din salon, Kit auzi o voce cunoscută.

- Lucy, iar ai lăsat câinele în casă?

- A trecut pe lângă mine, don'șoară Sophronia.

- Ei bine, nu va trece și pe lângă mine!

Kit zâmbi auzind că se apropie pașii mici, rapizi și eficienți. Îl îmbrățișă pe Merlin și șopti:

- Nu-i voi da voie să te ia.

Sophronia intră vijelios în cameră, apoi se opri brusc.

- Oh, îmi pare rău. Lucy nu mi-a spus că avem un vizitator.

Kit ridică privirea spre ea și-i aruncă un zâmbet viclean.

- Kit! Sophronia își duse mâna la gură. Dumnezeu! Ești chiar tu?

Izbucnind în râs, Kit sări în picioare și fugi spre ea.

- Da, chiar eu sunt.

Femeile se îmbrățișară, în timp ce Merlin le dădea târcoale și lătra la fustele lor.

- Mă bucur atât de tare să te văd! Oh, Sophronia, ești chiar mai frumoasă decât îmi aminteam!

- Eu? Uită-te la tine. Arăți de parcă tocmai ai ieșit din catalogul Godey's Lady's.

- E mâna lui Elsbeth. Kit răsese din nou și o luă de mână pe Sophronia. Se așezară pe canapea, unde încercară să recupereze cei trei ani de despărțire.

Kit știa că era vina ei că își scriseseră atât de rar. Sophroniei nu-i plăcea să scrie scrisori, iar puținele pe care le trimisese erau atât de pline de laudă pentru ceea ce făcea Cain la Risen Glory, că răspunsurile lui Kit fuseseră usturătoare. În cele din urmă, Sophronia încetase să mai scrie.

Kit își aminti starea de disconfort de mai devreme față de toate îmbunătățirile pe care le făcuse Sophronia în casă. Acum, gândul i se părea meschin, și o laudă pentru tot ce făcuse.

Sophronia sorbea cuvintele lui Kit. Știa că vechea casa strălucea sub grija ei și era mândră de realizările sale. În același timp, începu să simtă din nou combinația cunoscută de dragoste și resentimente care o chinuia întotdeauna când era vorba de Kit.

Multă vreme, Sophronia fusese singura care avusese grijă de Kit. Acum Kit era o femeie cu prieteni și experiențe pe care Sophronia nu le putea împărtăși. Și era și frumoasa, sigură și se simțea acasă într-o lume în care Sophronia nu va pătrunde niciodată.

Vechile răni începură să doară din nou.

- Să nu crezi că dacă ești acum acasă poți să începi să-ți bagi nasul în treburile mele și să-mi spui cum să am grijă de această casă!

Kit doar chicoti.

- Nici nu m-aș gândi la asta. Doar de pământ îmi pasă. De câmpuri. Abia aștept să văd totul!

Resentimentele Sophroniei se stinseră fiind înlocuite de griji. Maiorul și Kit sub același acoperiș aveau să aducă multe probleme!

Vechiul dormitor al lui Rosemary Weston fusese re-decorat în roz-deschis și verde ca mușchiul. Ii amintea lui Kit de interiorul unui pepene copt, aproape de partea de jos, unde carnea roz a pepenelui întâlnea irizația

albă a cojii. Era bucuroasă că încăperea răcoroasă și frumoasă va fi a ei, chiar dacă era ceva mai puțin frumoasă decât dormitorul lui Cain. Faptul că împărțeau un salonăș comun, aflat între cele două dormitoare, o incomoda, dar cel puțin asta îi permitea să fie cu ochii pe el.

Cum putuse să-l lase să o sărute așa? Întrebarea pe care încerca să evită să și-o pună era ca un pumn în stomac. Adevărat, îl dăduse la o parte, dar nu mai înainte ca el să o sărute bine. Dacă ar fi fost Brandon Parsell, ar fi putut înțelege, dar cum putuse să facă așa ceva cu Baron Cain?

Își amintea o prelegere a doamnei Templeton privind Rușinea Evei. Cu siguranță, doar o femeie denaturată s-ar abandona așa simțurilor, și încă cu cel mai mare dușman al ei! Poate că era ceva în neregulă cu ea.

Prostii! Fusese pur și simplu epuizată de călătorie, iar palăvrageala domnișoarei Dolly era suficientă pentru a face pe oricine să facă ceva irațional.

Hotărâtă să nu se mai gândească la asta, își dezbracă rochia și rămase doar în cămașuță și jupă pentru a se îmbospăta la lavoar. Spălatul era luxul ei preferat. Nici nu-i venea să creadă că odată urăse atât lucrul acesta. Ce copil prostut fusese! Prostut în legătură cu toate, exceptând ura față de Cain.

Înjură încet în șoaptă, un obicei pe care nici măcar Elsbeth nu fusese în stare să îl schimbe. Înainte să iasă în viteză din salon, Cain îi ordonase să se întâlnească în bibliotecă după cină. Ea nu era prea nerăbdătoare să facă față întrebărilor. În același timp, el trebuia să înțeleagă că nu mai avea de-a face cu copilul imatur care fusese la optsprezece ani.

Lucy îi despachetase cuferele, și lui Kit îi trecu o clipă prin minte să arunce pe ea una dintre rochiile ei vechi și să iasă ca să se reobișnuiască cu lucrurile de acasă. Dar trebuia să coboare în curând, gata să se lupte din nou. Dimineată va fi destul timp.

Alese o rochiță cu lăstari albaștri de nu-mă-uita împărăștiați pe un fundal alb. Fusta era ridicată din loc în loc în falduri ușoare, lăsând să se vadă o jupă în același

albastru ca și florile. Cain oferise o alocație generoasă pentru îmbrăcăminte, al naibii să fie sufletul lui, iar Kit avea o garderobă frumoasă. Mare parte din mulțumiri se datorau lui Elsbeth, care pretindea că Kit avea gusturi cam dezordonate și nu avea încredere să o lase să facă cumpărături singură. Adevărul era că, dacă nu mergea Elsbeth cu ea, Kit în general se plictisea și cumpăra orice-i puneau vânzătoarele în față.

Își scoase nerăbdătoare agrafele din păr. În dimineata aceea își aranjase părul în stil spaniol, desfăcut în mijloc și strâns într-un coc simplu la ceafă. Cu câteva șuvițe scăpate ici și colo și atârându-i la urechi, stilul sofisticat fusese perfect pentru prima ei întâlnire cu Cain. Dar nu mai putea să suporte aranjarea asta. Acum își perie părul până când străluci, apoi îl prinse înspre spate, ca să-i elibereze fața, cu pieptenii de argint filigranat pe care i-i dăruise Elsbeth. Părul ei se revărsa pe umeri într-un iureș de bucle. După ce își tamponă parfum de iasomie la încheieturi, fu pregătită să meargă după domnișoara Dolly.

În timp ce îi bătea la ușă, se întreba cum va rezista fragila ei prietenă să stea la cină alături de un erou de război yankeu. Mai bătu o dată la ușă și, pentru că nu primi nici un răspuns, deschise ușa.

Domnișoara Dolly stătea ghemuită într-un balan-soar, în colțul camerei întunecate. Lacrimile îi brăzdau obrajii ridată și strângea în mână o bucată sfâșiata din ceea ce fusese cândva o batistă albăstră.

Kit se repezi spre ea.

- Domnișoară Dolly! Ce s-a întâmplat?

Femeia în vârstă nu păru să o audă. Kit îngenunche în fața ei.

- Domnișoară Dolly?

- Bună, dragă, spuse ea pierdută. Nu te-am auzit.

- Plângi. Kit luă mâinile împreunate, fragile, ale femeii. Spune-mi ce s-a întâmplat.

- Nimic, serios. Amintiri prostesti. Cum făceam păpuși din cărpe cu surorile mele când eram copii. Cum ne jucam sub bolta de struguri. Nostalgiile fac parte din bătrânețe.

- Nu ești bătrână, domnișoară Dolly. Vai, uită-te la dumneata în rochia asta albă și frumoasă. Arăți proaspătă ca o zi de primăvară!

- Încerc să mă mențin frumoasă, recunosc domnișoara Dolly, îndreptându-se puțin în fotoliu și tamponându-și obrajii uzi. Doar că, uneori, în zile ca asta, mă trezesc că mă gândesc la lucruri care s-au petrecut cu mult timp în urmă, și asta mă întristează.

- Ce fel de lucruri?

Domnișoara Dolly mângâie mâna lui Kit.

- Vai, vai, dragă! Nu vrei să auzi pălăvrăgeala mea.

- Nu e pălăvrăgeală, o asigură Kit, chiar dacă numai cu câteva ore în urmă chiar acestei obicei o făcuse să nu se mai poată concentra.

- Ai o inimă bună, Katharine Louise. Am știut de când te-am văzut. Am fost atât de bucuroasă când mi-ai cerut să te însotesc în Carolina de Sud! Panglicile ei se scuturară când clătină din cap. Nu-mi place în Nord. Toată lumea vorbea atât de tare. Nu-mi plac yankeii, Katharine. Nu-mi plac deloc.

- Ești supărată că te vei întâlni cu maiorul Cain, nu așa? Kit mângâie mâna domnișoarei Dolly. Nu trebuia să te aduc aici. M-am gândit doar la mine, nu la cum te va afecta pe dumneata.

- Ei, asta e acum! Nu te învinovați din cauza prostiei unei bătrâne.

- Nu te voi lăsa să rămâi dacă asta te face nefericită.

Domnișoara Dolly făcu ochii mari, speriată.

- Dar nu am unde să mă duc! Se ridică de pe balansoar și începu să plângă din nou. O prostie nebunească... asta e tot. Eu voi... mă voi înviora puțin și apoi vom coborî la parter pentru cină. Imediat. Nici măcar... nici măcar un minut nu mai întârzii.

Kit se ridică și îmbrățișă umerii fragili ai femeii.

- Linștește-te, domnișoară Dolly! Nu te goneșc. Poți să stai oricât dorești cu mine. Promit!

Speranța licări în ochii însotitoareii sale.

- Nu mă gonești?

- Niciodată! Kit netezi mânecile albe ale rochicii domnișoarei Dolly, apoi o sărută pe obrazul pudrat. Fă-te frumoasă pentru cină.

Domnișoara Dolly se uită nervoasă spre holul care pornea dincolo de refugiul camerei sale.

- Bi... bine, draga mea.

- Te rog să nu-ți faci griji pentru maiorul Cain, zâmbi Kit. Pur și simplu, prefă-te că îl întreții pe generalul Lee.

După zece minute de pregătire, domnișoara Dolly decise că e gata, dar Kit era atât de fericită să vadă că bătrâna își revenise, încât nu o deranja că așteptase atât. În timp ce coborau scările, domnișoara Dolly începu să se agite.

- Stai puțin, draga mea. Fusta ta frumoasă nu este prinsă cum trebuie. Plesni din limbă în timp ce îi aranja veșmântul. Aș vrea să fii un pic mai atentă cum apari. Nu vreau să te critic, dar nu întotdeauna arăți cât de elegant trebuie să arate o domnișoară.

- Da, domnișoară Dolly! Kit își luă expresia ei cea mai docilă, cea care nu o păcălise niciodată pe Elvira Templeton, dar care părea să funcționeze cu domnișoara Dolly. În același timp, se hotărî să-l ucidă pe Baron Cain cu mâinile goale, dacă făcea ceva în seara aceea care s-o sperie pe domnișoara Dolly.

Chiar atunci el ieși din bibliotecă. Era îmbrăcat informal, cu o pereche de pantaloni negri și o cămașă albă, cu părul încă umed de la baie. Ea savură faptul că era prea grosolan ca să se îmbrace special pentru cină, chiar dacă știa că vor fi doamne la masă.

Cain ridică privirea și le văzu venind spre el. Ceva ce nu reuși să descifreze îi licări în ochi.

Lui Kit începu să-i bată inima cu putere. Amintirea acelui sărut nebunesc îi veni din nou în minte. Inspiră adânc. Seara care începea avea să fie destul de grea. Trebuia să uite ce se întâmplase și să-și țină firea. Înfațișarea lui Cain avea să o îngrozească pe domnișoara Dolly.

Ea se întoarse să o liniștească, dar o văzu pe bătrână cu buzele curbate într-un zâmbet cochet. Domnișoara

Dolly întinse o mână înmănușată în dantelă și coborî în hol, elegantă ca o debutantă.

- Dragul meu general! Nu pot să vă spun ce onoare este pentru mine, domnule. Nu veți ști niciodată câte ore mi-am petrecut în genunchi, rugându-mă pentru siguranța dumneavoastră. Niciodată, în visurile mele cele mai îndrăznețe, nu mi-am imaginat că aș avea onoarea să vă întâlnesc. Își împinse mâna mică în mâna mai mare a lui Cain. Eu sunt însoțitoarea lui Katharine, Dorthea Pinckney Calhoun, din familia Calhoun Columbia. Apoi făcu o mică reverență, demnă de orice fată de la Templeton.

Cain se uită uimit la partea de sus a bonetei cu volane. Ea se ridică, capul ei abia ajungând la mijlocul cămășii lui Cain.

- Dacă este ceva, orice, ce pot face ca să vă simțiți confortabil în timpul șederii dumneavoastră aici, la Risen Glory, domnule general, trebuie doar să-mi spuneți. Din acest moment, vă rog să mă considerați slujitoarea dumneavoastră devotată!

Domnișoara Dolly bătui din pleoape atât de repede, încât Kit se temu să nu orbească.

Cain se întoarse spre Kit ca să-l lumineze, dar și ea era nedumerită. Își drese glasul.

- Cred... mi-e teamă, doamnă, că faceți o eroare. Nu am dreptul la rangul de general. Într-adevăr, acum nu am nici un fel de funcție militară, deși unii mi se adresează cu fostul rang de maior.

Domnișoara Dolly răsă ea o fetiță:

- Oh, vai, vai! Ce prostută sunt! M-ai prins ca pe-un pisoi la oala de smântână! Coborî vocea la o șoptă conspirativă: Am uitat că sunteți deghizat. Și chiar o deghizare foarte bună, aș putea adăuga. Nici un spion yankeu nu v-ar putea recunoaște vreodată, deși este o rușine că a trebuit să vă radeți barba. Admir bărbile!

Răbdarea lui Cain era pusă la grea încercare și se întoarse spre Kit.

- Despre ce vorbește?

Domnișoara Dolly îi apăsă brațul cu degetele.

- Ei, acum, nu este nevoie să vă agitați. Promit că atunci când avem companie, voi fi foarte discretă și mă voi adresa cu maior, dragă domnule general.

Vocea lui Cain sună ca un avertisment:

- Kit...

Domnișoara Dolly plescăi din limbă:

- Haide, domnule general. Nu vreau să vă faceți griji nici o clipă în legătură cu Katharine Louise! Nu există o fiică mai loială Confederației. Nu ar trăda nimănui adevărata dumneavoastră identitate. Nu-i așa, dragă?

Kit încercă să răspundă. Chiar deschise gura. Dar nu ieși nici un sunet.

Domnișoara Dolly ridică brusc evantaiul din piele care îi atârna la încheietura osoasă și o bătu ușor pe Kit pe braț.

- Spune-i generalului că așa este, dragută, chiar acum spune-i! Nu trebuie să-și facă griji inutile de trădare. Bietul om are destule pe cap și fără să mai adauge și această povară. Haide, acum! Spune-i că poate avea încredere în tine. Spune-i!

- Puteți avea încredere în mine, croncăni Kit.

Cain se uită furios la ea.

Domnișoara Dolly zâmbi și adulmecă aerul.

- Dacă nasul meu nu mă înșală, simt miros de tocană de pui. Sunt mai mult decât amatoare de tocană, chiar sunt, mai ales dacă aceasta conține și un strop de nucșoară.

Îl luă de braț pe Cain și o porni spre sufragerie.

- Știți, domnule general, există o posibilitate foarte mare să fim rude îndepărtate. Potrivit mătușii mele, Phoebe Littlefield Calhoun, ramura tatălui ei este înrudită prin căsătorie cu familia Virginiei Lee.

Cain se opri brusc.

- Vreți să spuneți, doamnă, că... chiar credeți că eu sunt generalul Robert E. Lee?

Domnișoara Dolly deschise gura ca să răspundă, doar ca s-o închidă imediat chicotind:

- Oh, nu, nu mă prinzi așa ușor, domnule general! Si este o răutate din partea dumneavoastră să mă puneți la încercare, mai ales după ce v-am informat că puteți

să vă bazați pe discreția mea. Sunteți maiorul Baron Nathaniel Cain. Katharine Louise mi-a spus foarte clar. Și apoi ea îi făcu cu ochiul larg, conspirativ.

Cain stătu încruntat pe tot parcursul cinei, iar Kit își pierdu pofta de mâncare. Nu numai că trebuia să suporte compania lui Cain și amintirea sărutului lor, dar știa că ea singură plantase sămânța ultimei nebulii a domnișoarei Dolly. Domnișoara Dolly însă nu găsea nici o dificultate să umple tăcerea încordată care se lăsase. Cirișea întruna despre tocană, relații îndepărtate de rudenie și calitățile medicinale ale mușetelului, până când fața lui Cain ajunse să semene cu un nor de furtună. La desert, el intră complet în alertă, atunci când ea sugeră o recitare de poezie informală în salon.

- Ghinion, domnișoară Calhoun. Privirea lui merse mai departe la masă. Katharine Louise a adus niște misive secrete de la New York. Mă tem că trebuie să mă întâlnesc cu ea în particular. Se ridică. Și încă imediat!

Domnișoara Dolly răspunse radioasă:

- Vai, dar desigur, dragă domnule general. Nu este nevoie să spuneți mai mult. Mergeți. Eu voi rămâne aici să mă bucur de această prăjitură delicioasă cu ghimbir. Vai, dar nu am...

- Sunteți o adevărată patriotă, doamnă! Cain împinse scaunul în spate și făcu un semn spre ușă. În bibliotecă, Katharine Louise.

- Eu... păi...

- Acum!

- Grăbește-te, draga mea. Generalul este un om foarte ocupat.

- Și va fi și mai ocupat, făcu el sarcastic.

Kit se ridică și trecu pe lângă el. Bine. Era timpul să aibă o confruntare.

Biblioteca de la Risen Glory era așa cum și-o amintea Kit. Scaune confortabile, cu șezut de piele, aranjate în unghi față de biroul de mahon vechi. Ferestrele generoase aduceau multă lumină și veselie, în ciuda cărților sobre legate în piele și aliniate pe rafturi.

Fusese întotdeauna încăperea ei preferată la Risen Glory, dar nu îi plăcea umidificatorul nefamiliar, care se afla acum pe birou, precum și revolverul Colt dintr-o cutie de lemn cu căptușeală roșie, aflată alături. Cel mai mult îi displăcea portretul lui Abraham Lincoln, care atârna deasupra șemineului, în locul celui cu *Tăierea capului lui Ioan Botezătorul*, un tablou care fusese acolo de când lumea.

Cain se lăsă pe scaunul din spatele biroului, își puse călcăiele pe suprafața de mahon și-și încrucișă gleznele. Postura lui era în mod deliberat insolentă, dar ea nu lăsă să se vadă că asta o enerva. Mai devreme în acea după-amiază, când avusese voaleta pe față, el o tratase ca pe o femeie. Acum, el voia să o trateze ca pe băiatul de la grajduri. În curând va vedea că nu o să-i fie atât de ușor să ignore anii care trecuseră.

- Ti-am spus să rămâi la New York, spuse el.

- Așa este. Ea se prefăcu a studia camera. Acest portret al domnului Lincoln nu are ce să caute la Risen Glory. Insultă memoria tatălui meu.

- Din câte am auzit, tatăl tău și-a insultat propria memorie.

- Adevărat. Dar a fost tatăl meu, și a murit cu curaj.

- Nu e nimic curajos în legătură cu moartea. Unghiurile figurii lui erau și mai aspre în lumina slabă a lămpii din cameră. De ce nu mi-ai ascultat ordinele și ai părăsit New Yorkul?

- Pentru că ordinele tale nu erau rezonabile.

- Nu trebuie să mă explic.

- Așa crezi tu. Am îndeplinit partea mea de înțelegere.

- Da? Înțelegerea noastră a fost să te porți cum se cuvine.

- Mi-am îndeplinit termenul la Academie.

- Nu activitățile tale de la Academie mă interesează acum. Fără să-și ia picioarele de pe birou, el se aplecă în față și scoase o scrisoare dintr-un sertar. Apoi o aruncă pe birou. O lectură interesantă, deși nu aș vrea să o arăt cuiva care se șochează ușor.

Ea o luă și simți un ghem în stomac când văzu semnătura lui Hamilton Woodward.

Îmi revine trista datorie să vă informez că de ultimul Paște, în timp ce era oaspete în casa noastră, pupila dumneavoastră s-a comportat de o manieră atât de șocantă, că abia vă pot povesti. În seara cinei noastre anuale, Katharine a încercat cu nerușinare să-l seducă pe unul dintre partenerii mei. Din fericire, am întrerupt totul la timp. Bietul om a rămas perplex. Are soție și copii și este un membru marcant în organizații de caritate locale. Comportamentul ei desfrănat mă face să mă tem că ar putea fi afectată de boala numită nimfomanie...

Ea mototoli scrisoarea și o aruncă pe birou. N-avea nici cea mai mică idee ce era nimfomania, dar suna oribil.

- Această scrisoare este o minciună! Nu-l poți crede.

- Eram rezervat în privința judecății, până când aș fi avut ocazia să vin la New York, la sfârșitul verii și să vorbesc cu tine personal. De aceea ți-am spus să rămâi unde erai.

- Am avut o înțelegere. Nu poți să uiți asta numai pentru că Hamilton Woodward este un prost.

- Este?

- Da. Simțea cum îi iau foc obrazii.

- Vrei să spui că nu faci un obicei din a-ți oferi favorurile?

- Sigur că nu.

Privirea îi alunecă spre gura ei, fortând-o să-și amintească ce se întâmplase între ei cu doar câteva ore mai devreme.

- Dacă această scrisoare este o minciună așa de mare, spuse el liniștit, cum explici faptul că mi-ai căzut în brațe atât de ușor în această după-amiază? Asta este ideea ta de comportament decent?

Nu știa cum să apere ceva ce nu înțelegea nici ea, așa că merse pe atac:

- Poate că tu ești cel care ar trebui să explice. Sau întotdeauna iei cu asalt femeile tinere care vin în această casă?

- Asalt?

- Consideră-te norocos că eram obosită după călătorie, spuse ea pe cea mai calmă voce pe care o putea avea. Altfel, pumnul meu ar fi ajuns în stomacul tău. Ceea ce am făcut și în cazul prietenului domnului Woodward.

El lasă picioarele pe covor.

- Înțeleg.

Nu o credea.

- Este interesant că ești atât de preocupat de comportamentul meu, dar nu pari să acorzi vreo atenție propriului comportament.

- Nu e același lucru. Tu ești femeie.

- Ah, înțeleg. Și asta face diferența?

El păru înțepat.

- Știi exact ce vreau să spun.

- Dacă zici tu.

- Eu spun că te vei întoarce la New York!

- Iar eu spun că nu mă întorc.

- Nu tu hotărăști asta.

Asta era mai adevărat decât putea să recunoască și gândi repede:

- Vrei să scapi de mine, nu-i așa? Și să pui capăt acestei tutele ridicole?

- Mai mult decât vei ști vreodată.

- Atunci mă vei lăsa să stau la Risen Glory.

- Iartă-mă, dar nu văd legătura.

Ea încercă să vorbească foarte calm:

- Există mai mulți domni care doresc să se însoare cu mine. Pur și simplu, am nevoie de câteva săptămâni ca să mă hotărâsc pe care îl voi alege.

Figura lui se întunecă.

- Hotărăște-te la New York.

- Cum aș putea? Au fost trei ani confuzi pentru mine, iar aceasta este cea mai importantă hotărâre din viața mea. Trebuie să mă gândesc cu mare atenție și am nevoie de un mediu familiar pentru a face asta. Altfel, nu voi fi capabilă să mă hotărâsc vreodată, și nici unul din noi nu vrea asta.

Explicația era trasă de păr, în cel mai bun caz, dar Kit pusese toată sinceritatea în ea.

Privirea lui se întunecă și mai tare. Se duse spre șemineu.

- Nu prea te văd în postura de soție devotată.

Nici ea nu se putea vedea în acest fel, dar comentariul lui tot o jigni.

- Nu văd de ce nu. Se gândi la Lilith Shelton și la părerile ei referitoare la bărbați și căsătorie. Căsătoria este ceea ce-și dorește fiecare femeie, nu-i așa? Adoptă chiar aceeași privire goală în ochii mari, pe care o văzuse atât de des pe chipul vreunei foste colege. Un sot care să aibă grijă de ea, haine frumoase, o bijuterie de ziua ei. Ce altceva și-ar mai putea dori o femeie de la viață?

Privirea lui Cain deveni înghețată.

- Acum trei ani, când erai băiatul meu de la grajduri, îmi erai ca un ghimpe în coastă, dar erai curajoasă și harnică. Acea Kit Weston nu ar fi fost interesată să se vândă pentru haine și bijuterii.

- Acea Kit Weston nu fusese încă obligată de tutorele ei să urmeze o școală de bune maniere, merită să transforme fetele în soții devotate!

Pusese punctul pe i. El reacționează cu o ridicare din umeri plictisită și se rezemă de polita șemineului.

- Totul este de domeniul trecutului.

- Acel trecut m-a făcut cine sunt acum. Kit inspiră adânc. Am de gând să mă căsătoresc, dar nu vreau să fac o alegere greșită. Am nevoie de timp și aș dori să petrec aici acel timp.

El o cercetă cu atenție.

- Acești tineri... Vocca lui coborâse și era și oarecum răgușită. Îi săruți și pe ei cum m-ai sărutat pe mine mai devreme?

Kit avu nevoie de toată voința ca să nu-și ferească privirea.

- De vină a fost oboseala de pe drum. Ei sunt mult prea domni ca să facă ceea ce ai făcut tu.

- Atunci sunt niște proști.

Ea se întrebă în sine ea ce intenționase să spună cu asta. Cain se depărta de șemineu.

- Foarte bine. Poți să stai o lună, dar dacă nu te hotărăști până atunci, te întorci la New York, cu sot sau

fără. Și încă ceva... adăugă el, arătând cu capul spre hol. Nebuna aia trebuie să plece! Las-o să se odihnească o zi, apoi pune-o în tren. Eu mă voi asigura că e recompensată.

- Nu! Nu pot.

- Ba da, poți.

- I-am promis.

- Greșeala ta.

O privea ferm. Ce argument ar putea să-i ofere ca să-l convingă?

- Nu pot sta aici fără o însoțitoare.

- Este un pic cam târziu să-ți faci griji pentru respectabilitate.

- Poate că pentru tine, dar nu și pentru mine.

- Nu cred că este o însoțitoare prea bună. Oricare dintre vecini va vorbi cu ea își va da seama imediat că este nebună de legat.

Kit se ridică să o apere pe femeie.

- Nu e nebună!

- Mai fi putut duce de nas.

- Este doar un pic... diferită.

- Mai mult decât un pic. Cain o privi bănuitor: De unde i-a venit ideea că aș fi generalul Lee?

- Eu... s-ar putea să-i fi menționat ceva din greșeală.

- I-ai spus că sunt generalul Lee?

- Nu, sigur că nu. Îi era frică să te întâlnească, și am încercat să o fac să aibă o stare de spirit mai bună. N-am avut nici cea mai mică idee că m-ar lua în serios. Kit îi explică ce se întâmplase atunci când fusese în camera domnișoarei Dolly.

- Și acum te aștepti să merg mai departe cu această saradă?

- Nu va fi prea greu, sublinie Kit. Vorbește numai ea.

- Nu e suficient.

- Trebuie să fie. Ura să se roage de el, iar cuvintele aproape că îi rămăneau blocate în gât. Te rog. Nu are unde să se ducă.

- La naiba, Kit! Nu o vreau aici.

- Nici pe mine nu mă vrei aici, dar mă lași să stau. Ce mai contează o persoană în plus?

- Contează foarte tare. Expresia de pe figura lui arăta că făcea calcule în minte. Vrei foarte multe de la mine, dar nu am auzit să oferi nimic în schimb.

- Îți voi antrena caii, spuse ea repede.

- Mă gândeam la ceva mai personal.

Ea înhîți în sec.

- Îți cîrpesc hainele.

- Aveai mai multă imaginație acum trei ani. Desigur, nu erai așa de... experimentată ca acum. Îți amintești seara când te-ai oferit să fii amanta mea?

Ea își trecu vârful limbii peste buzele uscate.

- Eram disperată.

- Cît de disperată ești acum?

- Această discuție este extrem de nepotrivită, reuși ea să răspundă, cu tot aplombul învățat de la Elvira Templeton.

- Nu la fel de nepotrivită precum sărutul tău din această după-amiază. Cain se apropie, iar vocea îi deveni joasă, ușor răgușită. Pentru o clipă, ea crezu că avea de gând să o sărute din nou. În schimb, buzele lui se ridicară într-un zîmbet plin de bătaie de joc. Domnișoara Dolly poate rămâne pentru moment. Mă gândesc mai târziu cum mă poți răsplăti.

El părăsi biblioteca, iar Kit rămase uitându-se spre ușă și încercând să hotărască dacă a câștigat sau a pierdut.

În acea noapte, Cain stătea nemișcat în întuneric, cu un braț sub cap, și se uita în tavan. Ce fel de joc jucase cu ea în această seară? Sau ea era cea care jucase un joc?

După sărutul ei din această după-amiază îi era clar că nu era inocentă, dar era așa de destrăbălată cum voia scrisoarea lui Woodward să-l facă să creadă? Nu știa. Pentru moment, nu putea decât să aștepte și să vadă.

Văzu în minte gura ca un trandafir sălbatic, cu buzele ca niște petale moi, și îl cuprinse o dorință fierbinte și puternică.

Știa un singur lucru sigur: că timpul când o putea considera un copil trecuse pentru totdeauna.

capitolul 9

Kit se trezi devreme a doua zi dimineață, în ciuda faptului că avusese o noapte agitată. Își trase pe ea o pereche de pantaloni bărbătești de culoare kaki, care ar fi scandalizat-o pe Elsbeth, apoi o cămașă bărbătească și o strânse peste cămașuta ei de dantelă. Regreta mânecile lungi ale cămașii bărbătești, dar brațele ar fi ajuns maronii ca untul de arahide dacă le-ar fi expus la soare. Se consolă cu gândul că materialul alb era subțire și fin ca țesătura lenjeriei ei intime și, fără îndoială, o să fie răcoros.

Își îndesă poalele cămașii în pantaloni și își încheie nasturii în față. Își trase apoi cizmele în picioare, încântată de modul în care pielea moale maro îi venea ca turnată pe picior. Era prima pereche de cizme bune de călărie pe care le avusese vreodată, și abia aștepta să le încerce.

Își aranjă părul într-o singură coadă lungă împletită la spate. Buclele i se răsuceau la tâmpile și în fața cerceilor mici de argint pe care și pusese în urechi. Ca să-i umbrească fața, își cumpăraseră o pălărie de băiat, de culoare neagră, cu borul îngust și cu o cordeluță subțire de piele, care se fixa sub barbă.

După ce se îmbracă, se încrunță văzându-și reflexia în oglindă. În ciuda îmbrăcăminte masculine, nimeni nu o putea lua drept băiat. Materialul moale al cămașii îi sublinia linia sânilor mai bine decât crezuse, iar pantalonii de băiat cu croiala îngustă se lipeau de șoldurile feminine.

Ce conta? Intenționa să poarte hainele ei neortodoxe numai când mergea să călărească pe câmpurile de la Risen Glory. Oriunde altundeva avea să poarte noile ei haine de echitație, indiferent de cât de mult le detesta. Făcu o grimasă când își aminti și că trebuia să călărească cu ea de femeie, într-o parte, lucru pe care nu-l făcuse decât în plimbările ocazionale în Central Park. Cât de tare urăse lucrul asta! Călăritul pe ea într-o parte îi frângea sentimentul de putere care îi plăcea atât de mult și îi dădea o senzație incomodă de dezechilibru.

Ieși din casa cufundată în liniște, sărind peste micul dejun și o discuție de dimineață cu Sophronia. Vechia ei prietenă venise în camera ei noaptea trecută. Cu toate că Sophronia ascultase politicoasă poveștile lui Kit, ea oferise foarte puține informații despre schimbările din viața ei. Când Kit insistase să îi dea detalii, ea povestise bârfe din vecini, care nu spuneau nimic despre ea însăși. Doar atunci când Kit o întrebase despre Magnus Owen, Sophronia semănase din nou cu vechea Sophronia, arogantă și ironică.

Sophronia fusese întotdeauna o enigmă, dar acum părea chiar mai mult. Nu era vorba doar de schimbările exterioare produse de hainele frumoase și o dietă bună. Sophronia părea că o respinge. Poate că acest sentiment existase întotdeauna acolo, dar Kit fusese prea tânără ca să-l înțeleagă. Ceea ce făcea lucrurile și mai încurcate era faptul că, sub acest resentiment, Kit simțea vechea forță familiară a iubirii Sophroniei.

Trase adânc în piept aerul și traversă curtea deschisă din spatele casei. Mirosea exact așa cum își amintea, a bălegar bun, bogat și proaspăt. Ba chiar prinse un ușor iz de dihor, un miros nu chiar neplăcut, de la distanță. Merlin veni să o salute, iar ea se opri ca să-l scarpine între urechi și să-i arunce un băț pe care câinele să-l aducă înapoi.

Caii nu erau încă în padoc, așa că intră în grajd, o clădire nouă, ridicată pe temelia celei arse de yankei. Tocurile cizmelor ei de călărie răsunau pe podeaua de piatră, care era măturată și curată ca atunci când făcea Kit asta.

Erau zece boxe, dintre care patru erau pline, în două fiind cai de trăsură. Cercetă ceilalți doi cai și lasă deoparte unul imediat, o iapă bătrână, care, în mod evident, era blândă, dar nu avea nici o scânteie. Era un bun cal de călărie pentru un călăreț timid, dar Kit nu era timidă.

Celălalt cal o încântă. Era un armăsar castrat, negru ca noaptea, cu o pată albă în centrul frunții. Era un animal mare, cu aspect puternic, înalt cam de un metru optzeci, și cu privirea vie și plină de viață.

Întinse o mână ca să-i mângâie gâtul lung, elegant.

- Cum te cheamă, băiete?

Animalul pufni încet și scutură din capul puternic. Kit zâmbi.

- Am impresia că o să fim prieteni buni.

Chiar atunci se deschise ușa grajdului. Ea se întoarse și văzu un băiat care avea probabil unsprezece sau doisprezece ani.

- Sunteți don'șoara Kit?

- Da. Tu cine ești?

- Eu sunt Samuel. Maiorul mi-a spus că, dacă veniți la grajduri azi, io să vă spui că vrea s-o luați pe Lady.

Kit se uită bănuitoare spre bătrâna iapă.

- Pe Lady?

- Da, doamnă.

- Îmi pare rău, Samuel, spuse ea, în timp ce mângâia coama mătăsoasă a armăsarului. Îl vom înșeuă pe acesta.

- Asta este Temptation, don'șoară. Iar maiorul a fost foarte clar. A zis să-l lăsați pe Temptation în pace și s-o calăriti pe Lady și a zis că, dacă ieșiți din grajd pe Temptation, atuncea o să-mi tăbăcească fundu' și apoi o să trăiți cu asta pe conștiință.

Kit pufni la manipularea flagrantă a lui Cain. Se îndoia de amenințarea că-l va răni pe Samuel, dar omul încă avea inima unui yankeu prădător, așa că nu putea să riște. Se uită lung la Temptation. Nu văzuse niciodată un cal mai bine botezat.

- O înșeuam pe Lady, oftă ea. Voi vorbi cu domnul Cain.

Așa cum bănuia, Lady era mai interesată de păscut iarbă decât de alergat. Kit renunță curând să mai încerce să o îndemne la mai mult de un trap potolit și își îndreptă atenția către schimbările din jurul ei.

Doar câteva dintre vechile case ale sclavilor mai rămăseseră nedistruse. Asta era partea din Risen Glory la care preferase să nu se gândească și se bucura să vadă că cele mai multe nu mai existau. Casele rămăseseră vopsite și reparate. Fiecare avea propria grădină, iar lângă uși creșteau flori. Făcu semn cu mâna copiilor care

se jucau în umbra aceluiași tufișuri unde se jucase și ea odinioară.

Când ajunsese la marginea primului câmp plantat, descălecă și intră ca să-l inspecteze. Plantele tinere de bumbac erau pline de muguri. O șopârlă se strecură pe pământ pe lângă cizmele ei, iar ea zâmbi. Șopârlele și broaștele răioase, împreună cu lăstunii și mierlele, prindeau omizile atât de distrugătoare pentru plantele de bumbac. Era prea devreme ca să-și dea seama, dar părea că maiorul urma să aibă o recoltă bună. Simți un amestec de mândrie și mânie. Asta trebuia să fie recolta ei, nu a lui.

Cum stătea uitându-se la pământul pe care îl știa atât de bine, simți o ușoară panică. Era cu mult mai prosper decât își imaginase. Dacă nu avea suficienți bani în fondul ei cât să cumpere plantația înapoi? Cumva trebuia să obțină acces la documentele contabile ale plantației. Refuza să ia în considerare groaznică posibilitate ca el să nu fie dispus să vândă.

Merse înapoi la Lady, care rumega în continuare niște trifoi proaspăt, și apucă frâul pe care nu se chinuise să îl lege deloc. Folosi un butuc pe post de scară ca să se cațare înapoi în șa, apoi se îndreptă spre iazul în care petrecuse atât de multe ore de vară fericite înotând. Era exact cum și-l amintea, alimentat cu apă curată de izvor și cu malurile pline cu sălcii. Își promise o baie de îndată ce putea fi sigură că nu va fi deranjată.

Călări spre cimitirul mic în care erau îngropați mama și bunicii și se opri la gardul de fier. Numai corpul tatălui ei lipsea, îngropat într-o groapă comună în districtul Hardin din Tennessee, nu departe de biserica din Shiloh. Rosemary Weston zăcea singură în colțul cel mai depărtat de gard.

Kit o porni posomorâtă spre colțul de sud-est al proprietății și spre fabrica cea nouă, de care auzise atâtea de la Brandon Parsell. Chiar înainte să treacă și de ultimul pâlcc de copaci, zări un roib mare, legat într-o parte, și își dădu seama că trebuia să fie Vandal, calul despre care îi povestise Samuel în timp ce o înșeua pe Lady. Armăsarul era un animal frumos, dar ei îi era dor

de Apollo. Își aminti ce îi spusese odată Magnus despre Cain.

Maiorul nu-și dădea voie să se atașeze prea tare de lucruri - de cai, de orașele unde locuia, chiar și de cărțile sale.

Kit ocoli copacii și, pentru prima oară, dădu cu ochii de fabrică. Sudul livrase întotdeauna cea mai mare parte din bumbacul vrac către Anglia pentru a fi prelucrat și țesut. În anii de după război, doar câțiva oameni construiseră niște filaturi de bumbac împrăștiate, care luau bumbacul brut și îl transformau în fir. Ca urmare, puteau fi expediate spre Anglia bobine de bumbac compacte pentru țesut, în loc de voluminoasele baloturi de bumbac de odinioară, putându-se obține de o mie de ori valoarea pentru același tonaj. Venise vremea pentru această idee. Kit își dorea doar să nu fi ajuns și pe terenul de la Risen Glory.

Seara trecută, Kit o întrebase pe Sophronia despre fabrica lui Cain și aflase că nu existau războaie de țesut electrice. Aceasta era doar filatură de bumbac. Lua bumbacul, îl curăța, firele erau îndreptate și apoi răsucite în torturi.

Acum Kit vedea o clădire lungă de cărămidă, înaltă pe două etaje și jumătate, cu multe ferestre. Clădirea era mai mică decât în imaginile pe care le văzuse ea, cu marile fabrici de textile din Noua Anglie, de-a lungul râului Merrimack, dar uriasă și amenințătoare pe terenul de la Risen Glory. Complica totul foarte mult.

Moara era însufletită de zgomotul pe care îl scotea și de vocile lucrătorilor. Trei oameni lucrau pe acoperiș, în timp ce altul urca scara rezemată de o laterală a clădirii, cu un teanc de șindriile în spate.

Totți își dăduseră jos cămășile. Când unul dintre ei se îndreptă, pe spate i se văzu un rând de mușchi încordați. Chiar dacă era departe, îl recunoscu. Kit se apropie de clădire și descălecă.

Un bărbat puternic care împingea o roabă o văzu și-i făcu semn cu capul celui de lângă el. Amândoi se opriră din ce făceau ca să se holbeze la ea. Treptat, tot șantierul amuți, pe măsură ce oamenii, unul câte unul, ieșeau din

clădire sau priveau pe fereastră ca să o vadă pe tânăra îmbrăcată în haine bărbătești.

Cain își dădu și el seama de tăcerea din jur și privi în jos, de la locul său de pe acoperiș. La început văzu doar partea de sus a unei palării cu bor, dar nu avea nevoie să vadă fața de sub ea ca să recunoască vizitatorul. O singură privire la corpul zvelt de femeie, atât de clar evidentiat de cămașa albă și acei pantaloni de culoare kaki, care înveleau o pereche de picioare lungi și subțiri, îi spuse tot ce trebuia să știe.

Puse piciorul pe scară și coborî. Când ajunse jos, se întoarse spre Kit și o cercetă. Dumnezeuule, ce frumoasă era!

Kit își simți obrajii în flăcări de jenă. Ar fi trebuit să poarte costumul modest de echitație pe care îl ura atât. În loc de mustrarea pe care o aștepta din partea lui, lui Cain părea să îi facă plăcere ținuta ei. Ridică ușor colțul gurii:

- Poate că porți pantaloni, dar cu siguranță nu mai semeni cu grăjdarul meu!

Buna lui dispoziție o irită pe Kit.

- Termină!

- Cu ce?

- Cu rânjetul ăsta!

- N-am voie să zâmbesc?

- Nu către mine. Pare ridicol. Nu zâmbi la nimeni! Fața ta s-a născut ca să se încrunte.

- Voi încerca să țin minte asta. O luă de braț și o conduse spre ușa fabricii. Haide, vino. Să-ți arăt pe-aici.

Deși construcția clădirii era aproape finalizată, motorul cu aburi care alimenta mașinaria era singurul echipament care fusese instalat. Cain îi descria mecanismele de deasupra capetelor lor, dar ea nu prea se putea concentra. Ar fi trebuit să-și pună cămașa pe el înainte să hotărască să facă pe ghidul pentru ea.

Kit făcu cunoștință cu un bărbat de vârstă mijlocie, cu păr roșcat și cu favoriți, pe care Cain îl prezentă drept Jacob Childs, un om din Noua Anglie, pe care îl angajase de la o filatură de bumbac din Providence. Pentru prima dată, Kit află că el făcuse mai multe călătorii

în nord în ultimii ani, pentru a vizita fabricile de textile de acolo. O înfurie faptul că niciodată nu se oprise și pe la Academie, ca să vadă ce face ea, și îi spuse acest lucru.

- Nu m-am gândit la asta, replică el.

- Ești un tutore groaznic.

- Nu te contrazic.

- Doamna Templeton putea să mă și bată, că tu nu afli.

- Nu prea era posibil. Ai fi împușcat-o. Nu mi-am făcut griji pentru asta.

Kit văzu cât se mândrea cu fabrica, dar, mergând înapoi în curte, nu putu să găsească în ea puterea să-l laude.

- Aș vrea să vorbesc cu tine despre Temptation.

Cain păru distras de ceva. Kit se uită în jos ca să vadă la ce se uita și își dădu seama că formele corpului ei erau și mai evidente în lumina soarelui, decât fuseseră înăuntrul clădirii prost luminate. Se mută la umbră și arătă cu un deget acuzator spre Lady, care decapita tacticoasă niște flori de piciorul-cocoșului.

- Calul ăla este aproape la fel de bătrân ca domnișoara Dolly. Vreau să-l călăresc pe Temptation.

Cain părea că trebuie să facă o efortare ca să fie din nou atent la ea.

- Este un cal prea mare pentru o femeie. Știu că Lady este bătrână, dar va trebui să te mulțumești cu ea.

- Călăresc cai cum e Temptation de când aveam opt ani.

- Îmi pare rău, Kit, dar calul acela este prea mult chiar și pentru mine.

- Dar nu vorbim despre tine, spuse ea. Vorbim despre cineva care știe să călărească.

Cain părea mai mult amuzat decât enervat.

- Așa crezi?

- Ce-ai zice să vedem? Tu pe Vandal și eu pe Temptation. Pornim de la poarta de lângă hambar, ne întrecem pe lângă lac spre crângul de arțari și terminăm aici.

- Nu mă ispitești.

- Oh, dar nu te ispitesc. Îi zâmbi ca mieros. Te provoc.

- Îți place să trăiești periculos, nu-i așa, Katharine Louise?

- Este singurul mod.

- Bine. Să vedem ce poți.

Avea să se întrecă cu ea. Kit zămbi când el își luă cămașa dintr-un par de lemn. În timp ce își încheia nasturii, Cain dădu ordine oamenilor care stăteau pe lângă ei și se uitau la Kit. Apoi luă o pălărie ponosită de cowboy, cu banda decolorată, care stătea mărturie pentru anii de purtare confortabilă, și și-o așeză pe cap.

- Ne vedem la grajduri. Plecă fără măcar să se deranjeze să o aștepte și pe ea.

Lady era nerăbdătoare să ajungă la ovăzul care o aștepta, așa că făcu drumul înapoi spre casă un pic mai repede, dar tot ajunseră la ceva vreme după Cain. Temptation era deja înșeuat când ajunse Kit acolo, iar Cain verifica curelele. Kit descălcă și aruncă frâul lui Lady spre Samuel. Apoi merse spre Temptation și își trecu mâna ușor peste botul lui.

- Gata? spuse Cain scurt.

- Sunt gata.

O ajută să încalce, iar ea se ridică în șa cu ușurință. Când Temptation îi simți greutatea pe spate, începu să se cabreze și să se dea înapoi, și îi trebui toată abilitatea să-l țină sub control. Când calul în sfârșit se potoli, Cain urcă pe Vandal.

În timp ce călărea afară din curte, Kit era ametită de senzația de putere înălțuită în animalul de sub ea, și abia putea să reziste impulsului de a-i da pintoni. Fără tragere de inimă, trebui să oprească armăsarul când ajunseră amândoi la poarta de lângă hambar.

- Primul care ajunge înapoi la fabrică a câștigat, îl provoacă ea pe Cain.

El atinse ușor vârful pălăriei cu degetul mare.

- Nu mă întrec cu tine.

- Ce vrei să spui?

Kit trebuia să se întrecă cu el. Voia să concureze cu el la ceva unde dimensiunea și puterea lui nu îi ofereau nici un avantaj. Calare, ar dispărea diferențele dintre un bărbat și o femeie.

- Exact ce-am spus.

- Oare Eroul de la Missionary Ridge se teme că va fi învins de o femeie în fața oamenilor săi?

Cain o privi cu ochii mijiti în lumina soarelui dimineții târzii.

- Nu am nimic de dovedit, iar tu nu mă vei ispiti.

- De ce-ai venit aici dacă nu aveai de gând să te întreci?

- Te cam laudai acolo. Am vrut să văd dacă e adevărat ceva din toate astea.

Ea își lăsă mâna pe oblâncul șei și zâmbi.

- Nu mă laudam. Spuneam niște fapte.

- E ușor să dai din gură, Katharine Louise. Hai să vedem ce poți face cu un cal.

Mai înainte ca ea să poată răspunde, el porni. Kit privi cum îl face pe Valdal să treacă de la un trap ușor la galop.

Călărea bine pentru un bărbat așa mare, era atât de relaxat și se simțea în elementul lui, încât părea o prelungire a armăsarului. Kit își dădu seama că și el era un călăreț la fel de bun ca ea. O altă bilă neagră pentru el.

Se aplecă pe gâtul negru elegant al lui Temptation.

- Bine, baiete. Hai să-i arătăm noi lui!

Temptation se dovedi a fi tot ce sperase ea. La început, îl puse să țină pasul cu Vandal și îl ținu într-un galop mic, dar apoi, atunci când îl simți că se încordează să alerge mai repede, îl lăsă să o ia înainte. Schimbând direcția dinspre câmpurile plantate, o luă spre o pajiște deschisă. Trecură peste ea în galop feroce și, simțind puterea animalului de sub ea, orice altceva dispăru. Nu exista nici ieri, nici mâine, nici un bărbat nemilos cu ochi cenușii și reci, nici un sărut pe care nu-l putea explica. Era doar animalul magnific, care devenise parte din ea.

Puse ochii pe un mic gard viu în față. Cu o ușoară presiune din genunchi, întoarse calul într-acolo. În timp ce se apropiau în tunet de copite, Kit se aplecă în sa, ținându-și genunchii strânși pe părțile laterale. Simți un mare val de putere când Temptation trecu bariera fără efort.

Încet, îl lăsă la trap și se întoarse. Făcuse destul pentru moment. Dacă ar forța calul mai mult, Cain ar putea să o acuze că era nesăbuită, iar ea nu voia să-i dea nici un motiv să țină acest cal departe de ea.

Cain o așteptă la capatul pajiștii. Kit se apropie, ștergându-și transpirația de pe obraji cu măneca.

Saua lui scârțâia ușor în mers.

- A fost un spectacol remarcabil.

Ea rămase tăcută, așteptând verdictul lui.

- Ai călărit vreun pic la New York? întrebă el.

- Nu aş numi-o călărit.

Trăgând ușor de frâiele lui Vandal, îl întoarse spre grajd.

- Atunci o să te doară ca naiba mâine.

Asta era tot ce avea de spus? Se uită după el, apoi lovi ușor cu călcăiele în burta lui Temptation și îl prinse din urmă.

- Ei bine...?

- Ei bine, ce?

- Mă lași să călăresc acest cal sau nu?

- Nu văd de ce nu. Atât timp cât nu-i pui o șa de femeie, poți să-l călărești.

Ea zâmbi și rezistă ispitei de a-l întoarce pe Temptation înapoi spre pajiște pentru încă un galop.

Ajunse în curte înaintea lui Cain și descălecă, în timp ce Samuel preluă frâul.

- Ai grijă să îl răcorești bine, îi spuse ea tânărului. Și pune o pătură pe cal. L-am călărit tare.

Cain ajunse la timp pentru a auzi comenzile.

- Samuel este un grăjdar aproape la fel de bun ca tine, Kit. Cain zâmbi și descălecă. Dar nu arată nici pe jumătate la fel de bine în pantaloni.

De doi ani și jumătate, Sophronia îl pedepsea pe Magnus Owen pentru că stătea între ea și Baron Cain. Acum, ușa din spate a salonului pe care ea îl folosea ca birou se deschise.

- Am auzit că m-ai chemat, spuse el. S-a întâmplat ceva?

Timpul petrecut de el ca supraveghetor la Risen Glory îl schimbase. Mușchii sub cămașa moale de culoare bej și sub pantalonii maro-închis se căliseră și avea un fel de tărie care îi lipsea înainte. Chipul lui era încă frumos și catifelat, dar acum, așa cum se întâmpla ori de câte ori se afla în prezența Sophroniei, cute fine de tensiune îi brazdau trăsăturile.

- Nu s-a întâmplat nimic, Magnus, răspunse Sophronia, pe un ton voit condescendent. Am înțeles că te duci în oraș mai târziu în această după-amiază și voiam să-mi iei niște lucruri.

Nu se ridică de la birou când îi întinse lista. În schimb, îl făcu pe el să vină la ea.

- M-ai chemat de la câmp ca să mă pui să-ți fac comisiunile? întrebă el și îi smulse lista din mână. De ce nu lai trimis pe Jim?

- Nu m-am gândit la asta, răspunse ea, fericită că putuse să îl scoată din sărite. În plus, Jim este ocupat, l-am pus să spele geamurile.

Magnus încleștă falca.

- Si cred că spălatul geamurilor este mai important decât îngrijirea bumbacului care întretine această plantație?

- Vai, vai! Ai o părere foarte bună despre tine însuși, nu-i așa, Magnus Owen? Se ridică de pe scaun. Crezi că plantația asta o să se ducă de răpă doar pentru că supraveghetorul a plecat de pe câmpuri pentru câteva minute?

O venă mică începu să palpite pe fruntea lui. Magnus ridică o mână muncită și și-o puse în șold.

- Ai niște aere, femeie, care devin tot mai neplăcute. Cineva trebuie să te pună nițel la punct, înainte să dai de necaz.

- Ei bine, cu siguranță nu vei fi tu acela!

Cu bărbia ridicată, trecu pe lângă el și ieși în hol.

Magnus era în general atât de calm, că era greu să-l scoți din sărite, dar acum mâna lui țâșni și prinse bratul Sophroniei. Ea scoase un țipăt scurt când el o trase înapoi în salonaș și trânti ușa.

- Așa este, spuse el pe tonul lichid, dulce, al copilăriei lui pe plantăție. Tot uit întruna că don'șoara Sophronia e prea bună pentru noi, restul negrilor.

Ochii ei aurii scânteiară de furia stărnită de batjocura lui. Magnus o lipi între corpul lui și ușă.

- Dă-mi drumul!

Îl împinse în piept, dar, cu toate că erau de aceeași înălțime, el era mult mai puternic, iar ea putea la fel de bine să încerce să mute un stejar cu un puf de scaiete.

- Magnus, dă-mi drumul!

Poate că nu auzi panica din rugămintea ei sau poate că ea îl întăratase de prea multe ori. În loc să-i dea drumul, îi ținu umerii lipiți de ușă. Căldura corpului său o ardea prin fustă.

- Don'șoara Sophronia crede că, doar pentru că se poartă ca și cum ar fi albă, o să se trezească albă într-o dimineată! Atunci nu va mai vorbi vreodată cu vreun negru ca noi, decât poate ca să ne dea ordine.

Ea întoarse capul într-o parte și strânse din ochi, încercând să nu-i mai vadă disprețul, dar Magnus nu terminase. Vocea lui deveni mai moale, dar cuvintele lui nu răneau mai puțin:

- Dacă don'șoara Sophronia ar fi albă, atunci n-ar mai trebui să-și facă niciodată griji că vine un negru și vrea s-o ia în brațe și s-o facă femeia lui și să aibă copii cu ea. N-ar mai trebui să-și facă griji că vine un negru și se așază lângă ea și o ține în brațe atunci când se simte singură, sau că îmbătrânește singură într-un pat mare și vechi. Nu, don'șoara Sophronia n-ar mai trebui să-și facă griji pentru nimic din toate astea. Ea este prea fină pentru toate astea. Ea este prea albă pentru toate astea.

- Oprește-te! Sophronia ridică mâinile și le puse peste urechi ca să nu mai audă cuvintele lui crude.

El făcu un pas înapoi ca să-i dea drumul, dar ea nu se putea mișca. Rămase ca înghețată, cu spatele rigid, cu mâinile pe urechi. Pe obraji îi alunecau lacrimi fierbinți.

Cu un geamăt înăbușit, Magnus îi luă trupul rigid în brațe și începu să o mângâie și să-i șoptească încet la ureche:

- Gata, gata, fetițe. E în regulă. Îmi pare rău că te-am făcut să plângi. Departe de mine gândul să te rănesc. Șșt, gata, o să fie bine.

Treptat, corpul ei se detensionă și, o clipă, se rezemă de el. Era atât de puternic, atât de sigur!

Sigur? Doar gândul acesta o făcu să se tragă într-o parte. Își îndreptă umerii și se ridică mândră și obraznică, în ciuda lacrimilor pe care nu le putea opri.

- N-ai nici un drept să-mi vorbești așa. Nu mă cunoști, Magnus Owen. Doar crezi că mă cunoști.

Dar și Magnus avea orgoliul lui.

- Știu că ai numai zâmbete pentru orice alb bogat care se uită spre tine, dar nici măcar o privire pentru un negru.

- Ce-mi poate oferi un negru? rosti ea cu ură. Negrii nu au putere. Mama, bunica, mama ei mai înainte - toate au fost iubite de bărbați negri. Dar când venea albul să scoțocească prin căsuța lor în creierii nopții, nici unul dintre ei nu se putea opune ca el s-o aibă! Nici măcar unul dintre acești bărbați negri n-a putut împiedica să-i fie vânduți copiii! Nici unul dintre ei n-a putut să facă altceva decât să stea deoparte și să vadă cum femeia iubită este dezbrăcată la piele, legată și biciuită până la sânge. Nu-mi vorbi tu mie despre bărbații negri!

Magnus făcu un pas spre ea, dar ea îi întoarse spatele și merse spre fereastră.

- Timpurile s-au schimbat, spuse el cu voce blândă. Războiul s-a terminat. Nu mai ești sclavă. Suntem liberi. Lucrurile s-au schimbat. Putem să votăm.

- Ești un prost, Magnus. Crezi că dacă albi spun că poți să votezi, chiar va fi altfel? Nu înseamnă nimic!

- Ba da, este altfel acum. Ești cetățean american. Ești protejată de legea acestei țări.

- Protejată! Sofronia rămase cu spatele țepăn, disprețuitoare. Nu există protecție pentru o femeie de culoare, în afară de cea ce-și pregătește singură.

- Cum? Vândându-și trupul oricărui alb bogat care apare? Așa?

Ea se răsuci, atacându-l:

- Spune-mi cu ce altceva poate să negocieze o femeie. Bărbații ne-au folosit trupurile de secole și nu ne-au dat nimic în schimb, în afară de o hoardă de copii, pe care nu-i putem proteja. Ei bine, eu vreau mai mult de-atât, și voi reuși! Voi avea o casă și haine, și mâncare bună. Și voi fi protejată!

El tresări.

- Vândându-te într-un alt fel de sclavie? Așa crezi tu că îți asiguri protecția?

Sophronia nici măcar nu clipi.

- Nu e sclavie atunci când eu aleg stăpânul și stabilesc termenii. Iar tu știi la fel de bine ca mine că aș fi avut toate astea până acum, dacă nu erai tu.

- Cain nu ți-ar fi dat ce voiai tu.

- Te înșeli. Mi-ar fi dat orice îi ceream dacă nu stricai tu totul.

Magnus își puse mâna pe spătarul canapelei, sculptat din lemn de trandafir.

- Nu respect pe nimeni pe lume mai mult decât pe el. Mi-a salvat viața și cred că aș face orice mi-ar cere. Este foarte cinstit și corect, și asta știe oricine lucrează pentru el. Nu cere nimănui să facă ceva ce n-a făcut el însuși. Toată lumea îl admiră pentru asta, și la fel și eu. Dar e un bărbat crud cu femeile, Sophronia. N-am văzut nici una care să fi reușit să-l țină lângă ea până acum.

- Mă dorea, Magnus. Dacă nu navăleai peste noi în acea noapte, mi-ar fi dat orice îi ceream.

Magnus veni spre ea și îi atinse umărul. Ea se retrase instinctiv, chiar dacă atingerea lui era ciudat de mângâietoare.

- Și dacă ar fi făcut asta? întrebă Magnus. Ai fi putut să ascunzi acel tremur care te apucă ori de câte ori un bărbat îți atinge brațul? Chiar dacă este bogat și alb, ai fi putut să treci cu vederea că este... bărbat?

Ajunsesese prea aproape de coșmarurile ei. Îi întoarse spatele și se duse ca orbită spre birou. Când fu sigură că poate în sfârșit să vorbească fără ca vocea s-o trădeze, spuse rece:

- Am treabă. Dacă nu îmi aduci cele cerute, îl voi trimite pe Jim în oraș.

La început, nu crezu că va mai primi vreun răspuns, dar în cele din urmă, el încuviință din cap.

- Își voi aduce cumpărăturile.

Apoi se răsuci pe călcaie și o lăsă singură.

Sophonria rămase cu privirea atintită spre ușă și o clipă fu cuprinsă de o dorință aproape copleșitoare să alerge după el. Însă acest instinct dispăru. Magnus Owen poate că era supraveghetor pe plantație, dar tot un bărbat negru era, și nu ar putea niciodată să o protejeze.

capitolul 10

Coborând scările a doua zi dimineată, Kit simtea că o dor mușchii. Spre deosebire de pantalonii pe care îi purtase cu o zi înainte, acum era îmbrăcată într-o rochie de o modestie afectată, de un liliachiu pal, cu un șal delicat de dantelă aruncat pe umeri. De degete îi atârna fundele unei pălării de paie.

Domnișoara Dolly se afla la ușa de la intrare, așteptând-o.

- Ia te uita, ești frumoasă ca un tablou! Doar încheieți nasturele la mânășă, draga mea, și îndreaptă-ți fustele.

Kit zâmbi și făcu cum i se spusese.

- Și dumneata arăți foarte draguț.

- Vai, mulțumesc, dragă. Îmi dau silința să arăt bine, dar nu e la fel de ușor ca odinioară. Nu prea mai am tineretea de partea mea, știi. Dar uită-te la tine! Nici măcar un singur gentleman nu va putea să se gândească la Domnul când tu vei sta în biserică așa, arătând ca o bomboană de Paște care așteaptă să fie devorată!

- Mi se face foame doar când mă uit la ea, se auzi o voce leneșă în spatele lor.

Kit scăpă panglicile pălăriei de culoarea lavandei pe care încerca să le lege într-o fundă.

Cain se rezema de tocul ușii de la bibliotecă. Era îmbrăcat cu o haină de zi de culoare gri-perlă, cu pantaloni gri-închis și vestă. Lavaliera subțire roșu-închis cu dungi contrasta cu cămașa albă.

Kit miji ochii văzându-l atât de formal îmbrăcat.

- Unde te duci?

- La biserică, desigur.

- La biserică! Nu te-am invitat să vii la biserică cu noi!

Domnișoara Dolly duse mâna la gât.

- Katharine Louise Weston! Sunt șocată! Cum te gândești să te adresezi atât de nepoliticos generalului? Eu l-am rugat să ne însotească. Va trebui să o ierțați, domnule general! A stat prea mult pe cal ieri și abia mai putea păși când s-a dat jos din pat azi-dimineață. Asta a făcut-o ursuză.

- Înțeleg perfect. Veselia din ochii lui îi făcu expresia compătimitoare să pară suspectă.

Kit apucă din nou panglicile pălăriei.

- Nu eram ursuză.

Era conștientă că el se uita la ea și nu reușea să facă o fundă decentă.

- Poate ar fi mai bine să-i legi dumneata chestia aia, înainte să-și distrugă panglicile, domnișoara Calhoun.

- Sigur, domnule general!

Domnișoara Dolly cloncâni din limbă înspre Kit.

- Hai, dragă. Ridică bărbia și dă-mi voce.

Kit fu forțată să se supună serviciilor domnișoarei Dolly, în timp ce Cain privea amuzat. În sfârșit, funda era aranjată satisfăcător, iar ei ieșiră pe ușă și o porniră spre trăsura.

Kit aștepta până când Cain o ajută pe domnișoara Dolly să urce și apoi îi șuiera:

- Pun pariu că e prima oară când mergi la biserică de când ai venit aici. De ce nu stai acasă?

- Nici o șansă! N-aș pierde reîntâlnirea cu oamenii de bine de la Rutherford pentru nimic în lume!

*

Tatăl nostru carele esti în ceruri...

Raze de lumină asemenea unor giuvacre pătrundeau prin vitraliile bisericii și se azeau peste capetele plecate ale congregației. La Rutherford, se vorbea încă despre miracolul ce făcuse ca acele ferestre să scape de furia Satanei, în persoana lui William Tecumseh Sherman.

Kit se simțea stânjenită cum stătea cu rochia ei fină de culoarea liliacului, printre rochiile spălăcite și bonele de dinainte de război ale celorlalte femei. Dorise să se dea mare, dar nu se gândise la cât de săraci erau cu toții. Nu va mai uita asta de-acum încolo!

Se trezi gândindu-se la adevărata ei biserică, o structură de lemn nu departe de Risen Glory care servise ca lăcaș spiritual pentru sclavii de pe plantațiile din împrejurimi. Garrett și Rosemary refuzaseră să facă drumul săptămânal la comunitatea albă din Rutherford, așa că Sophronia o luase pe Kit cu ea în fiecare duminică. Chiar dacă Sophronia era un copil la rândul ei, era hotărâtă să o ducă mereu pe Kit să audă Cuvântul Domnului.

Kit iubise acea biserică, iar acum nu se putea abține să nu compare această slujbă monotonă cu venerația plină de vioiciune din copilăria ei. Sophronia probabil că era acum acolo, împreună cu Magnus și ceilalți.

Reîntâlnirea sa cu Magnus fusese discretă. Cu toate că el păruse fericit să o vadă, vechea lipsă de etichetă dintre ei dispăruse. Ea era acum o femeie albă, matură, iar el era un bărbat de culoare.

O muscă dansa în fața ei, iar Kit aruncă o privire spre Cain. Atenția lui era îndreptată politicos spre amvon, iar expresia de pe fața lui era mai greu de citit ca oricând. Kit se bucura că domnișoara Dolly stătea între ei. Dacă ar fi stat mai aproape de el și-ar fi stricat toată dimineața.

De cealaltă parte a bisericii se afla un bărbat care nu era la fel de atent doar la amvon. Kit îi acordă lui Brandon Parsell un zâmbet scurt, apoi își înclină capul doar atât cât fața să-i fie umbrită de borul de paie al pălăriei. Înainte să iasă din biserică, se va asigura că el găsește

o clipă să stea de vorbă cu ea. Nu avea decât o lună la dispoziție și nu putea să piardă nici o zi.

Slujba se termină, iar membrii congregației abia așteptau să vorbească cu ea. Auziseră că școala de maniere de la New York o transformaseră dintr-un băiețoi într-o tânără domnișoară, și abia așteptau să se convingă cu ochii lor.

- Vai, Kit Weston, uită-te la tine...

- Și ce tânără domnișoară frumoasă ești acum.

- Cerule, nici chiar propriul tău tată nu te-ar recunoaște.

O salutau și totuși se confruntau cu o dilemă. Faptul că o băgau în seamă însemna că trebuiau să îl salute și pe tutorele ei yankeu, cel pe care familiile de vază din Rutherford îl evitaseră atât de sârguincios.

Incet, mai întâi o persoană, apoi alta, îl salutară din cap. Unul dintre bărbați îl întrebă despre recolta de bumbac. Delia Dibbs îi mulțumi pentru contribuția la Societatea Biblică. Clement Jakes îl întrebă dacă era de părere că va ploua curând. Conversațiile erau rezervate, dar mesajul era clar. Era vremea ca barierele împotriva lui Baron Cain să cadă.

Kit știa că mai târziu toți aveau să spună că numai de dragul lui Kit Weston îl băgaseră și pe el în seamă, dar bănuia că ei se bucurau de scuza de a-l atrage și pe el în cercul lor insular, dacă nu de altceva, atunci măcar pentru a le oferi subiecte noi de conversație. Nimanui nu-i trecea prin cap că poate Cain nu voia să fie atras în nici un cerc.

Într-o parte a bisericii, stând în picioare, o femeie cu un aer sofisticat, care o făcea să iasă în evidență, privea ce se întâmplă cu oarecare amuzament. Deci acesta era cunoscutul Baron Cain... Femeia era nou venită în comunitate, locuia într-o casă mare de cărămidă din Rutherford doar de trei luni, dar auzise totul despre noul proprietar de la Risen Glory. Însă nimic din tot ce auzise nu o pregătise pentru ceea ce văzuse acum pentru prima oară. Ochii ei îl măsurau de la umeri până la șoldurile înguste. Era magnific!

Veronica Gamble era sudistă prin naștere, chiar dacă nu prin înclinație. Născută la Charleston, se căsătorise cu pictorul portretist Francis Gamble când abia împlinise optsprezece ani. În următorii paisprezece ani, ei își împărțiseră timpul între Florența, Paris și Viena, unde Francis cerea prețuri scandaloase pentru portrete măgulitoare ale soțiilor și copiilor aristocrației.

Când sotul ei murise iarna trecută, Veronica rămăsese cu o situație confortabilă, dacă nu chiar bogată de-a dreptul. Dintr-un capriciu, hotărâse să se întoarcă în Carolina de Sud, în casa de cărămidă pe care sotul ei o moștenise de la părinți. Asta îi dădea ceva timp ca să-și evalueze viața și să decidă ce dorea să facă în continuare.

La treizeci și-un pic de ani, avea o înfățișare izbitoare. Părul ei arămiu era prins spre spate și cădea în bucle strălucitoare la ceafă. Nuantele arămii ale părului erau scoase în evidență de niște ochi migdalati, aproape la fel de verzi ca și jacheta la modă pe care o purta. La orice altă femeie, buza de jos atât de plină ar fi fost proeminentă, dar la ea era senzuală.

Cu toate că Veronica era considerată o mare frumusețe, nasul ei subțire era un pic prea lung, iar trăsăturile prea ascuțite, unghiulare, pentru o adevărată frumusețe. Cu toate acestea, nici un bărbat nu părea să observe. Era spirituală, inteligentă și avea calitatea contrariantă de a-i urmări pe cei din jur oarecum amuzată, în timp ce aștepta să vadă ce-i mai rezerva viața.

Porni spre ușa din spatele bisericii, unde reverendul Cogdell își saluta enoriașii care ieșeau.

- Ah, doamnă Gamble! Ce plăcut să vă avem printre noi în această dimineată! Nu cred că ai cunoscut-o pe domnișoara Dorthea Calhoun. Iar acesta este domnul Cain de la Risen Glory. Unde s-a dus Katharine Louise? Voiam să o cunoști și pe ea.

Pe Veronica Gamble nu o interesa nici domnișoara Dorthea Calhoun, nici cineva pe nume Louise Katharine. Însă o interesa foarte tare bărbatul uimitor care stătea lângă preot, iar ea înclină cu grație capul spre el.

- Am auzit multe despre dumneata, domnule Cain. Mă așteptam să te însoțească o fanfară.

Rawlins Cogdell se strâmbă, dar Cain izbucni în râs.

- Mi-aș dori să fi fost la fel de norocos să fi auzit de dumneata.

Veronica își strecură mâna înmănușată în îndoitura brațului lui.

- Problema este remediată cu ușurință.

Kit auzise răsul lui Cain, dar îl ignorase pentru a se concentra asupra lui Brandon. Trăsăturile lui regulate erau chiar mai atrăgătoare decât și le amintea, iar șuvița șatenă care îi cădea pe frunte când vorbea era adorabilă.

Nici nu putea fi mai diferit de Cain. Brandon era politician, iar Cain era grosolan. Și nu trebuia să-și facă griji că o ironizează. Era un gentleman sudist până în vârful degetelor.

Se uită la gura lui. Ce ar simți dacă ar săruta această gură? Foarte excitată, cu siguranță. Mult mai plăcut decât atacul lui Cain din ziua în care sosise.

Un asalt pe care ea nu făcuse nimic ca să-l oprească.

- M-am gândit la tine destul de des de când ne-am întâlnit la New York, spuse Brandon.

- Sunt flatată.

- Vrei să mergi cu mine mâine să călărim? Banca se închide la ora trei. Aș putea ajunge la Risen Glory într-o oră.

Kit ridică privirea și se uită la el printre gene, un efect pe care îl exersase până la perfecțiune.

- Mi-ar plăcea să călăresc alături de dumneata, domnule Parsell.

- Pe mâine, atunci.

Kit se întoarse zâmbind și văzu mai mulți barbări tineri, care așteptau răbdători ocazia de a vorbi cu ea.

În timp ce ei se întreceau să-i atragă atenția, observă că maiorul era adâncit într-o conversație cu o femeie atrăgătoare cu părul arămiu. Ceva din felul atent în care femeia se uita la el o enerva pe Kit. Își dorea ca el să se uite spre ea, ca s-o vadă înconjurată de compania

masculină atât de numeroasă. Din păcate, el nu păru să observe nimic.

Domnișoara Dolly fusese prinsă într-o conversație animată cu pastorul Cogdell și cu soția lui, Maria, care îi era rudă îndepărtată și cea care o recomandase ca însoțitoare a lui Kit. Aceasta își dădu seama că domnul și doamna Cogdell erau din ce în ce mai confuzi. Se scuza repede și se grăbi la domnișoara Dolly.

- Ești gata să mergem, domnișoară Dolly?

- Vai, da, dragă. Nu i-am văzut pe pastorul Cogdell și soția lui dragă, Maria, de ani de zile. Ce reîntâlnire veselă, îngreunată doar de evenimentele recente de la Bull Run. Oh, dar asta e conversație de bătrâni, dragă. Nu trebuie să-ți încarci cășorul ăla frumos al tău cu așa ceva.

Cain trebuie să fi simțit și el dezastrul, pentru că apăru lângă Kit.

- Domnișoară Calhoun, trăsura ne așteaptă.

- Vai, vă mulțumesc, domnule general... Domnișoara Dolly icni și își duse repede degetele la gură: Adică... vreau să spun, maior, desigur. Ce prostie din partea mea! Toată numai panglici și dantele, porni în grabă spre trăsura.

Pastorul Cogdell și soția sa rămaseră uitându-se după ea șocați, cu gura căscată.

- Crede că sunt generalul Lee care locuiește deghizat la Risen Glory, spuse Cain răspicat.

Rawlins Cogdell începu să-și frece agitat mâinile palide și subțiri.

- Domnule maior Cain, Katharine, îmi cer scuze... Când soția mea a recomandat-o pe Dolly Calhoun ca însoțitoare, n-am avut nici o idee... Oh, Doamne, asta n-o să meargă deloc.

Ochii mici și căprui ai lui Mary Cogdell erau plini de remușcări.

- Este numai vina mea. Auzisem că este săracă, dar n-am avut nici cea mai mică idee că nu e în toate mințile.

Kit deschise gura să protesteze, dar Cain o întreruse:

- Nu trebuie să vă faceți griji cu privire la domnișoara Calhoun. Se simte foarte bine.

- Dar Katharine nu se poate să stea la Risen Glory cu dumneata, în aceste condiții, protestă preotul. Dolly Calhoun nu poate fi o însoțitoare bună. Vai de mine, dar cred că a vorbit cu mai bine de zece oameni astăzi! Până după-amiază, toată lumea din ținut va ști despre ea. Asta nu e bine, nu se face așa ceva! Asta nu se face deloc. Bărfa va fi îngrozitoare, domnule Cain. Ești mult prea tânăr...

- Kit este pupila mea, spuse Cain.

- Totuși, nu există nici o legătură de sange între voi.

Maria Cogdell își strânse cartea de rugăciuni la piept.

- Katharine, ești o tânără inocentă, așa că sunt sigură că nu-ți dai seama cum va arăta asta în ochii lumii. Pur și simplu nu poți rămâne la Risen Glory!

- Apreciez grija dumneavoastră, răspunse Kit, dar am stat departe de casa mea trei ani și n-am de gând să plec din nou, atât de repede.

Maria Cogdell se uită neajutorată la soțul ei.

- Vă asigur că domnișoara Dolly este foarte strictă în ceea ce privește decența, spuse Cain, iar ea rămase surprinsă. Ar fi trebuit s-o vedeți agitându-se pe lângă Kit azi-dimineață.

- Totuși...

Cain înclină capul

- Dacă ne dați voie, părinte Cogdell, doamnă Cogdell... Vă rugăm să nu vă mai faceți griji.

Luă brațul lui Kit și o conduse spre trăsura, unde se afla deja domnișoara Dolly și îi aștepta.

Rawlins Cogdell și soția sa rămaseră uitându-se după trăsura lor.

- O să fie probleme acolo, spuse preotul. O simt în oase!

Kit auzi scârșnetul pietrișului și știu că sosise Brandon. Se grăbi la oglindă ca să vadă cum arată și văzu o tânără decentă, într-un costum de echitație pentru femei. Azi nu va purta haine de băiat și nici nu-l va călări

pe Temptation. Se resemnase la o șa laterală de femeie și la sârmana de Lady.

În această dimineață, când cerul era încă palid, de un roz sidefiu ca interiorul unei scoici, ea făcuse o cursă pe câmp cu Temptation. Cursa sălbatică, antrenantă fusese cu mult diferită de ceea ce o aștepta în această după-amiază.

Trebuia să recunoască că noul ei costum de echitație o avantaja, oricât de mult îi displăcea ideea de-l purta. Croită din postav roșu cu negru, jacheta i se potrivea perfect pe trup și îi accentua talia. Fusta lungă cădea în falduri grațioase, decorate cu o bordură de panglică neagră cu un fel de model răsucit, care semăna cu un lanț de L-uri.

Verifică să nu-i fi scăpat vreo ată sau vreo butonieră descheiată la costum. Cei patru nasturi mari negri care închideau jacheta în față erau bine închiși, iar pălăria stătea drept. Era o pălărie neagră, o versiune feminină a unei joben bărbătesc, dar mai joasă și mai moale și un smoc de voal purpuriu care atârna la spate. Își prinsese părul într-un coc elegant la ceafă și chiar își lustruise cizmele.

Mulțumită de faptul că arăta cât se poate de bine, apucă cravașa și ieși din cameră, fără să se gândească deloc la mânușile negre din cutia cu mânuși. Când ajunse pe hol, auzi voci venind dinspre verandă. Spre consternarea ei, îl văzu pe Cain stând de vorbă pe alee cu Brandon.

Încă o dată fu uimită de contrastul dintre cei doi bărbați. Cain era mult mai masiv, dar asta nu era tot ce-i deosebea. Brandon era corect îmbrăcat cu pălărie, haină și pantaloni, cu o cravată verde care se vedea pe deasupra vestei. Hainele lui erau vechi și nu mai erau după ultima modă, dar erau călcate cu grijă, iar el le purta bine.

Cât despre Cain, avea capul gol și o cămașă descheiată la gât, cu mânecile suflecate și o pereche de pantaloni plini de noroi. Stătea într-o poziție ușor aplecată, cu o mână într-un buzunar și o gheată plină de noroi pe treapta de jos. Totul la Brandon arăta cultură și bună creștere, în timp ce Cain arăta ca un barbar.

Ochii ei zăboviră asupra lui o clipă, înainte de a strânge mai bine în mână cravașa și a-și continua drumul. Lady aștepta răbdătoare lângă locul de încălecare. Vechea sa laterală, pe care Kit o găsisese în pod, era prinsă pe spatele calului.

Kit îi făcu un semn rece din cap lui Cain și îi adresă un salut zămbitor lui Brandon. Admirația din ochii lui îi spunea că eforturile pe care le făcuse ca să arate așa de bine nu fuseseră în zadar. Însă Cain părea să se bucure ca de o glumă doar de el știută, o glumă care, își dădu seama imediat, era pe seama ei.

- Ai grijă astăzi, Kit. Lady poate fi o adevărată pacoste.

Ea scrâșni din dinți.

- Sunt sigură că ne vom înțelege.

Brandon făcu un gest să o ajute să încalece, dar Cain fu mai rapid.

- Dă-mi voie.

Brandon se întoarse cu o neplăcere evidentă ca să se urce pe propriul cal, iar Kit puse degetele în mână întinsă a lui Cain. O simțea puternică și foarte competentă. După ce se așeză în sa, privi în jos și-l văzu uitându-se la fustele ei greoaie.

- Acum cine e ipocritul? întrebă el încet.

Kit se uită la Brandon și îi zămbi larg.

- Acum, domnule Parsell, să nu alergi prea repede pentru mine, m-auzi? Am fost în Nord atât de mult timp, iar abilitățile mele de echitație sunt ruginite, chiar așa!

Cain pufni și se îndepărtă, lasând-o cu senzația plăcută că ea avusese ultimul cuvânt.

Brandon sugeră să meargă la Holly Grove, fosta lui casă. În timp ce străbăteau aleea către drum, Kit îl văzu studiind pe ascuns câmpurile plantate care se întindeau de o parte și de cealaltă. Ea putea doar să spere că el făcea deja planuri.

Holly Grove fusese incendiată de aceiași soldați care crutaseră Risen Glory. După război, Brandon se întorsese la o ruină, cu coșurile deja acoperite de viță-de-vie sălbatică și rugi de mure. Nu putuse să plătească taxele

pe teren împovărătoare, și totul fusese confiscat. Acum plantația zăcea în părăsire.

Descălecară aproape de ceea ce fusese odinioară o afumătoare. Brandon legă caii, apoi luă brațul lui Kit și o conduse spre ruinele casei. Stătuseră de vorbă plăcut pe drum, dar acum el tăcu. Inima lui Kit era plină de compasiune.

- Totul s-a dus, spuse el în cele din urmă. Toate lucrurile în care a crezut Sudul! Visurile pentru care am luptat.

Ea se uită la devastarea din jur. Dacă Rosemary Weston nu l-ar fi luat pe acel locotenent yankeu în dormitorul ei, aceasta ar fi fost și soarta Risen Glory.

- Yankeii răd de noi, știi, continuă el. Răd pentru că noi credem în cavalerism și onoare. Dar uitate ce se întâmplă când nu există cavalerism și când onoarea se transformă într-o glumă. Ne iau pământul și ne pun taxe până când nu ne mai putem cumpăra pâine. Reconstrucția radicală este blestemul Celui Atotputernic asupra noastră. Clătină din cap. Ce-am făcut să merităm un rău atât de mare?

Kit se uită la coșurile gemene, ca niște degete mari, fantomatice.

- Slavii au fost problema, se auzi ea spunând. Suntem pedepsiți pentru că am ținut ființe umane în sclavie.

- Prostii! Ai locuit prea mult cu yankeii, Kit. Sclavia este planul lui Dumnezeu. Știi ce spune Biblia.

Stia. Auzise acest lucru predicat destul de des de la amvonul bisericii sclavilor de către preoți albi, trimiși de proprietarii de plantații pentru a le reaminti oamenilor că Dumnezeu a aprobat înrobirea lor. Dumnezeu dăduse chiar instrucțiuni cu privire la obligațiile unui sclav față de stăpânul său. Kit și-o aminti pe Sophronia stând alături de ea în timpul acestor predici, rigidă și palidă, fără să poată împăca ceea ce ea auzea acolo, cu acel Iisus iubitor pe care îl știa ea.

Brandon o luă de braț și o conduse înapoi de-a lungul potecii pline de buruieni, departe de casă. Caii lor păseau liniștiți în luminișul de lângă afumătoare. Kit se

apropie de un copac care căzuse cu mult timp în urmă în timpul unei furtuni și se așază.

- A fost o greșeală să te aduc aici, spuse Brandon venind lângă ea.

- De ce?

Kit se uită spre coșurile înnegrite din depărtare.

- Acum diferențele dintre noi sunt și mai evidente.

- Așa crezi? Nici unul din noi nu are o casă. Amintește-ți că Risen Glory nu este a mea. Nu încă, oricum.

El o privi scrutător. Ea smulse o mică scoarță de copac.

- Am doar o lună la dispoziție, iar apoi Cain mă va obliga să mă întorc la New York.

- Nu pot tolera ideea că locuiești în aceeași casă cu acel om, spuse el, așezându-se lângă ea pe trunchiul de copac. Toată lumea care a venit azi la bancă vorbea despre asta. Se spune că domnișoara Calhoun nu e o însoțitoare potrivită. Să ai grijă cu Cain, ai auzit? Nu e un gentleman. Nu-mi place de el. Nu-mi place deloc.

Se simți încălzită de grija lui Brandon.

- Nu-ți face griji. O să fiu atentă.

Și apoi ridică în mod deliberat fața spre el, cu buzele ușor depărtate. Nu putea să lase ca această excursie să se încheie fără a-l săruta. Era ceva ce trebuia să facă ca să-și poată șterge urma lui Cain de pe gură.

Și să și-l scoată pe Cain din simțiri, îi șopti o voce mică interioară.

Era adevărat. Sărutul lui Cain îi făcuse sângele să clocească, și trebuia să-și dovedească sieși că și Brandon Parsell putea declanșa aceleși valvătai în ea.

Ochii lui erau parțial umbriți de borul pălăriei gri bine periate, dar ea îl vedea că se uita la gura ei. Aștepta ca el să se apropie, dar Brandon nu se mișcă.

- Vreau să mă săruți, spuse ea în cele din urmă.

Brandon fu șocat de îndrăzneala ei. Văzu asta în încruntarea lui. Atitudinea lui o irită, chiar dacă îl făcu să-i fie drag.

Ea se întinse și îi ridică ușor pălăria, observând mică linie roșie în partea superioară a frunții, de la banda interioară a pălăriei.

- Brandon, spuse ea liniștit, am doar o lună la dispoziție. Nu am timp să fiu timidă.

Nici chiar un gentleman nu putea ignora o invitație atât de îndrăzneată. Se aplecă înainte și-și lipi gura de a ei.

Kit observă că buzele lui erau mai cărnoase decât ale lui Cain. Erau și mai dulci, decise ea, dar acestea rămăseră, politicos, închise. Era un sărut tandru, comparativ cu cel al lui Cain. Un sărut plăcut. Buzele lui erau uscate, dar mustața părea un pic cam aspră.

Mintea ei rătăcea, dar ea se concentra din nou pe ceea ce făcea, ridicându-și bratele și aruncându-le cu entuziasm în jurul gâtului lui.

Erau umerii lui un pic prea înguști? Probabil imaginația ei îi juca feste, pentru că erau foarte solizi. El începu să o sărute pe obraz și pe linia maxilarului. Mustața îi zgăria pielea sensibilă, iar ea tresări ușor.

El se trase înapoi.

- Îmi pare rău. Te-am speriat?

- Nu, bineînțeles că nu.

Kit își înghiți dezamăgirea. Sărutul nu dovedise nimic. De ce nu putea să lase scrupulele deoparte și să facă treaba bine?

Nici nu se gândi bine la asta și se certă singură în gând. Brandon Parsell era un gentleman, nu un yankeu barbar.

El lasă capul în jos.

- Kit, trebuie să știi că nu te-ai rani pentru nimic în mine. Îmi cer scuze pentru lipsa mea de reținere. Femeile ca tine trebuie să fie prețuite și protejate de aspectele calde ale vieții.

Ea simți încă un ghimpe de iritare.

- Nu sunt făcută din sticlă.

- Știu asta. Dar vreau să știi că dacă se întâmplă ceva... permanent între noi, nu te-ai înjosi niciodată. Te-ai lăra ca cât mai puțin posibil cu propriile mele nevoi.

Ea înțelegea asta. Atunci când doamna Templeton le vorbea despre Rușinea Evei, le spusese că existau și soți foarte grijulii cu soțiile lor, iar ele trebuiau să se roage să se căsătorească cu un astfel de bărbat.

Așa că ea se simți dintr-odată bucuroasă că săruturile dulci ale lui Brandon nu stârniseră un incendiu violent în ea. Răspunsul ei la asaltul lui Cain nu fusese nimic altceva decât o reacție la emoțiile ciudate de a fi din nou acasă.

Acum, era mai sigură ca niciodată că dorea să se căsătorească cu Brandon. El era tot ce-și putea dori o femeie de la un soț.

El o sfătui să-și pună pălăria pe cap ca să nu o ardă soarele și o certă pentru că-și uitase mănușile acasă. În timp ce el se agita pe lângă ea, Kit zâmbea și flirta, jucând la perfecție rolul frumuseții sudiste.

Își aminti că el era obișnuit cu un alt gen de femeie, liniștită și retrasă, ca mama și surorile sale, și încercă să se abțină de la comentariile ei impulsive. Cu toate acestea, reuși să-l șocheze cu părerile ei cu privire la votul negrilor și Amendamentul cincisprezece. Când lui Brandon îi apărură două brazde mici între ochi, știu că trebuia să-l facă să înțeleagă.

- Brandon, sunt o femeie educată. Am opinii și idei. Și de asemenea, am fost pe cont propriu mult timp. Nu pot fi ceea ce nu sunt.

Zâmbetul lui nu reuși să șteargă încruntarea.

- Independența ta este unul dintre lucrurile pe care le admir cel mai mult la tine, dar va dura ceva timp ca să mă obișnuiesc cu asta. Nu ești precum celelalte femei pe care le cunosc.

- Și cunoști multe femei? îl tachină ea.

Întrebarea ei îl făcu să rădă.

- Kit Weston, ești o obraznicătură.

Conversația lor pe drumul de întoarcere spre Risen Glory a fost o combinație fericită de bătăfă și amintiri. Ea îi promise că va merge cu el la un picnic și îi va permite să o însoțească la biserică duminică. Stând pe verandă și fluturând din mână în semn de la revedere, ea decise că, una peste alta, fusese o zi bună.

Din păcate, seara nu a fost la fel de bună.

Domnișoara Dolly o aștepta înainte de cină.

- Am nevoie de ochii tăi tineri și dulci ca să-mi cauți ceva în cutia cu nasturi. Am o perla frumoasă pe undeva pe-acolo și trebuie să o găsec.

Kit făcu ce i se ceru, chiar dacă avea nevoie de câteva minute să stea singură. Căutarea a fost însoțită de pâlăvrageală, ciripit și multă agitație. Kit află care nasturi fuseseră cusuți la care rochii, unde fusese purtată fiecare rochie și cu cine, cum fusese vremea în ziua respectivă, precum și ce mâncase domnișoara Dolly cu fiecare ocazie.

La cină, domnișoara Dolly ceru ca toate ferestrele să fie închise, în ciuda faptului că seara era caldă, pentru că auzise zvonuri despre un focar de difterie la Charleston. Cain reuși să se descurce cu domnișoara Dolly, iar ferestrele rămăseră deschise, dar o ignoră pe Kit până la desert.

- Sper că Lady s-a purtat frumos cu tine astăzi, spuse el în cele din urmă. Sărmana iapă a fost îngrozită când te-ai dus spre ea cu toate fustele alea pe tine! Cred că se temea că ai s-o sufoci.

- Nu ești nici pe departe atât de amuzant precum crezi. Costumul meu de călărie este după ultima modă.

- Și urăști să-l porți. Nici nu te condamn. Chestiile alea ar trebui să fie scoase în afara legii.

Exact asta era și părerea ei.

- Prostii! Sunt foarte confortabile. Și unei doamne îi place să arate mereu bine.

- Este doar imaginația mea sau accentul tău devine tot mai puternic ori de câte ori vrei să mă enervezi?

- Sper că nu, domnuț maior. Ar fi cea mai mare neolitete din partea mea. În plus, ești în Carolina de Sud cum, așa că tu ești cel cu un accent diferit.

Cain zămbi.

- Punct lovit. Și te-ai bucurat de excursia călare?

- Am petrecut un timp minunat. Nu sunt mulți gentlemeni la fel de plăcuți ca domnul Parsell.

Lui Cain îi pieri zămbetul.

- Și unde ai călărit împreună cu domnul Parsell?

- La Holly Grove, vechea lui casă. Ne-am bucurat să-ți spunăm amintiri.

- Doar asta ati făcut? întrebă el sarcastic.

- Da, doar asta, replică ea. Când un bărbat se află cu o femeie tânără, interesele lui nu sunt la fel de înguste ca ale tale.

Domnișoara Dolly se încruntă de asprimea din vocea lui Kit.

- Te moșmondești la desert, Katharine Louise. Dacă ai terminat, să mergem în salon și să-l lăsăm pe general să-și fumeze trabucul.

Lui Kit îi plăcea prea mult să îl enerveze pe Cain ca să plece.

- Nu am terminat încă, domnișoară Dolly. De ce nu mergi înainte? Nu mă deranjează mirosul de fum de trabuc.

- Ei bine, dacă nu te superi... Domnișoara Dolly își puse șervetul pe masă și se ridică, apoi se opri lângă scaun, ca și cum ar fi vrut să își adune curajul. Acum, ai grijă la maniere, dragă. Știu că nu vrei să spui nimic cu asta, dar uneori am impresia că vorbești un pic cam dur cu generalul. Nu trebuie să lași veselia ta naturală să te împiedice să-i oferi respectul cuvenit.

Apoi, odată îndeplinită datoria, ieși din cameră.

Cain se uită după ea oarecum amuzat.

- Trebuie să recunosc, domnișoara Dolly începe să-mi placă.

- Ești cu adevărat o persoană îngrozitoare, știi asta?

- Recunosc că nu sunt Brandon Parsell.

- Oh, cu siguranță nu ești. Brandon este un domn.

Cain se lăsă pe spate în scaun uitându-se la ea.

- S-a purtat ca un domn cu tine azi?

- Sigur că da.

- Dar tu? Ai fost o doamnă?

Plăcerea ei de a-l persifla se stinse. Se părea că el nu uitase încă acea scrisoare urâtă de la Hamilton Woodward. Nu-i plăcea faptul că o deranja atât de mult să știe că el îi pune virtutea la îndoială.

- Sigur că nu am fost o doamnă. Ce distracție ar mai fi fost? Mi-am scos hainele și m-am oferit lui. Asta voiai să știi?

Cain împinse farfuria din fața lui.

- Ai devenit o femeie frumoasă, Kit. Dar ești și nesăbuită. Este o combinație periculoasă.

- Eu și domnul Parsell am discutat politică. Am discutat despre umilințele pe care guvernul federal le impune Carolinei de Sud.

- Parcă vă și aud discutând. Suspinând în legătură cu ce-au făcut yankeii sărmanului vostru stat. Vaicărindu-vă de toate nedreptățile ocupației - nici una nefiind din vina Sudului, desigur. Sunt sigur că voi doi ați făcut o pereche de toată isprava!

- Cum poți fi atât de dur? Vezi ororile Reconstrucției peste tot în jurul tău. Oamenilor li s-au luat casele. Și-au pierdut economiile. Sudul este ca o sticlă strivită sub bocancul unui yankeu.

- Dă-mi voie să-ți amintesc câteva fapte dureroase pe care se pare că le-ai uitat. Luă carafa de coniac de lângă mâna lui, dar, înainte de a turna, îi puse din nou dopul. Nu Uniunea a început acest război. Armele sudului au început să se audă la Fort Sumter. Voi ați pierdut războiul, Kit. Și l-ați pierdut împreună cu șase sute de mii de vieți omenești. Acum te aștepti ca totul să fie așa cum a fost. O privi cu dezgust. Vorbești despre ororile Reconstrucției. Așa cum văd eu lucrurile, Sudul ar trebui să fie recunoscător guvernului federal pentru că a fost cât de milostiv s-a putut.

- Milostiv? Kit sări în picioare. Tu numești milostiv ceea ce s-a întâmplat aici?

- Ai citit istorie. Tu să-mi spui. Acum și Cain se ridicase în picioare. Numește orice alt popor cuceritor care s-a comportat cu atâta îngăduință cu cei pe care i-a cucerit. Dacă ar fi fost orice altă țară în afară de Statele Unite, mii de oameni ar fi fost executați pentru trădare după Appomattox, iar alte mii ar fi putrezit în închisori acum. În schimb, a existat o amnistie generală, iar acum statele din Sud sunt admise din nou în Uniune. Doamne, Reconstrucția este o palmă peste mână față de tot ce a făcut Sudul acestei țări!

Incheieturile mâinii ei erau albe acolo unde se apucaseră de spătarul unui scaun.

- Păcat că nu a fost destulă vărsare de sânge pentru a te satisface. Ce fel de om ești să dorești Sudului și mai multă nefericire decât îndură deja?

- Nu îi doresc nefericire. Sunt chiar de acord cu clemența politicilor federale. Dar va trebui să mă ierți dacă nu pot să fiu de acord cu indignarea pentru că oamenii din Sud și-au pierdut casele.

- Îți vrei porția ta de sânge.

- Mi-au murit oameni în brațe, rosti el încet. Și nu toți acești oameni purtau uniforme albastre.

Ea dădu drumul spetezei și fugi din încăpere. Atunci când ajunse în dormitorul ei, se prăbuși pe scaunul de lângă masa de toaletă.

Cain nu înțelegea! Vedeă totul din perspectiva Nordului. Dar chiar și atunci când enumera mental toate motivele pentru care el nu avea dreptate, îi venea greu să invoce vechiul simț al dreptății. Îi păruse atât de trist. Incepu să o doară capul și voia să meargă la culcare, dar era ceva ce amânase deja prea mult timp.

Târziu în acea noapte, după ce toată lumea se culcase, coborî în bibliotecă și luă registrele legate în piele de vitel în care ținea Cain socotelile plantației.

capitolul 11

Următoarele câteva săptămâni aduseră un flux constant de vizitatori. În vremuri mai bune, femeile s-ar fi îmbrăcat cu cele mai frumoase rochii și ar fi venit la Risen Glory în trăsuri frumoase. Acum veneau în căruțe trase de cai de tracțiune sau stăteau pe locul din față al unor șarete dărăpănate. Aveau rochiile uzate și bonetele roase de vreme, dar se purtau la fel de mândre ca întotdeauna.

Conștientă de extravaganța garderobei sale, Kit se îmbrăcă simplu pentru primele vizite. Dar descoperi curând că femeile erau dezamăgite de rochiile ei simple. Făceau referiri deschise la rochia frumoasă de culoarea liliacului pe care o purtase la biserică, iar pălăria era împodobită cu tafta sau satin? Auziseră bârfele despre

hainele ei, bărfe care treceau de la menajeră la bucătăreasă, apoi la bătrâna care vindea crabii dintr-o albie aflată într-un cărucior. Se zvonea că garderoba lui Kit Weston conținea rochii frumoase, în toate culorile și modelele. Femeile erau flămânde după frumusețe și voiau să le vadă pe toate.

Odată ce înțelesese acest lucru, Kit nu mai avu inima să le dezamăgească. Se supunea și purta câte o rochie diferită în fiecare zi și, cu câteva dintre femeile mai tinere, abandonase subterfugiul cu totul și le invitase în dormitorul ei, astfel încât acestea să poată vedea cu ochii lor rochiile.

O întrista să-și dea seama că hainele însemnau mai mult pentru vizitatoarele ei decât pentru ea. Rochiile erau frumoase, dar erau așa o pacoste cu toate găscile, șnururile și fustele largi care se agățau mereu de mobilier. Ar fi vrut să-i dea rochia verde de muselină tinerei văduve care-și pierduse soțul la Gettysburg, și rochia de mătase de culoarea brebenocului lui Prudence Wade, care rămăsese cu urme de varicelă. Dar femeile erau la fel de mândre ca ea, și știa că nu ar fi acceptat.

Nu toți vizitatorii ei erau femei. O duzină de bărbați de diferite vârste veniră la ușa ei în tot atâtea zile. O invitau la plimbări cu cabrioleta și la picnicuri, o înconjurau după slujba de la biserică și aproape se luară la bătaie în legătură cu cine să o însotească la Chautauqua la o prelegere despre frenologie. Ea reuși să îi refuze fără să le rănească sentimentele, ci doar spunându-le că deja promisese să participe cu domnul Parsell și cu surorile lui.

Brandon era tot mai atent, chiar dacă ea îl șoca deseori. Totuși, rămase alături de ea, iar Kit era sigură că intenționa să o ceară de soție curând. Trecuse jumătate din luna pe care o avea la dispoziție, și bănuia că el nu va mai aștepta prea mult.

Nu prea se vedea cu Cain, nici chiar la mese, de la acea seară cu conversația lor tulburătoare despre Reconstrucție. Sosise utilajul pentru filatură, și erau ocupați să-l așeze sub prelate în hambar și grajduri, până când

erau gata să-l instaleze. Ori de câte ori Cain se afla prin preajmă, Kit era într-un mod neplăcut conștientă de el. Ar fi cochetat scandalos cu admiratorii ei de sex masculin, dacă ar fi crezut că o vede. Uneori, părea amuzat, dar alteori peste trăsături i se așternea o emoție mai întunecată, pe care ea o găsea neliniștitoare.

Bărfele se răspândeau rapid, și nu trecu mult până când Kit află că el fusese văzut în compania frumoasei Veronica Gamble. Femeia era o sursă de mister și speculații pentru femeile din zonă. Chiar dacă se născuse în Carolina, stilul ei de viață exotic după căsătorie o făcea să fie străină. Există un zvon potrivit căruia soțul ei ar fi pictat-o complet goală, întinsă pe o canapea, și că această pictură se afla pe peretele dormitorului ei.

Într-o seară, Kit coborî la parter pentru cină și îl găsi pe Cain în salon, citind un ziar. Trecuse aproape o săptămână de când el nu mai luase masa împreună cu ea și domnișoara Dolly, așa că a fost surprinsă să-l vadă. A fost chiar și mai surprinsă să-l găsească îmbrăcat formal în alb și negru, pentru că ea nu-l văzuse să poarte altceva decât haine obișnuite la masă.

- Ieși undeva?

- Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar iau masa acasă în această seară. Lăsa ziarul jos. Avem un oaspete la cină.

- Un oaspete? Kit privi disperată la rochia ei murdară de noroi și la degetele pătate cu cerneală. De ce nu mi-ai spus?

- Nu mi-a trecut prin cap.

Pentru Kit toată ziua mersese prost. Sophronia fusese capricioasă de dimineață și se certaseră din nimic. Apoi reverendul Cogdell și soția lui veniseră în vizită. Povestiseră toate bărfele pe care le stârnise faptul că ea stătea la Risen Glory cu o însoțitoare nepotrivită și îi ceruseră să vină să locuiască cu ei, până când se găsea cineva mai potrivit. Kit făcuse tot posibilul ca să le dea asigurări că domnișoara Dolly își îndeplinea foarte bine sarcina și tocmai atunci, însoțitoarea ei intrase agitată în încăpere și insistase ca ei toți să ruleze bandaje pentru

răniții Confederației. După plecarea lor, Kit o ajutase pe Sophronia să curețe tapetul chinezesc din sala de mese cu coajă de pâine.

Apoi vărsase o călimară de cerneală, când îi scria lui Elsbeth. După aceea, plecase la plimbare. Nu avusese timp să se schimbe pentru cină, dar din moment ce nu aștepta pe nimeni, cu excepția domnișoarei Dolly, nu-și făcuse griji în legătură cu starea rochiei simple de mouselină. Domnișoara Dolly o va certa, dar ea o certa chiar și atunci când Kit se îmbrăca formal. Din nou se uită la petele de cerneală de pe degete și la noroiul de pe fustă, căpătat când îngenunchease ca să elibereze un pui de vrăbie prins într-un tufis.

- Trebuie să mă schimb, spuse ea, atunci când Lucy apărură la ușă.

- Don'șoara Gamble e aici.

Veronica Gamble intră în cameră.

- Bună seara, Baron.

El zâmbi.

- Veronica, mă bucur să te revăd.

Ea purta o rochie de seară verde jad elegantă, cu un jupon de satin cu dungi arămii și negre. O bordură de lantelă neagră împodobește decolteul și scotea în evidență pielea palidă, opalescentă, de roșcată naturală. Avea părul prins într-un aranjament sofisticat de bucle și împletituri prinse într-o semilună cu model din frunze de dafin de culoare arămie. Diferența dintre aspectul celor două femei nici nu ar fi putut fi mai evidentă, și, fără să vrea, Kit își netezi fusta, lucru care nu îmbunătăți cu nimic lucrurile.

Își dădu seama că el o privea. Era ceva ciudat de satisfăcut în expresia lui. Aproape că părea să se bucure de comparația dintre aspectul ei neîngrijit și perfecțiunea Veronicăi.

Domnișoara Dolly năvăli în cameră.

- Vai, nu știam că avem musafiri în seara asta.

Cain făcu prezentările. Veronica răspunse cu bunăvoință, dar asta nu domoli resentimentele lui Kit. Nu numai că cealaltă femeie era elegantă și sofisticată, dar

radia o încredere în sine pe care Kit nu credea că o va avea vreodată. Pe lângă ea, Kit se simți necizelată, stângace și neatrăgătoare.

Între timp, Veronica se angajase într-o conversație cu Cain despre ziarul pe care acesta îl citea.

- ... că eu și răposatul meu soț am fost mari susținători ai lui Horace Greeley.

- Aboliționistul? Domnișoara Dolly începu să tremure.

- Aboliționist și editor de ziar, răspunse Veronica. Chiar și în Europa, editorialele domnului Greeley de susținere a cauzei Uniunii erau foarte admirate.

- Dar, draga mea doamnă Gamble..., suspină domnișoara Dolly ca un pește în acvariu, cu siguranță nu vrei să spui... adică, am înțeles că te-ai născut în Charleston.

- E adevărat, domnișoara Calhoun, dar am reușit cumva să mă ridic deasupra acestui lucru.

- Oh, Doamne, vai... Domnișoara Dolly își duse degetele la tâmplă. Cred că încep să am o migrenă. Sunt sigură că nu voi fi în stare să mănânc nimic la cină. Cred că mă duc în cameră să mă odihnesc.

Kit o privi îngrozită fugind spre cameră. Acum era singură cu ei. De ce nu i-o fi spus Sophronia că doamna Gamble era așteptată, ca să poată și Kit să-și ia o tavă cu mâncare în camera ei? Era scandalos ca maiorul să se aștepte ca ea să ia masa împreună cu amanta lui.

Gândul acesta o făcu să simtă o durere în piept.

Își spuse că era vorba de decența indignată.

Veronica se așeză pe divan, în timp ce Cain luă loc pe un scaun capitonat cu verde și ivoriu, de lângă ea. Ar fi trebuit să arate ridicol pe o astfel de piesă de mobilier delicată, însă părea la fel de confortabil ca atunci când îl călărea pe Vandal sau când se afla pe acoperișul filaturii de bumbac.

Veronica îi spunea lui Cain o poveste despre un incident comic la o ascensiune cu balonul. El își dădu capul pe spate și izbucni în râs, dându-și la iveală dinții frumoși, albi. Cei doi puteau fi și singuri, la cât de puțin o băgau în seamă pe Kit.

Ea se ridică, nedorind să-i mai vadă împreună.

- O să văd dacă e gata cina.

- Doar un minut, Kit.

Cain se ridică de pe scaun și se îndreaptă spre ea. Ceva calculat în expresia lui o făcu circumspectă.

Ochii lui se uitau la rochia ei mototolită. Apoi se întinse spre ea. Ea începu să se retragă, dar el apucă să prindă între degete o șuviță de păr de lângă unul dintre pieptenii ei de argint. Când își trase mâna, ținea o crenguță.

- Iar te catări în copaci?

Kit roși. O trata de parcă ar fi avut nouă ani și o făcea de răs în mod deliberat în fața oaspetelui lor sofisticat.

- Mergi și roag-o pe Sophronia să întârzie cina până când ai timp să îți schimbi rochia asta murdară. O concedie din priviri și se întoarse spre Veronica. Va trebui să o ierți pe pupila mea. Abia a absolvit școala de bune maniere. Mă tem că unele lecții nu au fost încă însușite.

Kit simți că îi iau foc obrajii, iar un tumult de cuvinte furioase i se îngrămădiră pe buze. De ce făcea asta? Lui nu-i păsa de rochii murdare și de păr încălzit. Știa asta despre el. Îi plăcea viața în aer liber la fel de mult cât îi plăcea și ei, și nu avea răbdare pentru formalisme.

Se chinui să-și țină firea.

- Mi-e teamă că va trebui să mă scuzați de la cină în seara asta, doamnă Gamble. Și eu se pare că am o migrenă.

- O adevărată epidemie. Vocea Veronicei era ușor ironică.

Cain strânse maxilarul cu încăpățănare.

- Avem un oaspete. Migrenă sau nu, te aștept înapoi în zece minute.

Kit se înecă de furie:

- Atunci mă tem că vei fi dezamăgit.

- Nu încerca să mă sfidezi.

- Nu da ordine pe care nu le poți pune în aplicare.

Reuși cumva să-și adune toată stăpânirea de sine și să iasă din cameră, dar odată ajunsă pe hol, își ridică ăstetele și o luă la fugă. Pe măsură ce se apropia de capul

scărilor, își închipuia că aude râsul Veronicăi Gamble în spatele ei.

Dar Veronica nu râdea. În schimb, îl cerceta pe Cain cu mare interes și cu un pic de tristete. Deci așa stăteau lucrurile. Ah, ei bine...

Sperase ca relația lor să meargă dincolo de prietenie, spre intimitate. Dar acum își dădea seama că nu se va întâmpla așa, cel puțin nu în viitorul apropiat. Ar fi trebuit să știe. Era un barbat prea magnific ca să nu fie și dificil.

Simți o sclipire de milă pentru protejata lui. Cu toată frumusețea ei extravagantă, tânăra nu știa încă nici ce voia ea și, cu siguranță, nici ce dorea el. Kit era mult prea lipsită de experiență pentru a înțelege de ce o făcuse de răs în mod deliberat. Dar Veronica înțelesese. Cain era atras de fată, dar nu-i plăcea să recunoască acest lucru. Se lupta cu această atracție, aducând-o pe Veronica aici în seara asta, în speranța că, văzându-le pe cele două femei una lângă alta, s-ar convinge că este atras de Veronica, în loc de Kit. Dar nu era să fie.

Cain câștigase această rundă. Tânăra femeie abia reușise să-și țină cumpătul. Cu toate astea, Kit Weston nu era proastă, iar Veronica avea sentimentul că jocul era departe de a fi terminat.

Bătea cu unghia în brațul tapitat al canapelei și se întreba dacă ar trebui să-i permită lui Cain să o folosească pe post de pion în lupta pe care o ducea cu sine însuși. Era o întrebare naivă, care o făcu să zâmbească. Bineînțeles că îi va permite. Viața era plictisitoare aici, și nu era în firea ei să fie geloasă pe altă femeie pentru ceva atât de natural ca sexul. În plus, totul era atât de amuzant!

- Protejata ta este foarte încăpățanată, spuse ea, doar ca să pună paie pe foc.

- Pupila mea trebuie să învețe supunerea. Cain îi turnă un pahar de sherry și, cerându-și scuze, ieși puțin.

Ea îl auzi urcând scările câte două o dată. Acest sunet o excită. Îi amintea de certurile minunate pe care le avea ea cu Francis, certuri pe care uneori le terminau.

cu o partidă de sex nebun. Dacă ar fi putut să vadă ce avea să se întâmple în camera de la etaj...

Sorbi din sherry, pregătită să îi aștepte.

Cain știa că se comporta urât, dar nu-i păsa. De săptămâni întregi se ținea departe de ea. După câte își dădea seama, el era singurul bărbat necăsătorit din comunitate care nu îi căzuse la picioare. Acum era timpul să regleze conturile. Îi părea rău că Veronica trebuise să fie martora la grosolănia lui Kit.

Și a lui însuși.

Dar nu avea de gând să se gândească la asta.

- Deschide ușa!

Chiar în timp ce bătea la ușă știa că face o greșală venind aici după ea. Dar dacă o lăsa să-l sfideze acum, pierdea orice șansă de a o ține sub control.

Își spusese că era pentru binele ei. Era îndărătnică și încăpățanată, un pericol pentru ea însăși. Indiferent dacă ei îi plăcea sau nu, Cain era tutorele ei, ceea ce însemna că avea responsabilitatea să o îndrume.

Dar el nu se simțea ca un paznic. Se simțea ca un om care pierdea o luptă cu el însuși.

- Pleacă!

Cain răsuci clanta și intra.

Ea stătea lângă fereastră, iar ultima rază a soarelui îi lăsa umbre pe fața rafinată. Era o creatură sălbatică, frumoasă, și îl ispitea mai mult decât putea să suporte.

Când se întoarse, el îngheță pe loc. Își deschisese rochia, iar mânecile îi căzuseră de pe umeri, astfel că el îi zărea movițele moi ale sânilor, vizibile deasupra cămășii. Cain simți că i se usucă gura.

Kit nu încercă să-și strângă corsajul așa cum ar fi trebuit să facă orice tânără modestă. În schimb, îl privi curioasă direct în față.

- Ieși din camera mea! Nu ai nici un drept să dai buzna aici!

Își aminti scrisoarea lui Hamilton Woodward care o ruga să îi sedusese partenerul de afaceri. Când primise scrisoarea, Cain nu avusese nici un motiv să nu o creadă, dar acum știa mai bine. Kit pretinsese că l-ar fi lovit

pe ticălos, ceea ce era, fără îndoială, adevărat. Doar dacă ar putea să fie la fel de sigur că respingea și avansurile lui Parsell...

Își mută privirea de la ea.

- N-am de gând să fiu desconsiderat!

- Atunci ar fi mai bine să-ți latri ordinele către altcineva!

- Ai grijă, Kit! Ți-am tăbăcit fundul o dată și nu mă va deranja să o fac din nou.

În loc să se tragă înapoi, ea avu tupeul să facă un pas spre el. Cain simți că îl mănâncă mâna, imaginându-și exact acel fund sub palma sa. Apoi își imaginează că mângâie acele forme dulci - nu ca să rănească, ci ca să producă plăcere.

- Dacă vrei să vezi cum se simte un cuțit în burta ta, doar vino și încearcă, yankeule.

Cain aproape izbucni în râs. Era mai greu decât ea cu vreo patruzeci de kilograme, dar mica pisică sălbatică tot credea că îl poate provoca.

- Uită ceva, spuse el. Ești pupila mea. Eu iau deciziile și tu faci cum spun eu. Ai înțeles?

- Oh, s-a înțeles bine, yankeule. S-a înțeles că ești un măgar arogant! Acum ieși afară din camera mea.

Când ridică mâna să arate cu degetul spre ușă, breteaua cămășutei îi căzu de pe celălalt umăr. Țesătura subțire se prinse pe sfârc și rămase agățată de acel vârf dulce pentru o clipă, iar apoi căzu, expunând vârful de culoarea mărganului întunecat.

Kit îl văzu coborându-și privirea cu o clipă înainte să simtă curenții de aer rece care îi gădilau pielea. Se uită în jos și râsul se opri. Apucă partea din față a cămășutei și o trase înapoi în sus.

Ochii lui Cain se transformară din ardezie în fumurii, iar vocea îi răsună răgușită:

- Îmi plăcea mai mult adineaori.

Imediat, lupta dintre ei se mută pe alt teritoriu.

Degetele ei deveniră tot mai stângace pe țesătura cămășii, pe măsură ce el se apropia. Toate instinctele ei de supraviețuire o îndemnară să fugă din cameră, dar tot ce reuși să facă fu să se întoarcă cu spatele.

El veni în spatele ei și îi urmări curba gâtului cu degetul mare.

- Ești atât de frumoasă! șopti el. Îi adună buclele în mână și le descălci ușor din breteaua cămășutei.

Pielea ei se înfioră.

- Nu ar trebui...

- Știu.

Se aplecă și îi dădu părul la o parte. Răsuflarea lui îi înfiora pielea pe claviculă.

- Eu nu... nu vreau să...

Cain mușcă ușor carnea moale de pe gâtul ei.

- Mincinoaso, șopti el.

Ea închise ochii și-și lăsă spatele pe pieptul lui. Simți locul rece și umed de pe gât unde el o atinsese cu limba.

Cain își ridică mâinile în sus pe coastele ei și apoi, în mod incredibil, pe sânii ei. Pielea ei era fierbinte și rece în același timp. O scutură un fior în timp ce el o mângăia prin cămășută, cutremurându-se de cât de bine se simtea, precum și de nebunia ei pentru că se deda la o astfel de intimitate.

- Vreau să fac asta încă de când te-ai întors, șopti el.

Kit scoase un sunet moale, neajutorat, atunci când mâinile lui alunecară în interiorul rochiei ei, în cămășuta ei... și o atinseră.

Nu simțise niciodată ceva așa de plăcut ca acele palme cu bătători pe sânii ei. Se arcui spre el. El îi mângăie ușor sfărcurile, iar Kit gemu.

Se auzi o bătaie în ușă.

Ea își ținu răsuflarea și se smuci de lângă el, chinându-se să-și ridice corsajul pe ea.

- Cine e? lătră Cain nerăbdător.

Ușa se lovi de perete.

Sophronia se afla de cealaltă parte, cu ochii cât sepele.

- Ce cauți în camera ei?

Cain ridică sprâncenele.

- Asta e între mine și Kit.

Ochii ca chihlimbarul ai Sophroniei observară starea în care se afla Kit, iar mâinile ei se strânsură pumni

în fusta rochiei. Își mușcă buza de jos, încercând parcă să-și țină toate cuvintele pe care nu îndrăznește să le spună în față.

- Domnul Parsell este jos, reuși să rostească în cele din urmă. Materialul rochiei se boți în pumnii ei. Are o carte să-ți împrumute. L-am lăsat în salon împreună cu doamna Gamble.

Degetele lui Kit erau întepenite de strânsarea cu care ținea corsajul. Le relaxă încet și îi făcu semn din cap Sophroniei. Apoi se adresă lui Cain cu tot calmul pe care reuși să îl adune:

- Ai putea să-l inviți pe domnul Parsell să ni se alature la cină? Sophronia mă va ajuta să mă îmbrac. Cobor și eu în câteva minute.

Privirile li se întâlniră, violet furtunos cu gri ca promoroaca iernii. Cine era câștigătorul și cine era învinsul în lupta care tocmai avusese loc între ei? Nici unul din ei nu știa. Nu exista un rezultat net al bătăliei, nici catharsis vindecător. În schimb, antagonismul dintre ei se ciocnea chiar mai puternic decât înainte.

Cain ieși fără să spună o vorbă, dar expresia lui arăta clar că lucrurile nu se încheiaseră între ei.

- Nu spune nimic! începu Kit în timp ce-și scotea rochia, cu mâini nepricepute. Cum putuse să-l lase să o atingă astfel? De ce nu îl împinsese la o parte? Am nevoie de rochia din spatele garderobei. Este acoperită cu muselină.

Sophronia nu se mișcă, așa că Kit o scoase chiar ea din șifonier și o aruncă pe pat.

- Ce s-a întâmplat cu tine? șuiera Sophronia. Acea Kit Weston pe care o știam eu nu s-ar fi închis în dormitor cu un bărbat care nu e soțul ei.

Kit se întoarse spre ea.

- Nu l-am chemat eu!

- Pun pariu că nici nu i-ai spus să plece.

- Te înșeli. Era furios pe mine pentru că voia să vin să iau masa jos cu el și doamna Gamble, iar eu am refuzat.

Sophronia arăta cu degetul spre rochia de pe pat:

- Atunci de ce vrei asta?

- A venit Brandon, așa că m-am răzgândit.

- De aceea te îmbraci așa? Pentru domnul Parsell?

Întrebarea Sophroniei o luă pe nepregătite. Pentru cine se îmbrăca?

- Desigur că pentru Brandon. Și pentru doamna Gamble. Nu vreau să arăt ca un dovleac de la țară față de ea.

Trăsăturile imperturbabile ale Sophroniei se înmuiau aproape imperceptibil.

- Poți să mă minți pe mine, Kit Weston, dar nu te minți pe tine însăși. Ai face mai bine să te asiguri că nu faci asta pentru maior!

- Nu fi ridicolă!

- Lasă-i-l doamnei Gamble, draga mea. Sophronia merse la pat și dădu la o parte muselina de pe rochie. În același timp, îi repetă cuvintele pe care i le spusese Magnus, doar cu câteva săptămâni în urmă: Este crud cu femeile. Are ceva rece ca de gheață în el. Orice femeie care încearcă să treacă de acel strat de gheață ajunge la fel de înghetată.

Îi trecu rochia peste cap.

- Nu trebuie să-mi spui asta.

- Când maiorul se uită la o femeie frumoasă, tot ce vede este un corp frumos, care să-i facă plăcere. Dacă femeia înțelege asta la el, așa cum mă aștept să se întâmple cu doamna Gamble, atunci ea poate să se distreze și nu vor fi sentimente rănite pe urmă. Dar orice femeie care este destul de fraieră să se îndrăgostească de el nu va ajunge decât cu inima frântă.

- Asta n-are nici o legătură cu mine.

- Așa să fie? Sophronia se grăbi să îi lege rochia. Motivul pentru care voi doi vă luptați așa de mult este pentru că sunteți la fel.

- Eu nu sunt nici pe departe la fel ca el! Tu știi mai bine decât oricine cât de mult îl urăsc. Stă în calea a tot ce-mi doresc de la viață. Risen Glory este a mea! Aici este locul meu. Mai bine mor decât să-l las pe el să o păstreze. Mă voi marita cu Brandon Parsell, Sophronia. Și cât se poate de repede, am să cumpăr această plantație înapoi.

Sophronia puse peria pe buclele ei.

- Și ce te face să crezi că maiorul îți va vinde ție?

- Oh, va vinde! E doar o chestiune de timp.

Sophronia începu să-i strângă părul într-un coc bine aranjat, dar Kit scutură din cap. Il va purta liber în seara asta, doar cu pieptenii de argint. Totul la ea trebuia să fie cât mai diferit de Veronica Gamble.

- N-ai cum să știi că va vinde, spuse Sophronia.

Kit n-avea de gând să mărturisească că scotocise prin registrele plantației în miez de noapte, printre paginile pline de calcule notate cu scris îndrăzneț. Realizase repede că maiorul se extinsese prea mult. Risen Glory și fabrica de filetat erau agățate de cel mai subțire fir de ață. Cel mai mic dezastru îl putea băga în cofă.

Kit nu știa prea multe despre filaturi de bumbac, dar știa despre bumbac. Știa despre furtuni inopinate cu grindină, despre uragane și secetă, despre insecte care se hrăneau cu măciuliile de bumbac, până nu mai rămânea nimic. Când era vorba de bumbac, dezastrul avea să lovească mai devreme sau mai târziu, iar atunci când urma să se întâmple, ea va fi pregătită. Va cumpăra plantația chiar de sub nasul lui. Și o va cumpăra la prețul stabilit de ea.

Sophronia se uită la ea și clătină din cap.

- Ce s-a întâmplat?

- Chiar vrei să porți rochia asta la cină?

- Nu-i așa că e minunată?

- Este o rochie de bal, nu pentru o cină acasă.

Kit zămbi.

- Știu.

Rochia fusese atât de colosal de scumpă, încât Elsbeth protestase. Spusese că Kit ar fi putut să-și folosească banii pentru rochii într-un mod mai bun, cumpărând mai multe rochii mai modeste. În plus, era mult prea opulentă, spusese ea, atât de extravagant de frumoasă încât, chiar și pe cea mai sfioasă femeie - ceea ce Kit cu siguranță nu era - ar fi atras atenția mai mult decât, poate, o tânără bine-crescută ar dori să atragă.

Kit nu înțelegea astfel de subtilități. Ea știa doar că era extraordinară și că trebuia să o aibă.

Fusta era ca un nor argintiu de organza, prins peste jupa de satin alb, strălucitor, cu fire de argint. Corsajul strâmt era acoperit cu mărgelile de cristal, ce străluceau ca zăpada iarna, sub un cer plin de stele. Alte mărgelile erau împrăștiate pe fustă până la poale.

Decolteul era adânc, căzându-i pe umeri. Ea se uită în jos și văzu că rotunjimile sânilor expuși erau încă ușor rozalii de la mâinile lui Cain. Își feri rapid privirea și își puse colierul care se potrivea cu rochia, din mărgelile de cristal care străluceau pe pielea ei ca niște frânturi de gheață care se topeau.

Aerul din jurul ei parcă era electricizat când se mișca. Se încălță cu pantofi de satin, cei pe care îi purtase la balul de la Templeton. Erau bej, în loc de alb curat ca rochia, dar nu-i păsa.

-Nu-ți face griji, Sophronia. Totul o să fie bine. Îi dădu Sophroniei un sărut rapid pe obraz și coborî, rochia sclipind în jurul ei într-un nor cristalin de gheață și zăpadă.

Fruntea netedă a Veronicăi Gamble nu-i trăda cu nimic gândurile, atunci când Kit intră vijeliosă în salon.

Deci pisicuța se hotărâse să lupte. Nu o surprinse acest lucru.

Rochia era excesiv de nepotrivită pentru această ocazie, dar o rochie minunată, de altfel. Perfectiunea ei de gheață servea ca o poleială perfectă pentru frumusețea vie a fetei. Domnul Parsell, care refuzase hotărât invitația la cină, păru buimăcit de apariția ei. Baron părea un nor de furtună. Săracul. Mai bine ar fi lăsat-o cu rochia aceea murdară.

Veronica se întrebă ce se întâmplase între ei sus, în dormitor. Kit era îmbujorată, iar privirea atentă a Veronicăi observă o urmă mică, roșie pe gât. Nu făcuseră dragoste, asta era sigur. Cain era tot încordat, ca o bestie din junglă gata să sară.

Veronica stătu la dreapta lui Cain în timpul cinei, iar Kit la celălalt capăt al mesei, cu Brandon alături.

Măncarea era delicioasă: jambalaya parfumată, cu plăcintă de stridii și sos de castravete cu curry, mazăre aromată cu mentă, biscuiți de casă și, ca desert, felii de plăcintă cu cireșe. Veronica era sigură că era singura care observase mâncarea.

Fu foarte atentă cu Baron pe parcursul mesei. Se apleca spre el și îi spunea cele mai amuzante povești. Își punea degetele ușor pe mânăca lui și din când în când îi strângea brațul muscular, cu o intimitate studiată.

El îi acorda întreaga lui atenție. Dacă n-ar fi știut mai bine, ar fi crezut că el nici măcar nu observa răsetele scăzute de la celălalt capăt al mesei. După cină, Cain propuse ca bărbații să-și bea coniacul în salon alături de femei, în loc să rămână la masă. Brandon fu de acord cu mai multă nerăbdare decât era politicos. Pe tot parcursul cinei, Cain abia dacă reușise să-și ascundă plictiseala legată de rigiditatea lui Brandon, în timp ce Brandon nu prea putea să-și ascundă disprețul față de Cain.

În salon, Veronica se așază înadins pe o canapea lângă Kit, chiar dacă știa că fata nu o place. Totuși Kit se purtă curtenitor odată ce începură să stea de vorbă. Era o femeie extrem de citită pentru o tânără, iar atunci când Veronica sugeră să-i împrumute lui Kit exemplarul ei din cartea scandalosă a lui Gustave Flaubert pe care ea abia o terminase, Brandon îi aruncă o privire foarte grăitoare de dezaprobare.

- Nu ești de acord ca Kit să citească *Madame Bovary*, domnule Parsell? Atunci poate o lăsam la mine în bibliotecă pentru moment.

Cain îl privi pe Brandon cu amuzament:

- Sunt sigur că domnul Parsell nu este atât de plicticos încât să obiecteze când o tânără femeie desteaptă își perfecționează inteligența. Sau ești, Parsell?

- Sigur că nu este, spuse Kit prea repede. Domnul Parsell este unul dintre cei mai progresiști oameni pe care îi cunosc.

Veronica zâmbi. O seară foarte amuzantă, într-adevăr.

Cain traversă holul și intră în bibliotecă. Fără să se mai deranjeze să aprindă lumina de pe birou, își scoase haina și deschise geamul. Oaspetii plecaseră de ceva timp, iar Kit se scuzase imediat după aceea. Cain trebuia să se trezească la răsărit a doua zi, și știa că trebuia să meargă la culcare, dar prea multe amintiri îi umpleau mintea deodată în acea noapte.

Privi afară, în întuneric, fără să vadă nimic. Încet, zumzetul nocturn al greierilor și tipătul hărăit, îndepărtat, al unei bufnițe deveniră mai puțin reale decât vocile amare din trecut.

Tatăl lui, Nathaniel Cain, era singurul fiu al unui negustor bogat din Philadelphia. Locuia în aceeași casă de gresie în care se născuse și era un om de afaceri competent, chiar dacă nu excepțional. Avea aproape treizeci și cinci de ani când se căsătorise cu Rosemary Simpson, în vârstă de șaisprezece ani. Ea era prea tânără, dar părinții ei fuseseră prea nerăbdători să scape de pacostea de fiică, mai ales că i-o dădeau unui burlac atât de bine situat.

De la bun început fusese o căsătorie de iad. Ea își urăse sarcina, nu avusese nici cel mai mic interes față de fiul născut exact la nouă luni după noaptea nunții, și ajunsese să-și privească cu dispreț soțul care o adora. De-a lungul anilor, îl făcuse de răs în public și îl înșelase în particular, dar el nu încetase niciodată să o iubească.

Se învinuia singur pentru neastâmpărul ei. Poate dacă nu i-ar fi făcut un copil atât de repede, poate atunci ea ar fi fost mai mulțumită. Cu timpul însă, el încetase să se mai învinovățească pe sine pentru faptele ei rele și începuse să dea vina doar pe copil.

Femeii îi trebuiseră zece ani ca să-i cheltuie toată averea. Apoi îl părăsise pentru un bărbat care fusese un angajat al lui.

Baron observase tot, un copil dezorientat și singur. În lunile de după plecarea mamei, el asistase neputincios cum tatăl lui era consumat de obsesia nesănătoasă pentru soția infidelă. Murdar, nebarbierit, înecat în alcool, Nathaniel Cain se închisese singur în casa care

se degrada și își construisese fantezii complicate cu tot ce nu fusese soția lui.

Băiatul se răzvrătise o singură dată. Într-un acces de furie, scuiplase toate resentimentele împotriva mamei care îi abandonase pe amândoi. Nathaniel Cain îl bătuse până când băiatului îi dăduse sângele pe nas și îi învinetise ochii. Pe urmă nici măcar nu își mai amintise ce făcuse.

Lecția pe care o învățase Cain de la părinții săi a fost una dură și nu o uitase niciodată. A învățat că dragostea era o slăbiciune care pervertește.

Lecțiile învățate greu sunt cele mai ușor de ținut minte. Dădea cărțile când le termina de citit, schimba caii înainte să se ataseze de ei, iar acum stătea în fața geamului bibliotecii de la Risen Glory, uitându-se în gol în noaptea fierbinte, tăcută, gândindu-se la tatăl lui, la mama lui... și la Kit Weston.

Găsea o oarecare consolare gândindu-se că multe dintre emoțiile pe care ea i le stărnea erau de furie. Îl enerva însă că îl făcea să simtă ceva. Dar încă din după-amiază când îi invadase casa, cu vâlul pe față, misterioasă și sălbatic de frumoasă, nu putuse să și-o mai scoată din minte. În clipa când îi atinsese sânii, știuse că nu dorise niciodată mai mult o femeie.

Își aruncă privirea pe birou. Hârtiile lui nu păreau deranjate în acea seară, deci ea nu trecuse pe aici când el era la grajduri să verifice caii. Probabil că ar fi trebuit să încuie registrele și extrasele de la bancă după ce găsisese dovezi că ea trăgea cu ochiul pe aici, dar simțea o satisfacție perversă de a fi martor al nesincerității ei.

Aproape că trecuse luna pe care o avea de stat acolo. Dacă această seară era vreun indiciu, atunci ea urma să se mărite cu idiotul de Parsell curând. Dar înainte să se întâmple asta, el trebuia să găsească un mod de a se elibera de înrăurirea misterioasă pe care o avea asupra lui.

Dacă ar putea ști cum să facă asta!

Auzi un sunet slab pe hol. Se plimba din nou prin casă, iar azi el nu avea chef de asta. Traversă repede covorul și apăsa pe clanta.

Kit se răsuci pe călcaie când ușa bibliotecii se deschise. Cain stătea de cealaltă parte. Părea dur, elegant și cu totul neîmblânzit.

Ea era îmbrăcată doar cu o cămașă de noapte subțire, care o acoperea de la gât până la vârful picioarelor, dar după ce se întâmplase între ei mai devreme, părea acum prea expusă.

- Ai insomnie? întrebă el târăganat.

Picioarele goale și părul desfăcut o făceau să se simtă ca un băiețel, mai ales după ce petrecuse seara cu Veronica Gamble. Își dorea să-și fi pus cel puțin papucii în picioare înainte de a coborî.

- Eu... nu prea am mâncat la cină. Mi-e foame și voiam să văd dacă a mai rămas plăcintă cu cireșe.

- Aș vrea și eu o bucată. Mergem împreună.

Chiar dacă el vorbea calm, totuși Kit simți ceva calculat în expresia lui și și-ar fi dorit să îl poată împiedica să o urmeze la bucatărie. Ar fi rămas în camera ei, dar abia dacă mâncase ceva la cină, și spera că o gustare de noapte i-ar umple stomacul destul cât să poată dormi.

Patsy, bucatăreasa, lasase plăcinta sub un șervet pe masă. Kit tăie o bucatică pe care nici n-o mai voia de fapt, și apoi îi dădu lui Cain farfuria cu plăcintă. El luă o furculiță și merse la ușa dinspre grădină. Ea se așeză la masă, iar el deschise ușa, lăsând aerul nopții să pătrundă, apoi se rezemă de ușa ca să mănânce.

După doar câteva înghitituri, el lăsă plăcinta deoparte.

- De ce îți pierzi timpul cu Parsell, Kit? Este foarte bătos.

- Știam eu că o să spui ceva neplăcut despre el, spuse ea, și înfipse furculița în crusta plăcintei. Ai fost destul de necivilizat toată seara.

- În vreme ce tu, desigur, ai fost un model de curtoazie față de doamna Gamble.

Kit nu voia să vorbească despre Veronica Gamble. Femeia asta o deruta. Lui Kit nu îi plăcea, și totuși era atrasă de ea. Calătorise peste tot, citise mult și întâlnise oameni fascinanti. Kit ar fi putut să vorbească ore-n șir cu ea!

Simțea același gen de confuzie și atunci când era cu Cain.

Se jucă cu una dintre cireșe.

- Îl cunosc pe domnul Parsell de când eram copil. Este un bărbat cumsecade.

- Prea bun pentru tine. Și asta o spun ca pe un compliment, nu-ți scoate ghearele.

- Probabil că e un compliment yankeu.

El plecă de lângă ușa, și dintr-odată parcă pereții bucătăriei se strânseseră în jurul ei.

- Chiar crezi că bărbatul ăla o să te lase vreodată să călărești în pantaloni? Sau să hălăduiești prin păduri în fustă? Crezi că o să-ți dea voie să te ghemuiești pe o canapea, cu capul Sophroniei în poală, sau să-i arăți lui Samuel cum să arunce pietre sau să flirtezi cu fiecare bărbat pe care îl vezi?

- După ce mă mărit cu Brandon, n-am să mai flirtez.

- A flirta este în natura ta, Kit. Uneori cred că nici măcar nu știi ce faci. Mi s-a spus că femeile din sud au abilitatea asta din naștere, și se pare că nici tu nu faci excepție.

- Mulțumesc.

- Țsta n-a fost un compliment. Trebuie să-ți cauți alt bărbat.

- Ciudat, dar nu-mi amintesc să-ți fi cerut părerea.

- Nu, dar viitorul tău mire va trebui să-mi ceară mie permisiunea - adică, dacă vrei să-ți vezi banii din cont.

Inima lui Kit o luă la galop. Falcile încleștate ale lui Cain o înspăimântau.

- Asta e doar o formalitate. Vei acorda permisiunea oricărui bărbat pe care îl aleg.

- Oare?

Plăcinta se făcu ghem în stomacul lui Kit.

- Nu te juca cu mine. Când domnul Parsell îți va cere permisiunea să se însoare cu mine, tu i-o vei acorda.

- Nu-mi pot îndeplini responsabilitatea de tutore atâtă vreme cât eu consider că faci o greșală.

Ea sări în picioare.

- Îți îndeplineai responsabilitatea de tutore în seara asta, în camera mea, atunci când... când m-ai atins?

Un fulger de electricitate trecu printre ei.

El lăsă privirea în jos și apoi scutură încet din cap.

- Nu.

Amintirea mâinilor lui pe sâni ei era prea recentă, și își dorea să n-o fi adus în discuție. Se întoarse cu spatele.

- În ceea ce-l privește pe Brandon, m-am decis.

- Nu pare să-i pese de tine. Nici nu prea te place așa de tare.

- Te înșeli.

- Te dorește, dar nu este de acord cu tine. Bani sunt greu de obținut în Sud. Tot ce vrea el este fondul tău.

- Nu-i adevărat! Știa că el avea dreptate, dar nega. Trebuia să se asigure că nu avea să se opună căsătoriei.

- Dacă te măriți cu ticălosul ala împaiat, faci cea mai mare greșală din viața ta, spuse el în cele din urmă, iar eu nu vreau să fiu părtaș la asta.

- Nu spune asta!

Dar uitându-se la figura lui implacabilă, simțea că Ri-sen Glory îi alunecă printre degete. O cuprinse panica. Planul ei... visurile ei... Totul îi aluneca printre degete. Nu putea să-l lase să facă asta.

- Trebuie să-l lași să mă ia de soție. N-ai nici o șansă!

- Ba sigur că am!

Ea își auzi vocea venind de undeva, de departe, de parcă nici nu era a ei.

- N-am vrut să-ți spun asta, dar... Își trecu limba peste buzele uscate. Relația dintre mine și domnul Parsell a progresat... prea departe. Nunta trebuie să aibă loc.

Totul parcă încremeni între ei. Ea îl văzu cum înțelege, treptat, sensul spuselor sale. Liniile feței lui se înăspriă.

- I-ai dat virginitatea ta.

Kit reuși să încuviințeze ușor din cap.

Cain auzi un urlet în capul său. Un urlet interior de furie și disperare. Îi răsuna în creier, i se agăta de piele. În acel moment, o ura. O ura pentru că nu fusese ceea ce crezuse el - sălbatică și pură. Pură pentru el. Eco-ul aproape uitat al răsului mamei lui îi răsuna în cap.

în timp ce o lua la fugă afară din bucătăria care devenise sufocantă.

capitolul 12

Magnus conducea trăsura de la biserică având-o pe Sophronia alături și pe Samuel, Lucy și Patsy în spate. După ce plecaseră de la biserică, încercase să facă conversație cu Sophronia, dar ea îl rezezise, așa că Magnus renunțase. Întoarcerea lui Kit o supăraseră foarte tare, iar el nu înțelegea de ce. Era ceva ciudat în relația dintre ele.

Magnus îi aruncă o privire. Stătea alături de el ca o statuie frumoasă. El se simțea obosit de toate misterele care o înconjurau. Obosit de dragostea ce i-o purta, care îi aducea mai multă durere decât fericire. Se gândea la Deborah Williams, fiica unuia dintre oamenii care lucrau la moara de bumbac. Deborah îi arătase clar că își dorea atenția lui Magnus.

La naiba! Voia să se așeze la casa lui. Lăsase războiul în urmă și avea o slujbă bună. Îi plăcea foarte mult casa micuță și curată de supraveghetor la Risen Glory, situată la marginea livezii. Vremurile cu băutura și femeii erau de mult apuse. Își dorea o soție și copii. Deborah Watson era drăguță. Și avea și o fire dulce, spre deosebire de Sophronia cea cu limba acră ca oțetul. Va fi o soție bună pentru el. Dar în loc să-l bucure, această idee îl făcea să se simtă și mai nefericit.

Sophronia nu-i zâmbea prea des, dar atunci când o făcea, era ca un curcubeu desfășurat în fața ochilor. Citea ziare și cărți și pricepea lucrurile într-un mod în care Deborah n-avea să le priceapă niciodată. Mai mult decât orice, el nu o auzise niciodată pe Deborah cântând atunci când făcea treabă, așa cum cânta Sophronia.

Observă o cabrioletă cu negru și roșu venind spre ei. Era prea nouă ca să aparțină vreunui dintre localnici. Probabil că era un nordic. Un profitor de război, cel mai probabil.

Sophronia își îndreptă spatele, iar el se uită mai cu atenție la vehicul. Pe măsură ce se apropia, îl recunoscuse pe James Spence, proprietarul unei mine noi de fosfat. Magnus nu avusese nici o legătură cu el până atunci, dar din câte auzise, era un bun om de afaceri. Plătea o leafă onestă pentru ziua de muncă și nu-și înșela clienții. Cu toate astea, Magnus nu-l plăcea, probabil pentru că era atât de evident că îi plăcea Sophroniei.

Magnus observă că Spence era un bărbat arătos. Își scoase pălăria de culoare paiului, dând la iveală un păr brunet și des, cu cărare pe mijloc, și o pereche de favoriți bine aranjați.

- Bună dimineata, Sophronia, strigă el. Frumoasă zi, nu-i așa?

Nu aruncă nici o privire spre ceilalți ocupanți ai trăsorii lor.

- Neața, domnule Spence, răspunse Sophronia zămbindu-i atât de larg, încât îl scoase din sărite pe Magnus căruia îi venea să o scuture puțin.

Spence își puse pălăria la loc pe cap, trăsura trecu, iar Magnus își aminti că nu era prima dată când Spence arăta interes pentru Sophronia. Îi mai văzuse stând de vorbă atunci când el o dusese la Rutherford la cumpărături.

Involuntar, strânse mai tare frâiele. Era timpul să aibă o discuție.

Ocazia se ivi târziu în acea după-amiază, când el stătea cu Merlin pe veranda casei lui, bucurându-se în tihnă de acea zi. Deodată, un crâmpei albastru în livadă îi atrase atenția. Sophronia, într-o frumoasă rochie albastră, se plimba printre cireși, uitându-se în sus printre crengi și probabil încercând să-și dea seama dacă mai sunt fructe de cules.

Magnus se ridică și coborî treptele. Cu mâinile îndesate în buzunare, o luă la plimbare prin livadă.

- Se pare că poți să lași păsările să se bucure de cireșele alea, spuse el când ajunse lângă ea.

Ea nu îl auzise venind lângă ea și se răsuci brusc pe călcăie.

- De ce te furizezi așa după mine?

- Nu mă furișez. Cred că pur și simplu, am pasul ușor.

Dar Sophronia refuză să-i răspundă la glumă.

- Pleacă! Nu vreau să vorbesc cu tine!

- Păcat! Pentru că eu tot o să-ți vorbesc.

Ea îi întoarse spatele și porni spre casă. Din câțiva pași, o ajunse din urmă și se postă în fața ei.

- Putem vorbi aici, în livadă, spuse el, păstrându-și vocea cât de plăcută putea, sau poți să mă iei de brat și să mergem acolo, la mine acasă, iar tu poți să stai comod pe balansoarul de pe verandă, cât îți spun eu ce am de spus.

- Lasă-mă să trec!

- Vrei să vorbim aici? Pentru mine e bine. O luă de brat și o răsuci ușor spre un trunchi de măr noduros din spatele ei, folosindu-și corpul ca să-i stăvilească orice tentativă de a se strecura pe lângă el.

- Te faci de răs, Magnus Owen. Sophronia arunca flăcări din priviri. Oricine în locul tău ar fi înțeles aluziile până acum. Nu te plac. Când o să-ți intre asta în capul ăsta tare? N-ai nici un pic de mândrie? Nu te deranjează să vânezi o femeie careia nu-i pasă de tine nici cât negru sub unghie? Nu știi că mai tot timpul rād de tine pe la spatele tău?

Magnus tresări, dar nu se mișcă din loc.

- Poți să continui să râzi de mine cât poțtești. Sentimentele mele față de tine sunt oneste, iar eu nu mă rușinez de ele. Își puse palma pe trunchiul de copac din spatele capului ei. În plus, ție ar trebui să-ți fie rușine. Tu stăteai azi-dimineață în biserică și înaltai ode lui Iisus, iar apoi primul lucru pe care l-ai făcut după ce-ai ieșit pe ușă a fost să-i faci ochi dulci lui James Spence.

- Nu mă judeca tu pe mine, Magnus Owen!

- Băiatul ăla venit din Nord o fi el bogat și frumos, dar nu e de-al tău. Când o să încerezi să te lupți cu ceea ce ești?

Cuvintele lui Magnus o rāniră pe Sophronia, dar pentru nimic în lume nu avea să-i arate asta. În schimb, ridică privirea provocatoare și își rezemă capul

de trunchiul de copac din spatele ei. În același timp, își împinse sânii ușor înainte.

Privi triumfătoare cum el o sorbea din priviri și răsuflarea i se opri pentru o clipă. Era timpul să-l pedepsească pentru că se băga în viața ei, și avea de gând să-l pedepsească cum îl durea mai tare. O durere ușoară trecu și prin ea însăși, la gândul că avea să-i provoace lui durere. Aceeași durere pe care o simțea ori de câte ori el o privea, îi vorbea sau își întorcea ochii lui negri și frumoși spre ea. Se luptă cu slăbiciunea care o cuprindea.

- Ești gelos, Magnus? Își puse mâna pe brațul lui și îi frământă carnea caldă și tare de sub mână. Atingerea unui bărbat de obicei îi dădea un sentiment urât, ca de gheară, mai ales dacă era un bărbat alb cel pe care îl atingea, dar acesta era doar Magnus, și nu o speria nici un pic. Ai vrea să fi fost tu în locul lui cel căruia i-am zămbit? Asta te supără, domnu' supraveghetor?

- Ce mă supără este să văd toate acele lupte pe care le duci cu tine însăși, fără să pot să fac nimic, spuse el cu voce gravă.

- Nu duc nici o luptă cu mine însămi.

- N-are nici un rost să mă minți. Nu înțelegi? Dacă mă minți pe mine e ca și cum te-ai minți pe tine.

Cuvintele lui blânde reușiră să spargă crisalida ei de autoapărare. El își dădu seama de asta, exact așa cum putea să vadă vulnerabilitatea din spatele falsei ei seducții. Își dădea seama de toate astea și tot știa că trebuie să o sărute. Se înjură în sinea lui pentru că nu făcuse asta mai devreme.

Încet, foarte încet, își lăsă capul mai jos, hotărât să nu o sperie, la fel de hotărât cum era să obțină ceea ce voia.

În ochii ei aurii sclipi cunoașterea a ceea ce avea să urmeze. El văzu un tremur de neliniște, un pic de provocare.

Se apropie mai mult, apoi se opri chiar la marginea iluziei, acolo unde buzele lui simțeau căldura buzelor ei. În loc să le atingă, îi atinse pielea cu răsuflarea fierbinte.

Ea aștepta, provocatoare sau resemnată, el nu-și dădea seama.

Încet, iluzia deveni realitate. Buzele lui le atinseră pe ale ei. O sărută tandru, dorindu-și din tot sufletul să vindece cu gura rănille ei ascunse, să-i distrugă demonii, să-i încâtușeze spiritele rele și să-i arate o lume blândă de dragoste și bine, unde răul nu exista. O lume a zilei de mâine, în care să domine răsul și speranța fără culoare. O lume în care să trăiască veșnic două inimi împreunate în iubire, ca una singură.

Buzele Sophroniei tremurară sub ale lui. Se simțea ca o pasăre prinsă în capcană, înfricoșată și în același timp conștientă că acela care o ținea captivă nu avea să o rănească. Încet, magia lui vindecătoare îi pătrunse în piele, ca soarele de vară.

El o ridică ușor de lângă copac și o luă în brațe. Bărbăția lui, care o speriasse atât de tare până acum, nu i se mai părea înfricoșătoare. Cât de moale era gura lui, moale și curată.

Mult prea repede, el se trase de lângă ea. Gura ei se simțea abandonată, pielea ei era rece, în ciuda căldurii după-amiezii de iunie. Era o greșeală să-i întâlnească privirea, dar cu toate astea, i-o căută.

Ea inspiră adânc toată dragostea și tandrețea care se simțeau în aer.

- Lasă-mă în pace, șopti ea. Te rog, lasă-mă în pace.

Și apoi o luă la fugă, traversând livada ca și cum o armată de demoni se afla pe urmele ei. Dar toți acei demoni erau înlăuntrul ei, iar ea nu putea să depășească nici măcar unul dintre ei.

Kit uitase cât de cald putea să fie în Carolina de Sud, chiar și în iunie. O ceață fierbinte plutea în aer deasupra câmpurilor de bumbac, acoperite acum cu flori albe cu patru petale. Chiar și Merlin o părăsise astăzi, preferând să tragă un pui de somn la umbra hortensiilor care creșteau lângă ușa bucătăriei.

Kit ar fi trebuit să facă la fel. Dormitorul ei era apărât de obloane, ca și restul casei, de căldura după-amiezii, dar nu putuse să stea acolo. Trecuseră două zile

de la acea cină de sâmbătă seara, dar continua să o bân-
tuie amintirea a ceea ce se întâmplase între ea și Cain.

Ura minciuna pe care i-o zisese, dar nici acum nu
știa ce altceva ce i-ar fi putut spune care să-i garante-
ze că îi va da permisiunea de care avea nevoie ca să se
căsătorească. Cât despre Brandon... Kit primise un bi-
let în care o ruga să-l însotească la un eveniment social
al bisericii, miercuri, iar ea era destul de sigură că o
va cere de soție atunci. Nu-i de mirare că se afla într-o
stare de agitație. Impulsivă, îl mână pe Temptation
spre copaci.

Iazul se întindea ca o bijuterie mică și strălucitoare,
în mijlocul pădurii, ascuns de forfota plantației. Fusese
mereu unul dintre locurile ei preferate. Chiar și în zilele
fierbinti din august, apa din izvoarele care îl alimentau
era rece și limpede, iar bariera groasă a copacilor și tu-
fișurilor era ca un gard în jurul lui. Locul era liniștit și
ascuns, perfect pentru gânduri secrete.

Îl duse pe Temptation până la marginea apei ca să
poată să se adape cât pofteste, apoi se plimbă pe mal.
Sălciile o duceau mereu cu gândul la niste femei care
își lăsaseră părul în față, peste cap, și îi înmuiaseră vâr-
furile în apă. Apucă o rămurică și îi adună frunzulițele
între degete.

Suprafața apei era irezistibilă. Muncitorii nu se apro-
piau de acest loc, iar Cain și Magnus se duseseră în oras,
așa că nu o putea deranja nimeni. Își aruncă pălăria și
și scoase ghetetele, apoi și restul hainelor. Când fu dez-
brăcată în pielea goală, se aruncă de pe o stâncă și se
cufundă în apă ca un pește argintiu. Leși la suprafață
găfâind de la apa rece, izbucni în râs și se aruncă din
nou în apă.

În cele din urmă se lăsă pe spate și-și lăsă părul să
se desfacă asemenea unui evantai în jurul capului. Plu-
tind, închise ochii în fața razelor puternice ale soarelui,
pe care le zărea printre vârfurile copacilor. Se simtea
suspendată în timp, făcând parte din apă, din aer, din
pământ. Soarele îi atingea protuberanțele corpului. Apa
clipocea în văile trupului. Se simtea aproape fericită.

O broască orăcăi. Se întoarse pe burtă și înotă în cercuri leneșe. Când începu să simtă frigul, se îndreptă spre apa mai mică de la mal și-și lăsă picioarele pe fundul nisipos.

Chiar când se pregătea să iasă, îl auzi pe Temptation nechezând. De la marginea pădurii veni răspunsul altui cal. Înjurând, se precipită pe mal și se repezi spre haine. Nu era timp de lenjerie. Își apucă pantalonii și îi trase pe ea, pe picioarele pline de apă.

Auzi calul apropiindu-se. Avea degetele întepenite de la apa prea rece, așa că nu putea să-și închidă nasturii. Își luă cămașa și băgă mâinile pe mâneci. Se chinuia de zor cu nasturele dintre sâni, când un roib trecu de lizieră, iar Baron Cain îi invadă lumea secretă.

Veni până aproape de locul în care se afla lenjeria ei. Trecându-și ușor mâna peste coama calului, o privi de sus, de la înălțimea marelui Vandal cel negru. Avea ochii umbriți de borul pălăriei, ceea ce nu permitea să i se citească expresia de pe față. Gura lui nu zâmbea.

Ea stătea ca înghetată. Cămașa ei translucidă și udă scotea la iveală ficcare centimetru al pielii de dedesubt. Putea la fel de bine să fie goală.

Cain își trecu încet piciorul peste ea și descălecă. În timp ce se lupta cu nasturii pantalonilor, Kit se gândea cât de ciudat era ca un om atât de mare să se miște atât de delicat.

Avea ghețele prăfuite și purta pantalonii cafenii, lăsați pe șoldurile înguste. Cămașa de un bej pal era deschisă la gât. Ochii îi rămăneau umbriți sub cozorocul pălăriei, iar faptul că nu putea să-i vadă expresia feței o făcea să se simtă și mai neliniștită.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, el își aruncă pălăria la pământ, lângă lenjeria ei. Acum ea își dorea să o fi lăsat pe cap. Arșira dogoritoare din ochii aia gri era amenințătoare și periculoasă.

- Eu... am crezut că ai plecat în oraș cu Magnus.

- Așa intenționez. Până când am văzut că ieși cu Temptation.

- Știi că sunt aici?

- Aș fi ieșit mai devreme din ascunzătoare, dar am vrut să mă asigur că nu suntem întrerupți de nimeni.

- Întrerupți? Nasturele de la pantaloni refuza să asculte de degetele ei. Care ar fi fost diferența?

- Nu-ți mai bate capul să-l închei, spuse el încet. O să-i dai din nou jos.

Uimită, îl văzu că-și ridică mâinile și începe să-și descheie și el cămașa.

- Nu face asta, spuse ea, cu voce întretăiată, chiar și pentru propriile urechi.

El își trase cămașa din pantaloni, apoi o scoase de pe el și o aruncă la pământ.

Oh, știa ce voia să facă... știa, dar nu știa...

- Mă așteaptă Sophronia, spuse ea repede. Dacă nu mă-ntorc repede, o să trimită să mă caute.

- Nu vine nimeni după tine, Kit. Le-am spus că te în-torci târziu. Avem tot timpul din lume.

- Nu avem timp. Trebuie... Trebuie să plec. Dar nu se mișca. Nu putea.

El se apropie, cercetând-o. Ea îi simțea privirea pe toate formele corpului, pe care hainele ude i le subliniau și mai mult, cu atâta atenție la detalii.

- Tot mai vrei să te dau lui Parsell? întrebă el.

Nu!

- Da, sigur că da.

- Atunci așa o să fac, spuse cu voce răgușită și seducătoare. Dar mai întâi avem ceva de rezolvat.

Ea scutura din cap, dar nu încercă să se ferească. În schimb, se auzi spunând prosteste:

- Este nepotrivit!

- Foarte nepotrivit. Zâmbetul lui avea ceva batjocoritor. Și nici unuia din noi nu-i pasă.

- Mie îmi pasă, spuse ea cu răsufarea întretăiată.

- Atunci de ce nu te urci pe Temptation și pleci chiar cum?

- Așa am să fac, spuse, dar nu se clinti din loc.

Stătea pironită locului, cu privirea ațintită la mușchii ei de pe piept, auriți de lumina după-amiezii.

Privirile li se întâlneau, iar el se apropie. Chiar înainte să o atingă, ea îi simți căldura pielii.

- Amândoi știm că asta este între noi chiar din ziua când ai venit aici. E timpul să îi punem capăt, ca să ne putem vedea mai departe de viețile noastre.

Temptation necheză.

El îi mângâie obrazul cu degetul și spuse încet:

- O să te am acum, Kit Weston.

Capul lui se aplecă atât de ușor, de parcă s-ar fi mișcat într-un vis. Buzele lui îi atinseră pleoapele, închizându-le pe fiecare cu un sărut ușor, tăcut. Kit îi simți respirația pe obraz, și apoi gura lui deschisă, ca o peșteră caldă, se așeză ușor peste a ei.

Vârful limbii lui se juca ușor cu buzele ei. Alunecă de-a lungul lor și încercă să risipească nesiguranta care le ținea încă închise. Sâniile ei erau atât de reci. Acum se lipeau de căldura pieptului gol al lui Cain. Gemând, ea deschise gura și îl lăsă să o pătrundă.

El îi exploră fiecare particică din interiorul de catifea pe care ea i-l pusese la dispoziție. Limba lui o atinge pe a ei. Treptat, o convinse să facă la fel până când în sfârșit ea luă ceea ce el îi oferea.

Acum ea era agresorul. Își încolăci brațele în jurul gâtului lui. Îl gustă. Îl invadează.

El scoase un sunet înăbușit din gât. Kit îi simți mâna strecurându-se între corpurile lor. Își deschise pantalonii și își puse palma pe abdomenul ei.

Intimitatea o făcu să ia foc. Kit își băgă degetele în părul lui gros și sărmos. El ridică apoi mâna pe sub cămașa ei și îi găsi sânul. În timp ce degetul mare desena cercuri în jurul sfârcului mic și rigid, ea își retrase gura de pe a lui cu un țipăt. O să ajungă în iad pentru asta? Ce-l lăsa să-i facă? Bărbatul ăsta nu era soțul ei, ci cel mai mare dușman al ei!

Simțea cum cade și își dădu seama că el o lăsa jos, pe pământ, odată cu el. El amortiză coborârea, apoi o răsuci pe spate.

Sub ea, pământul era moale și acoperit de mușchi. El trase de nasturele dintre sâni ei, dădu deoparte pânza cămășii și îi expuse sâni.

- Ești atât de frumoasă, spuse el cu voce guturală. Își ridică privirea spre chipul ei. Atât de perfectă. Sălbatică și liberă. Privind-o în ochi, îi acoperi sfărcurile cu degetele mari și începu să facă cercuri în jurul lor.

Ea își mușcă buza ca să nu țipe. Senzația pe care o simțea o răvășea de-a dreptul, devenea tot mai sălbatică.

- Haide, îi șopti el. Dă-ți voie să simți!

Sunetul pe care îl scoase venea de undeva, dintr-un loc adânc ascuns înlăuntrul ei.

Cain zâmbi plin de satisfacție. Îi sărută linia gâtului, apoi sâni pe care îi tortura cu degete atât de experte.

Kit se simțea că parcă niște moriști incandescente îi se roteau în spatele ochilor, atunci când o săruta astfel. Exact în clipa când simțea că nu mai poate suporta, gura lui coborî spre abdomenul ei plat, expus de pantalonii descheiați. El o sărută și acolo, apoi coborî și mai jos, spre coapse.

În sfârșit, rămase întinsă sub el, complet goală cu excepția cămășii albe descheiate.

Fiecare nerv al corpului îi tremura. Îi era frică. Simțea extaz. Înlăuntrul capului auzea tot felul de zgomote.

- Deschide-te pentru mine, iubito!

Măinile lui o ghidau... o împingeau... îi desfăceau picioarele... Oh, da...

Simți o briză de aer care o atingea în cele mai intime locuri. Stătea cu coapsele desfăcute. Era deschisă privirii și o cuprinsese primul fior de teamă. Rușinea Evei! Cum avea să-i facă chestia aia importantă, groaznică, pe care bărbații o făceau femeilor.

Durere... Sânge...

Dar asta nu era durere. El îi mângâie ușor bucelele și dintr-un loc dintre coapse, iar ea simți ceva mai minunat decât orice și-ar fi imaginat vreodată.

Respirația lui deveni sacadată în urechea ei, iar mușchii de pe umerii lui tresăreau sub palmele ei. Neliniștea

îi reveni. El era atât de puternic, iar ea era lipsită de apărare. Putea să o sfășie. Și totuși, stătea întinsă acolo.

- Așteaptă, șopti ea.

El își înalță capul, cu privirea ușor întunecată.

- Nu trebuie... Am nevoie...

- Ce s-a întâmplat?

Teama de el se evaporase, însă nu și anxietatea. Atât de mult era greșit în ceea ce făceau, și chiar atunci și acolo, ea știu că trebuia să-i spună:

- Nu era adevărat, reuși ea să zică. Ceea ce ți-am spus.

Eu... nu am fost niciodată cu un bărbat.

Cain se încrunță.

- Nu te cred. Este un alt joc de-al tău.

- Nu...

- Vreau adevărul.

- Îți spun adevărul.

- Există un singur mod de a afla cu certitudine.

Ea nu înțelese, nici măcar atunci când îi simți mâna între picioare. Își ținu răsufierea, în vreme ce el își băga un deget înăuntru.

Cain o simți tresărind, îi auzi exclamația de surpriză, și ceva din el se cutremură. Membrana era acolo, supra-viețuitor tenace al copilăriei ei grele și neobișnuite. Tare și puternică, o proteja pe ea în aceeași măsură în care îl condamna pe el.

Vulnerabilitatea lui îl speria, iar Cain ura asta. Sări în picioare și începu să țipe:

- E ceva la tine așa cum trebuie?

Ea rămase uitându-se la el nedumerită de pe patul ei de mușchi. Avea picioarele încă desfăcute. Lungi și zvelte, acestea păstrau secretele pe care nu le împărtășise cu nici un bărbat. Chiar și atunci când își lua cămașa și pălăria, Cain simtea că o dorește cu o ferocitate care îl făcea să tremure, iar o durere pe care refuza să o recunoască îl consuma.

Traversă peticul de iarbă spre locul unde își legase calul. Înainte să încalce, își șterse toate sentimentele de pe față și se întoarse să arunce și asupra ei ceva din

chinul care îl tortura pe el. Dar nu putea să găsească cuvinte suficient de crude.

- Nu s-a terminat între noi!

capitolul 13

Brandon o ceru de soție la întrunirea de miercuri seara la biserică. Ea acceptă să-i devină soție, dar, pretextând o durere de cap, îi declină invitația la o plimbare în împrejurimile bisericii. Atunci el o sărută sec pe obraz, o duse înapoi la domnișoara Dolly și îi spuse că va veni la Risen Glory a doua zi după-amiază ca să-i ceară permisiunea și lui Cain.

Kit nu mințise în legătură cu durerea de cap. Abia reuși să adoarmă, iar când în sfârșit adormi, fu trezită brusc de amintirea expresiei ciudate, torturate parcă, de pe fața lui Cain atunci când descoperise că era încă virgină.

De ce îi permisesese să o atingă astfel? Dacă ar fi fost Brandon, ar mai fi putut înțelege. Dar Cain... Încă o dată, era chinuită de ideea că era ceva „stricat” la ea.

După-amiaza următoare, călări pe Temptation cu viteza, apoi se schimbă într-o rochie veche și făcu o plimbare lungă cu Merlin. Când se întoarse, se întâlni cu Brandon care cobora treptele din fața ale casei.

Între ochi îi apăru o încruntare dezaprobatoare.

- Sper că nu te-a văzut nimeni îmbrăcată cu rochia asta.

Ea simți un ghimpe de iritare, dar apoi se învinovăți singură, așa cum simțea că trebuie să facă. Știa că va veni în această după-amiază, dar crezuse că va avea timp să se schimbe.

- M-am plimbat prin pădure. Ai vorbit cu Cain?

- Nu. Lucy a spus că este la padocul cailor. Mă duc să-i vorbesc acolo.

Kit încuviință din cap și se uită după el. O dorea stomacul de anxietate. Trebuia să găsească ceva de făcut, altfel simțea că înnebunește. Se duse la bucătărie,

unde o salută pe Patsy, apoi începu să amestece ingredientele pentru o porție din biscuiții preferați ai domnișoarei Dolly.

Sophonronia intră în timp ce lucra de zor și o privi încruntată cum bătea aluatul cu sucitorul pe tabla de lemn.

- Mă bucur că nu sunt unul din biscuiții ăia. Nu arăți prea fericită pentru cineva care se presupune că se mărită curând.

Cumva, toată lumea știa ce se întâmpla. Chiar și Lucy își găsisese o scuză să intre în bucătărie în urma Sophroniei, care luă boabe de cafea dintr-un sac și le puse în râșniță.

- Sigur că sunt fericită, spuse Kit, mai trântind vreo două cu sucitorul aluatului. Doar că sunt emoționată, asta e tot.

- Mireasa așa trebuie, să fie emoționată, spuse și Patsy, luând un cuțit și începând să curețe piersici pentru un punc.

Lucy stătea lângă fereastră și fu prima care îl văzu:

- Domnul Parsell se întoarce de la padoc.

Kit apucă un prosop de muselină și își șterse mâinile de aluat, apoi ieși pe ușa din spate și o luă la fugă spre Brandon, dar când îi văzu expresia, îi pieri zâmbetul.

- Ce s-a întâmplat?

El nu se opri din mers.

- Cain nu ne-a dat acordul.

Kit simți că rămâne fără aer.

- A spus că nu crede că ne potrivim unul cu celălalt. Este inacceptabil. Un Parsell să fie concediat așa de un golan de yankeu!

Kit îl apucă de braț.

- Nu putem să-l lăsăm să scape așa, Brandon. Este prea important. Trebuie să recuperez Risen Glory!

- Este tutorele tău. Nu văd ce putem face. El îți controlează banii.

Kit abia își dădea seama că nici unul din ei nu vorbea de dragoste, ci doar de plantație. Era prea înfuriată de resemnarea lui.

- Poate că tu ești pregătit să renunți, dar eu nu sunt.

- Nu pot să fac nimic mai mult. N-o să se răzgândească. Trebuie să acceptăm.

Dar ea nu-l mai asculta. În schimb, îi întoarse spatele și o porni hotărâtă spre padoc.

Brandon o privi o clipă, apoi se îndreptă spre partea din față a casei și spre calul lui. În timp ce încăleca, se întreba dacă nu cumva era mai bine așa. În ciuda frumuseții atrăgătoare a lui Kit și a plantației ei fertile, era ceva la ea care îl neliniștea. Poate avea legătură cu vocile prea multor străbuni care îi vorbeau dinlăuntrul ființei lui.

„Nu este potrivită ca să fie soția unui Parsell“ - chiar și a unuia fără nici un sfânt.

Cain se afla lângă gardul vopsit cu var, cu un picior sprijinit pe stîngă cea mai de jos, uitându-se la caii care pășteau. Nu se sinchisi să se întoarcă când o auzi pe Kit în spatele lui, deși ar fi trebuit să fie surd ca să nu-i audă pașii plini de mînie.

- Cum ai putut să faci asta? De ce l-ai refuzat pe Brandon?

- Nu vreau să te măriti cu el, răspunse Cain, fără să se uite spre ea.

- Asta este pedeapsa ta pentru ce s-a întîmplat ieri la iaz?

- Nu are nici o legătură cu ce s-a întîmplat ieri, spuse el cu vocea lipsită de orice inflexiune, dar ea știa că minte.

Simțea că furia avea să o sufocă.

- Lua-te-ar dracu', Baron Cain! N-ai să-mi mai controlezi tu viața! Trimite-i vorba lui Brandon că te-ai răzgândit sau jur pe Dumnezeu că vei plăti!

Era atât de mică, iar el atât de mare, încât amenințarea ar fi trebuit să pară ridicolă. Dar ea era foarte serioasă, și amândoi știau asta.

- Poate că deja fac asta, spuse el, traversând padocul.

Ea se repezi spre livadă, fără să vadă pe unde merge - știa doar că trebuie să fie singură. Ziua aceea la iaz... Ce te ce îi spusese adevărul?

Pentru că altfel, nici unul din ei nu s-ar fi oprit.

Voia să creadă că ar putea să-l facă să se răzgândească, dar știa foarte sigur că nu se va răzgândi. Îi reveni ura din copilărie, aceea de a se fi născut femeie. Ura să se afle la mila bărbaților. Acum trebuia să-l târască aici pe Bertrand Mayhew de la New York?

Amintirea firii blege a acestuia, ca și a trupului lui mic și durduliu, îi era respingătoare. Poate unul dintre bărbații care îi arătaseră atenție de când se întorsese... Dar Brandon fusese Sfântul Graal, iar alegerea altuia o făcea să dispere.

Cum putuse Cain să-i facă așa ceva?

Întrebarea asta o bântui tot restul serii. Refuză cina și se închise în dormitor. Domnișoara Dolly veni la ușă, iar apoi Sophronia. Le goni pe amândouă.

Mult după lăsarea întinericului, auzi un strigăt din salonașul alăturat.

- Kit, vino încoace, spuse Cain. Vreau să-ți vorbesc.

- Dacă nu te-ai răzgândit, n-am nimic altceva să-ți spun.

- Fie vii tu aici, fie vin eu la tine în dormitor. Cum vrei?

Inchise ochii pentru o clipă. Alegeri. El îi prezenta variantele, și apoi i le retrăgea. Kit se duse încet la ușă și răsuci clanța.

El se afla în cealaltă parte a salonului, cu un pahar de coniac în mână și părul ciufulit.

- Spune-mi că te-ai răzgândit, zise ea.

- Știi că nu.

- Poți măcar să-ți imaginezi cum e ca altcineva să-ți controleze viața?

- Nu. De aceea am luptat pentru cauza Uniunii. Și nu încerc să-ți controlez viața, Kit. În ciuda a ceea ce crezi tu, încerc doar să fac ce e mai bine.

- Sunt sigură că asta-ți spui ție însuși.

- Nu îl vrei pe Parsell.

- Nu am nimic altceva să-ți spun.

Kit îi întoarse spatele și o porni spre camera ei, dar el o prinse în pragul ușii.

- Nu mai fi atât de încăpățanată și folosește-ți capul! E un om lipsit de voință, nu e genul de bărbat care ar putea să te facă fericită. El trăiește în trecut și se plânge că lucrurile nu mai sunt așa cum au fost. S-a născut și a crescut pentru un singur lucru, iar acesta este să administreze o plantație, bazându-se pe munca sclavilor. El este trecutul, Kit. Tu ești viitorul.

Era mai mult adevăr în spusele lui decât voia Kit să recunoască. Dar Cain nu știa adevăratul motiv pentru care ea voia să se mărite cu Brandon.

- Este un bărbat bun, iar eu aș fi fost onorată să-l pot numi soțul meu.

El o privi de sus.

- Dar ar fi putut el să-ți facă inima să bată, așa cum ți-a bătut ieri la iaz, atunci când te țineam în brațe?

Nu, Brandon nu i-ar fi putut niciodată face inima să bată așa, iar ea se bucura de asta. Ce făcuse cu Cain o făcea să se simtă slabă.

- Frica mi-a făcut inima să bată, nimic altceva.

El se întoarse cu spatele la ea și luă o gură de coniac.

- Nu are rost!

- Tot ce trebuia să faci era să spui da, și ai fi scăpat de mine.

El ridică paharul și dădu pe gât restul băuturii.

- Te trimit înapoi la New York. Pleci sâmbătă.

- Ce?

Chiar înainte să se întoarcă și să-i vadă expresia chinată a feței, Cain știa că îi vârâse un cuțit în inimă.

Era una dintre cele mai inteligente femei pe care le cunoștea, de ce trebuia să fie atât de proastă în legătură cu chestiunea asta? Știa că nu avea să-l asculte, dar tot încercase să se gândească la ce îi putea spune ca să-i străpungă voința încăpățanată și să o facă să înțeleagă, dar nu găsisse nimic. Înjurând în șoaptă, ieși din salon și se îndreptă spre scări.

Mai rămase în bibliotecă o vreme, cu capul lăsat, în timp ce un mușchi îi tresărea în obraz. Kit Weston îi intrase sub piele, iar asta îl speria de moarte. Toată viața

văzuse bărbați care se făceau de râs în fața femeilor, iar acum el era în pericol să facă la fel.

Era mai mult decât frumusețea ei salbatică cea care îl provoca, mai mult decât senzualitatea, de care ea nici măcar nu era conștientă pe de-a-ntregul. Era ceva dulce și vulnerabil la ea, care îi descătușa sentimente dinlăuntrul lui pe care nici măcar nu știa că le posedă. Era sentimentul că își dorea să rădă împreună cu ea în loc să stea încruntat, sentimentul care îl făcea să-și dorească să facă dragoste cu ea până când chipul ei se lumina de o bucurie menită doar lui.

Își lăsă capul pe spate. Îi spusese că o trimite înapoi la New York, dar nu putea să facă asta. Măine o să-i spună. Și apoi o să facă tot posibilul s-o ia de la capăt cu ea. O dată în viață, o să lase cinismul la o parte ca să ajungă la inima unei femei.

Gândul acesta îl făcu să se simtă tânăr și prosteste de fericit.

Ceasul bătut miezul nopții atunci când Kit îl auzi pe Cain mergând spre camera lui. Sâmbătă trebuia să părăsească Risen Glory. Era o lovitură atât de devastatoare, atât de neașteptată, încât nu înțelegea cum să o ia. De data asta, nu mai existau planuri care să o susțină, așa cum fusese în timpul celor trei ani la Academie. El câștigase. O învinsese, în sfârșit.

Furia pentru lipsa ei de putere îi coplesii durerea. Voia răzbunare. Voia să distrugă ceva la care el ținea mult, să-l ruineze, așa cum și el o ruinase pe ea.

Dar lui nu-i păsa de nimic, nici măcar de Risen Glory. Oare nu-i dăduse el plantația în grijă lui Magnus până era gata filatura de bumbac?

Fabrica... Kit se opri. Fabrica era importantă pentru el, mai importantă decât plantația, pentru că era doar a lui.

Diavoli de furie și de durere îi șopteau ce putea să facă. Atât de simplu! Atât de perfect! Atât de greșit!

Dar nu mai greșit decât ceea ce îi făcuse el.

Găsi pantofii pe care îi aruncase din picioare cu câteva ore mai devreme și îi luă în brate, ieșind din

camera în talpile goale. Fără să scoată un sunet, se strecură pe holurile întunecate și pe scările casei mari, ieșind pe ușa din spate.

Noaptea era senină, cu suficientă lumină de la lună ca să vadă pe unde merge. Își puse pantofii și se îndreptă spre marginea copacilor care înconjurau curtea, spre clădirile din spatele casei.

Magazia era întunecată. Băgă mâna în buzunarul rochiei și scoase lumânarea și chibriturile pe care le luase din bucătărie. Aprinse lumânarea și, găsind ceea ce căuta, ridică obiectul.

Chiar și pe jumătate plină, canistra cu kerosen era grea. Nu putea risca să înșeuzeze un cal, așa că trebuia să o care singură pe jos mai bine de trei kilometri. Înfășură o cârpă în jurul mânerului ca să nu o taie în palmă și ieși din magazie.

Tăcerea adâncă a nopții din Carolina amplifică sunetul petrolului care se clătina în canistră când mergea pe poteca întunecată care ducea la filatura de bumbac. Obrajii îi erau scăldați în lacrimi. Cain știa ce simțea ea în legătură cu Risen Glory. Cât putea să o urască, încât să o gonească de la ea de-acasă?!

Kit iubea doar trei lucruri în viață: pe Sophronia, pe Elsbeth și Risen Glory. Toată viața ei fusese marcată de oameni care încercau să o despartă de casa ei. Ceea ce plănuia să facă era ceva rău, dar poate așa era și ea. Altfel, de ce ar urî-o atât de tare atâția oameni? Cain, mama ei vitregă, nici chiar tatăl ei nu ținuse așa de mult la ea, încât să o apere.

Rea! Rea! Rea!

Zgomotul kerosenului în canistră îi spunea să se întoarcă. În loc să-l asculte, se agăța de propria disperare. Ochii pentru ochi, dinte pentru dinte. Și vis pentru vis.

Înăuntru, la filatura de bumbac nu era nimic de furat, așa că clădirea nu era încuiată. Urcă la al doilea nivel. Adună cu jupa de pe ea rumegușul pe care îl găsi și îl puse grămadă la baza unui stâlp de susținere. Zidurile exterioare erau din cărămida, dar focul izbucnit aici va mistruge acoperișul și zidurile interioare.

Rea! Rea! Rea!

Își șterse lacrimile cu mâneca rochiei și vărsă kerosen pe jos. Apoi, cu un suspin de agonie, se dădu un pas înapoi și aruncă un chibrit aprins.

Focul izbucni cu o explozie rapidă și zgomotoasă. Kit se dădu înapoi împiedicându-se pe scări. Limbi mari de flăcări se întindeau hâmesite spre stâlful de lemn. Aici era răzbunarea care avea să-i ofere liniște că părăsește Risen Glory.

Dar distrugerea pusă la cale o îngrozi. Era urât și plin de ură. Dovedea doar că putea să provoace și ea durere, la fel ca și Cain.

Apucă un sac gol de pânză și începu să bată flăcările, dar focul ardea prea repede. Un șuvoi de scântei sări pe ea. Simțea că îi ard plămâni. Se precipită pe scări în jos, lacomă de aer. Când ajunse jos, căzu din picioare.

Talazuri de fum veneau după ea. Tivul rochiei ei de muselină începu să fumege. Smulse cu mâinile goale tăciunii de la poalele ei și se târi afară pe ușă.

Clopotul cel mare de la Risen Glory începu să sune chiar când simțea aerul curat pe față. Se ridică cu greu de pe pământ și se ascunse după copacii din apropiere.

Oamenii reușiră să stingă incendiul înainte ca acesta să distrugă fabrica, dar apucase să facă mari daune la etaj și la acoperiș. În lumina de dinainte de ivirea zorilor, Cain stătea obosit într-o parte, cu fata murdară de funingine, cu hainele arse și înnegrite de fum. La picioarele lui se afla ce mai rămăsese dintr-o canistră de kerosen.

Magnus veni în spatele lui și observă în tăcere stricăciunile.

- Am avut noroc, spuse el în cele din urmă. Ploaia de ieri a împiedicat focul să se întindă prea repede.

Cain lovi ușor canistra cu vârful ghetei.

- Încă o săptămână și am fi instalat mașinăria. Focul ar fi ars-o și pe ea.

Magnus se uită în jos la canistră.

- Cine crezi că a făcut asta?

- Nu știu, dar o să aflu. Ridică ochii spre acoperișul prin care acum se vedea cerul. Nu prea sunt cel mai

popular bărbat din oraș, așa că presupun că cineva a hotărât să mă pună la punct. Dar de ce le-a luat atât?

- Greu de spus.

- Nici că ar fi putut să găsească un mod mai bun de a mă răni! Cu siguranță nu am bani să reconstruiesc.

- De ce nu te duci înapoi în casă să te odihnești puțin? Poate că lucrurile vor arăta mai bine dimineată.

- Într-un minut. Vreau să mă mai uit o dată pe-aici. Du-te înainte.

Magnus ridică din umeri și o luă spre casă.

Douăzeci de minute mai târziu, Cain zări ceva. Se lăsă într-un genunchi la capătul unei scări arse și ridică obiectul între degete.

La început nu recunosc bucată de metal murdar. Căldura focului topise marginile, iar lucrătura de argint de deasupra căzuse. Dar apoi își dadu dintr-odată seama ce era și simți că îi vine să urle.

Un pieptene de argint filigranat. Unul din cei doi pe care îi văzuse atât de des prinși într-o încălceală de păr negru sălbatic.

Simți în el o durere care se transforma în agonie. Ultima oară când o văzuse pe Kit avea amândoi pieptenii prinși în păr.

Era zdrobit de o mângâiere de emoții crude. El, dintre toți bărbații, ar fi trebuit să știe mai bine că nu trebuia să lase jos barierele pe care le ridicase atât de grijuliu. Uitându-se țintă la bucata diformă de metal din mână, ceva tandru și fragil se sparse în el ca o lacrimă de cristal. În locul ei rămase cinism, ură și dezgust de sine. Ce slab și prost putuse să fie!

Se ridică să bage în buzunar agrafa și, ieșind din fabrica în ruine, pe chipul său apăru o expresie care indica un scop malefic, mortal.

Ea se răzbunase. Acum era rândul lui.

capitolul 14

Abia după-amiază o găsi. Era ghemuită în spatele unei căruțe abandonate în timpul războiului, în niște

tufişuri, la granița de nord a plantației. Văzu dărele de cenușa de pe fața și brațele ei, petele de arsură de pe rochia ei albastră. În mod cu totul incredibil, dormea. O înhionti în coapsă cu vântul cizmei.

Kit deschise ochii brusc, dar el stătea în soare, așa că nu văzu decât o formă amenințătoare deasupra ei. Cu toate acestea, nu avea nevoie să vadă mai mult ca să știe cine era. Încercă să se ridice în picioare, dar el își puse cizma de rochia ei, ținând-o la pământ.

- Nu pleci nicaieri!

Ceva căzu în fața ei. Se uită în jos și văzu o bucatică din pieptenele de argint topit.

- Data viitoare când te hotărăști să dai foc la ceva, nu lăsa și o carte de vizită în urma ta.

Simți că i se strânge stomacul. Reuși cu greu să scoată câteva sunete guturale:

- Dă-mi voie să-ți explic.

Era stupid. Cum putea să explice așa ceva? El înțelesese deja prea bine tot ce era de înțeles.

Cain mișcă puțin capul, blocând pentru o clipă soarele. Ea tresări când îi văzu privirea. Era grea, rece și goală. Din fericire, se mișcă din nou, iar soarele îi umbri din nou privirea.

- Te-a ajutat și Parsell?

- Nu! Brandon n-ar face așa ceva...

Brandon nu ar face, dar ea, da. Își trecu dosul palmei peste buzele uscate și încercă să se ridice, dar el nu-și luă piciorul de pe rochia ei.

- Îmi pare rău, spuse, dar cuvintele erau atât de nepotrivite.

- Sunt sigur că îți pare rău că focul nu a distrus totul.

- Nu, nu e așa... Risen Glory este viața mea! Avea gâtul rănit de fum și avea nevoie de apă, dar mai întâi trebuia să explice. Plantația asta este tot ce-am vrut. Eu... trebuia să mă mărit cu Brandon, ca să pot avea controlul asupra banilor din fondul meu. Voiam să-i folosesc ca să cumpăr Risen Glory de la tine.

- Și cum aveai de gând să mă obligi să vând? Cu un alt incendiu?

- Nu. Ceea ce s-a întâmplat azi-noapte... a fost... Încercă să respire. Am văzut registrele contabile, așa că știam că depășiseși limitele bugetului. Nu era nevoie decât de un an prost și ai fi dat faliment. Voiam să fiu pregătită. Nu intenționez să te păcalesc. Ti-ai fi dat un preț bun pentru teren. Și nu voiam filatura de bumbac.

- Deci de asta erai atât de hotărâtă să te măriți. Cred că nici chiar un Parsell nu se dă în lături să se căsătorească pentru bani.

- Nu a fost așa. Tineam unul la altul. Doar că...

Simți că o părăsește vocea. La ce bun? Cain avea dreptate.

El își ridică piciorul de pe rochia ei și se duse spre Vandal. Nu putea să-i facă nimic mai rău decât ceea ce plănuiise. Să o trimită înapoi la New York însemna moartea.

Veni spre ea, cu un bidon în mână.

- Bea.

Îl luă din mână lui și îl ridică la buze. Apa era caldă și avea un gust metalic, dar bău totuși până își astampără setea. Doar când îi dădu bidonul înapoi, văzu ce îi atârna de degete.

O sfoară lungă și subțire.

Până să apuce să se miște, el îi apucă încheieturile mâinilor și încolăci sfoara în jurul lor.

- Baron! Nu face asta!

El legă capetele sforii de osia vechii caruțe și se duse din nou către cal, fără să răspundă.

- Oprește-te! Ce faci?

El sări în șa și întoarse armăsarul. Disparu la fel de repede cum apăruse.

După-amiaza trecu cu o încetineală agonizantă. Nu legase sfoara atât de strâns încât să îi taie încheieturile, dar făcuse treaba destul de bine încât nu putea să se elibereze singură. O dureau umerii de la poziția în care stătea. În jurul ei bătăiau țântarii și începuse să o roadă stomacul de foame, dar gândul la mâncare îi făcea greață. Simțea din belșug ură față de sine însăși.

Cain se întoarce la apusul soarelui și descălecă cu grația domoală, înceată, care nu o mai putea păcăli. Se schimbase într-o cămașă albă, curată, și pantaloni cafenii, care contrastau total cu hainele ei murdare. Scoase ceva din coburi și merse spre ea, marginea pălăriei umbrindu-i fața.

El se uită o clipă în jos, apoi se lăsă pe vine lângă ea. Cu câteva mișcări abile, sforile pe care se chinuise să le dezlege căzură deoparte. După ce îi eliberă încheieturile, ea se rezemă de roata căruței.

Îi aruncă bidonul pe care îl adusese cu el, apoi desfăcu legătura pe care o luase din coburi. Înăuntru erau o chiflă moale, o bucată de brânză și o felie de suncă rece.

- Mănâncă, spuse el dur.

Ea scutură din cap.

- Nu mi-e foame.

- Mănâncă, totuși.

Corpul ei avea o nevoie mai presantă decât mâncarea.

- Am nevoie de un pic de intimitate.

Cain scoase o țigară de foi din buzunar și o aprinse. Flacăra chibritului aruncă o umbră zimțată, roșie ca sângele, pe fața lui. Chibritul se stinse. Era doar vârful țigării aprins și linia necrutătoare a gurii lui.

Arătă cu capul spre un grup de tufișuri, la nici doi metri distanță.

- Acolo. Nu mai departe.

Era prea aproape pentru intimitate, dar pierduse luxul libertății atunci când adunase rumegușul în jurul stâlpului de susținere de la filatura de bumbac și îi dăduse foc.

Picioarele n-o mai ascultau. Se ridică neîndemânatică și se împletici spre tufișuri. Se rugă ca el să se ducă mai încolo, dar nu se întâmplă asta, iar ea mai adăugă și umilinta la celelalte emoții dureroase pe care deja le simțea.

Când termină, se întoarce la căruță și la mâncarea pe care i-o adusese. Se chinui să înghită ceva și mănca foarte

încet. El nu încerca să o grăbească, ci stătea rezemat de un copac, de parcă ar fi avut tot timpul din lume.

Până termină de mâncat, se întunecase. Tot ce mai distingea la el era doar conturul masiv al corpului și vârful aprins al țigării de foi.

El porni spre casă. Luna ieși de după un nor scaldându-i în lumină argintie. Catarama metalică a curelei străluci când se întoarse spre ea.

- Urcă! Avem o programare.

Tonul tern, sec al vocii lui îi dădu fiori pe șira spinării.

- Ce fel de programare?

- Cu un preot. Ne căsătorim.

Cuvintele o făcură să se oprească ca trăsniță.

- Ne căsătorim?! Ți-ai pierdut mintile?

- Ai putea spune.

- Mai bine mă mărit cu dracu'!

- Suntem unul și același. Dar te vei convinge tu singură de asta.

Noaptea era caldă, dar răceala din vocea lui îi îngheță sangele în vene.

- Mi-ai dat foc la fabrică, spuse el, iar acum o să plătești ca să o reconstruiesc. Parsell nu este singurul care se poate căsători cu tine pentru banii din contul tău.

- Ești nebun! N-am să fac asta!

- N-o să ai de ales. Urcă-te. Cogdell ne așteaptă.

Kit simți o ușoară senzație de ușurare în genunchi. Reverendul Cogdell îi era prieten. După ce îi va spune ce avea de gând Cain, va fi alături de ea. Se duse la Vandal și se pregăti să încalece.

- În fața mea, mărai el. M-am învățat minte că nu trebuie să stau cu spatele la tine.

O ajută pe ea să se ridice, iar apoi încălecă și el. Nu spuse nimic până când nu lăsară în urmă luminișul.

- Nu vei primi nici un ajutor de la Cogdell, dacă asta sperai. I-am confirmat cele mai rele temeri, și nimeni nu îl va împiedica să ne căsătorească acum.

Kit simți că-i sare inima din piept.

- Despre ce temeri vorbești?

- I-am spus că ești însărcinată cu copilul meu.

Nu-i venea să creadă ce auzea!

- Am să dezmint! Nu vei scăpa cu asta!

- Poți să dezminți cât poți. I-am spus deja că vei face asta. I-am explicat totul. Când ai descoperit că ești însărcinată, ai început să nu te mai porți rațional. Chiar ai încercat să te sinucizi aseară în incendiu. De aceea nu te puteam lăsa să continui așa.

- Nu!

- I-am spus că te implor de săptămâni să te căsătorești cu mine, pentru ca pruncul nostru să nu fie un bastard, dar tu nu ai fost de acord. A zis că face asta chiar în seara asta, indiferent cât de mult vei protesta. Așa că poți să te lupți cât vrei, Kit, dar până la urmă, nu vei câștiga nimic.

- Nu vei scăpa cu asta!

Vocă lui se înmuie aproape insesizabil:

- Ține la tine, Kit. Vă veți scuti și pe el, și pe tine, de durere dacă faci ce ți se spune.

- Du-te dracului!

- Cum dorești.

Dar chiar în momentul când îl înjura, știa că pierduse. Era o justiție groaznică în toate astea. Făcuse ceva rău, iar acum trebuia să plătească pentru asta.

Și totuși, mai făcu o ultimă încercare atunci când îi văzu pe preot și soția sa așteptându-i la vechea biserică a sclavilor. Se smulse de lângă Cain și dădu fuga la Mary Cogdell.

- Vă rog... Ce v-a spus Cain nu este adevărat... Nu sunt însărcinată. Noi niciodată...

- Draga mea, liniștește-te. Ești supărată. Ochii ei căprui se umplură de lacrimi și o bătă ușor pe umăr. Trebuie să te liniștești de dragul bebelușului.

Atunci Kit își dădu seama că nu putea să scape de soarta care îi fusese pecetluită.

Ceremonia a fost foarte scurtă. După aceea, Mary Cogdell îi sărută obrazul, iar preotul o îndemnă să se supună soțului în toate privințele. Îi ascultă atunci când îi spuneau lui Cain că domnișoara Dolly urma

să stea la ei în această noapte și înțelese că Baron Cain o scosese și pe ea din calea lor.

El o duse înapoi afară la Vandal și o luară spre Risen Glory. Pe măsură ce se apropiau, panica ei creștea. Ce-i va face când vor fi singuri?

Ajunseră acasă. Cain descălecă și i-l dădu pe Vandal lui Samuel. Apoi o prinse pe Kit de după mijloc și o lăsă pe la pământ. Genunchii ei erau gata să o lase, dar el o sprijini. Kit își reveni și se smulse de lângă el.

- Ai banii mei, îi spuse ea după ce dispăru Samuel. Lasă-mă în pace!

- Și să-mi refuz plăcerea nopții nuntii? Nu cred!

Kit simți că i se strânge stomacul.

- Nu va fi nici o noapte a nuntii!

- Suntem căsătoriți, Kit. Iar în noaptea asta am să mă culc cu tine.

Rușinea Evei. Dacă nu ar fi fost atât de epuizată, poate s-ar fi certat cu el, dar nu mai avea cuvinte. Nu se putea gândi decât la fugă.

Luminile de la casa lui Magnus străluceau în întuneric la marginea livezii. Își ridică fustele și începu să fugă într-acolo.

- Kit! Vino înapoi aici!

Ea alergă și mai tare. Încerca să ia avans în fața lui. Încerca să-și depășească propria sete de răzbunare.

- Magnus! strigă ea.

- Kit, stai! E întuneric. O să te rănești.

Se repezi în livadă, sărind peste rădăcinile copacilor răsunătoare din pământ pe care le știa ca-n palmă. În spatele ei, Cain înjura, căci tocmai se împiedicase de niște astfel de rădăcini. Totuși, o ajunse din urmă.

- Magnus! strigă ea din nou.

Și atât mai apucă să facă. Cu coada ochiului îl zări pe Cain aruncându-se prin aer. O prinse din urmă de la spate.

Ea țipă, și amândoi căzură la pământ. O țintui cu propriul trup masiv.

Ea își înalță capul și-și înfipte dinții în mușchii brațului lui Cain.

- Fir-ar a dracului! făcu el și o ridică în picioare cu un mărăit.

- Ce se întâmplă aici?

Kit răsufală ușurată la auzul vocii lui Magnus. Se smulse din strânsoare și fugi spre el.

- Magnus! Lasă-mă să rămân la tine în seara asta.

El puse mâna cu blândete pe brațul ei și se întoarse spre Cain.

- Ce îi faci?

- Încerc să o ajut să nu se omoare singură. Sau pe mine. Acum nu știu care din noi doi este în pericol mai mare.

Magnus se uită la ea întrebător.

- Este soția mea, spuse Cain. M-am însurat cu ea acum o oră.

- M-a obligat! exclamă Kit. Vreau să rămân la tine în seara asta.

Magnus se încruntă.

- Nu poți să faci asta. Îi aparții lui acum.

- Îmi aparțin mie însămi! Iar voi amândoi puteți să vă duceți dracului!

Se întoarse, dar Cain era prea rapid pentru ea. Înainte să poată face un pas măcar, el o prinse și o aruncă pe umăr ca pe un sac.

Îi venea sângele în cap. Brațul lui se strânse peste coapsele ei, și o porni spre casă.

Kit îl lovi în spate și primi o palmă la fund pentru asta.

- Oprește-te până nu te scap.

Văzu picioarele lui Magnus, care mergea alături de ei.

- Maiorule, e o femeie fină și tu te porți cu ea can grosolan. Poate ar fi mai bine să te calmezi puțin.

- Asta o să-mi ia tot restul vieții, spuse Cain, și dădu colțul casei spre ușa din față, ghetele lui scrâșnind pe pietrișul din jurul intrării.

Următoarele cuvinte ale lui Magnus o făcură pe Kit să se simtă și mai prost decât se simțea deja:

- Dacă o distrugi în seara asta, o să-ți pară rău tot restul vieții. Adu-ți aminte ce se întâmplă cu o iapă atunci când e îmblanzită prea rapid!

O clipă, văzu stele în fața ochilor. Apoi auzi sunetul bine cunoscut de picioare care aleargă în întâmpinarea lor pe scările de la intrarea principală.

- Kit! Sfinte Iisuse, ce s-a întâmplat?

- Sophronia! făcu Kit, încercând să ridice capul de pe spatele lui Cain. În același timp, Sophronia îl apucă de brat.

- Las-o jos!

Cain o împinse pe Sophronia spre Magnus.

- Ține-o departe de casă în noaptea asta.

Și spunând asta, o duse pe Kit sus pe scări, pe ușă.

Sophronia se luptă în bratele lui Magnus.

- Dă-mi drumul! Trebuie să o ajut. Nu știi ce-i poate face un astfel de bărbat unei femei. Un bărbat alb. Crede că toată lumea îi aparține. Crede că ea îi aparține.

- Chiar așa e, spuse Magnus ținând-o tandru și mângâind-o. Sunt căsătoriti acum, draga mea.

- Căsătoriti!

Pe un ton calm, liniștitor, el îi spuse ceea ce tocmai aflase și el.

- Nu putem să ne băgăm în ceea ce se întâmplă între un bărbat și soția sa. Nu o va răni.

Spunând asta, el spera că Sophronia nu îi simte ușa-rea umbră de îndoială din voce. Cain era cel mai drept om pe care îl cunoștea, dar în această seară era ceva violent în ochii lui. În ciuda acestui lucru, Magnus continuă să o liniștească, conducând-o în același timp spre ușa închisă.

Doar când ajunseră la casa lui, Sophronia își dădu seama de destinația lor. Capul ei se înalță brusc.

- Unde crezi că mă duci?

- Acasă cu mine, răspuse el calm. Vom intra și vom afla încă ceva. Apoi, dacă vrei, o să stăm în bucătărie și o să vorbim. Sau dacă ești obosită, poți să mergi în dormitor să te culci. Eu o să-mi iau o pătură și o să-mi fac

un pat chiar aici, pe verandă, cu Merlin, unde e plăcut și răcoare.

Sophronia nu spuse nimic. Doar se uită la el. El așteptă, fără să o grăbească. În cele din urmă, ea încuviință din cap și intră cu el în casă.

Cain se cufundă în fotoliul de lângă fereastra deschisă de la dormitorul său. Avea cămașa descheiată la brâu ca să simtă răcoarea nopții și stătea cu gleznele încrucișate pe un taburet din fața lui. Un pahar cu coniac se legăna în mână pe care o ținea pe brațul fotoliului.

Îi plăcea camera asta. Era confortabilă, cu destulă mobilă ca să fie funcțională, dar nu prea multă, ca să îl înghesuie. Patul era destul de mare pentru statura lui înaltă. Alături se afla un lavoar, iar de cealaltă parte a dormitorului era un dulap de haine și unul de cărți. Iarna, podelele de lemn lustruit erau acoperite cu preșuri împletite ca să țină de cald, dar acum erau goale, așa cum îi plăceau.

Auzea plescăitul apei din cada de cupru de după un paravan aflat într-un colț al camerei și gura i se strânse încordată. Nu îi spusese Sophroniei că baia pe care îi ceruse să i-o pregătească până se întoarce era pentru Kit, nu pentru el. Kit îi ordonase să iasă din cameră; dar apoi, când văzuse că nu pleacă, își ridicase nasul în vânt și dispăruse în spatele paravanului. În ciuda faptului că apa nu mai putea fi caldă acum, ea nu se grăbea să iasă.

Chiar și fără să o vadă, știa cum va arăta când se va ridica din cadă. Pielea ei ar străluci aurie în lumina lămpii, iar părul i s-ar călionița pe umeri, de un negru ca tușul pe albul crem al pielii.

Se gândea la contul pentru care se căsătorise cu ea. Căsătoria în interes financiar era ceva ce disprețuia la orice alt bărbat, și totuși nu îl deranja la el. Se întreba de ce. Iar apoi nu se mai întrebă, pentru că nu voia să știe adevărul. Nu voia să recunoască faptul că această căsătorie avea prea puțină legătură cu banii sau cu reconstrucția filaturii de bumbac. În schimb, avea legătură cu acel unic moment de vulnerabilitate, când

își abandonase prudența de-o viață și se hotărâse să-și deschidă inima pentru o femeie. O clipă, gândurile lui fuseseră tandre, prostești și, esențialmente, mai periculoase pentru el decât toate luptele din război.

În cele din urmă, nu pentru filatură avea s-o facă să plătească, ci pentru acel moment de vulnerabilitate. În această noapte, antagonismul dintre ei urma să fie sigilat pentru totdeauna. Apoi va putea să-și vadă de viață mai departe, fără să fie torturat de speranțe fantomatice pentru viitor.

Ridică paharul cu coniac la buze, luă o gură, apoi puse paharul pe podea. Voia să fie lucid pentru ceea ce avea să se întâmple.

Din spatele paravanului, Kit auzi scârțâitul picioarelor de lemn pe podeaua goală și știu că el se săturase să aștepte. Apucă un prosop și, înfășurându-se cu el, își dori să aibă ceva mai substanțial cu care să se acopere. Dar hainele ei dispăruseră. Cain îi aruncase la gunoi rochia distrusă de foc, după ce și-o scosese de pe ea.

Tresări când el dădu la o parte una dintre părțile mobile ale paravanului. Cain rămase cu o mână pe rama de lemn a paravanului.

- Nu am terminat încă, reuși ea să îngaime.
- Ai avut destul timp.
- Nu știu de ce m-ai obligat să fac baie în camera ta.
- Ba da, știi.

Kit își strânse prosopul mai bine. Încă o dată, căută o scăpare de la ceea ce urma, dar simțea și că totul este inevitabil. Era soțul ei acum. Dacă încerca să fugă, o prindea. Dacă se lupta cu el, o învingea cu forța lui. Singurul ei drum de-acum era supunerea, exact cum o învățase doamna Templeton, în ceea ce i se părea acum că trăise într-o altă viață îndepărtată, deși numai cu o lună în urmă. Dar supunerea nu fusese niciodată un drum ușor pentru ea.

Se uită la inelul subțire de aur de pe degetul ei. Era micuț și frumos, cu două inimi mititele deasupra, conturate delicat cu diamante și rubine. El îi spusese că îl are de la domnișoara Dolly.

- Nu am nimic să pun pe mine, spuse ea.

- Nu ai nevoie de nimic.

- Mi-e frig.

Încet, fără să-și desprindă privirea din ochii ei, el își descheie cămașa și i-o dădu.

- Nu vreau cămașa ta. Dacă te dai la o parte, mă duc la mine în cameră și-mi iau halatul.

- Prefer să rămâi aici.

Barbat îndărătnic și cu aer de stăpân! Scrași din dinți și ieși din cadă. Ținându-și prosopul pe lângă corp cu o mână, întinse cealaltă mână după cămașa lui. Neîndemănatică, o îmbracă peste prosop. Apoi se întoarse cu spatele la el, lăsă să cadă prosopul și încheie rapid nasturii.

Mânele lungi o încurcau, făcând treaba mai dificilă. În timp ce poalele cămășii i se lipeau de coapsele umede, era conștientă cât de subțire era materialul peste golițiunea ei. Suflecă mânele și trecu pe lângă el.

- Trebuie să merg în camera mea ca să mă pieptăn, altfel o să mi se încurce părul.

- Folosește pieptenul meu, spuse el, și înclină capul în direcția biroului.

Ea merse acolo și apucă pieptenele lui. Își văzu chipul în oglindă. Arăta palidă și precaută, dar nu înfricosată. Ar trebui să-i fie frică, se gândi ea, trecându-și pieptenele prin părul lung. Cain o ura. Era puternic și imprevizibil, mai puternic decât ea, și avea legea de partea lui. Ar trebui să-i cerșească mila acum. Însă simțea o agitație ciudată.

În reflexia din oglindă îl văzu tolănindu-se în fotoliu. Își trecu neglijent o gleznă peste un genunchi. Ochii lui îi întâlniră pe ai ei. Kit își feri privirea și continuă să se pieptene, mai viguros, aruncând stropi de apă din păr.

Auzi mișcare și ridică din nou privirea în oglindă. Cain ridicase un pahar de pe podea și îl ridica în direcția reflexiei ei din oglindă.

- Pentru fericirea tinerei mirese, doamna Cain!

- Nu-mi spune așa.

- Așa te cheamă. Deja ai uitat?

- Nu am uitat nimic. Inspiră adânc. Nu am uitat cât de mult ți-am gresit. Dar am plătit deja pretul și nu trebuie să-ți mai plătesc.

- Eu judec asta. Acum lasă pieptenele ăla și întoarce-te ca să mă pot uita la tine.

Încet, ea făcu cum îi spusese, simțind o excitație ciudată, amestecată cu teama. Ochii ei se opriră pe cicatricile de pe pieptul lui.

- De unde ai cicatricea de pe umăr?

- De la Missionary Ridge.

- Și cea de pe mână?

- De la Petersburg. Și cea de pe burtă într-o luptă la un joc de pocher dintr-un bordel din Laredo. Acum, descheie-ți cămașa și vino aici ca să mă pot uita la cea mai nouă proprietate a mea.

- Nu sunt proprietatea ta, Baron Cain.

- Legea spune altceva, doamnă Cain. Femeile aparțin bărbaților care se căsătoresc cu ele.

- Continuă să-ți spui asta, dacă te face fericit. Dar nu aparțin nimănui în afară de mine însămi.

El se ridică și se duse încet spre ea, cu pași calculați.

- Hai să lămurim ceva de la bun început. Îmi aparții. Și de acum încolo, vei face exact ce spun eu. Dacă vreau să-mi lustruiești pantofii, îi lustruiești. Dacă îți cer să rănești în grajd, asta faci. Iar atunci când te vreau în pat, ai face bine să fii pe spate cu picioarele desfăcute până îmi desfac cureaua de la pantaloni.

Cuvintele lui ar fi trebuit să îi facă stomacul să se strângă de frică, dar era ceva prea calculat în ele. Încearcă în mod deliberat să o sperie, iar ea nu îi dădea voie.

- Sunt îngrozită, se prefăcu ea.

Nu-i oferise reacția pe care o aștepta el, așa că începu din nou:

- Când te-ai căsătorit cu mine, ți-ai pierdut și ultimul dram de libertate. Acum pot să fac ce vreau cu tine, doar să nu te omor. Iar dacă nu e destul de clar pentru tine, probabil că pot să o fac și p-asta.

- Dacă nu te omor eu prima, răspunse ea.

- Nici o șansă.

Ea încercă din nou să îl facă să înțeleagă, explicându-i:

- Am făcut ceva îngrozitor. A fost greșit, dar ai banii mei. Este de trei ori mai mult decât te va costa ca să reconstruiești fabrica, așa că hai s-o lăsăm așa.

- Unele lucruri nu au preț, spuse el, sprijinindu-se cu un umăr de un stâlp al patului. Asta ar trebui să te amuze...

Kit îl privi îngrijorată. Nu i se părea deloc amuzant.

- Deja mă hotărâsem să nu te trimit înapoi la New York. Aveam de gând să-ți spun de dimineată.

Simți că i se face rău. Scutură din cap, sperând că nu e adevărat.

- Ironic, nu-i așa ? întrebă el retoric. N-am vrut să te rănesc astfel. Dar totul s-a schimbat acum, și nu-mi mai pasă de asta. Întinse mâna și începu să-i descheie nasturii de la cămașă.

Ea rămase nemișcată, iar bruma de încredere se evaporă.

- Nu face asta!

- Este prea târziu. El îi dădu cămașa într-o parte și-n cealaltă și îi privi sânii.

Kit încercă să nu spună cuvintele, dar nu se putu abține:

- Mi-e frică.

- Știu.

- O să doară?

- Da.

Închise ochii strâns. El îi secoase cămașa, iar ea rămase goală pușcă în fața lui.

„În noaptea asta o să fie cel mai rău“, își spuse ea. După ce se va termina, el își va fi pierdut puterea asupra ei.

O apucă de sub genunchi și o duse în pat. Ea întoarse capul într-o parte în timp ce el se dezbrăca de propriile haine. Câteva clipe mai târziu, el se întinse pe o parte a patului, care se lăsă sub greutatea lui.

Ceva parcă se frânse înlăuntrul lui Cain văzând-o întoarsă de la el. Cu ochii închiși... Resemnarea pe acea

față în formă de inimă... Cât o costase să-și recunoască frica? La naiba, nu o voia așa. O voia scuipând și luptându-se. O voia înjurându-l și aprinzându-i furia, așa cum numai ea știa.

Îi prinse genunchii ca să provoace o reacție din partea ei, dar nici chiar atunci nu se luptă cu el. Îi depărtă picioarele și se mișcă astfel încât să îngenuncheze între ele. Atunci se uită la partea ei secretă, scaldată în lumina lămpii.

Rămase nemișcată în vreme ce el îi desfăcea cu degetele firele de păr negre și mătăsoase. Trandafirul lui sălbatic din pădurea adâncă. Petale în petale. Pliate protector în jurul miezului. Stomacul lui tresări văzând imaginea. Știa din după-amiaza la iaz cât de mică era, cât de strămtă. Îl cuprinse un sentiment afurisit de tandrețe.

Cu coada ochiului, văzu o mână delicată strângându-se pumn pe pătură. Așteptă să îndrepte pumnul spre el, să se lupte cu el pentru ceea ce îi făcea. Își dorea să se întâmple asta. Dar ea nu se mișca, iar dezarmarea ei îl opri.

Oftând, se întinse pe spate și o trase în brațele lui. Tremura toată. O vinovație la fel de mare ca și dorința îl măcina. Nu tratase niciodată o femeie atât de fără milă. Asta făcea parte din nebunia care îl apucase.

- Îmi pare rău, șopti el.

O ținea strâns lipită de pieptul lui gol și îi mângăia părul umed. În timp ce o liniștea, dorința puneă stăpânire pe el, dar nu cedă, până când ea nu se opri din tremurat.

Brațul lui Cain era puternic și, în mod cu totul ironic, îi oferea confort. Îl auzea respirând ușor, dar știa că nu doarme, la fel cum nici ea nu putea să doarmă. Luna lumina camera cu argint, iar ea simțea un ciudat sentiment de calm. Ceva din această liniște, ceva din iadul prin care trecuseră împreună și care fără îndoială îi mai aștepta făcu posibile întrebările:

- De ce mă urăști așa de mult? Chiar înainte de filatura de bumbac. Încă din ziua în care m-am întors la Risen Glory.

El tăcu o clipă. Apoi răspunse:

- Nu te-am urât niciodată.

- Eu am fost destinată să urăsc pe oricine moștenește Risen Glory, explică ea.

- Mereu se ajunge la Risen Glory, nu-i așa? Iubești plantația asta atât de tare?

- Mai mult decât orice. Risen Glory este tot ce am avut vreodată. Fără ea, eu nu sunt nimic.

Cain îi dădu ușor la o parte o șuviță de păr care îi alunecase pe obraz.

- Ești o femeie frumoasă și ai curaj.

- Cum poți să spui asta după ce-am făcut?

- Cred că toți facem ce trebuie să facem.

- Cum ar fi să mă obligi să mă căsătoresc cu tine?

- Da. Cain rămase tăcut o clipă, apoi continuă: Nu-mi pare rău de asta, Kit. Nu mai mult decât ție.

Tensiunea ei reveni.

- De ce n-ai continuat cu ce aveai de făcut adineaori? Nu te-aș fi oprit.

- Pentru că te vreau dornică. Dornică și flămândă de mine, așa cum și eu sunt flămând de tine.

Kit era prea conștientă de nuditatea ei, așa că se îndepărtă puțin de el.

- Asta nu se va întâmpla niciodată.

Se așteptă ca el să se înfurie. În schimb, se propti în perne și se uită la ea, fără să încerce să o atingă.

- Ești o fire foarte pasională. Am simțit asta în sărutările tale. Nu te teme de asta.

- Nu vreau o fire pasională. Este greșit pentru o femeie.

- Cine ți-a spus asta?

- Toată lumea știe. Când doamna Templeton ne-a vorbit despre Rușinea Evei, ea a spus că...

- Rușinea cui?

- Rușinea Evei. Știi tu...

- Dumnezeule mare! Se ridică în capul oaselor în pat. Kit, tu știi ce se întâmplă exact între un barbat și o femeie?

- Am văzut la cai.

- Caii nu sunt oameni. Îi puse mâinile pe umeri și o întoarse cu fața spre el. Uită-te la mine. Chiar dacă mă urăști, suntem căsătoriți acum, și nici prin cap nu-mi trece să-mi țin mâinile departe de tine. Dar vreau să știi ce se întâmplă între noi. Nu vreau să te mai sperii din nou.

Cu răbdare, într-un limbaj simplu și direct, îi povesti despre propriul corp și despre corpul lui. Și apoi îi spusese ce se întâmpla atunci când cele două se uneau.

Când termină, se ridică din pat și se duse gol pușcă până la masă, de unde își luă paharul de coniac. Apoi se întoarse cu fața spre ea și rămase tăcut, lăsând-o să-și satisfacă curiozitatea pe care nu o mărturisea, dar o simtea.

Kit își delectă privirea cu corpul lui, atât de bine luminat în camera încălzită în lumina lunii. Văzu frumusețe de un fel la care nu mai fusese martoră mai înainte, o frumusețe zveltă și musculoasă, plină de putere și de tărie, și lucruri pe care nu le înțelegea pe de-a-ntregul. Ochii ei alunecară spre mijlocul lui. El se însufleți sub privirea ei, iar ea redeveni alertă.

El trebuie să-i fi simțit reacția, pentru că lăsa jos paharul și se întoarse la ea. De data asta, ochii lui erau provocatori și, chiar dacă lui Kit tot îi era frică, ea nu refuza niciodată o provocare, nu atunci când venea de la el.

Colțul gurii lui schiță un zâmbet. Apoi el își coborî capul și-i atinse ușor buzele cu ale lui. Atingerea lui era ușoară ca un fulg și moale, cu gura închisă. Nu se simțea limba tare, cercetătoare, care îi amintea de cealaltă invazie a lui, mai puțin prietenoasă, care urma să aibă loc în curând.

O parte din tensiune se risipi. Buzele lui găsiră o cale spre urechea ei. Cain îi sărută valca din spatele urechii și apoi între dinți apucă lobul urechii cu cerceul micuț, de argint, și îl tachină cu buzele.

Kit închise ochii simțind o mulțime de senzații trezindu-se în ea, apoi îi deschise brusc atunci când el îi apucă încheieturile și i le duse deasupra capului.

- Nu-ți fie frică, șopti el, trecând ușor cu degetele pe interiorul brațelor ei. O să fie bine. Țiți promit! Se opri la încheietura cotului, frecându-și degetul mare înainte și-napoi pe suprafața sensibilă.

Tot ce se întâmplase între ei ar fi trebuit să o facă precaută, dar, în timp ce el îi desena cu degetele rotocoale delicate la încheietura brațelor, Kit își dădu seama că trecutul se evaporă și senzațiile extraordinare din prezent o iau prizonieră.

Cain coborî cearșaful până la talia ei și se uită la ceea ce i se înfățișa.

- Ai niște săni minunați, murmură el cu voce ușor răgușită.

O femeie mai bine-crescută și-ar fi coborât brațele, dar Kit nu fusese bine-crescută, iar modestia nu era una dintre calitățile ei. Îi văzu capul lăsându-se în jos, îi văzu buzele desfăcându-se, simți respirația lui caldă pe pielea ei.

Gemu atunci când el începu să-i deseneze cu limba cercuri în jurul sfârcurilor. Cain le transformă moliciunea într-un vârf tare, pulsând. Ea își arcui trupul, iar el desfăcu buzele ca să primească ceea ce îi oferea. Tandru, el se hrănea cu ea.

Se trezi că își ridică brațele ca să îi mângăie ceafa cu palmele și să-l tragă mai aproape. În timp ce gura lui îi tortura un sfârc, se ocupa de celălalt cu vârful dur și bătătorit al degetului arătător, frecându-l și apoi strângându-l foarte ușor și cu degetul mare.

Pentru că nu cunoștea bărbatii, nu înțelegea în ce zăgazuri își ținea Cain propria pasiune în timp ce îi provoca plăcere. Știa doar că felul în care gura lui o trăgea ușor de sân îi întărâta fiecare terminație nervoasă din interiorul ființei sale.

Dădu cearșaful la o parte și se întinse lângă ea. Încă o dată, gura lui o găsi pe a ei, dar de data asta, nu trebui să o convingă să se deschidă. Îl aștepta cu buzele deja

deschise, așteptând plăcerea. Totuși, el nu se grăbi, o lăsa să se obișnuiască să-l simtă.

În timp ce se sărutau, mâinile lui Kit începură să devină neastâmpărate. Degetul ei mare se opri asupra unuia dintre sfărcurile de pe pieptul lui plat.

Gemând, el își înfipse mâinile în părul ei ciufulit și umed și îi trase capul de pe pernă. Limba lui luă în posesie interiorul fierbinte și alunecos al gurii ei.

Sălbăcia care făcuse mereu parte din firea ei se întâlnește cu pasiunea lui. Ea se arcui sub el, cu degetele răs-firate pe pieptul lui.

Ultimul vestigiu de autocontrol se risipi. Mâinile lui nu mai erau mulțumite doar cu sâni ei. Se mișcau pe corpul ei spre burtă și apoi spre triunghiul de mătase întunecată.

- Deschide-te pentru mine, iubito, îi șopti el răgușit. Lasă-mă să te pătrund.

Iar ea se deschise. Ar fi fost de neconceput să n-o facă. Dar accesul pe care i-l oferi tot nu era destul pentru el. Îi mângâie partea interioară a coapselor până când ea crezu că înnebunește. În cele din urmă, picioarele ei erau desfăcute destul de larg ca să-i satisfacă dorința.

- Te rog, făcu ea.

Atunci el o atinse, trandafirul lui sălbatic, centrul ei. O deschise cu grijă ca să nu fie greu, nu se grăbi, chiar dacă era aproape înnebunit de dorința, așa cum nu fusese niciodată, cu nici o altă femeie.

Trecu deasupra ei, sărutându-i sâni, sărutându-i gura dulce. Și atunci, nemaiputând să se mai abțină, se poziționează chiar în centrul ei și intră ușor.

Ea întepenii. El o liniști cu sărutări și apoi, cu o singură mișcare mai rapidă, pătrunse în ea prin valul virginității și-i lăsa inocența în urmă.

Ea reveni la realitate cu o durere mică, dar ascuțită. Până atunci, fusese doar plăcere. Dar asta părea un fel de trădare. Mângâierile lui o mințiseră. Îi promisese ceva magic, dar în final, fusese doar promisiunea diavolului.

Mâna lui îi luă bărbia și îi întoarse fața la el. Ea îl privi furioasă, conștientă de ceea ce era îngropat adânc și masiv înlăuntrul ei.

- Este în regulă, iubire, murmură el. A trecut durerea.

De data asta, nu-l credea.

- Poate pentru tine. Dă-te jos!

El zâmbi. Măinile lui se întoarseră la sâni ei, iar ea simți că iar se topește.

Începu să se miște înlăuntrul ei, iar ea nu mai dorea ca el să plece. Își înfipse degetele în mușchii puternici ai umerilor lui și își îngropă gura în gâtul lui, ca să poată să-l guste cu limba. Pielea lui avea gustul sărat al mării și era curată, iar mângâierea dinlăuntrul ei era tot mai profundă, îi spinteca pântecul și inima, îi topea oasele, carnea și chiar sufletul.

Se arcui și se încordă și îl lăsă să o conducă prin zi și prin noapte, prin spațiul însuși, agățându-se de el, de dulceața masculină din el, de partea dură din el, iar el mergea tot mai adânc, o ducea cu el tot mai sus, o făcea să zboare în înaltul cerului și-n sclipirea soarelui și a lunii, acolo unde ea rămânea pentru totdeauna și apoi se risipea într-un milion de așchii de lumină și întuneric, răspunzându-i la strigătul puternic cu propriul ei strigăt.

capitolul 15

Se trezi singură în patul mare și răvășit când auzi zgomotele de pe hol. Clipi deranjată de lumina soarelui, apoi se ridică și își dădu seama unde se află. Mișcarea bruscă o făcu să se crispeze de durere.

Sophronia dădu buzna în cameră fără să mai bată la ușă.

- Kit! Draga mea, ești bine? Magnus nu m-a lăsat să plec, că așa fi venit mai repede la tine.

Kit nu putea să o privească în ochi pe Sophronia.

- Sunt bine.

Dădu la o parte așternuturile. Halatul ei se afla la piciorul patului. Probabil că îl adusese Cain.

Se strecură în el, în timp ce Sophronia înghețată. Kit o văzu holbându-se la pata de pe cearsaf.

- Ai stat cu Magnus azi-noapte? întrebă Kit repede, doar ca să încerce să îi abată atenția.

Sophronia își desprinsese privirea de la pat și răspunse ezitant:

- Maiorul nu mi-a dat de ales. Magnus a dormit afară, pe verandă.

- Înțeleg. Kit merse spre camera ei, ca și cum totul ar fi fost absolut normal. O noapte frumoasă să dormi afară.

Sophronia o urmă. Kit începu să se spele în apa pe care i-o pregătise Lucy. Tăcerea atârna grea între ele.

Sophronia fu cea care o sparse:

- Te-a rănit? Poți să-mi spui.

- Sunt bine, repetă Kit, poate un pic prea repede.

Sophronia se așază pe marginea patului în care nu se dormise în acea noapte.

- Nu ți-am spus niciodată asta, nu am vrut să știi, dar acum...

Kit lăsa lavoarul și se întoarse spre ea.

- Ce s-a întâmplat?

- Eu... eu știu cum este să fii... să fii rănită de un bărbat.

Își frângea mâinile în poală.

- Oh, Sophronia...

- Aveam paisprezece ani prima oară. El... era alb. După aceea am vrut să mor, mă simțeam atât de murdară. Și toată vara aceea m-a tot găsit, oricât de mult încercam să mă ascund. „Fato“, mă striga. „Vino aici!“

Ochii lui Kit se umplură de lacrimi. Se repezi la prietena ei și îngenunche lângă ea.

- Îmi pare atât de rău! N-am știut.

- N-am vrut să știi.

Luă mâna Sophroniei și o duse la obraz.

- Nu puteai să mergi la tata și să-i spui ce se întâmplă?

Nările Sophroniei tremurară, iar ea își smulse mâna.

- El știa ce se întâmplă. Albii știu întotdeauna ce se întâmplă cu femeile negre pe care le dețin.

Kit se bucură că nu mâncase încă, pentru că ar fi vomitat. Auzise povești, dar mereu se convinsese pe sine că nimic de genul ăsta nu se putea întâmpla la Risen Glory.

- Nu-ți spun asta ca să te fac să plângi. Sophronia îi șterse o lacrimă lui Kit.

Kit se gândi la discuțiile în legătură cu drepturile statelor pe care le purtase de-a lungul anilor cu oricine pretindea că războiul avusese loc din cauza sclaviei. Acum înțelegea de ce acele discuții fuseseră atât de importante pentru ea. O împiedicau să se confrunte cu un adevăr căruia nu putuse să-i facă față.

- Este atât de groaznic! Atât de rău!

Sophronia se ridică și se îndepărtă.

- Fac tot ce pot să las asta în urmă. Acum îmi fac griji pentru tine.

Kit nu voia să vorbească despre sine. Se întoarse la lavoar, purtându-se de parcă lumea era exact la fel cum fusese și cu o zi înainte.

- Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine.

- I-am văzut expresia de pe chip când te ducea în casă. Nu-i nevoie de prea multă imaginație ca să înțeleg că ai avut probleme. Dar ascultă-mă pe mine, Kit. Nu poți să ții toată urâciunea aia în tine. Trebuie să o scoți înainte să te transforme.

Kit încercă să se gândească la ce putea să spună, mai ales după ce îi dezvăluise Sophronia despre ea însăși. Dar cum putea să-i vorbească despre ceva ce nu înțelegea?

- Oricât de groaznic a fost, spuse Sophronia, mie poți să-mi spui, te înțeleg, draga mea. Poți să-mi spui.

- Nu, nu înțelegi.

- Ba da. Știi cum este. Știi cum...

- Ba nu, i-o întoarse Kit. Asta nu a fost urât ca ceea ce ți s-a întâmplat ție, spuse ea blând. Nu a fost urât sau groaznic, nimic de felul ăsta.

- Vrei să spui că el nu a făcut...

Kit înghiți și încuviință din cap.

- Ba da, a făcut.

Sophronia se făcu palidă.

- Cred... cred că nu trebuia să... Rămăsese fără cuvinte. Trebuie să mă întorc la bucătărie. Patsy nu se simțea bine ieri. Fustele ei foșniră când ieși din camera.

Kit se uită lung după ea, simțind greață și vinovăție. În cele din urmă, se forță să se îmbrace. Întinse mâna spre dulapul cu haine și scoase primul lucru pe care îl găsiră degetele ei, o rochie de muselină cu dungi rozalii. Își pierduse pieptenele de argint, așa că își prinse buclele la spate cu o fundă de culoarea doivleacului, pe care o găsi în sertar. Nu se potrivea deloc cu rochia, dar nu-și dădu seama.

Exact când ajunsese în holul de la intrare, ușa se deschise și Cain intră, împreună cu domnișoara Dolly. Kit fu imediat învăluită într-o îmbrățișare cu miros de mentă.

- Oh, draga și scumpa mea! Este cea mai fericită zi din viața mea, chiar așa! Tu și maiorul să împărtășiți sentimente tandre unul față de celălalt, iar eu să nu bănuiesc nimic!

Era prima oară când o auzea pe domnișoara Dolly numindu-l pe Baron „maiorul“. O studie mai îndeaproape, lucru care îi oferi o scuză ca să evite să-l privească pe Cain.

- Deja l-am muștrat pe maior pentru că m-a ținut în necunoștință de cauză, iar acum ar trebui să te cert și pe tine, dar sunt prea plină de fericire. Femeia în vârstă o prinse de corsajul cu volane. Uită-te la ea, domnule maior, cum arată cu rochia asta drăgută și cu fundă în păr. Deși poate că ar trebui să găsești o altă culoare, Katharine Louise. Satinul acela roz pe care îl ai, dacă nu s-a stricat prea tare. Acum trebuie să merg la Patsy în legătură cu tortul.

Îi dădu un sărut rapid pe obraz și o luă spre bucătărie. Când tocurile ei mici se auziră tot mai departe pe podeaua de lemn, Kit fu în cele din urmă obligată să se uite la soțul ei.

Putea la fel de bine să se uite la un străin. Figura lui era lipsită de expresie, iar privirea, distantă. Pasiunea

pe care o împărtășiseră azi-noapte putea să fi fost doar în imaginația ei.

Căută o urmă de tandrețe, ceva care să-i vorbească despre importanța a ceea ce se petrecuse între ei. Când nu găsi așa ceva, simți un fior rece. Trebuia să fi știut că așa urma să fie cu el. Fusese o proastă să se aștepte la altceva. Totuși, se simțea trădată.

- De ce te numește domnișoara Dolly „maior“? îl întrebă, în loc să-i pună alte întrebări, pe care nu le putea formula. Ce i-ai spus?

El își aruncă pălăria pe măsuta de pe hol.

- I-am spus că ne-am căsătorit. Apoi i-am arătat că, dacă va mai continua să creadă că sunt generalul Lee, trebuie să accepte faptul că tu trăiești cu un bigam, de vreme ce generalul era căsătorit de ani buni.

- Cum a reacționat?

- A acceptat, mai ales după ce i-am reamintit că propriul meu trecut militar nu are nimic de care să-mi fie rușine.

- Trecutul tău militar? Cum ai putut să o sperii cu asta? În sfârșit, crezu că găsisese ceva spre care să-și îndrepte o parte din durerea ei: Dacă ai hărțuit-o...

- Nu s-a speriat. Ba chiar a fost mulțumită să afle cât de viteaz am servit sub comanda generalului Beauregard.

- Beauregard a luptat pentru Confederație.

- Se numește „compromis“, Kit. Poate într-o bună zi, vei învăța valoarea compromisului. Se îndreptă spre scări și apoi se opri. Plec la Charleston într-o oră. Magnus va fi aici, dacă ai nevoie de ceva.

- La Charleston? Pleci astăzi?

Privirea lui era batjocoritoare.

- Te așteptai la o lună de miere?

- Nu, sigur că nu. Dar nu crezi că va părea puțin cam ciudat să pleci atât de curând după... nuntă?

- De când îți pasă ție ce crede lumea?

- Nu-mi pasă. Mă gândeam doar la domnișoara Dolly și la tortul ei. Furia ei se aprinse. Du-te la Charleston. Du-te la dracu', din partea mea!

Trecu pe lângă el și ieși pe ușă afară. Pe jumătate spera, pe jumătate se aștepta ca el să vină după ea. Voia să

se certe cu el, să aibă o discuție violentă în care să-și urle nefericirea. Dar ușa rămase închisă.

Se duse la stejarul din spatele casci și se rezemă de una dintre crengile mari, aplecate. Cum avea să supraviețuiască ca soție a lui?

Următoarele câteva zile și le petrecu afară din casă cât de mult se putea. La prima geană a zorilor, își trăgea pantalonii bărbătești pe ea și îl călărea pe Temptation de la un colț la altul al plantației, peste tot, în afară de zona unde se afla filatura de bumbac. Vorbea cu femeile despre grădinile lor, cu bărbații despre cultura de bumbac și se plimba printre rândurile lungi de plante, până când soarele după-amiezii o gonca în refugiul pădurii sau pe malurile iazului.

Dar iazul nu mai era un sanctuar. Îl stricase el și pe acesta. Cum stătea printre sălcii, se gândea la felul în care reușise el să-i ia totul: casa, banii și, în cele din urmă, și trupul. Doar că pe acesta îl dăduse de bunăvoie.

Uneori amintirea o umplea de furie. Alteori, se simțea agitată și neliniștită. Când se întâmpla asta, sărea pe Temptation și îl călărea până la epuizare.

Zilele se înlanțuiau una după alta. Kit nu fusese niciodată lașă, dar acum nu putea să găsească curajul să își privească în față vizitatorii, așa că îi lăsa cu domnișoara Dolly. Cu toate că nu credea că familia Cogdell va dezvălui vreodată detaliile acelei cununii îngrozitoare, restul era destul de rău. Se căsătorise cu dușmanul ei cu o grabă care avea să-i facă pe toți să numere pe degete lunile ce veneau. La fel de rușinos era și faptul că soțul ei o abandonase în dimineața de după cununie, iar ea nu avea nici cea mai vagă idee când avea să se întoarcă.

O singură dată fusese de acord să primească o vizită, iar asta se întâmplase într-o sâmbătă după-amiază, atunci când Lucy o anunțase că domnul Parsell venise să o vadă. Brandon știa ce simțea ea față de Cain, așa că trebuia să-și fi dat seama că fusese obligată să încheie această căsătorie. Poate se gândise la o modalitate de a o ajuta.

Se schimbă rapid de pantaloni în rochia pe care o purtase în ziua precedentă și se grăbi să coboare. El se ridică de pe fotoliu ca s-o întâmpine.

- Doamnă Cain, o salută el cu o plecăciune formală. Am venit să prezint felicitările și urările de bine din partea mea, precum și a mamei și surorilor mele. Sunt sigur că dumneata și maiorul Cain veți fi foarte fericiți.

Kit simți un hohot isteric de râs ridicându-se înăuntrul ei. Cât de tipic lui era să se poarte ca și cum nu existase niciodată nimic între ei, în afară de cea mai distantă prietenie!

- Îți mulțumesc, domnule Parsell, răspunse ea, reușind totuși să-și adapteze tonul vocii la al lui. Împinsă de mândrie, jucă impecabil rolul pentru care o pregătise Academia Templeton. Următoarele douăzeci de minute, vorbi despre starea trandafirilor care creșteau în fața casei, despre sănătatea președintelui băncii Planters and Citizens, precum și despre posibilitatea de a se cumpăra un covor nou la biserică.

El răspunse la fiecare subiect și nici măcar o singură dată nu încercă să facă referire la vreunul dintre evenimentele care avuseseră loc între ei cu mai puțin de o săptămână în urmă. Când își luă rămas-bun de la ea, exact douăzeci de minute mai târziu, Kit se întrebă de ce îi luase atât de mult ca să recunoască cât de idiot era.

Petrecu restul serii ghemuită pe un scaun din salonul din spate, cu vechiul ei exemplar ponosit din eseurile lui Emerson în poală. În fața ei, la biroul de mahon, Sophronia lucra la registrele de evidență a cheltuielilor casei. Cain se aștepta ca ea să preia treaba asta acum, dar Sophronia nu ar fi văzut cu ochi buni amestecul, iar Kit nu avea nici o curiozitate să numere ru-fărie. Nu voia să fie stăpâna casei. Voia să fie stăpâna pământului.

Când veni noaptea, pe Kit o apucă și mai mult disperarea. El putea să facă ce voia cu plantația ei, iar ea nu putea să-l oprească. Lui îi păsa mult mai mult de filatura de bumbac decât de câmpuri. Poate că se hotărâse să împartă câmpurile ca să facă loc unui drum.

Și în plus, era jucător de cărți. Dacă îi risipea banii din fond? Dacă se hotăra să vândă pământul pentru a încasa bani peșin?

Ceasul din hol bătut miezul nopții, iar gândurile ei deveneau tot mai întunecate. Cain fusese mereu un hoinar. Deja stătuse aici trei ani. Cât o să mai stea până să se decidă să vândă Risen Glory și să plece într-un alt loc?

Încerca să-și spună că Risen Glory era în siguranță acum. Cain era preocupat de filatura de bumbac, așa că cel mai probabil nu va face ceva drastic chiar imediat. Chiar dacă nu era felul ei, trebuia să aștepte.

Da, Risen Glory era în siguranță, dar ea? Dar acea senzație că îi clocotea sângele atunci când o atingea el? Sau acea conștientizare sporită care o cutremura ori de câte ori îl vedea? Oare istoria se repeta? Oare sângele Weston striga după sângele Cain, așa cum mai făcuse odată, în acea căsătorie care aproape că distrusese Risen Glory?

- Katharine Louise, de ce nu ești în pat?

Domnișoara Dolly se afla în ușă, cu boneta de noapte pusă strâmb pe cap, cu chipul plin de îngrijorare.

- Pur și simplu nu am stare. Îmi pare rău că te-am trezit.

- Să-ți dau niște laudanum, dragă, ca să poți să dormi.

- N-am nevoie.

- Trebuie să te odihnești, Katharine. Acum, nu fi încăpățanată.

- O să fiu bine.

O conduse sus pe domnișoara Dolly, dar femeia refuză să o lase singură, până când Kit nu înghiți câteva linguri de laudanum.

Adormi, doar ca să aibă un somn tulburat de imaginile induse de opiu.

Spre dimineață, un leu mare veni la ea. Îi simți mirosul masculin, de junglă, dar în loc să simtă frică, își băgă degetele prin coama lui și îl trase mai aproape.

Încet, încet, se transformă în soțul ei. El îi șoptea cuvinte de dragoste și începu s-o mângâie. Prin materialul

hainelor din visul ei, îi simțea pielea. Era caldă și moale, ca și a ei.

- Am să te pătrund acum, îi șoptea soțul din vis.

- Da, murmură ea. Oh, da!

Atunci el o penetra, iar trupul ei parcă luă foc. Se mișcă odată cu el, se înalță odată cu el și, chiar înainte să explodeze flăcările, îi strigă numele.

Visul indus de laudanum încă era cu ea când se trezi în dimineata următoare. Se uită la baldachinul de mătase roz cu verde al patului, încercând să se scuture de efectul amețitor al medicamentului. Cât de real păruse... leul care se transforma în mâinile ei în...

Se ridică în capul oaselor în pat.

Cain se afla lângă lavoar și se bărbieră în fața oglinzii care atârna deasupra. Nu avea pe el decât un prosop alb, înfășurat în jurul coapselor.

- Bună dimineată!

Kit se uită urât la el.

- Du-te în camera ta ca să te bărbieresti.

El se întoarce și arată spre pieptul ei.

- Privelitea e mai frumoasă aici.

Kit își dădu seama că îi căzuse cearșaful de pe ea și îl ridică până sub barbă. Apoi își văzu cămașa de noapte aruncată pe podea. El chicoti când o văzu așa de surprinsă. Ea ridică cearșaful și se ascunse cu totul sub el.

Cu siguranță, nu-și imagina umezeala dintre picioare.

- Ai fost ca o pisică sălbatică aseară, mormăi el, evident amuzat.

Iar el fusese leul.

- Eram drogată, răspunse ea. Domnișoara Dolly m-a obligat să iau laudanum. Nu-mi amintesc nimic.

- Atunci cred că trebuie să mă crezi pe cuvânt. Ai fost dulce și supusă, și ai făcut tot ce am vrut eu.

- Acum, cine visează?

- Am luat ceea ce era al meu azi-noapte, spuse el savurându-și propria replică. E un lucru bun că libertatea ta este de domeniul trecutului. Evident, ai nevoie de o mână puternică.

- Iar tu evident ai nevoie de un glonț în inimă.

- Ridică-te din pat și îmbracă-te, nevastă! Te ascunzi de prea mult timp.

- Nu mă ascund.

- Nu asta am auzit. Își clăti fața, apoi luă un prosop și se șterse. M-am întâlnit la Charleston ieri cu un vecin. La făcut mare plăcere să-mi spună că nu primești vizitatori.

- Iartă-mă dacă n-am fost nerăbdătoare să ascult pe nimeni plescâind din limbă de plăcere că m-am măritat cu un yankeu care m-a abandonat a doua zi după cununie.

- Te răcăie asta, nu-i așa? Aruncă prosopul. N-am avut de ales. Filatura trebuie reconstruită la timp pentru recolta de anul ăsta, și trebuia să fac aranjamentele pentru cherestea și celelalte materiale de construcție. Se duse la ușă. Vreau să fii jos îmbrăcată în jumătate de oră. Trăsura ne așteaptă.

Kit îl privi suspicioasă.

- Pentru ce?

- Este duminică. Domnul și doamna Cain merg la biserică.

- La biserică!

- Da, Kit. În dimineța asta vei înceta să te mai porți ca o lașă și îi vei înfrunța pe toți.

Kit sari în sus, luând și cearșaful cu ea.

- În viața mea n-am fost lașă!

- Pe asta mă bazez și eu! spuse el dispărând pe ușă.

N-ar fi recunoscut niciodată fața de el, dar avea dreptate. Nu putea să se mai ascundă așa. Înjurând în șoaptă, aruncă cearșaful la o parte și se spală.

Se hotărî să poarte rochia de muselină cu flori de nu-mă-uita pe care o purtase în prima zi când se întorsese la Risen Glory. După ce își puse rochia, își strânse părul într-un coc lejer, apoi își prinse o palarioară de pai cu panglică de satin albastru. Ca bijuterii, purta inelul de cununie pe care îl detesta și cerceii miciți cu piatra lunii.

Era o dimineată caldă, iar credincioșii nu intraseră în biserică încă. Când ajunse trăsura de la Risen Glory, Kit îi văzu cum întorc capetele. Doar copiii mici care

alergau plini de energie rămăseră indiferenți la sosirea lui Baron Cain și a miresei sale.

Cain o ajută să coboare pe domnișoara Dolly, apoi pe Kit. Ea ieși plină de gratie, dar când el îi dădu drumul la brat, Kit se apropie mai tare de el. Îi adresă ceea ce spera că era un zâmbet intim, își petrecu mai întâi o mână, apoi și pe cealaltă, de-a lungul mânecii lui și se agăță de ea într-o postură de feminitate neajutorată și adoratoare.

- Te cam întreci cu gluma, nu ți se pare? murmură el.

Ea îi aruncă un zâmbet larg și șopti la fel de încet:

- Abia am început. Iar tu poți să te duci la dracu'!

Doamna Rebecca Whitmarsh Brown ajunse prima la ea.

- Vai, Katharine Louise, nu ne așteptam să te vedem în această dimineață. Nici nu mai trebuie să spun că nunta ta atât de neașteptată cu maiorul ne-a luat pe toți prin surprindere, nu-i așa, Gladys?

- Cu siguranță! confirmă încordată fiica ei.

Expresia tinerei îi spunea lui Kit că Gladys nu avea ochi decât pentru Cain, yankeu sau nu, și că nu aprecia că fusese lăsată deoparte pentru băiețoiul de Kit Weston.

Kit merse atât de departe încât își lipi obrazul de mânăca lui.

- Vai, doamnă Brown, Gladys, cred că mă tachinați, chiar așa. Cu siguranță toată lumea din ținut care are o pereche de ochi și-a dat seama de la bun început ce simțeam unul față de celălalt eu și maiorul Cain. Cu toate că el, fiind bărbat, a putut să-și ascundă mai bine adevăratele sentimente decât mine, care sunt doar o biată femeie.

Cain aproape că se înecă, și chiar și domnișoara Dolly clipi surprinsă.

Kit oftă și plescăi din limbă.

- Am luptat și am luptat cu atracția noastră - maiorul fiind un yankeu și unul dintre cei mai mari dușmani ai noștri. Dar, așa cum scria Shakespeare, „Dragostea învinge totul”. Nu-i așa, dragule?

- Cred că Virgil a scris asta, draga mea, răspunse el sec, nu Shakespeare.

Kit se uită radioasă către cele două femei.

- Nu-i așa că e cel mai deștept bărbat? Nici n-ai zice că un yankeu ar putea să știe atât de multe, nu? Majoritatea sunt bătute în cap.

El o strânse de braț într-un gest ce părea de afecțiune, dar care de fapt era o avertizare să aibă grija cum se poartă.

Kit își răcori chipul.

- Dumnezeule, chiar e cald. Baron, dragule, poate ar fi mai bine să mă duci înăuntru, unde e mai răcoare. Parcă simt toată căldura în dimineața asta.

Cuvintele abia îi ieșiră de pe buze, că o duzină de ochi se ațintiră asupra liniei taliei ei.

De data asta, nu se înșelă când citi amuzamentul răutăcios al lui Cain.

- Desigur, draga mea. Hai să intrăm.

O conduse în sus pe scări, cu brațul în jurul umerilor ei de parcă ar fi fost o floare delicată, care avea nevoie de protecție specială.

Kit simți privirile tuturor sfredelindu-i parcă spațele, și aproape că-i auzea numărând în minte lunile. Lasă-i să numere, își spuse în sinea ei. Curând, se vor convinge că se înșală.

Apoi un gând oribil o lovi dintr-odată.

Vrăjitoarea locuia de când se știa într-o căsuță dărăpănată, pe ceea ce fusese odată pământul lui Parsell. Unii spuneau că bătrânul Godfrey Parsell, bunicul lui Brandon, o cumpăraseră la un târg de sclavi de la New Orleans. Alții spuneau că se născuse la Holly Grove și făcea parte din tribul Cherokee. Nimeni nu știa cu siguranță câți ani avea și nimeni nu îi știa nici un alt nume.

Toate femeile din ținut, albe sau negre deopotrivă, veneau să o vadă mai devreme sau mai târziu. Știa să vindece negi, să prezică viitorul, să facă potțiuni pentru

dragoste și să determine sexul bebelușilor nenăscuți. Era singura care o putea ajuta pe Kit.

- Bună ziua, maică vrăjitoare! Sunt Kit Weston - Katharine Louise Cain acum -, fiica lui Garrett Weston. Mă mai ții minte?

Ușa se deschise destul cât să iasă o femeie bătrână, cu părul alb.

- Ce-ai crescut, fiica lui Garrett Weston. Bătrâna tuși sec. Tatăl tău arde în iad, cu siguranță.

- Probabil că ai dreptate. Pot să intru?

Bătrâna se dădu la o parte din ușă, iar Kit păși într-o cameră micuță, dar curată, în ciuda lucrurilor înghesuite înăuntru. Legături de ceapă, usturoi și ierburi aromatice atârnav de grinzi, vechi piese de mobilier umpleau colțurile și o roată de olar se afla lângă fereastra căsuței. Un perete al camerei era plin cu rafturi de lemn negeluit curbate la mijloc de greutatea borcanelor de tot felul, pline cu de toate.

Vrăjitoarea amestecă în conținutul aromat dintr-un ceaun agățat de un cârlig de fier deasupra focului. Apoi se lăsă într-un balansoar de lângă vatră. Ca și cum ar fi fost singură, începu să se legene și să mormăie cu voce uscată ca frunzele căzute:

- E un leac în Gilead...

Kit se așeză aproape de ea, pe un scaun cu spătar drept, și o ascultă. De la slujba din acea dimineață la biserică, încercase să se gândească ce va face dacă va avea un copil. Va fi legată de Cain pentru toată viața. Nu putea să lase să se întâmple asta, cât mai avea vreo șansă, un miracol care i-ar putea reda libertatea și ar face din nou lucrurile cum trebuie.

După ce se întorseseră de la biserică, Cain dispăruse, dar Kit nu putuse să plece decât mai târziu în acea după-amiază, când domnișoara Dolly se retrăsese în dormitor să citească Biblia și să tragă un pui de somn.

Vrăjitoarea se opri din cântat.

- Copila mea, lasă-ți problemele în seama lui Iisus și te vei simți mult mai bine.

- Nu cred că Iisus poate să facă prea multe pentru problemele mele.

Bătrâna ridică ochii spre tavan și croncâni:

- Doamne! O auzi pe copila asta? Pieptul ei bătrân se zgudui de răs. Crede că Tu nu poți să o ajuti. Crede că bătrâna vrăjitoare poate să o ajute, dar Fiul Tău Iisus nu poate. Ochii ei începeau să lăcrimeze amuzați, iar ea îi șterse cu marginea șortului. Oh, Doamne! croncâni ea. Copila asta - e atât de tânără.

Kit se aplecă înainte și atinse genunchiul bătrânei.

- Doar vreau să fiu sigură, maică. Nu se poate să am un copil. De aceea am venit. Îți plătesc bine dacă mă ajuti.

Bătrâna se opri din legănat și se uită fix în ochii lui Kit pentru prima oară de când intrase în căsuța ei.

- Copiii sunt binecuvântarea lui Dumnezeu.

- Sunt o binecuvântare pe care nu o vreau. Caldu-ra din căsuța deveni sufocantă, iar Kit se ridică. Când eram mică, am auzit sclavele vorbind. Spuneau că une-ori le ajuti să nu mai aibă alți copii, chiar dacă ai fi putut să fii omorată pentru asta.

Ochii îngălbeniți ai vrăjitoarei se îngustară dispre-tuitori.

- Sclavele alea ar fi avut copii care le-ar fi fost luați și vânduți. Tu ești albă. Nu trebuie să-ți faci griji vre-odată că-ți vor fi smulși copiii din brațe și nu-i vei mai vedea niciodată.

- Știu asta. Dar nu se poate să am un copil. Nu acum!

Încă o dată, bătrâna începu să se legene și să cânte.

- Este un leac în Gilead care vindecă totul... Este un leac în Gilead...

Kit se duse la fereastră. N-avea nici un rost. Vrăjitoa-rea nu voia să o ajute.

- Bărbatul ala yankeu... Are pe diavolul în el, dar are și bunătate.

- Mult diavol și foarte puțină bunătate, cred.

Bătrâna chicoti.

- Un bărbat ca asta are sământă tare. Bătrâna vrăjitoare are nevoie de leacuri puternice ca să se lupte cu așa o sământă. Se chinui să se ridice din balansoar și scotoci pe rafturile de lemn, unde se uită în primul borcan, apoi în altul. În cele din urmă, puse o cantitate generoasă de pudră gri-albicioasă într-un borcan gol și îl acoperi cu o bucată de pânză pe care o legă cu o sfoară. Amestecă un pic din pudra asta într-un pahar cu apă și bea în dimineța după ce își face felul cu tine.

Kit luă borcanul și o îmbrățișă recunoscătoare.

- Multumesc! Scoase câteva bancnote pe care le avea în buzunar și i le îndesă în palmă.

- Fa așa cum îți spune Vrăjitoarea, don'șoară. Baba știe ce e mai bine.

Și apoi scoase încă un croncănit și se întoarse la foc, chicotind de o glumă doar de ea știută.

capitolul 16

Kit se afla pe o scăriță în bibliotecă, încercând să ajungă la o carte, când auzi ușa de la intrare. Pendula din salon bătuse ora zece. O singură persoană putea să trântescă ușa așa. Toată seara se pregătise sufletește pentru întoarcerea lui.

În acea după-amiază, întorcându-se de la Vrăjitoare, îl văzuse de departe. Pentru că era duminică, lucra singur la fabrică. Era dezbrăcat la piele până la brâu și descărca cheresteaua pe care o adusese de la Charleston.

- Kit!

Lumina de la fereastra bibliotecii o dăduse de gol, iar după răgetul lui, nu era în toane bune.

Ușa bibliotecii se dădu de perete. Cain avea cămașa udă de transpirație, iar pantalonii de pânză groasă erau băgați în niște ghetete care cu siguranță lăsaseră urme de noroi pe hol. Sophronia nu va fi prea fericită în legătură cu asta.

- Când te strig, vreau să vii imediat, mormăi el.

- Doar dacă aş avea aripi, spuse ea dulce, dar omul nu avea simţul umorului.

- Nu-mi place să trebuiască să te caut în toată casa când vin acasă.

Era atât de exagerat, încât Kit aproape izbucni în râs.

- Poate ar trebui să port un clopoţel. Doreşti ceva?

- Ba bine că nu! O baie, în primul rând, şi haine curate. Apoi vreau cina. În camera mea.

- O chem pe Sophronia. Spunând asta, era sigură că el nu va fi de acord cu ceva.

- Nu Sophronia e nevasta mea. Nu ea e cea care m-a făcut să petrec ultimele şase ore descărcând chereştea de care nu aş fi avut nevoie dacă nu aveai tu un chibrit la îndemână. Se rezemă de tocul uşii, sfidând-o: Tu o să ai grijă de mine.

Kit făcu tot posibilul să-l întărate zămbind:

- Este plăcerea mea. Mă duc să văd de baie.

- Şi de cină!

- Dar desigur! Trecând pe lângă el şi îndreptându-se spre bucatărie, în minte îi încolţi fantezia să sară pe Temptation şi să dispară de aici pentru totdeauna. Dar ar fi fost nevoie de mult mai mult decât un soţ în toane proaste să o facă să părăsească Risen Glory.

Sophronia nu se vedea pe nicaieri, aşa că o puse pe Lucy să-i pregătească baia lui Cain, apoi căută ceva cu care să-l hrănească. Se gândi la otravă pentru şobolani, dar în cele din urmă rămase la farfuria cu mâncare pe care o păstrase Patsy caldă în spatele vetrei. Dădu la o parte şervetul pentru ca totul să fie cât se poate de rece când va mânca el.

Lucy apăru aproape fără suflare la uşă.

- Domnul Cain spune să vă duceţi sus imediat.

- Mulţumesc, Lucy.

Urcând scările cu farfuria în mână, suflă peste cartofi şi friptura ca să se răcească mai repede. Se gândi să verse nişte sare deasupra, dar nu avu inima s-o facă. Poate că el era diavolul în carne şi oase, dar muncise din greu astăzi. Mâncarea caldută era tot ce putea să facă.

Când intră în cameră, îl văzu pe Cain tolanit într-un fotoliu, complet îmbrăcat încă.

Arăta morocănos ca un leu cu un ghimpe în labă.

- Unde dracu' ai fost?

- Să-ti pregătesc cina, dragule.

Cain miji ochii la ea.

- Ajută-mă să-mi scot blestematele astea de ghete.

Chiar dacă ghetetele lui erau pline de noroi, ar fi putut cu ușurință să și le dea jos, dar căuta ceartă. În mod normal, ar fi fost fericită să-i facă pe plac, dar dacă el căuta ceartă, alese să fie perversă:

- Desigur, mieluşclul meu. Se poartă deasupra lui, cu spatele la el, și îi încăleacă piciorul. Dacă te sprijini bine, o să iasă mai ușor.

Singurul mod în care putea să se sprijine bine era să-și pună cealaltă gheată plină de noroi pe fundul ei. Și așa cum bănuia și ea, asta era prea mult, chiar și pentru el.

- Nu contează, o să mi le scot singur!

- Ești sigur? Trăiesc ca să fiu de ajutor!

Îi aruncă o privire încruntată, mormăi ceva în șoaptă și-și scoase ghetetele destul de ușor. Când se ridică să-și scoată hainele, ea își făcu de lucru aranjând niște lucruri pe birou.

Auzi zgomotul hainelor căzând pe podea, apoi pleoscăitul apei când se băgă în vană.

- Vino și freacă-mă pe spate!

Cain știa că pierduse la precedentul schimb de replici, așa că acum avea de gând să-și ia revanșa. Ea se întoarse și îl văzu întins în cadă, cu un braț sprijinit deasupra și o gambă udă atârând peste margine.

- Scoate-ți rochia ca să nu te uzi.

De data asta, el era sigur că îl va sfida, ceea ce urma să-i ofere o scuză să se poarte chiar și mai neplăcut. Dar nu avea să câștige așa de ușor, mai ales când pe dedesubt ea purta o cămășuță cu decolteu modest și o grămadă de jupe. Evită să se uite în cadă în timp ce-și descheia rochia.

- Cât de atent ești!

Apa trebuie să-l mai fi liniștit, pentru că ochii lui pierdură privirea aceea dură și căpătaseră în schimb o sclipire diavolească.

- Mulțumesc că ai observat. Acum freacă-mă pe spate.

O să-l frece, sigur că da. Până o să-i ia pielea de pe el.

- Au!

- Scuză-mă, spuse ea inocent din spatele lui. Credeam că ești mai dur.

- Nu uita de piept, spuse el cerând revanșa.

Asta avea să fie ciudat, iar el știa. În mod voit ea rămase în spatele lui, dar era greu să-i spele pieptul astfel. Se întinse cu mare grijă în jurul lui.

- Nu poți să faci treaba ca lumea așa.

O apucă de încheietură și o trase pe latelala căzii, udându-i în felul acesta partea din față a cămașutei.

Evitând să se uite în jos, Kit îi puse buretele pe piept și începu să dea cu săpun pe smocul de acolo. Făcea tot posibilul să nu întârzie prea mult asupra cercurilor mari, albe de spumă pe care le făcea, dar modelul creat pe mușchii lui solizi o atrăgeau. Voia să picteze pe ei.

Un ac de păr se desprinsese și o șuviță îi alunecă în apă. Cain întinse mâna și i-o dădu după ureche. Ea se lăsă pe spate, pe călcăie. Privirea lui se mută de la chipul la sânii ei. Știa fără să vadă că apa îi făcuse cămașa transparentă.

- Eu... o să-ți las farfuria pe masă ca să mănânci după ce te ștergi.

- Bine, bine, spuse el răgușit.

Îi întoarse spatele și-și făcu de lucru eliberând o măsură de lângă șemineu. Îl auzea că se șterge. Când nu mai auzi nimic, se uită prudentă spre el.

Era îmbrăcat doar cu o pereche de pantaloni, cu părul umed și pieptănat pe spate. Ea își trecu limba peste buze agitate. Jocul se schimbasese subtil.

- Mă tem că mâncarea e un pic cam rece, dar sunt sigură că este delicioasă, spuse ea și făcu un pas spre ușă.

- Stai jos, Kit. Nu-mi place să mănânc singur.

Se așeză pe un scaun în fața lui, fără tragere de inimă. El începu să înfulece, și în timp ce îl privea, patul cu patru stâlpi de lemn din colțul camerei parcă începuse să crească în imaginația ei, până când umplu toată camera. Trebuia să își distragă atenția.

- Sunt sigură că acum te aștepti să preiau responsabilitățile Sophroniei, dar...

- De ce ai vrea să faci asta?

- Nu am spus că vreau să fac asta. Pot să gătesc, dar sunt groaznică la celelalte treburi.

- Atunci las-o pe Sophronia să le facă.

Se pregătise să se certe cu el pentru că nu era rezonabil, dar așa, o oprise înainte să înceapă.

- Este o singură treabă casnică de care vreau să te ocupi tu, în afară de a avea grijă de mine, desigur.

Ea îngheță. Incepea. Ceva ce Cain știa că ea urăște.

- O vulpe a furat o găină azi-noapte. Vezi dacă poți să-i dai de urmă. Sunt sigur că tragi mai bine decât majoritatea bărbaților de aici.

Ea se uită fix la el fără să spună nimic.

- Iar dacă vrei ceva vânat, trebuie să-l pui singură pe masă. Eu nu-mi pot permite să pierd timpul de la fabrică pentru asta.

Nu-i venea să creadă ce auzea, și îl ura pentru că o înțelegea atât de bine. Nu ar fi avut niciodată genul acesta de libertate ca soție a lui Brandon. Dar Brandon nici nu s-ar fi uitat la ea așa cum se uita Cain acum.

Patul părea și mai mare. În umeri simțea noduri de tensiune. Se uită cu mare atenție la prismele sclipitoare care atârnavă de la globul lămpii de pe masă, apoi la cărțile pe care le ținea lângă pat.

Patul.

Ochii ei se opriră asupra mâinilor lui. Cu palme late, cu degete elegante. Mâini care îi mângâiaseră trupul și îi cuprinseseră fiecare rotunjime. Degete care o exploraseră...

- Vrei pâine?

Ea tresări. El îi întinsese o bucată de pâine pe care nu o mâncase.

- Nu. Nu, multumesc. Se chinui să se adune. Domnișoara Dolly a fost supărată astăzi. Acum, că nu mai am nevoie de o însoțitoare, se teme că o vei goni de aici. Îl privi cu o expresie încâpătanată. I-am spus că nu ai face așa ceva. I-am spus că poate să stea aici cât dorește.

Așteptă ca el să protesteze, dar el doar ridică din umeri.

- Cred că domnișoara Dolly e a noastră acum, indiferent că o vrem sau nu. Probabil că e cel mai bine așa. De vreme ce nici unul din noi nu dă doi bani pe convenții, ea o să aibă grijă să părem respectabili.

Kit se ridică de la masă.

- Nu mai fi atât de rezonabil!

- Bine. Dezbracă-te!

- Nu. Eu...

- Doar nu credeai că voiam de la tine doar o baie și mâncare, nu-i așa?

- Dacă vrei mai mult, va trebui să mă obligi.

- Chiar? Se lăsă lenes pe spătarul scaunului și se uită la ea: Dezleagă-ți panglicile alea. Vreau să te văd cum te dezbraci.

Ea fu șocată să simtă un val de excitație și încercă să i se opună.

- Mă duc în pat. Singură.

Urmărind-o mergând spre ușă, Cain putea vedea lupta care se dădea înăuntrul ei. Acum că dăduse de gustul pasiunii, îl dorea la fel de mult cum o dorea și el, dar trebuia să se lupte cu el înainte să recunoască asta.

Era atât de frumoasă că îl dorea și să o privească doar. Asta era slăbiciunea pe care o simțise și tatăl lui față de mama lui?

Gândul îi dădu fiori pe șira spinării. Intenționase să o ducă până la limită pe Kit în seara asta, până când aprindea scânteia temperamentului ei care o ducea mereu la pierzanie. Trebuia să-și dea seama că ea era un adversar prea bun ca să-i cedeze atât de repede.

Dar acest comportament grosolan fusese determinat de mai mult decât de dorința de a o face să-și piardă cumpătul. Dorise să-i provoace răni mici, umilitoare,

prin care să-i arate cât de puțin ținea la ea. Odată ce înțelegea asta, avea să fie sigur pentru el să o ia în brațe și să o iubească așa cum voia el.

Cain încă avea de gând să facă dragoste cu ea. Dar nu așa cum voia el, cu tandrete și grijă. Nu era atât de prost.

Se ridică și traversă salonul dintre camerele lor, apoi se îndreptă în dormitorul ei. Încuiase ușa, firește. Nici nu se aștepta la altceva. Cu puțină răbdare, putea să-i topească rezistența, dar simțea că nu putea să aibă răbdare, și încuietoria cedă cu o singură lovitură cu piciorul.

Era încă îmbrăcată, își dezlegase doar funda de la cămășută, iar părul ei lung atârna desfăcut pe spate, mătăse neagră pe umerii de culoarea fildeșului. Nările ei se umflară de furie.

- Ieși! Nu mă simt bine.

- O să te simți mai bine imediat.

O lua în brațe și o duse la el în pat, unde-i era locul.

- Nu fac asta!

O aruncă pe pat. Ea căzu într-o grămadă de jupe și înversunare.

- Vei face ce-ți spun eu!

- Îți curăț ghetecle, lua-te-ar naiba, și îți aduc cina. Dar asta e tot.

Cain vorbi calm, în ciuda faptului că sângele îi fierbea în vene:

- Pe cine ești cel mai supărată? Pe mine că te oblig să facem asta? Sau pe tine pentru că vrei să te oblig?

- Eu nu... Nu...

- Ba da.

Cain scoase hainele de pe amândoi, iar rezistența ei se topi la primele mângâieri ale lui.

- De ce trebuie să fie așa? șopti ea.

El își îngropă fata în părul ei.

- Pentru că nu ne putem abține.

A fost o întâlnire a trupurilor, nu a sufletelor. Fiecare din ei găsi satisfacția, dar asta a fost tot. Exact așa cum voia el.

Doar că după aceea, nu se simțise niciodată mai gol pe dinăuntru.

Cain se răsuci pe spate cu ochii în tavan. Scene din copilăria lui violentă, nefericită, îi treceau prin fața ochilor. Tatăl lui pierduse mai mult decât banii cu soția lui. Își pierduse mândria, onoarea și, în cele din urmă, chiar bărbăția. Iar Cain devenea la fel de obsedat de Kit cum fusese Nathaniel Cain de Rosemary.

Gândul îl coplesii. Dorința pe care o simțea față de femeia asta îl orbea.

Inspiră adânc, agitat. Poate că Kit îl dorea, dar dorința ei nu era la fel de puternică precum era pasiunea ei pentru Risen Glory. Și sub dorința ei, îl ura la fel de mult ca întotdeauna.

Atunci își dădu seama ce trebuia să facă, iar înțelegerea acestui lucru fu precum un cutit în inimă. Disperat, își scotoci mintea în căutarea unei alte căi, dar nu găsi. Nu va lăsa o femeie să-i fure omenia, iar asta însemna că nu o va mai atinge. Începând de mâine.

Și săptămâna viitoare la fel. Și luna viitoare la fel. Până când va reuși să rupă înrăurirea pe care o avea asupra lui.

Iar asta putea să dureze o veșnicie.

Săptămânile se înșiruiă una după alta, iar ei căzură într-o coexistență politicoasă, dar distantă, ca doi vecini care se salutau din cap, formal, peste gard, dar foarte rar se opreau să stea de vorbă. Cain angajă mai mulți oameni ca să muncească la fabrică și, în ceva mai mult de o lună, daunele provocate de incendiu fuseseră remediate. Era timpul să instaleze mașinăria.

Pe măsură ce zilele verii se apropiau de sfârșit, furia lui Kit față de el se transforma în confuzie. Nu o mai atinsese din acea duminică noaptea, după ce se întorsese de la Charleston. Atâta vreme cât ea îi servea cina când se întorcea de la filatură, avea grijă să fie baia gata și, superficial, cel puțin, juca rolul soției supuse, el o trata curtenitor. Dar nu o lua în patul lui.

Ea tropăia prin păduri în ghete pline de noroi și pantaloni bărbătești, cu carabina Spencer sub braț, cu o traistă de pânză în care punea rațe, prepelițe sau iepuri pe celălalt braț. Cu toate că el voia ca ea să îl aștepte când venea acasă, nu-i păsa de comportamentul potrivit pentru o femeie în restul timpului. Dar nici chiar în păduri Kit nu se simțea mulțumită. Era prea neliniștită, prea confuză.

Sosi o scrisoare de la Elsbeth:

Draga și scumpă mea Kit,

Când am primit scrisoarea ta în care îmi spuneai despre căsătoria ta cu maiorul Cain, am țipat așa de tare, că am speriat-o pe sârmana mama, care a crezut că m-am rănit.

Obrăznicătură ce ești! Când mă gândesc cât te plângeai de el! Cu siguranță este cea mai romantică histoire d'amour pe care am auzit-o vreodată. Și o soluție atât de perfectă pentru toate problemele tale! Acum ai și Risen Glory, și un soț care te iubește.

Trebuie să-mi povestești dacă cererea lui a fost romantică, așa cum îmi imaginez eu. Îmi imaginez că erai cu rochia aceea frumoasă (cea pe care ai purtat-o la balul de absolvire), iar maiorul Cain într-un genunchi în fața ta, cu mâinile împreunate, duse la piept, implorator, așa cum am repetat noi în joacă. Oh, draga mea Kit (draga mea doamnă Cain!), te rog să-mi spui dacă imaginația mea face dreptate evenimentului.

Sper să fii încântată și tu de vestea pe care am să ți-o dau la rândul meu, ceea ce bănuiesc că nu e o surpriză pentru tine. În octombrie o să fii mireasă, la fel ca tine! Ți-am spus în scrisori că am petrecut mult timp cu vechiul prieten al fratelui meu, Edward Matthews. Este puțin mai mare decât mine și până de curând, mă credea un copil. Te asigur, nu mă mai crede doar un copil!

Draga mea Kit, urăsc distanța dintre noi. Ce mult mi-ar plăcea să putem sta de vorbă, să schimbăm confidențe despre cei doi bărbați pe care îi iubim, Baron al tău și dragul meu Edward. Acum că tu ești căsătorită, pot să-ți pun întrebările pe care nu am avut curaj să i le adresez dragei mele mame.

Ruşinea Evei este chiar atât de grouznică cum sugera doamna Templeton? Încep să bănuiesc că s-a înșelat, pentru că nu-mi pot imagina că ar putea fi ceva atât de dezgustător între dragul meu Edward și mine. Oh, dragă, nu ar trebui să-ți scriu despre asta, nici chiar ție, dar mă gândesc atât de mult în ultima vreme! Închei acum, înainte să fiu și mai indiscretă. Mi-e foarte dor de tine!

Ta chère, chère amie,

Elsbeth

Scrisoarea lui Elsbeth se uită acuzatoare la Kit de pe birou vreme de o săptămână. Se așezase să-i răspundă de vreo zece ori, dar de fiecare dată lăsa jos tocul. În cele din urmă, nu mai putu să amâne. Rezultatul era destul de nesatisfăcător, dar asta era tot ce putea să facă.

Dragă Elsbeth,

Scrisoarea tu m-a făcut să zâmbesc. Mă bucur mult pentru tine. Edward al tău sună perfect, exact soțul care îți trebuie. Știi că vei fi cea mai frumoasă mireasă din New York. Dacă aș putea să te văd!

Sunt uimită cât de aproape a fost imaginația ta de adevăr, de felul în care m-a cerut în căsătorie Baron. A fost exact așa cum ți-ai imaginat, în genunchi în fața rochiei de la absolvire.

Iartă-mă pentru mesajul așa de scurt, dar am o sută de lucruri de făcut în această după-amiază.

Cu toată dragostea,

Kit

*P.S. Nu-ți face griji în legătură cu Rușinea Evei.
Doamna Templeton a mintit.*

Abia la sfârșitul lunii august putu Kit să se adune și să viziteze filatura, și atunci doar pentru că știa că soțul ei nu e acolo. Era vremea culesului, iar el se afla pe câmpuri cu Magnus, de la răsăritul soarelui și până mult după apus, lăsându-l pe Jim Childs responsabil la fabrică.

Chiar dacă nu se mai apropiase de filatură de la groaznica noapte când încercase să-i dea foc, aceasta era mereu în gândurile lui Kit. Fabrica o amenința. Nu putea să și-l imagineze pe Cain mulțumindu-se să facă ceva de mici dimensiuni, dar orice extindere avea să fie pe cheltuiala plantației. În același timp, era fascinată de fabrică. Kit era o sudistă, născută pentru bumbac. Oare filatura de bumbac putea să facă același miracol ca și mașina de egrenat bumbacul? Sau fusese mai degrabă un blestem?

Ca orice copil al Sudului, știa povestea foarte bine. Povestea nu avea granițe de credință sau culoare. Era spusă de bogați și de săraci deopotrivă, de oameni liberi sau de sclavi. Despre cum Sudul fusese salvat în doar zece zile scurte. Își amintea de asta, mergând călare spre filatură...

Era la sfârșitul secolului al XVIII-lea, iar semintele diavolului omorau Sudul. Oh, puteai să vorbești cât voiai despre bumbacul din Sea Island, cu fibrele lui lungi și mătăsoase și cu seminte fine care ieșeau ușor ca sămburele dintr-o cireasă coaptă. Dar, dacă nu aveai pământul nisipos aflat de-a lungul coastei, puteai să uiți de bumbacul de pe Sea Island, pentru că nu creștea în nici un alt loc.

Mai era tutunul, dar storcea toată viața din sol după câțiva ani, lăsând în urmă un pământ pe care nu mai creștea nimic.

Orez? Plante pentru indigo? Porumb? Recolte bune, dar nu te îmbogăteau. Nu îmbogăteau o țară. Iar Sudul

avea nevoie de asta. De o recoltă bogată în bani. O recoltă care să facă întreaga lume să le bată la ușa.

Și au fost acele semințe ale diavolului. Sudul putea să cultive bumbac din semințe verzi oriunde. Nu era temperamental. Nu avea nevoie de sol nisipos sau de aer de mare. Bumbacul din semințe verzi creștea ca bălăriile. Și valora aproape tot atâta, pentru că acele semințe ale diavolului se agățau de fibrele scurte și tari ca niște ghimpi, se agățau ca lipiciul, se agățau de parcă erau prinse în cuie, se agățau ca și cum diavolul le-ar fi pus acolo doar ca să poată râde de orice om destul de prost încât să încerce să le smulgă.

Trebuia să muncești zece ore ca să separi jumătate de kilogram de puf de bumbac de un kilogram și jumătate din acele semințe. Un kilogram și jumătate de semințe pentru o amărată de jumătate de kilogram de puf de bumbac. Zece ore de muncă. Diavolul se simtea bine râzând de ei de acolo, din iad.

De unde să vină banii de recoltă? Unde erau banii din recolte care aveau să salveze Sudul?

Încetară să mai cumpere sclavi și promisera că vor elibera sclavii pe care îi dețineau. Prea multe guri de hrănit. Nici o recoltă. Semințele diavolului.

Și apoi la Savannah venise un profesor. Un băiat din Massachusetts cu o minte ce funcționa altfel decât a celorlalți oameni. Visa mașinării. I-au spus de semințele diavolului și de fibrele acelea scurte și tari. El a mers la hambar și a văzut cât de greu se chinuiau să scoată acele semințe.

Un kilogram și jumătate de semințe la o jumătate de kilogram de bumbac. Zece ore.

Profesorul s-a pus pe treabă. I-a luat zece zile. Zece zile ca să salveze Sudul. Când a terminat, făcuse un fel de cutie de lemn cu niște role și niște cârlige de sârmă. Era și o tavă metalică cu niște găuri, și o manivelă pe margine, care se învârtea ca prin magie.

Dinții de sârmă agățau bumbacul și îl trăgeau printre role. Semințele diavolului cădeau în cutie. Un singur om. O singură zi. Cinci kilograme de bumbac.

Miracolul se produsese. O recoltă bogată în bani. Sudul era Regina, iar Regele Bumbac era pe tron. Plantatorii au cumpărat mai mulți sclavi. Erau lacomi acum. Sute de mii de pogoane de pământ trebuiau să fie plantate cu bumbac de sămânță verde, și aveau nevoie de spinări puternice pentru asta. Promisiunile de eliberare a sclavilor au fost uitate. Eli Whitney, profesorul de la Massachusetts, le dăduse mașina de egrenat bumbacul. Miracolul se produsese.

Miracolul și blestemul.

Kit îl legă pe Temptation de gard și merse pe jos până la zidul de cărămidă, gândindu-se la felul în care mașina de egrenat care salvase Sudul îl și distrusese. Fără el, sclavia ar fi dispărut, pentru că nu ar mai fi fost viabilă economic, și nu ar fi avut loc nici un război. Oare filatura de bumbac urma să aibă același efect dezastruos?

Cain nu era singurul om care înțelegea ce însemna pentru Sud să aibă propriile filaturi, în loc să trimită bumbacul în zona de nord-est sau în Anglia. Și în scurt timp, aveau să știe și alții. Atunci Sudul o să controleze bumbacul de la un capăt la altul al ciclului de fabricație – să-l crească, să-l culeagă, să-l răsucească în fire, și în cele din urmă, să-l țasă. Filatura putea să readucă Sudului prosperitatea pe care i-o smulsese războiul. Dar la fel ca și mașina de egrenat, filatura urma să aducă și schimbări, mai ales pentru plantații precum Risen Glory.

Jim Childs o conduse prin fabrică, iar dacă cumva era curios de ce soția angajatorului său apăruse din nou la fabrică după două luni, nu lăsă să se vadă asta. Din ce știa Kit, Cain nu spusese nimănui că ea fusese persoana care încercase să incendieze filatura. Doar Magnus și Sophronia păreau să fi ghicit adevărul. După ce plecă, Kit își dădu seama că o parte din ea era nerăbdătoare să vadă uriașa mașinărie la lucru, când fabrica urma să se deschidă în cele din urmă în octombrie.

Pe drum spre casă, îl văzu pe Cain stând lângă o căruță plină cu bumbac. Era dezbrăcat până la brâu, iar pieptul îi lucea de transpirație. În timp ce se uita la el,

acesta apucă un sac plin de pe umerii unui muncitor și îl goli în căruță. Apoi își scoase pălăria și își șterse fruntea de transpirație.

Tendoanele întinse și vânjoase de pe pielea lui se încrețiră, așa cum vântul încrețește suprafața apei. Fusesse mereu zvelt și cu mușchi puternici, dar munca grea pe plantație îi definise fiecare mușchi și tendon. Kit simți o slăbiciune bruscă, înțepătoare când se gândi la acea putere dezgolită deasupra ei. Scutură capul ca să-și alunge această imagine.

Când se întoarse la Risen Glory, se apucă să gătească frenetic, în ciuda faptului că vremea în aceste ultime zile de august era foarte apăsătoare și bucătăria era sufocată de căldură. Până la sfârșitul zilei, făcuse o tocană de testoașă, chifle de porumb și o prăjitură cu jeleu, dar tot nu reușise să scape de neliniște și agitație.

Se hotărî să meargă la iaz ca să înoate înainte de cină. Când plecă de la grajd calare pe Temptation, își aduse aminte că sotul ei lucra pe un câmp pe care trebuia să-l traverseze ca să ajungă la iaz. Ar fi știut exact unde se duce. În loc să o supere, gândul o excită. Dădu pinteni calului și o porni.

Cain o văzu venind. Chiar ridică mâna salutând-o oarecum ironic. Dar nu se apropie de iaz. Ea înotă în apa rece, goală și singură.

A doua zi dimineața se trezi că îi venise ciclul. Până după-amiază, ușurarea că nu era gravidă era înlocuită de o durere insuportabilă. Rareori îi era rău la ciclu, și niciodată atât de tare.

La început, încercă să-și ușureze durerea plimbându-se, dar în scurt timp trebui să renunțe, se dezbracă de rochie și jupoane și se băgă în pat. Sophronia o îndopă cu medicamente, domnișoara Dolly îi citi din *Secretul creștinului pentru o viață fericită*, dar durerea nu se ameliora. În cele din urmă le ceru amândurora să iasă din cameră ca să poată suferi în liniște.

Dar nu rămase singură prea mult timp. Aproape de ora cinei, ușa se deschise cu putere și intră Cain, încă îmbrăcat cu hainele de la câmp.

- Ce se întâmplă cu tine? Domnișoara Dolly mi-a spus că ești bolnavă, dar când am întrebat-o ce te doare, a început să tremure ca un iepure și a fugit în camera ei.

Kit stătea pe o parte, cu genunchii strânsi la piept.

- Pleacă!

- Mai întâi spune-mi ce s-a întâmplat.

- Nu-i nimic, gemu ea. O să-mi revin până mâine. Pleacă!

- Plec pe naiba. Casa asta e răcută ca la înmormântare, soția mea stă încuiată în dormitor și nimeni nu-mi spune nimic.

- Este problema aceea lunară, spuse Kit, prea bolnavă ca să se mai rușineze. Nu a fost niciodată atât de rău.

Cain se răsuci pe călcăie și plecă.

Mocofan lipsit de inimă!

Se strânse și mai tare și gemu.

În mai puțin de jumătate de oră, fu surprinsă să simtă că pe pat se așază cineva lângă ea.

- Bea asta. O să te simți mai bine.

Cain îi ridică umerii și îi duse cana la buze.

Ea înghiți, apoi trase adânc aer în piept.

- Ce este?

- Ceai cald cu o doză mare de rom. O să-ți ia durerea.

Avea gust rău, dar era mai ușor să bea decât să se opună. El o așază ușor înapoi pe pat, iar ea își simți capul legănându-se plăcut. Era vag conștientă de mirosul de săpun și-și dădu seama că Cain își făcuse baie înainte să se întoarcă la ea. Gestul lui o impresionează.

Îi aranjă cearsăfurile. Sub ele, era îmbrăcată doar cu o cămășută simplă de bumbac, ca o școlărită, din vremea când era la Academie și cu o pereche de pantalonași scumpi, cu dantelute. Nepotrivite una cu alta, ca de obicei.

- Închide ochii și lasă romul să-și facă treaba, șopti el.

Într-adevăr, pleoapele ei erau dintr-odată prea grele ca să le mai poată ține deschise. Închise ochii, în timp ce el îi masa ușor mijlocul. Măinile lui urcau delicat

pe șira spinării, apoi coborau din nou. Abia dacă mai era conștientă când el îi dădu cămașuta la o parte și o atinse direct pe piele. Când o luă somnul, știa doar că atingerea lui parcă îi luase durerea cu mâna.

Dimineata următoare găsi un buchet mare de margarete într-un pahar pe noptiera ei.

capitolul 17

Vara alunecă în toamnă, și un aer de așteptare tensionată plutea deasupra casei și a locuitorilor săi. Recolta fusese adunată și în curând filatura urma să prindă viață.

Sophronia era tot mai ostilă de la o zi la alta, din ce în ce acră și greu de mulțumit. Numai faptul că Kit nu împărțea patul cu Cain îi aducea puțină alinare. Nu pentru că îl voia pe Cain pentru ea însăși – renunțase cu bucurie la această idee. În schimb, era un sentiment că, atât timp cât Kit nu se apropia de Cain, Sophronia nu trebuia să se confrunte cu posibilitatea îngrozitoare că o femeie decentă precum Kit sau o femeie decentă ca ea însăși ar putea să găsească plăcere în a se culca cu un bărbat. Pentru că, dacă asta ar fi fost posibil, toate ideile ei atent aranjate despre ceea ce era important și ceea ce nu era ar fi devenit lipsite de sens.

Sophronia știa că timpul trece. James Spence o presa să se hotărască dacă dorea să-i fie amantă sau nu, în condiții de siguranță și bine protejată, în căsuța ca de păpuși pe care o găsisese la Charleston, departe de bărfele din Rutherford. Fără să fie vreodată genul care să lenevească, Sophronia stătea acum cu ochii pe fereastră perioade lungi de timp, privind în direcția casei supraveghetorului.

Și Magnus aștepta, la rândul lui. Simțea că Sophronia trecea printr-o criză, iar el se întărea ca să-i facă față. Se întreba cât putea să mai fie răbdător. Și cum putea el să se mai privească în oglindă, dacă ea îl lăsa pentru

James Spence, cu sarea lui modernă roșie, cu mina lui de fosfați și cu pielea lui albă ca burta unui pește?

Problemele lui Cain erau diferite, și totuși aceleași. Recolta fusese culeasă și mașinaria instalată la fabrică, așa că nu mai exista nici un motiv pentru el să lucreze atât de mult. Dar avea nevoie de epuizarea aceea care te amortește, avea nevoie de zilele lungi de trudă, ca să-și păcălească corpul să nu-și dea seama ce festă îi juca. De când era copil nu mai trecuse atât de mult timp fără să fie cu o femeie.

În cele mai multe seri, se întorcea acasă la cină și nu-și dădea seama dacă Kit îl înnebunea intenționat sau nu. În fiecare seară apărea la masă mirosind a iasomie, cu părul aranjat astfel încât îi reflecta starea de spirit. Uneori, îl avea strâns jucăuș în vârful capului, iar fuzioare de cărlioniți îi încadrau chipul ca niște pene moi și negre. Alteori, îl aranja în stilul spaniol sever, pe care atât de puține femei îl puteau purta cu succes, cu cărare la mijloc și prins într-un nod greu la ceafă, care parca implora degetele lui să-l desfacă.

Oricum, el trebuia să se lupte cu el însuși ca să-și ia ochii de la ea. Era ironic. El, care nu fusese niciodată credincios unei femei, era acum fidel unei femei cu care nu putea să facă dragoste, cel puțin, nu înainte de a o pune la locul potrivit în viața lui.

Kit era la fel de nefericită ca și Cain. Trupul ei, odată trezit, nu voia să meargă înapoi la culcare. Fantezii ciudate, erotice o urmăreau. Găsi cartea pe care i-o dăduse Cain cu atât de mult timp în urmă, *Fire de iarbă*, de Walt Whitman. La acea vreme, poemele o derutaseră, i se păreau de neînțeles. Acum simțea că o dezbracă de tot. Niciodată nu citise poezie ca aceasta, cu versuri pline de imagini care îi lăsau trupul arzând:

Gânduri de iubire, sirop de iubire, mireasmă de iubire,
dor de iubire
urcând spre iubire, cu seva de iubire,
Brațe și mâini de iubire, buze de iubire, degetul
mare falic
de iubire, pântece atingându-se și lipite cu iubire...

Își dorea atingerea lui cu o dorință atât de mare, îi simțea durere în tot corpul. Se pomeni grăbindu-se în dormitor după-amiaza pentru a face băi lungi, de liniștire, apoi se îmbrăca pentru cină cu rochiile cele mai atrăgătoare. În scurt timp, hainele deveniră prea cuminti. Taie vreo zece nasturi mici de argint de pe corsajul rochiei de mătase ca scortişoara, astfel încât decolteul să se deschidă până la mijlocul sânilor. Apoi completează spațiul cu un șir de mărgele de sticlă de culoarea boabelor de ienupăr. Înlocui centura unei rochii de dimineață, de culoare galben pai, cu o fâșie lungă de tafta de culoare purpurie cu dungi indigo. Purta pantofi roz strălucitor cu o rochie de culoarea mandarinei, apoi nu rezistă să nu împodobească mânecile cu panglici de culoarea lămâilor verzi. Era scandaloașă, ca vrăjită. Sophronia spunea că se comportă ca un păun care își desface coada pentru a atrage o parteneră.

Dar Cain nu părea să observe.

Veronica Gamble veni în vizită într-o luni după-amiază ploioasă, la aproape trei luni după căsătoria lui Kit. Kit se oferise voluntar să scotocească în podul plin de praf după un set de porțelan pe care nu-l găsea nimeni, așa că încă o dată, nu arăta în cea mai bună formă.

În afară de schimbul câtorva cuvinte amabile când se vedeau la biserică sau în oraș, Kit nu se mai vizitase cu Veronica de la acea cină dezastruoasă. Îi trimisese un bilet politicos de mulțumire pentru exemplarul frumos, legat în piele de vitel, din cartea *Madame Bovary*, care fusese cadoul de nuntă din partea Veronicăi - un dar cu totul inutil și nepotrivit, își dădea seama Kit, în timp ce devora fiecare cuvânt din carte. Veronica o fascina, dar se simțea și amenințată de stăpânirea de sine și de siguranța femeii mai în vârstă, precum și de frumusețea ei rece.

În timp ce Lucy servea pahare înghețate cu limonadă și o farfurie de sendvișuri cu castraveți, Kit compara în gând costumul crem, bine croit al Veronicăi,

cu propria ei fustă din bumbac murdară și mototolită. Era oare de mirare că soțul ei arăta o plăcere atât de evidentă pentru compania Veronicăi? Kit se întrebă, nu pentru prima oară, dacă toate întâlnirile lor aveau loc în public. Ideea că ei ar putea să se vadă în particular o durea.

- Și cum găsești viața de femeie căsătorită? întrebă Veronica după ce făcură schimb de amabilități și Kit mănca patru sendvișuri cu castravete, față de unul singur, cât luase cealaltă femeie.

- Comparativ cu ce?

Răsul Veronicăi se auzi ca un clinchet de clopoțel din sticlă.

- Ești, fără îndoială, cea mai reconfortantă femeie în acest ținut cu siguranță plictisitor.

- Dacă este atât de plictisitor, de ce stai aici?

Veronica își pipăi cameea de la gât.

- Am venit aici pentru a-mi vindeca spiritul. Sunt sigură că sună melodramatic pentru cineva așa de tânăr ca tine, dar soțul meu mi-a fost foarte drag, și nu mi-a fost ușor să-i accept moartea. În cele din urmă totuși, am constatat că plictisala e un dușman aproape la fel de mare ca durerea. Atunci când cineva devine obișnuit cu compania unui om fascinant, nu este ușor să fie singur.

Kit nu era sigură cum să răspundă, mai ales că simțea un calcul subtil în spatele cuvintelor, o impresie pe care Veronica i-o întări repede.

- Dar destul! Nu poți să-ți dorești să petreci după-amiaza ascultând reflecțiile melancolice ale unei văduve singure, când propria ta viață este atât de nouă și tânără. Spune-mi cum te bucuri să fii căsătorită.

- Mă adaptez ca orice altă proaspătă mireasă, răspunse Kit cu grijă.

- Ce răspuns convențional și corect! Sunt destul de dezamăgită. M-aș fi așteptat să-mi spui cu sinceritatea ta obișnuită să-mi văd de treaba mea, cu toate că sunt sigură că vei face asta chiar înainte să plec. Am venit

aici cu scopul expres de a spiona intimitățile din această căsătorie interesantă a voastră.

- Serios, doamnă Gamble, spuse Kit cu voce slabă. Sunt sigură că nu-mi pot imagina de ce-ai vrea să faci acest lucru.

- Deoarece misterele umane fac viața amuzantă. Și acum am găsit unul chiar în fața mea. Veronica îi atinse ușor obrazul cu unghia ovală. De ce oare, mă întreb, cel mai atrăgător cuplu din Carolina de Sud pare să fie în conflict?

- Doamnă Gamble, eu...

- De ce se privesc în ochi atât de rar în public! De ce nu se ating așa cum fac de obicei cei care se iubesc?

- Într-adevăr, eu nu...

- Asta, desigur, este cea mai interesantă întrebare dintre toate, pentru că mă face să mă întreb dacă sunt cu adevărat iubiți.

Kit rămase fără aer, dar Veronica o făcu să tacă printr-un semn cu mâna, cu un gest leneș.

- Scutește-mă de dramatisme până termin ce am de spus. S-ar putea să-ți dai seama că îți fac o favoare.

Înăuntrul ei, Kit ducea un mic război tăcut, între precauție, pe de o parte, și curiozitate, pe de altă parte.

- Continuă, spuse ea, cât de rece putu.

- Ceva nu e în regulă cu acest cuplu, continuă Veronica. Soțul are o foame care nu se potrivește cu un om satisfăcut. În timp ce soția... Ah, soția! Ea este chiar mai interesantă decât soțul. Îl privește când el nu se uită, se adapă din trupul lui în modul cel mai lipsit de modestie, lăsându-și privirea să îl mângâie. Este foarte enigmatic. Barbatul este viril, soția senzuală, și totuși sunt convinsă că cei doi nu fac dragoste.

După ce spuse ce avea de spus, Veronica era acum mulțumită să aștepte. Kit se simțea de parcă ar fi fost dezbrăcată la pielea goală. Era umilitor. Și totuși...

- Ai venit aici cu un scop, doamnă Gamble. Aș vrea să știu care este acesta.

Veronica păru surprinsă.

- Dar nu este evident? Nu poți fi atât de naivă încât să nu-ți dai seama că sunt atrasă de soțul tău. Își înclină capul. Sunt aici să-ți dau un avertisment onest. Dacă nu intenționezi să faci uz de el, eu cu siguranță am să fac.

Kit era aproape calmă.

- Ai venit astăzi aici ca să mă avertizezi că intenționezi să ai o legătură cu soțul meu?

- Numai dacă nu-l vrei tu, draga mea. Veronica își lua limonada și sorbi o înghitură delicată. În ciuda a ceea ce ai putea crede, m-am atașat foarte tare de tine de când te-am cunoscut. Îmi amintești atât de mult de mine la vârsta ta, cu toate că eu îmi ascundeam mai bine sentimentele. Cu toate acestea, atașamentul meu se întinde doar atât, iar până la urmă, va fi mai bine pentru căsnicia ta dacă împart eu patul cu soțului tău, în loc de vreo obraznică cu scheme și uneltiri, care va încerca să se bage între voi doi pentru totdeauna.

Până în acel moment, ea vorbise pe un ton ușuratic, dar acum ochii ei verzi îi sfredeleau pe cei ai lui Kit fără nici un compromis, ca niște smaralde mici și strălucitoare.

- Crede-mă când îți spun, draga mea. Din anumite motive, pe care nu le pot înțelege, ți-ai lăsat soțul copt pentru a fi cules, și este doar o chestiune de timp până când cineva va face asta. Intenționez ca acel cineva să fiu eu.

Kit știa că ar trebui să iasă indignată din cameră, dar era ceva în sinceritatea totală a Veronicăi Gamble care declanșa acea parte din ea, ce nu avea răbdare cu prefăcătoria. Această femeie știa răspunsuri la secrete pe care Kit doar le putea bănuși.

Reuși să-ți mențină chipul lipsit de expresie.

- De dragul conversației, să presupunem că o parte din ceea ce spui e adevărat. Să presupunem... că nu am... nu mă interesează soțul meu. Sau să presupunem - din nou, de dragul conversației - că... soțul meu nu are... nici un interes pentru mine. Obrajii i se îmbujorară, dar era hotărâtă să meargă mai departe. Cum ai sugera să procedez... ca să-i obțin interesul?

- Să îl seduci, desigur.

Apoi o lungă tăcere, dureroasă.

- Și cum, întrebă Kit fermă, ar putea cineva să facă asta?

Veronica se gândi un moment.

- O femeie seduce un bărbat urmându-și instinctele, fără să se gândească nici o clipă că ceea ce face este potrivit sau nepotrivit. Rochie seducătoare, un fel seducător de a fi, dorința de a ispiti prin promisiuni pentru ce va urma... Ești o femeie inteligentă, Kit. Sunt sigură că, dacă îți pui mintea la contribuție, vei găsi o cale. Doar ține minte asta: mândria nu-și are locul în budoar. Aceasta este o cameră dedicată dăruirii, nu reținerii. Am fost destul de explicită?

Kit dădu din cap înțepată.

După ce își realiză scopul vizitei, Veronica își luă mânușile și saculețul și se ridică.

- Te avertizez, draga mea, ai face bine să-ți faci lecțiile repede, pentru că nu-ți acord prea mult timp. Ai avut deja destul la dispoziție.

Apoi părăsi camera.

Câteva clipe mai târziu, în timp ce urca treptele în trăsură, Veronica zâmbea ca pentru sine. Cât s-ar fi distrat Francis de această după-amiază! Nu de multe ori avusese ea șansa să se joace de-a zâna cea bună, dar trebuia să recunoască că procedase splendid.

Așezându-se pe bancheta de piele, se încruntă ușor. Acum, trebuia să se hotărască dacă avea să-și ducă la capăt efectiv amenințarea sau nu.

Kit avea în sfârșit scuza să facă ceea ce voia să facă de atâta timp.

Cina a fost o tortură, agravată de faptul că soțul ei părea să fie în starea de spirit de a o prelungi. Vorbi despre filatură și îi ceru părerea cu privire la piața pentru bumbac pe parcursul anului. Ca întotdeauna, când era vorba de bumbac, Cain asculta cu atenție răspunsul ei.

Ce om groaznic! Arăta atât de bine, că ea abia putea să-și ia privirea de la el! Și de ce trebuia să fie atât de încântător cu domnișoara Dolly?

În sfârșit, fugi în camera ei de îndată ce putu. Pentru o vreme, se plimbă cu pași mari prin camera în sus și-n jos. În cele din urmă, se dezbracă, își puse un halat de bumbac decolorat și se așază în fața oglinzii ca să-și scoată agrafele din păr. Își peria părul într-un nor moale și negru, când îl auzi pe Cain urcând pe scări spre dormitor.

Reflexia din oglindă îi arăta o față nefiresc de palidă. Își ciupi obrazii, apoi își înlocui cerceii cu piatra lunii cu o pereche de perle mici. Apoi își tamponă un dram de parfum de iasomie în scobitura gâtului.

Când fu în sfârșit mulțumită, abandonează halatul pentru un neglijeu negru de mătase, care fusese cadoul de nuntă de la Elsbeth. Aluneca precum uleiul pe trupul ei gol. Veșmântul era cu desăvârșire simplu, cu mâneci scurte și un corset rotunjit care cobora atât de mult, încât abia îi acoperea sfârcurile. Partea de jos i se lipea de corp în falduri lungi, moi, care îi subliniau formele soldurilor și picioarelor când se mișca. Peste neglijeu își puse un fel de pelerină realizată în întregime din dantelă neagră. Cu degete tremurătoare, își încheie singurul nasture mic de la gât.

Prin dantelă, pielea ei sclipea ca lumina lunii iarnă, iar când mergea, pelerina se desfăcea, lucru pe care era sigură că Elsbeth nu îl luase în considerare atunci când îi cumpărase cadoul. Neglijedul de dedesubt se mula ca o a doua piele pe corpul ei, subliniindu-i sâni, agățându-se pe adâncitura ombilicului și, mai seducător, pe mica ridicătură de dedesubt.

Trecu prin salonașul dintre camerele lor, picioarele ei mișcându-se fără zgomot pe covor. Când ajunse la ușa dormitorului lui, aproape că-și pierduse curajul. Repeze, bătu la ușă.

- Intra.

Cain era îmbrăcat în cămașă și stătea pe scaunul de lângă fereastră, cu un teanc de hârtii pe masa de lângă

el. Ridică privirea și când vazu cum era îmbrăcată, ochii lui se întunecară. Kit se duse spre el încet, cu capul ridicat, cu umerii mândri și inima bătându-i să-i sară din piept.

- Ce vrei?

Omul fermecător de la cină dispăruse ca prin farmec. Părea precaut, suspicios și ostil. Încă o dată, Kit se întreba de ce își pierduse interesul pentru ea. Pentru că nu o mai găsea atrăgătoare? Dacă acest lucru era adevărat, ea avea să sufere o umilintă teribilă.

Putea să inventeze o scuză - un deget rănit, care avea nevoie atenția lui, o cerere de a împrumuta o carte -, dar el și-ar fi dat seama că nu era adevărat. Kit ridică bărbia și îi întâlni privirea.

- Vreau să facem dragoste.

Se uită neliniștită cum gura lui se curba într-un zâmbet ușor batjocoritor.

- Soția mea frumoasă! Așa de directă! Ochii lui îi mângâiau trupul, atât de clar definit pe sub țesătura subțire. Dă-mi voie să fiu la fel de direct. De ce?

Nu așa își imaginase ea lucrurile. Se așteptase ca el să întindă bratele și să o ia.

- Suntem... suntem căsătoriți. Nu este corect să dormim separat.

- Înțeleg. El arată cu capul spre pat. E o chestiune de a respecta conveniențele, nu-i așa?

- Nu chiar.

- Atunci, ce?

Simțea că o trec toate transpirațiile.

- Pur și simplu, vreau asta. Prea târziu, își dădu seama că nu poate face acest lucru. Las-o baltă. Se întoarse spre ușă. Uită că am spus ceva! A fost o idee proastă. Puse mâna pe clantă exact când mâna lui veni peste a ei.

- Renunți atât de ușor?

Își dorea să nu fi început deloc asta, și nici măcar nu putea să dea vina pe Veronica Gamble pentru comportamentul ei. Dorise să-l guste, să-l atingă, să experimenteze din nou misterul de a face dragoste. Veronica doar îi oferise o scuză.

Își dadu seama că el se îndepărtase și, când se uită la el, văzu că se rezema de polița șemineului.

- Continuă, spuse el. Aștept să începi.

- Ce să încep?

- Un bărbat nu poate să presteze la comandă. Mă tem că va trebui să-mi trezești interesul.

Dacă s-ar fi gândit să lase privirea în jos, ar fi văzut că interesul lui era deja foarte treaz, dar era prea ocupată să încerce să lupte cu învâlmășeala ciudată de sentimente dinăuntru ei.

- Nu știu cum să fac asta.

El se rezemă cu umerii de polița șemineului și își încrucișă gleznelor indolent.

- Experimentează. Ți aparțin.

Kit nu putea suporta ca el să se amuze pe seama ei. Simțea că parcă o strânge ceva de gât și se duse din nou la ușă.

- M-am răzgândit.

- Lașo, spuse el încet.

Kit se întoarse exact la timp pentru a vedea că expresia batjocoritoare de pe chipul lui dispare și altceva îi ia locul, ceva seducător și provocator deopotrivă.

- Te provoc, Kit Weston.

Inima ei începu să bată cu putere. „Urmează-ți instinctele“, o sfătuisese Veronica. Dar cum să facă asta?

El ridică o sprânceană recunoscându-i astfel dilema, iar pe Kit o năpădi un val de curaj, care sfida orice logică. Încet, își ridică degetele spre singurul nasture care îi ținea pelerina. Vesmântul îi alunecă la podca într-o cascadă de dantelă neagră.

El o sorbi din priviri.

- N-ai refuzat niciodată o provocare, așa-i? o întrebă el cu o voce ușor răgușită, senzuală.

Gura ei se curbă într-un zâmbet. Se îndreptă spre el încet, simțind brusc că îi crește încrederea în sine. Își mișcă șoldurile ușor, astfel încât materialul subțire se lipea chiar și mai revelator de trupul ei. Se opri în fața lui și îl privi în adâncurile fumurii ale ochilor. Fără

să-și desprindă privirea, se ridică și își puse ușor palmele pe umerii lui.

Simțea încordarea lui sub degete, iar asta îi dădea un sentiment de putere pe care nu-l cunoscuse niciodată în prezența lui. Se ridică pe vârfuri și-și atinse ușor buzele pe vena pulsândă de la baza gâtului lui.

El gemu încet și-și îngropă fața în părul ei, dar nu o cuprinse cu brațele. Kit se cutremură de surescitarea simțită în fața pasivității lui necaracteristice. Își deschise buzele și începu să-i lingă, cu vârful limbii, vena pulsândă de la gât, până când simți că ritmul inimii se întetește tot mai tare.

Lacomă de el, începu să tragă de nasturii de la cămașa lui. Când aceasta se deschise, dădu la o parte țesătura, iar mâinile îi alunecară dedesubt. Își trecu degetele prin vârtejul de păr de pe pieptul lui și apoi atinse cu buzele sfârcul tare și plat pe care i-l scosese la iveală de sub cămașă.

Cu un sunet înăbușit, el o prinse în brațe și-și lipi corpul de al ei. Dar era jocul ei acum, și avea să-l facă să joace după regulile ei. Cu răs ușor, răutăcios, ea se eliberă din strânsoarea lui și se dădu înapoi cu spatele.

Ridicându-și ochii spre el, își umezi buzele cu vârful limbii. Apoi, își trecu ușor, provocator, palmele peste coaste, peste talie și curba șoldurilor.

Nările lui se umflară. Kit îi auzea răsuflarea grabită. Încet, începu din nou să se mângâie sub ochii lui, de data asta peste partea din față a corpului. Coapsele... abdomenul... coastele... O femeie seduce un bărbat urmându-și instinctele, fără să se gândească nici un pic dacă ceea ce face este potrivit sau nepotrivit. Își prinse săniile în palme.

Lui Cain îi scăpă o exclamație înăbușită. Cuvântul era neinteligibil, dar el îl rosti cu un sentiment de uimire care îl făcu să pară un tribut.

Încrezătoare acum în puterea ei, își schimbă poziția, astfel încât patul era între ei. Își ridică poalele neglijențului și se urcă pe saltea. Scutură din cap, făcându-și părul să se rostogolească pe umeri. Îi aruncă un zâmbet primit

moștenire de la Eva și lăsa să-i cadă o mânecă de pe braț. Sub valul părului se afla un sân expus.

Cain avu nevoie de tot autocontrolul ca să nu se repecadă la pat și să o devoreze, așa cum trebuia să se întâmple.

Se jurase că nu va lăsa să se întâmple asta, dar acum nu se mai putea abține. Kit era a lui!

Dar ea nu terminase încă jocul. Lăsându-se pe călcăie, cu poalele neglijelui ridicate peste genunchi, se juca încet cu părul răvășit, arătându-i-se și ascunzându-i-se într-un erotic joc de-a v-ați ascunselea.

Ultimul dram de reținere al lui Cain fu spulberat. Trebuia să o atingă, altfel simțea că moare. Veni la marginea patului și întinse mâna cu cicatricea ca să dea la o parte perdeaua întunecată a părului ei. Se uită în jos, la sânul perfect, cu vârful ridicat obraznic.

- Înceți repede, spuse el răgușit.

Întinse mâna spre sânul ei, dar încă o dată ea îi scăpă printre degete. Se întinse pe perne, astfel încât să stea așezată pe un cot, cu fusta de mătase neagră lăsată liber peste coapse.

- Ai prea multe haine pe tine, șopti ea.

Cain zâmbi. Cu câteva mișcări iuți, își desfăcu manșetele mânecii și-și scoase cămașa. Ea îl privea cum se dezbracă. Inima ei bătea în ritm sălbatic, barbar.

În cele din urmă, el rămase în fața ei cu desăvârșire gol.

- Acum, cine are prea multe haine? murmură el.

Îngenunche pe pat și-și puse mâna pe genunchiul ei, chiar sub poala neglijelui. Dar ea simți că veșmântul îl excită, și nu fu surprinsă când el nu îl scoase. În schimb, mâna lui alunecă pe dedesubt, pe partea interioară a coapsei, până când găsi ceea ce căuta. O atinse ușor o dată, apoi din nou, apoi încă o dată, mergând mai adânc.

De data asta, ea gemu. În timp ce își arcui spatele, mătasea neagră îi căzu și de pe celălalt sân. El își coborî capul ca să ia în stăpânire pe rând, câte unul dintre săni. Dubla atingere, a sânilor și pe sub neglijeu, era mai mult

decât putea suporta. Cu un geamăt care venea din chiar sufletul ei, Kit se spulberă sub atingerea lui.

Nu știa dacă trecuseră secunde sau ore până să-și revină. El era întins lângă ea, privind-o cu atenție. Când deschise ochii, el își coborî gura spre a ei și îi sărută buzele.

- Foc și miere, șopti el.

Ea îl privi întrebător, dar el doar îi zâmbi și o sărută din nou. Ea îi întoarse pasiunea cu aceeași măsură.

Gura lui porni spre sâni ei. În cele din urmă, el îi ridică neglijeeul deasupra taliei și trecu cu gura spre mijlocul ei.

Ea știu ce avea să se întâmple, chiar înainte de a simți buzele pe suprafața interioară și moale a coapsei. La început, crezu că i se pare. Ideea era prea șocantă. Cu siguranță că trebuie să se fi înșelat. Nu putea fi... El nu putea...

Ba da, exact asta făcea! Iar ea credea că va muri de plăcerea pe care i-o oferea.

După ce se termină, ea simți că nu va mai fi niciodată la fel. El o ținea aproape și îi mângăia părul, luând într-o doară șuvițele ei în jurul degetului, dându-i timp, căci avea nevoie de timp pentru a se aduna. În cele din urmă, când nu mai putu să aibă răbdare, se ridică deasupra ei.

Ea își puse palmele ferm pe pieptul lui și îl împinse deoparte.

Acum, privirea lui era cea întrebătoare, în timp ce se lăsa pe spate pe perne, iar ea se ridică în genunchi lângă el. O privi cum își încrucișează cu modestie bratele, își ridică poala neglijeeului și îl scoate de pe ea.

Cain îi sorbi din ochi frumusețea goală doar o clipă înainte ca ea să se așeze peste el. Perdeaua ei de păr căzu peste ei, iar ea îi luă capul în mâinile mici, puternice.

Incepu să-i exploreze gura agresiv. Deborda de curaj feminin, folosindu-și limba ca să pătrundă și să răpească, să se bucure de plăcere pentru sine și să o ofere la rândul ei din abundență. Apoi, ea îi sărută tot restul corpului, îi atinse cu buzele cicatricile și mușchii

și carnea tare, masculină, până când nu mai exista decât senzație între ei. Se împreunară, se avântară împreună... apoi se prăbușiră la unison.

Se ținură în brațe toată noaptea, făcând dragoste atunci când se trezeau, apoi motăind cu trupurile încă împreunate. Uneori vorbeau despre plăcerea trupurilor lor, dar niciodată nu menționară lucrurile care îi ținuseră despărțiți până atunci. Chiar și în intimitatea lor, ei stabiliseră limite care nu puteau fi trecute.

Poți să mă atingi aici... Poți să mă atingi acolo... Oh, da, oh, da, și acolo... Dar nu te aștepta la mai mult. Nu te aștepta ca lumina zilei să aducă o schimbare la mine. Nu va fi nici o schimbare. Mă vei răni... Vei lua ceva de la mine... Mă vei distruge... Ți voi oferi trupul meu, dar nu, nu îndrăzni mai mult, nu aștepta mai mult.

Dimineata, Cain mărâi la ea atunci când ea mototoli ziarul pe care el voia să-l citească. Kit se luă de el pentru că îi pusese un scaun în cale.

Barierele din timpul zilei apărură înapoi pe poziții.

capitolul 18

Sophronia se hotărî chiar înainte de Crăciun. James Spence o întâlni lângă drumul care ducea la Rutherford și îi arătă un titlu de proprietate pentru o casă din Charleston, pe numele ei.

- Este o casă de stuc roz, don'șoară Sophronia, cu un smochin în față și un spalier acoperit cu glicină în spate.

Ea luă actul, îl cercetă cu atenție și îi spuse că va merge cu el.

Uitându-se pe fereastra de la bucătărie la ziua umedă și mohorată de decembrie, care plutea peste câmpurile de la Risen Glory, își spuse că avea douăzeci și patru de ani. Viața i se întindea la picioare încă destul de mult. James Spence ar putea să-i dea tot ce-și dorea de atâta timp. O tratase mereu politicos și era chiar frumos

pentru un bărbat alb. Va avea grijă de ea și, în schimb, ea va avea grijă de el. Nu va fi foarte diferit de ceea ce făcea acum... cu excepția faptului că ar trebui să se culce cu el.

Se cutremură, apoi se întrebă ce contează. Nu era ca și cum ar fi fost virgină. Casa din Charleston ar fi a ei — asta era cel mai important — și în cele din urmă va fi în siguranță. În plus, era timpul să meargă mai departe. Va înnebuni dacă va mai sta mult la Risen Glory, cu Magnus, Kit și maiorul.

Magnus o privea cu ochii aceia căprui și blânzi ai lui. Ura mila pe care o citea în ei, dar uneori se trezea că visează cu ochii deschiși la acea duminică după-amiază când o sărutase în livadă. Voia să uite acel sărut, dar nu putea. Magnus nu încercase s-o atingă din nou, nici măcar în acea noapte în care Kit și maiorul se căsătoriseră, iar ea dormise la el acasă. De ce nu pleca să o lase în pace?

Își dorea să plece toți, chiar și Kit. De când se întorsese în patul maiorului, era ceva frenetic la Kit. Se grăbea să treacă de la un lucru la altul, fără să-și acorde vreodată timp să se gândească. Dimineata, când Sophronia mergea la coteț să adune ouăle, o vedea pe Kit în depărtare, călărindu-l pe Temptation, ca și cum n-ar mai exista ziua de mâine, îl mână în salturi prea înalte, îl îmboldea peste limită. Chiar dacă era frig sau ploaie, ea tot iese să călărească. Era aproape ca și cum îi era frică ca nu cumva pământurile să fi dispărut în timpul nopții, în timp ce ea și maiorul își vedeau de treabă în dormitorul cel mare de la eraj.

În timpul zilei, aerul dintre ei scăpăra de tensiune. Sophronia nu o mai auzise pe Kit adresându-i un cuvânt normal de săptămâni, iar atunci când maiorul vorbea cu ea, vocea lui suna ca și cum ar fi fost înghețată pe dinăuntru. Cel puțin, el părea că își dă silința. Renunțase la ideea de a face un drum spre fabrică prin acele hectare de tufișuri dinspre est, atunci când toată lumea în afară de Kit își dădea seama că terenul

era inutil, iar drumul ar salva kilometri de călătorie și timp.

În acea dimineață, Sophronia se temuse că vor ajunge la lovitură. Maiorul o avertiza pe Kit de săptămâni să nu-l mai călărească pe Temptation atât de imprudent. În cele din urmă, pusese piciorul în prag și îi spusese că nu mai are voie să-l călărească deloc. Kit îl făcuse în toate felurile și îl amenințase cu câteva lucruri pe care nici o femeie nu ar trebui să le știe măcar, cu atât mai puțin să le spună. El rămăsese acolo ca o statuie, fără să spună un cuvânt, doar se uitase la ea cu aceea expresie rece ca de piatră, care îi dăduse Sophroniei fiori pe sira spinării.

Dar oricât de rele erau lucrurile între ei în timpul zilei, la căderea nopții, ușa acelu dormitor mare din față se trântea și nu se mai deschidea din nou până dimineața.

Sophronia o văzu pe Kit pe fereastră, îmbrăcată în acei pantaloni bărbătești scandalosi, întorcându-se de la o plimbare. Stomacul ei se făcu ghem de groază. Nu putea să mai evite. Avea bagajul făcut, iar domnul Spence o aștepta la capătul aleii în mai puțin de o oră.

Nu spusese nimănui despre planurile ei, deși se întreba dacă nu cumva Magnus bănuia ceva. O privise ciudat când venise în bucătărie azi-dimineață la micul dejun. Uneori, avea senzația că Magnus îi citea gândurile. Își spuse că era mai bine că el plecase la Rutherford în acea zi, ca să nu fie prezent când pleca ea. Dar o parte din ea ar fi vrut să mai arunce o privire la chipul acela frumos și bun.

Își agăță șortul în cuierul de lângă chiuvetă, așa cum făcea de când era copil. Apoi trecu pentru ultima oară prin casă.

O rafală rece de aer o însoți pe Kit când intră în casă prin ușa din față.

- Vântul mușcă tare azi. Am să fac o supă pentru cină în seara asta.

Sophronia uită că lucrurile astea nu mai erau responsabilitatea ei.

- Este aproape ora cinci, o certă ea. Dacă voiai supă, trebuia să spui mai devreme. Patsy a făcut deja pilaf.

Kit își scoase jacheta de lână și o aruncă nervoasă pe stălpul scării.

- Sunt sigură că nu se va supăra dacă adaug și supă la meniu. Începu să urce scările.

- Oamenii din casa asta ar aprecia dacă ai zâmbi din când în când.

Kit se opri și se uită în jos la Sophronia.

- Ce vrea să însemne asta?

- Asta înseamnă că ești morocănoasă de luni întregi, și asta e molipsitor. M-ai făcut să mă iau și eu de Patsy.

Nu era prima dată când Sophronia o muștra pe Kit pentru comportamentul ei, dar azi Kit nu putea să-și adune energia ca să se apere. Se simțea nervoasă și neliniștită, nu chiar bolnavă, dar nici în întregime bine. Oftă obosită.

- Dacă Patsy nu vrea supă la meniul din seara asta, voi face mâine.

- Va trebui să-i spui chiar tu.

- De ce?

- Pentru că nu voi fi aici.

- Oh? Unde te duci?

Sophronia șovăi. Kit pusese întrebarea atât de inocent.

- Să mergem în salon câteva minute ca să putem vorbi, spuse Sophronia.

Kit o privi curioasă, apoi o urmă în hol. După ce intrară în salon, se așeză pe canapea.

- Este ceva în neregulă?

Sophronia rămase în picioare.

- Eu... plec la Charleston.

- Trebuia să-mi spui mai devreme. Am și eu niște cumpărături de făcut. Puteam să vin cu tine.

- Nu, nu e o călătorie pentru cumpărături. Sophronia își împreună mâinile în față, pe fusta de lână crem. Eu... plec pentru totdeauna. Nu mă mai întorc la Risen Glory.

Kit se uită la ea fără să înțeleagă.

- Nu te mai întorci? Sigur că te întorci. Aici locuiești.

- James Spence mi-a cumpărat o casă.
Kit se încrunță.
- De ce ar face asta? Vrei să fii menajera lui? Sophronia, cum ai putut măcar să te gândești să pleci de aici?
Sophronia clătină capul.
- N-o să fiu menajera lui, o să fiu amanta lui.
Kit se prinse de brațul canapelei.
- Nu te cred! N-ai face niciodată ceva atât de oribil!
Sophronia ridică bărbia.
- Să nu îndrăznești să mă judeci!
- Dar asta este greșit! Ceea ce îmi spui este păcatos, pur și simplu. Cum ai putea măcar să te gândești la așa ceva?
- Fac ce trebuie să fac, spuse Sophronia încâpățanată.
- Nu trebuie să faci asta!
- Pentru tine e ușor s-o spui. Dar te-ai gândit vreodată că s-ar putea să vreau și eu unele dintre lucrurile pe care le vrei și tu - o casă, haine drăgute, să mă pot trezi dimineața și să știu că nimeni nu-mi poate face rău?
- Dar nimeni nu te rănește aici. Războiul s-a terminat de trei ani. Nimeni nu te-a deranjat.
- Asta doar pentru că toată lumea a presupus că am împărțit patul cu soțul tău. Văzând privirea ascuțită a lui Kit, adăugă: N-am făcut asta. Însă nimeni cu excepția lui Magnus n-a știut asta. Chipul ei cu liniile sculptate deveni amar. Acum, că sunteți căsătoriți, totul e diferit. Este doar o chestiune de timp până când cineva hotărăște că sunt liberă să fiu culeasă. Așa se întâmplă cu orice femeie neagră de care nu are grijă un bărbat alb. Nu pot să trec tot restul vieții prin asta.
- Dar Magnus? argumentă Kit. E un om bun. Oricine are ochi poate vedea că te iubește. Și orice ai spune, știu că și tu ai sentimente pentru el. Cum poți să-i faci asta?
- Sophronia își strânse buzele într-o linie dreaptă, încâpățanată.
- Trebuie să am singură grijă de mine.
Kit sări în sus de pe canapea.
- Nu văd ce e atât de minunat să aibă un alb grijă de tine. Când ai fost sclavă, tata trebuia să aibă grijă

de tine, și uite ce s-a întâmplat. Poate domnul Spence nu va putea să te protejeze mai mult decât tata. Poate și el se va uita în altă parte, ca și tata. Te-ai gândit vreodată la asta, Sophronia? Te-ai gândit?

- Tatăl tău n-a încercat să mă protejeze! strigă Sophronia. Nici nu a încercat, înțelegi ce spun? N-a fost doar că n-a văzut ce se întâmpla. El era cel care mă dădea prietenilor lui noaptea.

Kit simți un junghi adânc în stomac.

Acum, că adevărul ieșise la iveală, Sophronia nu se mai putea opri:

- Uneori, îi lăsa să dea cu zarul pentru mine. Alteori, se lua la întrecere cu caii. Eu eram premiul la jocurile lor.

Kit se repezi la Sophronia și o luă în brațe.

- Îmi pare rău! Oh, îmi pare foarte, foarte rău!

Sophronia stătea teapănă în mâinile ei. Kit îi mângâie spatele, clipind ca să-și gonească lacrimile, murmură scuze, deși nu era vina ei, și încercă să găsească argumente s-o convingă pe Sophronia să nu părăsească singura casă pe care o avusese vreodată.

- Nu lăsa ceea ce s-a întâmplat să-ți distrugă tot restul vieții. Oricât de groaznic a fost s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Ești tânără. O mulțime de sclave...

- Nu-mi vorbi tu mie despre sclave! Sophronia se smuci, cu o expresie feroce pe chip. Să nu îndrăznești să-mi vorbești despre sclave! Nu știi nimic despre asta! Luă o gură mare de aer, de parcă se sufoca: Era și tatăl meu!

Kit îngheră. Încet, începu să clatine din cap.

- Nu! Nu e adevărat! Mă minți! Nici chiar el nu și-ar da propria fiică. La naiba cu tine! La naiba cu tine că mă minți așa!

Sophronia nici nu clipi.

- Sunt fiica lui, la fel ca tine. A avut-o pe mama mea, când mama ta nu era încă aici. A ținut-o până când a aflat că va avea un copil, apoi a aruncat-o înapoi la casa sclavilor, ca pe un gunoi. La început, când prietenii lui veneau să amușineze după mine, credeam că poate

a uitat că eram a lui. Dar nu uitase. Doar că nu avea nici o importanță pentru el. Sângele nu avea nici o semnificație, pentru că eu nu eram ceva uman. Eu eram doar o proprietate. Doar o altă fată de culoare.

Fata lui Kit era albă ca varul. Nu se putea mișca. Nu putea vorbi.

Acum, că secretul ei nu mai era închis în ea, Sophronia era în sfârșit calmă.

- Mă bucur că mama a murit înainte să înceapă totul. Era o femeie puternică, dar dacă ar fi văzut ce mi se întâmplă, ar fi fost distrusă. Sophronia ridică mâna și atinse obrazul imobil al lui Kit. Suntem surori, Kit, spuse ea încet. Nu ai simțit niciodată? Nu ai simțit niciodată legătura asta dintre noi, care ne leagă atât de strâns încât nimic nu ar putea să ne despartă vreodată? Chiar de la început, am fost noi două. Mama ta a murit după ce te-a născut, iar mama trebuia să aibă grijă de tine, dar nu-i plăcea să te atingă din cauza a ceea ce se întâmplase. Așa că eu am avut grijă de tine, chiar de la început. Un copil creștea alt copil. Îmi amintesc cum te țineam în poală atunci când nu cred că aveam mai mult de patru sau cinci ani. Te puneam lângă mine la bucătărie când lucram și mă jucam cu păpușile cu tine seara. Și apoi mama a murit, iar tu ai rămas tot ce aveam pe lume. De aceea n-am plecat niciodată de la Risen Glory, nici chiar atunci când tu te-ai dus la New York. Am vrut să mă asigur că ești bine. Dar când te-ai întors, parcă erai altcineva, parte dintr-o lume căreia eu nu-i aparțin. Am fost geloasă și am fost speriată. Trebuie să mă ierți pentru ceea ce voi face, Kit, dar tu ai un loc pe lume, iar acum este timpul să-mi găsec și eu locul meu.

O îmbrățișă rapid pe Kit și fugi.

Nu după mult timp, Cain o găsi pe Kit tot acolo. Se afla încă în picioare în mijlocul camerei. Avea mușchii rigizi, iar mâinile strânse pumni.

- Unde naiba e toa... Kit? Ce s-a întâmplat?

Într-o clipă ajunse lângă ea. Ea se simți ca și cum ar fi fost scoasă din transă. Se lipi de el, sufocată de un hoț hot de plâns. El o luă în brațe și o duse pe canapea.

- Spune-mi ce s-a întâmplat.

Se simtea atât de bine cu brațele lui în jurul ei. Nu o ținuse niciodată astfel - protector, fără nici o urmă de pasiune. Începu să plângă.

- Sophronia pleacă. Se duce la Charleston să fie... să fie amanta lui James Spence.

Cain înjură încet.

- Magnus știe?

- Nu... nu cred. Încercă să-și recapete respirația. Tocmai mi-a spus.... Sophronia este sora mea.

- Sora ta?

- Fiica lui Garrett Weston, la fel ca mine.

El îi mângăie bărbia cu degetul mare.

- Ai trăit în Sud toată viața. Pielea Sophroniei este mai deschisă.

- Nu înțelegi. Ea strânse din dinți și scuipă cuvintele printre lacrimi: Tata o dădea prietenilor lui noaptea, să facă sex cu ea. Știa că era fiica lui, trup din trupul lui și sânge din sângele lui, dar cu toate astea, le-o dădea.

- Oh, Dumnezeu!...

Cain deveni cenușiu la față. O strânse mai tare și îi lipi obrazul de al lui, lăsând-o să plângă. Treptat, ea completă și restul detaliilor poveștii. Când termină, Cain spuse:

- Sper că arde în iad acum!

După ce termină de spus povestea, Kit își dădu seama ce trebuie să facă. Sări de pe canapea.

- Trebuie s-o opresc. Nu pot s-o las să meargă mai departe cu asta.

- Sophronia este o femeie liberă, îi aminti el blând. Dacă vrea să plece cu Spence, nu poți să faci nimic.

- Este sora mea! O iubesc și n-o las să facă asta!

Înainte ca el să o poată opri, Kit ieși din salon.

Cain oftă și se ridică și el de pe canapea. Kit suferea foarte tare, iar el știa prea bine că asta putea să ducă la neazuri.

Afară, Kit se ascunse în umbra copacilor de lângă intrare. Îi clăntăneau dinții, în timp ce aștepta ghemuită în umbra umedă a iernii să iasă Cain din casă. Apăru imediat, așa cum știuse ea. Îl urmări coborând scările și luând-o spre alee. Nu o văzu, înjură, se întoarse pe călcăie și o luă spre grajd.

Imediat ce nu-l mai văzu, Kit fugi înapoi în casă și se duse la raftul cu arme din bibliotecă. Nu se aștepta la prea multe probleme din partea lui James Spence, dar din moment ce Kit nu avea de gând s-o lase pe Sophronia să plece cu el, avea nevoie de armă pentru a adăuga greutate la argumentele ei.

Cățiva kilometri mai departe, șaretă roșie cu negru a lui James Spence trecu pe lângă cea condusă de Magnus. Spence se grăbea foarte tare, se gândi Magnus, în timp ce atelajul dispărea după colț. De vreme ce drumul nu ducea altundeva decât la Risen Glory și la filatura de bumbac, pesemne că Spence avea treabă la fabrică.

Era o concluzie logică, dar cumva aceasta nu-l multumea. Dădu bice cailor. În timp ce se grăbea spre Risen Glory, se tot gândea la ce știa despre Spence.

Bărfele locale spuneau că se ocupase de o balastieră în Illinois, o vânduse cu trei sute de dolari și venise în Sud după război cu o boccea plină de bancnote. Acum avea o mină de fosfați prosperă și pofta față de Sophronia.

Șaretă lui Spence deja oprise la capătul aleii, când Magnus ajunse acolo. Omul de afaceri era îmbrăcat într-o haină neagră și melon, cu un baston în mână înmănușată. Magnus abia îi aruncă o privire. Toată atenția era îndreptată asupra Sophroniei.

Ea se afla la marginea drumului cu șalul albastru de lână înfășurat în jurul umerilor și un sac la picioare.

- Sophronia! Opri șaretă și sări jos.

Ea își înalță capul și, o clipă, i se păru că vede un licăr de speranță în privirea ei, dar apoi ochii i se umbriră, și ea își strânse mai tare șalul.

- Lasă-mă în pace, Magnus Owen. Asta nu are nimic de-a face cu tine.

Spence veni de după trăsura lui și se uită la Magnus.

- Vreo problemă, băiete?

Magnus își băgă degetul mare în centură și se uită furios la el.

- Doamna s-a răzgândit.

Spence miji ochii pe sub borul melonului.

- Dacă vorbești cu mine, băiete, îți sugerez să mi te adresezi cu „domnule“.

Sophonria urmări confruntarea și fiori de spaimă i se strecurau de-a lungul șirei spinării. Magnus se întoarse spre ea, dar în loc de bărbatul blând, cu voce domoală, pe care îl știa, văzu un străin cu buzele strânse și ochii duri.

- Intră înapoi în casă!

Spence făcu un pas înainte.

- Acum, fii atent aici. Nu știu cine crezi că ești, dar...

- Pleacă, Magnus! Sophronia își auzi propria voce tremurând. M-am hotărât, și nu mă poți opri!

- Ba te pot opri, spuse el necrutător. Și exact asta am să fac!

Spence porni agale spre Magnus, cu bastonul cu măciucie de aur ferm în mână.

- Cred că ar fi mai bine pentru toată lumea dacă te-ai întoarce de unde ai venit. Acum, hai să mergem, Sophronia.

Dar când întinse mâna după ea, Sophronia fu smulșă brusc.

- Nu pui mâna pe ea, mărăi Magnus, dând-o ferm pe Sophronia în spatele lui. Apoi își încleștă pumnii și făcu un pas în față.

Omul negru împotriva omului alb. Toate coșmarurile Sophroniei căpătau viață. O apucă frica.

- Nu! Îl apucă pe Magnus de cămașă. Nu-l lovi! Dacă lovești un alb, vei atârna în ștreang până dimineață.

- Dă-te din calea mea, Sophronia.

- Albul are toată puterea, Magnus. Lasă asta, renunță!

El o dădu deoparte, dar gestul de protecție îl costă. În spatele lui, Spence ridică bastonul și, când Magnus se întoarse, îl lovi în piept.

-Nu te băga în lucruri care nu te privesc, baiete! mărai Spence.

Cu o singură mișcare rapidă, Magnus îi smulse bastonul din mână și îl rupse pe genunchi.

Sophronia tipă.

Magnus aruncă cele două jumătăți ale bastonului și trase un pumn puternic în maxilarul lui Spence, care îl trimise pe proprietarul de mină la pământ.

Kit ajunsese la lizieră chiar la timp pentru a vedea ce se întâmplă. Se grăbi, ridică pușca și coborî teava.

-Pleacă de aici, domnule Spence! Se pare că nu ești dorit.

Sophronia nu fusese niciodată mai recunoscătoare să vadă pe cineva, dar Magnus deveni rigid. Spence se ridică încet, uitându-se cu furie la Kit. Tocmai atunci, interveni o voce profundă:

-Se pare că lucrurile scapă un pic de sub control aici.

Patru perechi de ochi se întoarseră, în timp ce Cain descăleca de pe Vandal. Se îndreptă spre Kit cu pasul lent, ușor, care făcea parte din el, și întinse mâna.

-Dă-mi pușca, Kit.

Vorbea atât de calm, de parcă i-ar fi cerut pâinea la masa de seară.

Kit voia exact asta, să-i dea lui pușca. Așa cum mai descoperise și altă dată, nu putea să atîntească o armă asupra unui om. Cain va avea grijă ca Magnus să nu pătească nimic, așa că ea îi dădu pușca.

Spre uimirea ei, el nu întoarse arma spre Spence. În schimb, o luă de braț pe Kit și o trase, nu prea blând, către Vandal.

-Te rog să accepți scuzele mele, domnule Spence. Soția mea are un temperament vulcanic.

Băgă pușca în coburii de la șaua calului.

Kit văzu că ochii lui Spence devin vicleni. Fabrica de bumbac îl făcuse pe Cain un om foarte important

în comunitate, iar ea putea vedea cum mintea lui Spence calcula că era mai bine să-l aibă pe Cain prieten.

- Nu-i nimic, domnule Cain. Se aplecă să-și scuture praful de pe pantaloni. Sunt sigur că nici unul din noi nu poate anticipa reacțiile micilor noastre femei.

- Cuvinte mai adevărate nici c-au fost spuse vreodată, răspuse Cain, indiferent la faptul că Kit se holba la el furioasă.

Spence își ridică melonul negru și arătă cu capul spre Magnus.

- Il prețuiești pe acest băiat, domnule maior?

- De ce întrebi?

Îi aruncă un zâmbet lui Cain, ca de la bărbat la bărbat.

- Dacă mi-ai spune că îl prețuiești, cred că n-ai fi prea fericit să-l vezi atârând în ștreang. Și văzând că amândoi suntem oameni de afaceri, aș fi mai mult decât dispus să uit ceea ce s-a întâmplat aici.

Kit răsufă ușurată. Cain schimbă priviri cu Magnus.

Rămaseră așa, ochi în ochi, câteva secunde lungi, înainte ca maiorul să își mute privirea și să ridice apoi din umeri.

- Ceea ce face Magnus este treaba lui. Nu are nimic de-a face cu mine, în nici un fel.

Kit săsăi de revoltă, în timp ce el o ridică pe Vandal, se urcă și el și o porni înapoi spre casă pe alee.

Sophonria se uită după ei, cu inima în gât. Maiorul trebuia să fie prietenul lui Magnus, dar nu îi era deloc prieten. Albii rămăneau împreună împotriva negrilor. Așa a fost mereu, așa va fi mereu.

O copleși disperarea. Aruncă o privire spre Magnus, dar trădarea lui Cain nu părea să-l deranjeze. Stătea cu picioarele ușor depărtate, cu o mână pe un șold și o lumină ciudată îi strălucea în privire.

Dragostea pe care refuzase s-o accepte izbucni înlăuntrul ei, rupând toate cătușele invizibile ale trecutului și măturând opreliștile într-un șuvoi purificator. Cum putuse să-și nege sentimentele atâta vreme? El era tot ce trebuia să fie un bărbat: puternic, bun, blând.

Era un om cu compasiune și mândrie. Dar acum, prin acțiunile ei, îl pusese în pericol.

Nu putea să facă decât un singur lucru. Îi întoarse spatele lui Magnus și se forță să se uite spre James Spence.

- Domnule Spence, ce s-a întâmplat în acest moment aici este vina mea. Nu putea să se forteze să-i atingă brațul. Am flirtat cu Magnus. L-am făcut să creadă că înseamnă ceva pentru mine. Trebuie să uiți toate acestea. Voi merge cu dumneata, dar trebuie să promiți că nu-i vei face nici un rău. Este un om bun, și toate astea sunt vina mea.

Vocea lui Magnus se auzi din spatele ei, dulce și blândă ca un imn vechi:

- Nu are rost, Sophronia. Nu te voi lăsa să pleci cu el. Trecu pe lângă ea. Domnule Spence, Sophronia va fi soția mea. Dacă încerci să o iei, te voi opri. Astăzi, mâine, peste un an. Nu contează. Te voi opri.

Sophronia simți că îi înghețaseră degetele.

Spence își linse buzele și aruncă o privire nervoasă în direcția în care dispăruse Cain. Magnus era mai mare, mai înalt și mai musculos, iar Spence ar fi pierdut într-o încleștare fizică între ei. Dar Spence nu avea nevoie de acest gen de luptă pentru a câștiga.

Sophronia îi urmărea cu groază jocul emoțiilor pe față. În Carolina de Sud, nici un negru nu putea scăpa nepedepsit dacă lovea un alb. Dacă Spence nu-l convingea pe șerif să facă ceva în legătură cu asta, atunci avea să se ducă la Ku Klux Klan, monștrii aceia care începuseră să terorizeze statul cu doi ani în urmă. Imagini de biciuiri și linșaje îi umpleau mintea, atunci când Spence pași plin de încredere spre șaretă lui și-și luă locul.

Apucă hăturile și se întoarse spre Magnus.

- Ai făcut o mare greșală, băiete. Apoi se uită la Sophronia cu o ostilitate pe care nu a încercat să o ascundă. Mă întorc după tine mâine.

- Doar un minut, domnule Spence. Magnus se aplecă să ridice cele două jumătăți ale bastonului rupt. Mergând

spre șaretă, pașea cu o încredere pe care nu avea justificare să o simtă. Mă consider un om corect, așa că mi se pare că este corect să știi la ce risc te supui dacă te gândești cumva să vii după mine. Sau poate te hotărăști să trimiți aici cunoscutii dumitale în cearsăfuri albe. Dar asta nu ar fi o idee bună, domnule Spence. De fapt, ar fi chiar o idee foarte proastă.

- Ce vrea să însemne asta? rânji cu răutate Spence.

- Înseamnă că am un talent, domnule Spence, despre care trebuie să știi. Și am trei sau patru prieteni cu același talent. Acum, ei sunt doar negri ca și mine, înțelegi, astfel încât ai putea crede că talentul lor nu are valoare. Dar te-ai înșela, domnule Spence. Te-ai înșela foarte tare.

- Despre ce vorbești?

- Vorbesc despre dinamită, domnule Spence. Chestie urâtă, dar foarte utilă. Am învățat să o folosesc și eu când a trebuit să distrugem vreo stâncă mai mare ca să construim fabrica. Majoritatea oamenilor nu cunosc prea multe despre dinamită, pentru că este atât de nouă, dar știu că dumneata ești la curent cu noile invenții, așa că pun pariu că știi multe despre asta. Pun pariu că știi, de exemplu, ce stricăciuni mari poate provoca dinamita dacă este detonată într-un loc nepotrivit, într-un strat de fosfat.

Spence îl privi neîncrezător pe Magnus.

- Mă ameninți?

- Cred că aș putea spune că doar încerc să arăt un punct de vedere, domnule Spence. Am prieteni buni. Prietenii foarte buni. Iar dacă e să mi se întâmple ceva, ar fi tare nefericiți. Ar fi atât de nefericiți, încât ar putea să pună o cantitate de dinamită în locul nepotrivit. Acum, noi nu am vrea să se întâmple asta, nu-i așa, domnule Spence?

- Lua-te-ar dracu!

Magnus puse piciorul pe treapta șaretei și așeză bucățile de baston pe genunchii lui Spence.

- Fiecare om își merită propria fericire, domnule Spence, iar Sophronia este a mea. Am de gând să trăiesc

o viață bună, îndelungată, ca să ne putem bucura unul de altul, și sunt dispus să fac tot ce este necesar pentru asta. Ori de câte ori o să te văd în oraș, o să-mi scot pălăria și o să spun foarte politicos: „Bună ziua, domnule Spence!“ Și atât timp cât vei auzi „Bună ziua, domnule Spence“, vei ști că sunt un om fericit, care dorește tot binele din lume duminică și minei de fosfat.

Uitându-se direct în ochii lui Spence, îi dădu jumătațile de baston.

Plin de furie, Spence i le smulse și apucă frăiele.

Sophonria abia mai putea să-și țină firea. Ceea ce tocmai văzuse era contrar a tot ceea ce crezuse, și totuși, se întâmplase. Tocmai îl văzuse pe Magnus înfruntând un alb și câștigând. Luptase pentru ea. O salvase... chiar și de ea însăși.

Se aruncă peste peticul de iarbă înghețată care îi desparte și se repezi în brațele lui, repetându-i numele iar și iar, până când ritmul acestuia deveni una cu bătăile inimii ei.

- Ești o provocare pentru mine, femeie, spuse el încet, prinzându-i umerii cu mâinile.

Ea își ridică privirea și văzu ochii direcți și adevărați, ochi care îi promiteau bunătațe și putere deopotrivă. El ridică o mână și-și trecu degetul arătător peste buzele ei, ca și cum ar fi fost un orb care încearcă să delimiteze teritoriul pe care se pregătea să-l ia în stăpânire. Apoi își coborî capul și o sărută.

Ea îi acceptă buzele timid, ca o fetiță. El o făcea să se simtă din nou pură și nevinovată.

O trase mai aproape, iar sărutul lui deveni mai solicitant, dar în loc să simtă frică, ea simți fiorii oferii de puterea sărutului. Acest om, acest om bun, era al ei pentru totdeauna. Era mai important decât o casă în Charleston, mai important decât rochiile de mătase, mai important decât orice.

Când în cele din urmă se desprinseră din sărut, Sophronia îi văzu ochii strălucind. Acest om puternic și tare, care amenințase să arunce în aer o mină de fosfat, devenise blând ca un miel.

- Mi-ai dat mult de furcă, femeie, spuse el ursuz. După ce ne căsătorim, nu mai vreau să văd prostii din astea.

- Ne căsătorim, Magnus? întrebă ea ușor obraznic. Și apoi își desfăcu degetele lungi, elegante pe capul lui, trăgându-l pentru încă un sărut lung.

- Oh, da, dulcea mea copilă, răspuse el, când în cele din urmă își recăpătă suflarea. Ne căsătorim cu siguranță!

capitolul 19

- Am crezut o mulțime de lucruri despre tine, Baron Cain, dar niciodată nu mi-am închipuit că esti laș! Kit ieși ca o furtună din grajduri pe urmele lui Cain. Magnus o să fie un om mort și o să-l ai pe conștiință. Tot ce trebuia să faci era să dai din cap, iar Spence ar fi uitat că Magnus l-a lovit. Acum dă-mi pușca aia înapoi chiar acum! Dacă tu nu ești destul de bărbat ca să-ți aperi cel mai bun prieten, o voi face eu.

Cain se întoarse, cu carabina la piept.

- Chiar arăți de parcă ai vrea să te duci înapoi acolo, așa că o să te încui și o să arunc cheia.

- Ești îngrozitor, știi?

- Îmi tot repeți asta. Ți-a trecut cumva prin minte să mă întrebi despre ceea ce s-a întâmplat în loc să arunci acuzații?

- A fost evident ce s-a întâmplat.

- Adevărat?

Brusc, Kit nu se mai simți atât de sigură de ea. Cain nu era laș și niciodată nu făcuse nimic fără un motiv. Se mai domoli puțin, dar era tot neliniștită.

- Bine, să presupunem că tu-mi spui ce ai avut în minte atunci când l-ai lăsat pe Magnus cu un om care vrea să-l vadă linsat.

- M-ai enervat destul, așa că am să te las să-ți dai singură seama.

O porni spre casă, dar Kit îi sări în față.

- Oh, nu, nu scapi așa ușor.

El își mută carabina pe umăr.

- Magnus nu a fost de acord cu intervenția ta și nu ar fi fost de acord nici cu a mea. Sunt unele lucruri pe care un bărbat trebuie să le rezolve singur.

- E ca și cum i-ai fi semnat condamnarea la moarte.

- Să spunem doar că am mai multă încredere în el decât pari să ai tu.

- Asta este Carolina de Sud, nu New York.

- Nu-mi spune că în sfârșit recunoști că statul tău de baștină nu este perfect?

- Vorbeam despre Klan, spuse ea. Ultima oară când ai fost la Charleston, ai încercat să convingi poliția federală să ia măsuri împotriva lor. Acum te porți de parcă nu există.

- Magnus este propriul său stăpân. Nu are nevoie de nimeni care să se bată în locul lui. Dacă ai ști pe jumătate cât crezi că știi, ai înțelege asta.

Din punctul de vedere al lui Magnus, Cain avea dreptate, dar ea nu avea răbdare cu acest fel de mândrie masculină. Ducea doar la moarte. În timp ce Cain se îndepărta, Kit se gândi la războiul care părăsise odată atât de glorios.

Spumegă și tropăi mai bine de o oră, până când apărură Samuel cu un rânjet pe față și un bilet de la Sophronia.

Dragă Kit,

Nu-ți mai face griji. Spence a plecat, Magnus este bine și ne căsătorim.

Cu dragoste,

Sophronia

Kit se uita la bilet cu un amestec de bucurie și uluire. Cain avusese dreptate. Dar doar pentru că avusese dreptate cu asta, nu însemna că avea dreptate cu orice altceva.

Se întâmplaseră prea multe, iar sentimentele ei față de Sophronia, de Risen Glory și de Cain se năruiau

în jurul ei, înlauntru ei. Se îndreptă spre grajduri și spre Temptation, apoi își aminti că soțul ei ordonase să nu mai călărească armăsarul. O voce mică îi șoptea că numai nesăbuinta ei era de vină, dar ea refuză s-o asculte. Trebuia să pună lucrurile la punct cu el.

O porni înapoi în casă și o găsi pe Lucy în bucătărie curățând cartofi.

- Unde este domnul Cain?

- L-am auzit urcând scările acum câteva minute.

Kit tâșni pe hol și apoi sus pe scări. Deschise brusc ușa dormitorului.

Cain stătea la masă adunând niște hârtii pe care le lăsase acolo cu o seară înainte. Se întoarse spre ea, cu o expresie întrebătoare. Văzu că era furioasă și ridică o sprânceană.

- Ei bine?

Știa ce voia să afle. Ar încălca oare regula nescrisă dintre ei? Regula care spunea că acest dormitor era singurul loc în care nu se certau, singurul loc rezervat pentru altceva, ceva la fel de important pentru amândoi ca și aerul pe care îl respirau.

Nu putu să încalce această regulă. Doar aici pălea neliniștea ei. Doar aici ea se simțea... nu fericită... ci cumva, simțea că este așa cum trebuie.

- Vino aici, spuse el.

Se duse la el, dar nu uitase de resentimentele legate de Temptation. Nu uitase nici teama că el ar putea să facă un drum spre fabrică pe terenul ei. Nu uitase nici aroganța sau încăpățanarea lui. Își îndesă toate aceste sentimente înlauntru ei și le lasă să fiarbă mocnit, în timp ce își împlinea dragostea, care devenea tot mai puțin satisfăcătoare și tot mai necesară cu fiecare zi.

A doua zi dimineată, nici chiar fericirea Sophroniei și a lui Magnus nu îi putu reține pe Cain și Kit să nu se ciondăneasă. Acesta devenise modelul lor de viață. Cu cât era mai pasională noaptea, cu atât mai urât se tratau unul pe altul a doua zi.

Nu aștepta ca lumina zilei să aducă o schimbare la mine... Îți voi da trupul meu, dar nu, să nu îndrăznești, să nu te aștepți la mai mult.

Kit vedea cum Magnus și Sophronia trăiau o uluitoare fericire toată săptămâna care urmă, în timp ce se pregăteau de nuntă, și se gândea că i-ar plăcea ca ea și Cain să aibă parte de un astfel de final fericit. Dar singurul final fericit pe care și-l putea imagina pentru ei era cu Cain plecând pe cal calare și lăsând-o singură la Risen Glory. Și asta nu părea deloc corect.

Duminică după-amiază, Sophronia și Magnus își rostiră jurămintele în vechea biserică a sclavilor, cu Kit și Cain alături. După îmbrățișări, lacrimi și felii de tort de nuntă făcut de domnișoara Dolly, rămaseră în cele din urmă singuri în casa de lângă livadă a lui Magnus.

- Nu te prezez, spuse el, în noaptea de decembrie adâncă și liniștită. Avem tot timpul.

Sophronia zâmbi și își trecu privirea peste pielea lui frumoasă, maronie.

- Am așteptat deja prea mult timp. Degetele ei se îndreptară spre nasturii de sus ai frumoasei rochii de mătase pe care i-o dăruise Kit. Iubește-mă, Magnus! Doar iubește-mă!

Iar el așa făcu. Tandru și pe-ndelete. Gonind toată urâtenia din trecut. Sophronia nu se simțise niciodată atât de sigură sau atât de iubită. Nu avea să uite niciodată ceea ce i se întâmplase, dar coșmarurile din trecutul ei nu o mai controlau. În sfârșit înțelegea ce înseamnă să fie liberă.

În timp ce decembrie făcu loc lui ianuarie, dragostea dintre Cain și Kit deveni tot mai primitivă, feroce, sperindu-i pe amândoi. Kit îi lăsa o vânătaie pe umăr lui Cain. Cain îi făcu un semn pe sân și apoi înjură.

Doar o singură dată își spuseră adevărul.

- Nu putem continua așa, zise el.

- Știu. Apoi Kit întoarse capul în pernă și pretinse că a adormit.

Partea trădătoare, feminină, a ei tânjea să renunțe la luptă și să-și deschidă inima înainte de a exploda de sentimente pe care nu le putea numi. Dar acesta era un om care renunța la cărțile și la caii lui înainte să se atașeze prea tare. Iar demonii din trecutul ei erau puternici.

Risen Glory era tot ce avea - tot ce avusese vreodată -, singura parte din viața ei care era sigură. Oamenii dispăreau, dar Risen Glory era nemuritoare, iar ea nu avea să lase niciodată sentimentele ei tumultuoase pentru Baron Cain să amenințe asta! Cain cu ochii săi cenușii reci și filatura de bumbac, Cain cu ambițiile lui necontrolate, care aveau să-i înghită pământurile și să le scuipe ca pe semințele de bumbac aruncate, până nu mai rămânea decât o coajă fără valoare.

- Ți-am spus că nu vreau să merg!

Kit trânti jos peria și îl privi pe Cain în oglindă. El își aruncă cămașa.

- Eu vreau.

Toate certurile se opreau la ușa dormitorului. Dar asta nu se opriese acolo. Și la ce bun? Amorul lor transformase deja acest dormitor într-o altă zonă de război.

- Urăști petrecerile, îi aminti ea.

- Nu și asta. Vreau să scap de fabrică pentru câteva zile.

De fabrică, observă ea, nu de Risen Glory.

- Și mi-e dor de Veronica, adăugă el.

Stomacul lui Kit se strânse de gelozie. Adevărul era că și ei îi era dor de Veronica, dar nu voia să-i fie lui Cain dor.

Veronica plecase de la Rutherford cu șase săptămâni în urmă, cu puțin înainte de Ziua Recunoștinței. Se stabilise într-un conac cu trei etaje în Charleston, care devenise, după cum aflase Kit, un centru de modă și cultură. Artiști și politicieni se arătau la ușa ei. Erau acolo un sculptor necunoscut din Ohio, un actor celebru din New York. Acum Veronica voia să-și sărbătorească noua ei casă cu un bal de iarnă.

Într-o scrisoare pentru Kit, îi spusese că invita la Charleston pe toată lumea cu care se simțea bine, precum și mai multe cunoștințe vechi din Rutherford. În obiceiul pervers al Veronicăi, asta îi includea pe Brandon Parsell și pe logodnica lui, Eleanora Baird, al cărei tată preluase după război președinția băncii Planters and Citizens.

În mod normal, lui Kit i-ar fi plăcut să participe la o astfel de petrecere, dar acum nu avea inimă pentru asta. Noua fericire a Sophroniei o făcuse doar să-și recunoască propria suferință. Și oricât de tare o fascina Veronica, o făcea pe Kit să se simtă stângace și proastă.

- Du-te singur, spuse ea, chiar dacă ura această idee.

- Mergem împreună. Vocea lui Cain părea obosită. Nu ai de ales.

De parcă ar fi avut vreodată de ales! Resentimentele ei crescuseră și mai mult, iar în acea noapte, nu au făcut dragoste. Nici următoarea. Nici cea care veni după aceea. Era foarte bine, își spuse ea. Oricum se simțea rău de câteva săptămâni. Mai devreme sau mai târziu, va trebui să nu se mai lupte cu asta și să consulte un doctor.

Chiar și așa, ea amână vizita la doctor până în dimineața de dinaintea plecării spre la petrecerea Veronicăi.

Când ajunseră la Charleston, Kit era deja palidă și epuizată. Cain plecă să rezolve niște afaceri, în timp ce Kit fu condusă în camera pe care aveau să o împartă în următoarele câteva nopți. Era luminoasă și aerisită, cu un balcon îngust, care dădea într-o curte de cărămidă, frumoasă chiar și iarna, cu bordura sa verde de iarbă de mare și parfum dulce de măsline.

Veronica trimise sus o servitoare pentru a o ajuta să despacheteze și să pregătească baia. După aceea, Kit se întinse pe pat și închise ochii, prea extenuată de emoții ca să mai poată chiar să plângă. Se trezi câteva ore mai târziu și își puse obosită halatul de bumbac. În timp ce-și lega cordonul, merse la fereastră și trase draperia. Era deja întuneric afară. Trebuia să se îmbrace

în curând. Cum va trece peste acea seară? Își puse obrazul pe geamul rece.

Urma să aibă un copil. Nu i se părea posibil, dar chiar acum, un mic firicel de viață creștea în interiorul ei. Copilul lui Baron Cain. Un copil care o va lega de el pentru tot restul vieții. Un copil pe care și-l dorea cu disperare, chiar dacă totul avea să devină mult mai dificil.

Se forță să se așeze în fața măsuței de toaletă. Căutând după peria de păr, dădu de borcanelul de ceramică albastru, aflat lângă celelalte articole de toaletă. Lucy îl împachetase și pe acesta. Ce ironic! Borcanul conținea pulberea albă-gri pe care Kit o primise de la Vrăjitoare ca s-o împiedice să conceapă un copil. Luase o singură dată din el și apoi nu mai luase niciodată. La început, au fost săptămânile lungi când ea și Cain dormiseră separat, și apoi, după ce reîncepuseră să împartă dormitorul, nu mai folosise pulberea. Conținutul acestui borcan albastru părea aproape răuvoitor, ca oasele fin măcinate. Când auzise mai multe femei vorbind despre cât de dificil fusese pentru ele să conceapă un copil, își justificase lipsa de grijă hotărând că riscul de sarcină nu era așa de mare cum se temea ea. Apoi Sophronia descoperise borcanul și îi spusese lui Kit că pulberea nu avea efect. Vrăjitoarei nu-i plăceau femeile albe și le vindea pulbere anticoncepție fără efect de ani buni. Kit își trecu degetul peste capacul borcanului, întrebându-se dacă era adevărat.

Ușa se deschise de perete atât de brusc, încât Kit tresări și dădu peste borcan. Se ridică de pe scaunul.

- Nu poți nici măcar o singură dată să intri într-o cameră fără să dai ușa de perete?

- Sunt întotdeauna mult prea dornic să-mi revăd soția devotată. Cain își aruncă mânușile de piele pe un scaun, apoi văzu mizeria de pe masuța de toaletă. Ce-i asta?

- Nimic! Ea luă un prosop și încercă să curețe praful.

El veni din spatele ei și-și puse mâna peste a ei. Cu cealaltă mână, luă vasul răsturnat și studie pulberea rămasă în interior.

- Ce este asta?

Kit încercă să-și tragă mâna de sub a lui, dar el i-o ținu acolo. Puse jos borcanul, iar starea lui îi spunea că nu va renunța până nu o va face să spună adevărul. Vru să-i spună că e o pulbere pentru dureri de cap, dar era prea obosită pentru a minti. Și la ce bun?

- Este ceva ce-am luat de la Vrajitoare. Lucy l-a împachetat din greșală. Și apoi, pentru că nu mai avea nici un sens acum, continuă: Eu... nu voiam să am un copil.

O expresie de amărăciune trecu peste fața lui. Îi eliberă mâna și se răsuci pe călcăie.

- Înțeleg. Poate ar fi trebuit să vorbim despre asta.

Ea nu-și putu ascunde tristețea din voce:

- Nu părem să avem genul ăla de căsnicie, nu-i așa?

- Nu, cred că nu avem. Cu spatele la ea, își scoase haina gri-perlă și își trase lavaliera. Când se întoarse din nou, privirea lui era la fel de îndepărtată ca Steaua Nordului. Mă bucur că ai fost atât de atentă. Doi oameni care se detestă atât de tare nu ar fi niște părinți prea buni. Nu-mi pot imagina nimic mai rău decât aducerea pe lume a unui țânc nedorit în această mizerie sordidă pe care o numim căsnicie, nu-i așa?

Kit simți că i se rupe inima într-un milion de bucăți.

- Da, reuși ea să îngaime. Da, așa e.

- Înțeleg că dețineți această nouă fabrică lângă Rutherford, domnule Cain.

- Așa este.

Cain se afla la un capăt al foaiierului, alături de John Hughes, un tânăr vânjos din Nord care îi solicitase atenția exact când se pregătea să meargă la etaj să vadă ce o reținea atât pe Kit.

- Am auzit că faceți o treabă bună acolo. Mai multă putere pentru dumneavoastră, așa zice. Riscant totuși, nu credeți că... Dar se întrerupse și fluiera încet când privi

peste umărul lui Cain către scară. Măi să fie! Ia te uită! O femeie pe care aş dori să o iau acasă cu mine.

Cain nu trebuia să se întoarcă să ştie cine era. O putea simţi prin toţi porii. Totuşi, se uită.

Era îmbrăcată cu rochia ei argintiu cu alb şi cu mărele de cristal. Dar rochia fusese modificată de când o văzuse el ultima oară, aşa cum îşi modificase în ultima vreme atât de multe haine. Îşi tăiasse corsajul din satin alb mai jos de sâni şi îl înlocuise doar un strat fin de pânză de organdi argintie. Aceasta se ridica peste curbele moi până la gât, unde Kit folosise o panglică sclipitoare ca să o adune într-un volan delicat.

Pânza de organdi era transparentă, şi nu purta nimic pe dedesubt. Numai mărelele de cristal pe care le luase de pe fustă şi le prinsese în ciorchini strategici pe ţesătura transparentă îi protejau nuditatea. Paiete de cristal şi carnea caldă, rotundă.

Rochia era minunat de scandaloasă, iar Cain nu urăse ceva mai mult. Unul câte unul, bărbaţii din jurul lui se întorceau spre ea, iar ochii lor îi devorau cu lăcomie trupul, care ar fi trebuit să fie doar al lui. Kit era o fecioară de gheaţă în flăcări.

Apoi îşi uită gelozia şi pur şi simplu se pierdu pe sine în admiraţia faţă de ea. Era sălbatic de frumoasă, trandafirul lui sălbatic din adâncul pădurii, la fel de neîblânzită ca în ziua în care o cunoscuse, încă gata să sfâşie carnea unui bărbat cu spinii ei, în acelaşi timp în care îl atrăgea cu spiritul ei.

Observă culoarea de pe pomeţii ei delicaţi şi privirea voltaică ce-i strălucea în adâncurile violet profund ale ochilor. Cain simţi primul ghimpe de nelinişte. Era ceva aproape frenetic care pândea ascuns înăuntrul ei în seara asta. Pulsa dinspre corpul ei ca o tobă, se chinuia să se elibereze şi să alerge sălbatic. Făcu un pas rapid spre ea, şi apoi încă un pas.

Privirea ei o întâlni pe a lui, şi apoi în mod deliberat se mută mai departe. Fără un cuvânt, ea traversă foaierul spre un alt vecin de la Rutherford, care fusese invitat.

- Brandon! Vai, ce bine arăți în seara asta! Și aceasta trebuie să fie dulcea ta logodnică, Eleanora. Sper să-mi dai voie să-l fur pe Brandon din când în când. Suntem prieteni de atât timp - ca frate și soră, înțelegi. N-aș putea să-l cedez în întregime, chiar și pentru o tânără atât de dragută.

Eleanora încercă să zâmbească, dar buzele ei nu reușeau să ascundă nici dezaprobarea, nici conștiința faptului că părea neîngrijită pe lângă frumusețea exotica a lui Kit. Brandon, pe de altă parte, se uita la Kit în rochia ei șocantă de parcă ar fi fost singura femeie din lume.

Apăru Cain.

- Parsell. Domnișoară Baird. Vă rugăm să ne scuzați...

Își băgă degetele în brațul lui Kit îmbrăcat în organ-di, dar înainte de a putea să o traga în cealaltă parte a foaierului și să o oblige să-și schimbe rochia, Veronica alunecă până la ei într-o rochie de seară neagră ca noaptea. Se încruntă abia sesizabil când își dădu seama de mica dramă care se juca chiar în fața ei.

- Baron, Katharine, chiar pe voi vă căutam. Am întârziat, ca de obicei, și încă la propria mea petrecere. Bucătăreasa este gata să servească cina. Baron, fii draguț și însoțește-mă în sufragerie. Și, Katharine, vreau să ți-l prezint pe Sergio. Un om fascinant și cel mai bun bariton pe care l-am avut New Yorkul de un deceniu. El va fi partenerul tău la cină.

Cain scrâșni din dinți de frustrare. Nu mai putea să o scoată pe Kit acum. Văzu un italian mult prea frumos repezindu-se nerăbdător să-i sărute mâna lui Kit. Apoi, cu o expresie sentimentală, îi întoarse mâna și-și așeză intim buzele pe palma ei.

Cain se mișcă repede, dar Veronica fu și mai rapidă:

- Dragul meu Baron, toarse ea încet, înfigându-și degetele în brațul lui, te comporți precum cel mai plictisitor soț. Însoțește-mă în sufragerie înainte să faci ceva care te va face să arăți ca un prost.

Veronica avea dreptate. Cu toate acestea, avu nevoie de toată voința ca să întoarcă spatele soției lui și italianului.

Cina dură aproape trei ore și, de cel puțin vreo zece ori în timpul mesei, răsuna râsul lui Kit, care își împărțea atenția între Sergio și ceilalți bărbați care stăteau lângă ea. Cu totii o flatau scandalos și o copleșeau cu atenție. Sergio părea că o învață italiană. Atunci când ea vărsă o picătură de vin, el își bagă degetul arătător în acel loc, iar apoi și-l duse la buze. Doar strânsoarea ca de menghină a Veronicăi îl ținu pe Cain să nu sară peste masă.

La rândul ei, Kit ducea și ea o luptă. În mod perwers, îi ceruse lui Lucy să împacheteze rochia cu cristale și argint, după ce Cain îi spusese că nu-i place. Dar nu avusese cu adevărat de gând să o poarte. Totuși, atunci când venise momentul să-și pună rochia mai potrivită de catifea verde-jad, cuvintele lui Cain o bântuiseră.

„Nu-mi pot imagina nimic mai rău decât aducerea pe lume a unui țânc nedorit în această mizerie sordidă pe care o numim căsnicie...”

Auzea ecoul râsului lui Cain de la celălalt capăt al mesei și observa felul atent în care o asculta pe Veronica. Doamnele îi lăsară pe domni la coniac și trabucuri. Apoi veni vremea dansului.

Brandon o abandonează pe Eleanora tatălui ei și o invită pe Kit la primul dans. Kit se uită la fața lui frumoasă, dar slabă. Brandon, care vorbea de onoare, era dispus să se vândă pentru un preț bun. Mai întâi ei, pentru o plantatie, apoi Eleanorei Baird, pentru o bancă. Cain nu s-ar vinde niciodată pentru nimic, nici măcar pentru filatura lui. Casătoria lui cu ea era o plată și nimic mai mult.

Mergând cu Brandon pe ringul de dans, o văzu pe Eleanora nefericită și regretă felul în care îi vorbise lui Brandon mai devreme. Băuse destulă șampanie ca să hotărască să le răzbune pe toate femeile nefericite.

- Mi-a fost dor de tine, șopti ea când începu muzica.
- Și mie mi-a fost dor de tine, Kit. Oh, Doamne, ești atât de frumoasă. Aproape că mă ucide să mă gândesc la tine cu Cain.

Îl trase mai aproape și-i șopti răutăcioasă:

- Dragă Brandon, haide să fugim împreună în seara asta. Să lăsăm tot, Risen Glory și banca. Vom fi doar noi doi. Nu vom avea bani sau o casă, dar vom avea dragostea noastră.

Își ascunse amuzamentul, simțindu-l cum îngheață sub haină.

- Într-adevăr, Kit, eu... eu nu cred că ar fi... că ar fi înțelept.

- Dar de ce nu? Îți faci griji pentru sotul meu? Va veni după noi, dar sunt sigură că poți să îi faci față.

Brandon se poticni.

- Hai să nu... adică, cred că, probabil, ne grăbim prea mult...

Nu voia să-l lase să scape așa de repede, dar nu se mai putu abține și izbucni în râs.

- Râzi de mine, spuse el teapăn.

- O meriți, Brandon. Ești un bărbat logodit și ar fi trebuit să o inviți pe Eleanora la primul dans.

Păru confuz și un pic patetic, încercând să-și recapete demnitatea.

- Nu te înțeleg deloc.

- Asta pentru că nu mă placi cu adevărat pe mine și cu siguranță nu ești de acord cu mine. Ar fi mai ușor pentru tine dacă ai putea să recunoști că tot ce simți pentru mine este doar o dorință fizică, ce n-are nimic de-a face cu un gentleman.

- Kit! O astfel de onestitate nedisimulată era mai mult putea accepta. Îmi cer scuze dacă te-am jignit, spuse el.

Ochii lui rămaseră agățați în corsajul cu cristale al rochiei lui Kit. Cu mare efort, își desprinsе privirea și, plin de umilință, plecă în căutarea logodnicei sale.

După plecarea lui Brandon, Kit a fost rapid sollicitată de Sergio. Când îi luă mâna, se uită spre capătul

camerei, unde se aflase și soțul ei o clipă mai devreme. Acum era doar Veronica acolo.

Indiferența soțului ei o îmboldea pe Kit să depășească măsura a ceea ce chiar și ea considera comportament acceptabil. Trecea de la un partener la altul, dansând cu rebeli și yankei deopotrivă, complimențându-l pe fiecare în mod extravagant și lăsându-i pe unii dintre ei să o țină prea strâns. Nu-i păsa ce credea nici unul din ei. Lasă-i să vorbească! Bău șampanie, dansă toate dansurile și răsese cu răsul ei amețitor. Numai Veronica Gamble vedea disperarea din spatele acestui comportament.

Câteva dintre femei o invidiau în secret pe Kit pentru comportamentul îndrăzneț, dar cele mai multe erau șocate. Se uitau îngrijorate după periculosul domn Cain, dar el nu se vedea nicăieri. Cineva șopti că juca pocher în bibliotecă și pierdea.

Existau speculații deschise despre situația căsniciei lui Cain. Cuplul nu dansase nici măcar o dată împreună. Circulasera zvonuri că era o căsătorie din necesitate, dar talia Katharinei Cain rămânea mai subțire ca niciodată, deci nu putea fi asta.

Jocul de pocher se opri înainte de ora două. Cain pierduse câteva sute de dolari, dar starea lui de spirit întunecată avea prea puțin de a face cu banii. Stătea în ușa salii de bal, privindu-și soția care plutea pe podea în brațele italianului. I se desprinseseră câteva șuvițe de păr și îi atârnavă în dezordine pe umeri. Obrajii ei aveau încă culoarea rozalie, iar buzele erau roșii, ca și cum le sărutase cineva. Baritonul nu putea să-și ia ochii de la ea.

Un mușchi tresări în colțul maxilarului lui Cain. Trecu pe lângă cuplul din fața lui și era cât pe ce să intre pe ringul de dans, când John Hughes îl prinse de brat.

- Domnule Cain, Will Bonnett de colo susține că nu există nici o uniformă albastră în întreaga armată a Uniunii care să poată trage mai bine decât un rebel.

Dumneata ce crezi? Ai cunoscut vreodată un rebel care să te întrecă?

Era o discuție periculoasă. Cain își lua privirea de la soție și își concentrează atenția spre Hughes. Chiar dacă trecuseră aproape patru ani de la Appomattox, interacțiunea socială între nordisti și sudisti era încă fragilă, iar discuțiile despre război erau evitate, atunci când situațiile îi aduceau împreună.

Se uită la grupul de șapte sau opt bărbați format din foști soldați unioniști, precum și din veterani ai Confederației. Era evident că băuseră cu toții mai mult decât era cazul și, chiar de acolo de unde stătea, putea să audă că discuția lor progresase de la un dezacord politic la antagonism deschis.

Aruncând o ultimă privire spre Kit și italian, se duse cu Hughes la bărbați.

- Războiul s-a terminat, oameni buni. Ce-ați spune să mergem cu toții să gustăm niște whisky fin de-al doamnei Gamble?

Dar discuția avansase prea departe. Will Bonnett, fost plantator de orez care servise în același regiment ca Brandon Parsell, arăta cu degetul înspre unul dintre oamenii care lucrau pentru Biroul de Eliberare.

- Nici un soldat din lume nu a luptat vreodată ca soldatul confederat, iar tu știi asta!

Vocile furioase începeau să atragă atenția celorlalți oaspeți și, pe măsură ce discuția devenea tot mai zgomotoasă, oamenii se opreau din dans pentru a vedea despre ce e vorba.

Will Bonnett îl zări pe Brandon Parsell alături de logodnica lui și de părinții acesteia.

- Brandon, spune-le și tu! Ai văzut vreodată pe cineva să tragă ca băietii noștri în gri? Vino aici! Spune-le burților ăstora albastre cum a fost.

Parsell veni mai aproape fără tragere de inimă. Cain se încruntă când văzu că se apropia și Kit, în loc să rămână în spate, cu celelalte femei. Dar la ce altceva se aștepta?

Deja vocea lui Will Bonnett ajunsese la muzicanți, care lăsară treptat jos instrumentele, ca să se poată bucura de discuție.

- Am fost depășiti numeric, declară Bonnett, dar voi, yankeii, nu ați luptat niciodată mai bine ca noi, nici măcar un minut în tot războiul!

Unul dintre nordiști făcu un pas în față.

- Se pare că ai memoria scurtă, Bonnett. V-am bătut la Gettysburg, la naiba!

- N-am fost învinși! exclamă un bărbat mai în vârstă, aflat lângă Will Bonnett. Ați avut noroc. Păi cum, avem băieți de doisprezece ani care puteau trage mai bine decât toți ofițerii voștri la un loc!

- La naiba, femeile noastre puteau trage mai bine decât ofițerii lor!

Hohote de răs răsunară la această replică, iar vorbitorul fu bătut prietenește pe spate pentru spiritul său. Dintre toți sudiști prezenți, doar lui Brandon nu-i venea să râdă.

Se uită mai întâi la Kit, apoi la Cain. Nedreptatea căsătoriei lor era ca un ghimpe sub piele. La început, fusese ușurat să nu se însoare cu o femeie care nu se comporta ca o doamnă, chiar dacă asta însemna pierderea lui Risen Glory. Dar, pe măsură ce treceau săptămânile și lunile, el vedea câmpurile de la Risen Glory pline de măciulii de bumbac și vedea căruțele încărcate cu bumbac luând drumul spre filatura lui Cain. Chiar și după ce se logodise cu Eleanora, care urma să-i aducă banca Planters and Citizens, nu putuse să-și ștergă din minte o pereche de ochi violet și răutăcioși. Iar în seara asta, ea avusese îndrăzneala să râdă de el.

Totul în viața lui se acrise. Era un Parsell, și totuși nu avea nimic, în timp ce ei aveau totul - un yankeu nerespectabil și o femeie care nu-și vedea de lungul nasului.

Ieși în față impulsiv.

- Cred că aveți dreptate despre femeile noastre din Sud. Am văzut-o o dată chiar pe doamna Cain a noastră împușcând un con într-un brad de la vreo șaptezeci

de metri, chiar dacă nu cred că avea mai mult de zece sau unsprezece ani la acel moment. Există voci care spun că este încă cel mai bun țintaș în tot ținutul.

Această informație fu întâmpinată cu exclamații, și din nou Kit se pomeni obiectul admirației ochilor masculini. Dar Parsell nu terminase. Nu era ușor pentru un domn să se răfuiască cu o doamnă și să rămână domn, dar exact asta voia el să facă. Și așa s-ar răfui și cu soțul ei în același timp. Ar fi imposibil pentru Cain să mărșeze la ceea ce se gândea Brandon, dar în același timp, yankeul ar fi un laș dacă ar refuza.

Brandon își băgă degetele în marginea reverului.

-Am auzit că maiorul Cain este un bun pușcaș. Cred că toți am auzit mai mult decât suficient despre Eroul de la Missionary Ridge. Dar, dacă ar fi să pariez, mi-aș pune banii pe doamna Cain. Aș da orice să-l trimit pe Will peste drum ca să-și aducă setul de pistoale, să pună un rând de sticle pe zidul din grădina doamnei Gamble, și să vedem cât de bine trage un ofițer yankeu într-un concurs împotriva unei femei din Sud, chiar dacă aceasta se întâmplă să fie soția lui. Desigur, sunt convins că maiorul Cain nu i-ar permite soției sale să ia parte la un concurs de tras cu pistolul, mai ales atunci când știe că are șanse destul de mari să fie învins.

Barbații sudisti izbucniră în hohote de râs. Parsell îl pusese la locul lui pe yankeul ăla! Cu toate că nici unul din ei nu credea că o femeie, chiar și una din Sud, ar putea să întrecă la tras cu pistolul un bărbat, totuși se bucurau să vadă meciul. Și pentru că era doar o femeie, nu va fi vorba de onoarea pierdută a Sudului dacă yankeul o învingea.

Femeile adunate în apropiere au fost profund șocate de propunerea lui Brandon. La ce se gândea? Nici o doamnă nu ar putea să se dea astfel în spectacol în public, nu în Charleston. Dacă doamna Cain ar mărșa în treaba asta, ar fi o paria a societății. Se uitară

furioase la soții lor care încurajau întrecerea și jurară să le reducă consumul de băuturi alcoolice pentru restul serii.

Nordiștii îl încurajau pe Cain să accepte provocarea.

- Haide, domnule maior! Nu ne dezamăgi!

- Nu ne poți lăsa baltă acum!

Kit simți ochii lui Cain ațintiți asupra ei. Ardeau ca focul.

- Nu-i pot permite soției mele să ia parte la un concurs în public.

Vorbea atât de rece, ca și cum nu-i păsa deloc. Putea să vorbească pe același ton și despre o iapă pe care o deținea, nu despre soție. Ea era doar o altă proprietate a lui.

Iar Cain renunța la proprietăți înainte să se ataseze prea tare de ele.

Ceva sălbatic pusese stăpânire pe ea, așa că ieși în față, cu scântei în mărgelile de pe rochie.

- Am fost provocată, Baron. Asta este Carolina de Sud, nu New York. Chiar dacă ești soțul meu, nu poți să te bagi într-o chestiune de onoare. Adu-ți pistoale, domnule Bonnett. Domnilor, mă voi confrunța cu soțul meu. Îi aruncă o privire provocatoare lui Cain. Dacă el refuză, mă voi confrunța cu oricare alt yankeu care dorește să se întreacă cu mine.

Îcnetele șocate ale femeilor fură acoperite de strigătele triumfătoare ale bărbaților. Numai Brandon nu se alătură bucuriei generale. El intenționase să-i facă de râs pe amândoi, nu să-i distrugă ei reputația. La urma urmei, era totuși un domn.

- Kit... domnule maior Cain... eu... eu cred că m-am pripit... Cu siguranță nu se poate...

- Ține-ți gura, Parsell, mormăi Cain, cu o stare de spirit la fel de necugetată acum ca a soției sale.

Obosise să fie împăciuitor, obosise să piardă bătăliile în care ea părea decisă să-i arunce pe amândoi. Obosise de neîncrederea ei, obosise de râsul ei, obosise chiar de expresia ei de îngrijorare pe care o zărea prea des

în ochii ei, atunci când venea epuizat de la filatură. Mai mult decât orice, obosise să țină atât de mult, al dracului de mult, la ea!

- Așezați sticlele, spuse el dur. Și aduceți cât mai multe lămpi în grădină.

Răzând în hohote, bărbații se puseră în mișcare, nordiști și sudști aduși dintr-odată laolaltă, în timp ce speculau despre rezultatul întrecerii. Femeile tortoteau de emoția de a fi martore la un asemenea scandal. În același timp, nu doreau să stea prea aproape de Kit, așa că se îndepărtară, lăsând soția și sotul singuri.

- Ai primit confruntarea, spuse el împietrit, la fel cum ai primit tot ce ți-ai dorit.

Când primise ea ce își dorise?

- Ți-e frică că te voi învinge? reuși ea să-l întrebe.

El ridică din umeri.

- Cred că există o șansă destul de mare. Sunt un bun trăgător, dar tu ești mai bună. Știu asta din noaptea în care ai încercat să mă omori, atunci când aveai optsprezece ani.

- Știi cum voi reacționa atunci când mi-ai interzis să particip la întrecere, nu-i așa?

- Poate. Sau poate m-am gândit că șampania pe care ai băut-o va înclina balanța în favoarea mea.

- Eu n-aș conta prea mult pe șampanie.

Era falsă bravadă. Deși nu recunoștea, Kit băuse prea mult.

Veronica coborî la ei, lăsând deoparte obisnuitul ei amuzament.

- De ce faceți asta? Dacă ar fi fost Viena, ar fi fost altfel, dar este Charleston. Kit, știi că vei fi ostracizată!

- Nu-mi pasă!

Veronica se răsuci spre Cain.

- Iar tu... cum poți să iei parte la asta?

Dar cuvintele căzură în urechi surde. Will Bonnett reapăru cu cutia cu pistoale, iar Kit și Cain fură luați pe sus pe ușile din spate, în grădină.

capitolul 20

Deși era o noapte fără lună, grădina strălucea ca la lumina zilei. Fuseseră aprinse torte în suporturile de fier, iar din casă au fost aduse lămpi cu kerosen. Douăsprezece sticle de șampanie se aflau pe zidul de cărămidă. Veronica observă că numai jumătate dintre ele erau goale și dădu ordine grăbite majordomului să le înlocuiască pe celelalte. O fi fost onoarea la mijloc, dar nu voia să risipească șampanie bună.

Sudiștii scoaseră un mormăit când văzură armele pe care le adusese Bonnett. Erau versiunea confederată de revolver Colt, simplu și funcțional, cu mâner din lemn de nuc și un cadru de alamă în locul cadrului mai scump de oțel al Coltului. Dar erau grele, proiectate pentru utilizarea de către bărbați în timpul războiului. Nu era un pistol pentru o femeie.

Cu toate acestea, Kit era obișnuită cu greutatea unei arme și abia o observă când luă arma cea mai apropiată de ea din cutie. Ea băgă șase cartușe de hârtie oferite de Will în camerele goale ale încărcătorului și trase în jos maneta de încărcare de fiecare dată, ca să le pună la locul lor. Apoi montă șase capse de percuție de cupru la celălalt capăt al încărcătorului. Degetele ei erau mai mici decât ale lui Cain, și termină de făcut asta înaintea lui.

Se marcă distanța. Urmau să stea la douăzeci și cinci de pași de țintă. Fiecare trebuia să tragă de șase ori. Doamnele aveau întâietatea.

Kit pași până la linia trasată în pietriș. În condiții normale, sticlele goale nu ar fi trebuit să-i pună probleme, dar capul îi plutea de la prea multe pahare de șampanie băute.

Se întoarse într-o parte față de țintă și ridică brațul. Uităndu-se în cătare, de-a lungul țevii pistolului, uită tot ce era în jurul ei, în afară de ceea ce trebuia să facă. Apăsă pe trăgaci și sticla explodă.

Exclamații de surprindere din partea bărbaților.

Se mută la sticla următoare, dar succesul o făcu neglijentă, și uită să ia în calcul acele pahare de șampanie bătute. Trase prea repede și rată la mustața a doua țintă.

Cain privi dintr-o parte cum doborî celelalte patru sticle. Mânia lui făcu loc admirației. Cinci din șase, și nici măcar nu era trează. La naiba, era o femeie dată dracului! Era ceva primitiv și minunat în modul în care se profila pe fundalul flăcărilor de la torțe, cu brațul ridicat, cu revolverul mortal în contrast cu gingășia ei. Doar dacă ar fi fost mai ușor de stăpănit femeia asta! Doar dacă...

Ea lasă revolverul în jos și se întoarce spre el, cu sprâncenele ridicate triumfător. Părea atât de mulțumită de ea însăși, încât el nu putu să-și ascundă un zâmbet.

- Foarte frumos, doamnă Cain, cu toate că mi se pare că ai ratat una.

- E adevărat, domnule Cain, răspunse ea zâmbind la rândul ei. Fii atent să nu lași tu mai mult de una singură.

El înclină capul și se întoarce spre țintă.

Tacerea se așternu peste mulțime, căci oamenii își dădeau seama stânjeniti de ceea ce Cain știuse încă de la început. Aveau o confruntare în toată regula în fața ochilor.

Cain ridică revolverul. Il simtea familiar în mână, la fel ca și Coltul pe care îl avusese în război. Doborî prima sticlă și apoi a doua. Un foc după altul. Când lasă brațul jos în sfârșit, doborăse toate cele șase sticle.

Kit nu se putu abține. Zâmbi. Era un trăgător minunat, cu ochi buni și brațul echilibrat.

Ceva o strângea de gât, în timp ce se uita la el în ținuta formală de bal în negru și alb, cu luminile tortelor făcându-i părul să strălucească arămiu. Uitase de sarcină, își uitase furia, uitase totul într-o năvală de sentimente pentru acest om dificil și splendid.

Se întoarce spre ea, cu capul înclinat.

- Bine tras, dragul meu, spuse ea încet.

Văzu surpriza de pe fața lui, dar era prea târziu să mai ia înapoi cuvintele. Alintul era o expresie din

dormitor, o parte dintr-un mic dicționar de cuvinte de dragoste care alcătuiău vocabularul privat al pasiunii lor, cuvinte care nu trebuiau niciodată să fie folosite în nici un alt loc, în nici un alt moment, dar ea tocmai făcuse asta. Acum, se simțea goală și lipsită de apărare. Pentru a-și ascunde emoțiile, ridică barbia și se întoarse spre privitori.

- Pentru că sotul meu e un domn, sunt sigură că o să-mi acorde a doua șansă. Poate cineva să aducă un pachet de cărți și să scoată asul de pică?

- Kit... În vocea lui Cain se simțea o notă de avertisment.

Ea se întoarse să-l înfrunte și să ștergă momentul ei de slăbiciune.

- Te întreci cu mine? Da sau nu?

Parcă erau singuri, nu în mijlocul a zeci de oameni. Privitorii nu își dădeau seama, dar Cain și Kit știau că scopul întrecerii era altul acum. Războiul care dura de atât de mult timp între ei își găsise acum un nou câmp de luptă.

- Mă întrec cu tine!

O liniște de moarte se lăsa când asul de pică fu fixat pe zid.

- Trei focuri fiecare? întrebă Kit în timp ce își reîn-cărca arma.

El încuviință din cap încrunțat.

Kit ridică brațul și luă în cătare mijlocul picii negre de pe cartea de joc. Își simțea mâna tremurând, și coborî revolverul până când se calmă. Apoi ridică din nou brațul, luă în cătare ținta mică și trase.

Lovi colțul din dreapta sus al cartii de joc. Era o lovitură excelentă, și se auziră murmure din rândurile bărbaților, dar și ale femeilor, adunați acolo ca să privească. Unele dintre ele chiar simțeau o explozie secretă de mândrie văzând că una de același sex strălucea la un astfel de sport masculin.

Kit armă pistolul cu ambele mâini și ținti mai bine. De data asta, ținti prea jos și lovi zidul de cărămidă,

chiar sub muchia de jos a cărții de joc. Dar a fost totuși o lovitură bună, iar mulțimea a recunoscut.

Capul i se învârtea, dar se forța să se concentreze asupra formei mici, negre din mijlocul cărții de joc. Trăsese așa de zeci de ori. Avea nevoie doar de concentrare. Încet, apăsă pe trăgaci.

A fost aproape o lovitură perfectă, și lovi vârful de pe pică. Se simți o urmă de neliniște în felicitările potolite ale suduștilor. Nici unul din ei nu văzuse vreodată o femeie trăgând așa. Cumva, nu părea corect. Femeile trebuiau să fie protejate. Dar această femeie putea să facă asta singură.

Cain ridică și el arma. Încă o dată, mulțimea amuți, doar briza mării prin frunzele de măslini se auzea în liniștea grădinii.

Trase. Lovi zidul de cărămidă chiar la stânga cărții de joc.

Cain își corectă ținta și trase din nou. De data asta, lovi marginea de sus a cărții de joc.

Kit își ținu respirația, rugându-se ca a treia lovitură a lui să fie mai slabă, dorindu-și, prea târziu, să nu-i fi obligat pe nici unul din ei să intre în această competiție.

Cain trase. Un nor de fum, și singura pică de pe cartea de joc dispăru. Lovitura sa finală o găurise.

Privitorii înnebuniră. Chiar și suduștii uitară temporar de animozitatea lor, ușurați că legea naturală a superiorității masculine rămăsese fermă pe poziții. Îl înconjurară pe Cain ca să-l felicite.

- Bună lovitură, domnule Cain!

- Un privilegiu să vezi așa ceva!

- Desigur, ai concurat doar cu o femeie.

Felicitările bărbaților îi ardeau urechile. În timp ce aceștia îl băteau pe spate, se uită peste capetele lor la Kit, care stătea singură de-o parte, cu revolverul ascuns în faldurile fustei.

Unul dintre nordiști îi bagă un trabuc în mână lui Cain.

- Femeia aia a ta este foarte bună, dar după toate astea, cred că totuși trasul cu arma este încă un sport pentru bărbați.

- Ai dreptate cu asta, spuse altul. Niciodată n-am avut dubii că un bărbat o va învinge pe o femeie.

Cain disprețuia faptul că uitaseră atât de repede abilitățile lui Kit. Le aruncă trabucul înapoi și se uită urât la ei.

- Proștilor! Dacă nu ar fi băut șampanie, n-aș fi avut nici o șansă împotriva ei. Și nici oricare dintre voi, pentru numele lui Dumnezeu!

Răsucindu-se pe călcăie ieși din grădina, lăsându-i pe bărbați cu gura căscată de uimire.

Kit rămase stana de piatră de apărarea pe care i-o luse. Întinse arma Veronicăi, își ridică fustele și alergă după el.

El era deja în dormitor atunci când îl ajunse din urmă. Scurta ei fericire se stinse când îl văzu aruncându-și hainele într-un bagaj care stătea deschis pe pat.

- Ce faci? întrebă ea cu respirația tăiată.

El nu se deranjă să se uite la ea.

- Mă întorc la Risen Glory.

- Dar de ce?

- Voi trimite trăsura înapoi după tine poimăine, spuse el, fără să-i răspundă la întrebare. Până atunci, voi fi plecat de acolo.

- Ce vrei să spui? Unde te duci?

Nu se uită la ea în timp ce aruncă o cămașă în bagaj. Rosti calm:

- Te părăsesc.

Ea scoase un sunet înăbușit de protest.

- Plec acum, cât mai pot să mă privesc în ochi. Dar nu-ți face griji. O să mă întâlnesc cu un avocat mai întâi și o să mă asigur că numele tău este trecut pe actul de proprietate de la Risen Glory. Tu nu va trebui să te mai temi vreodată că îți va fi furată prețioasa ta plantație!

Lui Kit îi bătea inima în piept, ca aripile unei păsări prinse în capcană.

- Nu te cred. Nu poți să pleci, pur și simplu. Cum rămâne cu filatura?

- Childs poate să aibă grijă de ea acum. Poate o vând. Am primit deja o ofertă. Luă un set de perii de pe birou și le aruncă în bagaj cu restul. Am terminat lupta cu tine, Kit. Ai câmp liber acum!

- Dar nu vreau să pleci! Cuvintele îi ieșiră spontan de pe buze. Erau adevărate, și nu voia să le retracteze.

În sfârșit se uită la ea, cu vechiul lui zâmbet batjocoritor.

- Asta mă surprinde. Ai făcut tot posibilul să scapi de mine într-un fel sau altul încă de când aveai optsprezece ani.

- Era altceva. Risen Glory...

El lovi cu palma deschisă stâlpul patului, făcând să vibreze lemnul.

- Nu vreau să aud de Risen Glory! Nu mai vreau să aud acel nume vreodată! La naiba, Kit, este doar o plantație de bumbac. Nu este un altar.

- Nu înțelegi! N-ai înțeles niciodată. Risen Glory este tot ce am avut vreodată.

- Așa mi-ai spus, zise el liniștit. Poate ar trebui să încerci să-ți dai seama de ce.

- Ce vrei să spui? Kit se prinse de stâlpul patului când se apropie de el.

- Vreau să spun că nu dai nimic. Ești la fel cum era mama. Iei totul de la un bărbat, până când îl seci de tot ce are în el. Ei bine, să fiu al naibii dacă am să ajung ca tata. Și de aceea plec.

- Nu sunt nici pe departe ca Rosemary! Pur și simplu nu accepți că nu te las să mă domini.

- N-am vrut niciodată să te domin, spuse el încet. N-am vrut niciodată nici să te dețin, indiferent că am spus asta. Dacă aș fi vrut o soție pe care să o pot ține sub călcăi, aș fi putut s-o am cu ani în urmă. N-am vrut niciodată să mergi în urma mea, Kit. Dar, la naiba, nici eu nu voi merge în urma ta!

Inchise bagajul și începu să-i strângă curelele din piele.

- Când ne-am căsătorit, după acea primă noapte, mi-a trecut prin cap că poate va fi bine între noi. Apoi a fost imediat rău, și am decis că am fost un prost. Dar când ai venit la mine în acea cămașă de noapte neagră, și erai atât de speriată și atât de hotărâtă, am uitat că spusesem că sunt un prost, și te-am lăsat să mi te strecoți înapoi sub piele.

Lăsa bagajul și se îndreptă. Se uită la ea o clipă, și apoi străbătu distanța mică dintre ei. Ochiul lui erau plini de o durere care o străpungeau, de parcă ar fi fost a ei. O durere care era și a ei.

El îi atinse obrazul.

- Când făceam dragoste, spuse cu voce gravă, era ca și cum încetam să mai fim două persoane distincte. Nu te rețineai niciodată. Mi-ai dat sălbăticia ta, gingașia ta, dulceața ta. Dar nu exista o fundație sub acest sex - nu era încredere sau înțelegere -, și de aceea a devenit ceva acru.

Își trecu ușor degetul mare peste buzele ei uscate, iar vocea lui se auzi ca o șoaptă:

- Uneori, când eram înăuntrul tău, voiam să-mi folosesc corpul ca să te pedepsesc. M-am urât pentru asta. Lăsa mâna jos. În ultima vreme, mă trezeam într-o sudoare rece, de teamă că într-o zi am să te rănesc cu adevărat. În seara asta, când te-am văzut în rochia asta și cu toți bărbații ăia în jurul rău, mi-am dat seama în sfârșit că trebuie să plec. Nu e bine între noi. Am început totul greșit. N-am avut niciodată o șansă.

Kit îl apucă de braț și se uită la el prin ceața propriilor lacrimi.

- Nu pleca. Nu este prea târziu. Dacă amândoi am încerca mai mult...

El clătină din cap.

- Eu nu mai am nimic în mine. Sufăr, Kit. Sufăr foarte tare.

Aplecându-se, îi depuse un sărut pe frunte, apoi își luă bagajul și ieși din cameră.

Așa cum spusese, Cain plecase când ea se întoarse la Risen Glory, iar în luna care urmă, Kit mergea ca o somnambulă prin casă. Pierdu noțiunea timpului, uită să mănânce și se încuie în dormitorul mare din față pe care îl împărțea cu el odată. Un tânăr avocat, cu un fel de-a fi plăcut și fără pretenții, apăru cu un teanc de documente. Îi arată hârtiile care îi ofereau proprietatea deplină asupra Risen Glory, precum și controlul asupra fondului ei fiduciar. Avea tot ce-și dorise vreodată, dar nu fusese niciodată mai nefericită decât acum.

Cain își dă cărțile și caii înainte să se atașeze prea tare de ele...

Avocatul îi explică că banii pe care Cain îi luase din fondul ei pentru a reconstrui filatura de bumbac fuseseră restituiți. Kit ascultă tot ce i se spuse, dar nu-i pasă de nimic.

Magnus venea la ea să preia ordine, iar ea îl gonea. Sophronia o certa să mănânce, dar Kit o ignora. Reuși să devină surdă și în fața vaietelor domnișoarei Dolly.

Într-o după-amiază mohorâtă la sfârșitul lunii februarie, în timp ce stătea în dormitor prefăcându-se că citește, Lucy veni să o anunțe că Veronica Gamble o aștepta în salon.

- Spune-i că nu mă simt bine.

Dar nu era ușor să o alungi pe Veronica. Trecând pe lângă servitoare, ea urcă scările și intra în dormitor după ce bătu la ușă. Văzu părul nepieptănat al lui Kit și tenul pământiu.

- Cum i-ar mai plăcea asta lui Lord Byron! spuse ea usturător. Fecioara se ofilește ca un trandafir muribund, tot mai fragilă cu fiecare zi. Ea refuză să mănânce și se ascunde. Ce naiba crezi că faci?

- Vreau să fiu lăsată în pace.

Veronica își scoase mantia elegantă de catifea ca topazul și o aruncă pe pat.

- Dacă nu-ți pasă de tine, ai putea cel puțin să te gândești la copilul pe care îl porți în pântec.

Kit tresări cu putere.

- De unde știi despre asta?

- M-am întâlnit cu Sophronia în oraș săptămăna trecută. Ea mi-a spus, și m-am hotărât să vin să văd cu ochii mei.

- Sophronia nu știe. Nimeni nu știe.

- Doar nu crezi că ceva atât de important poate să îi scape Sophroniei, nu-i așa?

- Nu trebuia să spună nimic.

- Nu i-ai spus lui Baron despre copil, nu-i așa?

Kit se adună.

- Dacă mergi jos în salon, voi suna pentru ceai.

Dar Veronica nu se lăsă distrasă.

- Bineînțeles că nu i-ai spus. Ești mult prea mândră pentru asta.

Toată lupta o slăbise, iar Kit se prăvăli pe un scaun.

- Nu a fost mândria. Nu m-am gândit la asta. Nu e ciudat? Am fost atât de șocată de faptul că voia să mă părăsească, încât am uitat să-i spun.

Veronica se duse la fereastră, dădu la o parte perdeaua și se uită afară.

- Cred că a fost greu pentru tine să devii femeie. Dar cred că e greu pentru noi toate. Pare mai ușor pentru bărbați să crească, poate pentru că ritualurile lor de trecere sunt mai clare. Ei fac acte de vitejie pe câmpul de luptă sau arată că sunt bărbați prin munca fizică ori prin faptul că fac bani. Pentru femei este mai confuz. Nu avem ritualuri de trecere clare. Oare devenim femei când facem prima oară dragoste cu un bărbat? Dacă așa este, atunci de ce spunem despre asta că „pierdem“ virginitatea? Oare cuvântul „pierdere“ nu implică faptul că eram mai bine înainte de asta? Urâsc ideea că devenim femei numai prin actul fizic al unui bărbat. Nu, cred că devenim femei atunci când învățăm ce este important în viața noastră, atunci când învățăm să dăm și să primim cu inima plină de iubire.

Fiecare cuvânt rostit de Veronica se înfigea în inima lui Kit.

- Draga mea, spuse Veronica încet, mergând spre pat și luându-și pelerina, este timpul să faci ultimul pas spre

feminitate. Unele lucruri în viață sunt trecătoare, iar altele sunt vesnice. Nu vei fi niciodată mulțumită până când nu vei decide care și cum este.

Plecă la fel de repede cum venise, lăsând în urmă doar cuvintele. Kit îi auzi trăsura pe alee, apoi își luă jacheta pe care o lua de obicei cu ea când mergea să călărească și o aruncă peste rochia șifonată din lână. Ieși din casă și se duse la biserica veche a sclavilor.

Interiorul era întunecat și răcoros. Se așeză pe una dintre băncile de lemn tare și se gândi la cele spuse de Veronica.

Un șoricel zgreptăna într-un colț. O ramură se lovea de fereastră. Își aminti de durerea pe care o văzuse pe fața lui Cain înainte să plece și, în acel moment, ușa pe care o ținea atât de bine închisă peste inima ei se deschise.

Oricât de mult încerca să nege, oricât de mult se luptase cu asta, se îndrăgostise de el. Dragostea ei fusese scrisă în stele cu mult înainte de acea noapte de iulie, când sărise gardul în pantaloni bărbațești. Toată viața ei, încă de la naștere, se modelase numai pentru el, la fel cum viața lui îl modelase pentru ea. El era cealaltă jumătate a ei.

Se îndrăgostise de el în luptele și certurile lor, prin încăpățănarea ei și aroganța lui, în acele momente neașteptate și surprinzătoare când amândoi știau că vedeau lumea în același fel. Și se îndrăgostise de el în lungile și profundele ore secrete ale nopții, când el o întindea pe pat și o umplea, și îi dăruise mica viață nouă prețioasă care creștea acum în interiorul ei.

Oh, cât își dorea să poată face asta din nou! Măcar acele momente când el nu mai era dur, iar ea își deschidea bratele să-i întâmpine dragostea cu dragoste. Acum, el plecase, iar ea nu îi spusese niciodată cuvintele de dragoste. Dar nici el. Poate pentru că sentimentele lui nu erau la fel de profunde ca ale ei.

Voia să meargă după el, să ia totul de la capăt, iar de data asta nu va mai ține nimic pentru ea. Dar nu putea

să facă asta. Ea era responsabilă pentru durerea pe care o văzuse în ochii lui. Iar el nu afirmase niciodată că dorește o soție, cu atât mai puțin o soție ca ea.

Lacrimile îi curgeau pe obraji. Își puse brațele în jurul ei, ca-ntr-o îmbrățișare, și trebui să accepte adevărul. Cain fusese bucuros să scape de ea.

Dar mai era un adevăr pe care trebuia să-l accepte. Venise timpul să-și vadă de viața ei. Se împotmolise în autocompătimire destul. Putea să plângă în intimitatea dormitorului ei noaptea, dar în timpul zilei trebuia să-și țină ochii uscați și capul limpede. Era treabă de făcut și oameni care depindeau de ea. Un copil avea nevoie de ea.

Copilul se născu în iulie, la aproape patru ani de la după-amiaza fierbinte când Kit sosise la New York să-l ucidă pe Baron Cain. Copilul era o fată, cu părul blond ca tatăl ei și cu uimitori ochi violet, cu gene mici, negre. Kit îi puse numele Elizabeth și o alintă Beth.

Travaliul fusese lung, dar nașterea decursese fără complicații. Sophronia stătuse alături de ea tot timpul, în timp ce domnișoara Dolly se agita prin casă, stând în calea tuturor și stricându-și trei batiste. După aceea, primii vizitatori ai lui Kit au fost Rawlins și Mary Cogdell, care păreau patetic de ușurați să vadă că un copil se născuse în cele din urmă din căsătoria lor, chiar dacă fusese nevoie de douăsprezece luni.

Kit își petrecu restul verii recâștigându-și forțele și îndrăgostindu-se profund de fiica sa. Beth era un copil dulce, blajin, cel mai fericit atunci când se afla în brațele mamei sale. În timpul nopții, când se trezea ca să fie hrănită, Kit o lua lângă ea în pat, unde moțâiau amândouă până în zori - Beth mulțumită de pieptul dulce, lăptos, al mamei, iar Kit plină de dragoste pentru acest copil mic și prețios, care era darul lui Dumnezeu pentru ea.

Veronica îi scria scrisori regulat, iar ocazional o vizita de la Charleston. O afecțiune profundă crescuse între

cele două femei. Veronica vorbea încă revoltător despre faptul că voia să facă dragoste cu Cain, dar acum Kit recunoștea că erau doar încercări nu prea subtile de a o face geloasă, pentru ca Kit să-și păstreze sentimentele față de soțul ei. De parcă mai avea nevoie de ceva ca să-i amintească de dragostea pentru soțul ei!

Odată ce secretele trecutului fuseseră spulberate, relația lui Kit cu Sophronia deveni mai profundă. Cele două tot se mai ciondăneau din obișnuință, dar Sophronia vorbea liber acum, iar Kit găsea liniște în prezența ei. Uneori însă, Kit simțea că o doare inima când vedea cum se îmblânzește chipul Sophroniei de o dragoste profundă atunci când îl zărea pe Magnus. Puterea și bunătatea lui goniseră în sfârșit fantomele trecutului pentru Sophronia.

Magnus înțelegea nevoia lui Kit de a vorbi despre Cain, iar seara, când ea se așeza pe terasă, el îi povestea tot ce știa despre trecutul soțului ei: copilăria lui, anii de rătăcire, curajul său în timpul războiului. Ea îi sorbea cuvintele.

Începutul lunii septembrie o găsi cu energia refăcută și cu o înțelegere mai profundă a ei însăși. Veronica spusese odată că ea trebuia să decidă care dintre lucrurile din viață erau temporare și care veșnice. În timp ce călărea pe domeniile de la Risen Glory, înțelesese în sfârșit ce intenționase Veronica să spună. Acum era timpul să-și găsească soțul.

Din păcate, asta se dovedi mai ușor în teorie decât în practică. Avocatul care se ocupase de afacerile lui Cain știa că ar fi în Natchez, dar nu mai auzise de el de atunci. Kit află că profiturile din vânzarea filaturii se aflau neatinse într-o bancă din Charleston. Dintr-un motiv necunoscut, el plecase practic fără nici un ban.

Kit făcu cercetări în Mississippi. Oamenii și-l aduceau aminte, dar nimeni nu părea să știe unde se dusesese.

La mijlocul lunii octombrie, când Veronica sosi de la Charleston în vizită, Kit era disperată.

- Am întrebat peste tot, dar nimeni nu știe unde este!

- E în Texas, Kit. Un oraș numit San Carlos.

- Ai știut tot timpul asta unde este și nu mi-ai spus? Cum ai putut să faci asta?

Veronica ignoră izbucnirea lui Kit și luă o înghitură de ceai.

- Într-adevăr, draga mea, nu m-ai întrebat niciodată.

- Nu m-am gândit că ar trebui să te întreb!

- Motivul pentru care ești atât de supărată este că el mi-a scris mie în loc să-ți scrie ție.

Kit vru să o plesnească, dar, ca de obicei, Veronica avea dreptate.

- Și sunt sigură că i-ai trimis tot felul de mesaje seducătoare.

Veronica zâmbi.

- Din păcate, nu. Acesta a fost felul lui de a ține legătura cu tine. Știa că dacă ar fi vreo problemă, i-aș spune.

Kit simțea că i se face rău.

- Deci știe despre Beth, și tot nu se întoarce.

Veronica oftă:

- Nu, Kit, nu știe despre ea, iar eu nu sunt sigură că am procedat corect că nu i-am spus. Dar am hotărât că nu eu trebuie să-i dau vestea asta. N-am putut suporta să văd că vă răniți unul pe altul mai mult decât v-ați rănit deja.

Kit lăsă deoparte furia și o presă pe Veronica:

- Te rog, spune-mi tot ce știi despre el!

- În primele luni a călătorit pe apă și a trăit din ceea ce câștiga la mesele de pocher. Apoi s-a mutat în Texas și a lucrat ca paznic înarmat pentru una dintre companiile de diligențe. Un loc de muncă animalic, în opinia mea. O vreme, a păstorit vite. Iar acum se ocupă de un cazinou la San Carlos.

Kit suferea și asculta. Vechile tipare ale vieții lui Cain se repetau.

Plutea în derivă.

capitolul 21

Kit ajunsese în Texas în a doua săptămână din noiembrie. Fusese o călătorie lungă, cu atât mai dificilă cu cât nu călătorise singură.

Atât de mult spațiu nelocuit din Texas fusese o surpriză pentru ea. Era atât de diferit de Carolina de Sud - preeria plată din estul Texasului și apoi ținutul mai dur de mai departe, în interiorul continentului, unde copaci răsuciți creșteau din roci zimbate și buruieni care se rostogoleau de-a valma, pe terenurile salbatice și deluroase. Află că aceste canioane erau inundate atunci când ploua și că uneori apele luau cu ele turme întregi de vite, iar vara, soarele ardea pământul până când se întărea și crăpa. Cu toate astea, era ceva care îi plăcea la acest pământ. Poate era provocarea pe care acesta o reprezenta.

Totuși, cu cât se apropia de San Carlos, cu atât devenea mai nesigură de ceea ce voia să facă. Avea responsabilități prețioase acum, și totuși, lăsase în urmă ceea ce cunoștea ca să caute un bărbat care nu-i spusese niciodată că o iubește.

Urcând treptele de lemn care duceau la Yellow Rose Gambling Palace, stomacul ei se strânse în noduri mici, dureroase. Nu prea mâncase de câteva zile, iar în această dimineață nici măcar mirosurile care îți lăsau gura apă și care veneau de la sala de mese a hotelului Ranchers nu o tentaseră. Se mișcase încet, aranjându-și părul ba într-un fel, ba în altul, își schimbase ținutele de mai multe ori, ba chiar își amintise să verifice vreun nasture descheiat care ar fi putut să-i scape.

În cele din urmă se hotărî să se îmbrace cu rochia gri cu accesorii trandafirii. Era aceeași rochie pe care o purtase la întoarcerea la Risen Glory. Ba chiar îi adăugase pălăria cu voaletă asortată. Îi dădea un fel de liniște, iluzia că o lua de la capăt. Dar rochia îi stătea altfel acum, o strângea peste piept, ca un memento că nimic nu rămâne la fel.

Măna ei înmănușată tremura ușor când ajunse la ușa care dădea în local. Ezită o clipă, dar apoi o împinse tare și păși înăuntru.

Aflase că Yellow Rose era cel mai bun și cel mai scump local din San Carlos. Avea tapet roșu cu auriu și un candelabru de cristal. Un bar de mahon sculptat se întindea pe toată lungimea încăperii, iar în spatele lui atârna un portret de femeie nud, culcat, cu bucle de un roșu titian și un trandafir galben între dinți. Fusese pictat pe o hartă a Texasului, astfel încât partea superioară a capului ei se afla în apropiere de Texarkana, iar picioarele se întindeau de-a lungul lui Rio Grande. Portretul îi reînnoi curajul lui Kit. Femeia îi amintea de Veronica.

Nu era chiar prânzul și doar câțiva oameni se aflau înăuntru. Unul câte unul, amuțiră și se întoarseră s-o studieze. Chiar dacă nu îi puteau vedea clar trăsăturile, rochia și ținuta ei arătau că nu era genul de femeie care să frecventeze un astfel de local, nici chiar elegantul Yellow Rose.

Barmanul își dresе vocea nervos:

- Pot să vă ajut, doamnă?

- Aș vrea să-l văd pe Baron Cain.

Se uită nesigur spre niște scări curbe din spate și apoi în jos, la paharul pe care îl ștergea.

- Nu e nimeni aici cu acest nume.

Kit trecu pe lângă el și o porni spre scări.

Bărbatul ocoli marginea barului.

- Hei! Nu puteți să mergeți acolo!

- Ba să vezi că merg! Kit nu se opri. Iar dacă vrei să nu intru în alte camere, poate că ar trebui să-mi spui exact unde îl pot găsi pe domnul Cain.

Barmanul era un munte de om, cu pieptul ca un butoi și brațe ca niște cărlige pentru agățat șunca. Era obișnuit să se ocupe de cowboy beți și gangsteri care voiau să-și facă o reputație, dar era neputincios în fața unei femei care, în mod atât de evident, era o doamnă.

- Ultima cameră pe stânga, murmură el. Și nu știu cine va plăti pentru asta.

- Multumesc.

Kit urcă scările ca o regină, cu umerii în spate și capul ridicat. Spera ca nici unul din cei care o urmăreau să nu poată ghici cât de speriată era.

Numele femeii era Ernestine Agnes Jones, dar pentru oamenii de la Yellow Galben, ea era pur și simplu Red River Ruby. La fel ca majoritatea oamenilor care veniseră în Vest, Ruby își îngropase trecutul odată cu numele și niciodată nu se uitase înapoi.

În ciuda pudrelor, cremelor și buzelor rujate, Ruby arăta mai în vârstă decât cei douăzeci și opt de ani pe care îi avea. Dusese o viață grea și se vedea. Cu toate astea, era o femeie atrăgătoare, cu părul castaniu bogat și sâni ca niște perne. Până nu demult, puține lucruri erau ușoare pentru ea, dar totul se schimbase odată cu moartea convenabilă a ultimului ei iubit. Acum, ea era proprietarul de la Yellow Rose și cea mai căutată femeie din San Carlos - căutată de toți bărbații în afară de cel pe care îl dorea ea.

Își tuguie buzele uitându-se de cealaltă parte a dormitorului la el. El își băga cămașa de in într-o pereche de pantaloni negri de postav, care îi veneau atât de bine, încât o făceau să-și reinnoiască hotărârea de a-l avea.

- Dar ai spus că mă iei la o plimbare în noua mea șaretă. De ce nu astăzi?

- Am treabă, Ruby, spuse el scurt.

Ea se aplecă ușor înainte, astfel încât decolteul rochiei roșii se desfăcu larg, dar el nu păru să observe.

- Oricine ar crede că tu ești șeful pe aici, nu eu. Ce trebuie să faci atât de important încât nu suportă amânare?

El nu răspunse, iar ea se hotărî să nu-l preseze. Făcuse asta o dată mai înainte și nu voia să mai facă această greșeală. În schimb, în timp ce ocolea patul venind spre el, își dorea să poată să încalce regula nescrisă a Vestului și să-l întrebe despre trecutul lui.

Bănuia că exista un preț pe capul lui. Asta ar explica aerul de pericol care îl însoțea. Era la fel de bun

cu pumnii cum era și cu pistolul, iar privirea dură și goală din ochii lui îi dădea fiori doar privindul. Însă știa să citească, iar asta nu se potrivea cu fugarii căutați de justiție.

Un lucru era sigur, nu era un afemeiat. El nu părea să observe că nu era femeie în San Carlos care nu și-ar fi ridicat fustele pentru el, dacă ar fi avut ocazia. Ruby încercase să se vâre în patul lui încă de când îl angajase să o ajute să gestioneze Yellow Rose. Până acum nu avusese succes, dar era cel mai frumos bărbat pe care îl văzuse vreodată și nu voia să renunțe încă.

Se opri în fața lui și îi puse o mână peste catarama centurii și alta pe piept. Ignoră bătaia în ușă și-și strecură degetele în cămașa lui.

- Aș putea fi foarte bună cu tine, dacă mi-ai da ocazia.

Nu își dădu seama că ușa se deschisese până când el își înalță capul și se uită pe lângă ea. Nerăbdătoare, se întoarse să vadă cine îi întrerupsese.

Durerea o lovi pe Kit ca un val. Văzu scena din fața ei în bucăți separate - o rochie roșie țipătoare, cu volane, săni mari și albi, o gură rujată puternic, deschisă de indignare. Și apoi nu mai văzu nimic altceva decât pe soțul ei.

Arăta cu câțiva ani mai în vârstă decât își amintea ea. Trăsăturile lui erau mai subțiri și mai dure, cu cute adânci la colțurile ochilor și lângă gură. Avea părul mai lung, mult peste marginea gulerului. Arăta ca un proscris. Așa fusese în timpul războiului? Vigilent și prudent, ca o bucată de sârmă întinsă atât de tare încât era gata să plesnească?

Ceva crud îi contorsionă trăsăturile când o văzu, iar apoi fața lui se închise ca o ușă încuiată.

Femeia se repezi la ea:

- Cine naiba te crezi să năvălești așa? Dacă ai venit pentru un loc de muncă, poți să te duci jos și să aștepti până vin la tine.

Kit primi cu bucurie furia care puse stăpânire pe ea. Își dădu la o parte de pe față voaleta pălăriei cu o mână și trânti ușa în spatele ei cu cealaltă.

- Tu du-te jos! Am o treabă personală cu domnul Cain!

Ruby își miji ochii.

- Știu genul tău. Fata de clasă înaltă, care vine în Vest și crede că lumea îi este datoră. Ei bine, asta este locul meu, și nici o doamnă n-o să-mi spună mie ce să fac. Poți să te duci cu aerele tale cu tot înapoi în Virginny sau Kentucky, sau de oriunde ai veni, dar nu și la Yellow Rose.

- Ieși de aici! spuse Kit fără să ridice vocea.

Ruby își strânse pe ea rochia roșie și porni spre Kit amenințătoare.

- Am să-ți fac o favoare, surioară, și am să te învăț chiar acum că în Texas lucrurile sunt diferite.

Cain vorbi liniștit din cealaltă parte a camerei:

- Cel mai bun sfat, Ruby, este să nu te pui cu ea.

Ruby pufni disprețuitor, mai făcu un pas înainte și se trezi cu țeava unui pistol îndreptat spre ea.

- Ieși de aici, spuse Kit liniștită. Și închide ușa în urma ta.

Ruby se holbă la pistol și apoi din nou la Cain. El ridică din umeri.

- Haide!

Aruncând o ultimă privire spre doamna cu pistolul, Ruby se grăbi să iasă din cameră trântind ușa.

Acum, că erau în sfârșit singuri, Kit nu-și amintea nici un cuvânt din discursul pe care îl repetase atât de atent. Își dădu seama că ținea încă pistolul în mână, acum îndreptat spre Cain. Repede, îl băgă înapoi în săculeț.

- Nu era încărcat.

- Slavă Domnului pentru micile favoruri.

Își imaginase întâlnirea lor de o sută de ori, dar nici odată nu și-ar fi imaginat acest străin cu ochi reci, proaspăt smuls din brațele altei femei.

- Ce faci aici? întrebă el în cele din urmă.

- Te căutam.

- Înțeleg. Ei bine, m-ai găsit. Ce vrei?

Doar dacă el s-ar mișca puțin, poate că ea ar putea găsi cuvintele de care avea nevoie, dar el rămânea nemișcat, ca cum doar simpla ei prezență îl deranja. Dintr-odată, era prea mult – călătoria istovitoare, nesiguranta oribilă, iar acum asta – faptul că îl găsisese cu o altă femeie. Scotoci în săculeț și scoase un plic gros.

- Am vrut să-ți aduc asta. Puse plicul pe masa de lângă ușa, apoi se întoarse și fugi.

Holul părea că nu se mai termină și la fel și scările. Se împiedică la jumătatea scărilor și abia reuși să se prindă ca să nu cadă. Bărbații de la bar își întinseră gaturile și o urmăresc. Ruby se afla la baza scărilor, cu aceeași rochie roșie. Kit trecu pe lângă ea și-și croi drum spre ușile batante ale localului.

Aproape că ajunsese la ele când îl auzi în spatele ei. Măinile lui o prinseră de umeri și o răsuciră. Picioarele ei nu mai atingeau pământul, când Cain o ridică în brațe. Ținând-o la piept, o duse înapoi traversând localul.

Urcă scările câte două o dată. Când ajunsese în camera lui, deschise ușa cu piciorul și apoi o închise tot așa.

La început, părea că nu știe ce să facă cu ea; apoi o aruncă pe pat. Rămase uitându-se la ea o clipă, cu expresia lui de nepătruns. Apoi traversă încăperea și luă plicul lăsat pentru el.

Ea rămase întinsă și tăcută până când el termină de citit.

Cain trecu rapid cu privirea peste pagini o dată, foarte repede, iar apoi o luă de la început și citi cu mai multă atenție. În cele din urmă, se uită la ea, clătinând din cap.

- Nu cred că ai făcut asta. De ce, Kit?

- A trebuit să fac asta.

Se uită atent la ea.

- Ai fost forțată?

- Nimeni nu putea să mă forțeze să fac asta.

- Atunci de ce?

Ea se așeză pe marginea patului.

- A fost singura cale la care m-am putut gândi.

- Cum adică? Singura cale pentru ce?

Ea nu răspunse imediat, și atunci el lăsă jos hârtiile și veni spre ea.

- Kit! De ce ai vândut Risen Glory?

Ea se uita în jos la mâini, prea amortită ca să vorbească.

El își trecu degetele prin păr și părea să vorbească atât cu sine însuși, cât și cu ea:

- Nu pot să cred că ai vândut plantația aia. Risen Glory însemna totul pentru tine. Ba încă, pentru zece dolari un pogon! Asta este doar o mică parte din cât valorează!

- Am vrut să scap de ea repede, și am găsit cumpărătorul potrivit. Am pus banii în contul tău din Charleston.

Cain rămase uimit.

- În contul meu? A fost plantația ta. Banii tăi au reșus Risen Glory din nou pe picioare.

El nu mai spuse nimic. Tăcerea se întinse între ei până când Kit crezu că va țipa dacă nu o întrerupea cineva.

- Ți-ar plăcea de cel care a cumpărat-o, spuse Kit în cele din urmă.

- De ce, Kit? Spune-mi de ce!

Era o închipuire sau chiar putea să sesizeze o ușoară căldură în vocea lui? Se gândi la Ruby lipită de el. Câte alte femei trecuseră pe acolo de când o părăsise? Destul cu visurile ei. Ar părea doar o proastă dacă i-ar explica, dar mândria ei nu mai conta. Nu vor mai fi minciuni din partea ei, rostite sau nerostite, ci numai adevărul.

Își înalță capul, luptându-se cu nodul care i se forma în gât. Cain stătea în umbrele camerei. Se bucura că nu trebuie să-i vadă fața în timp ce îi explica:

- Când m-ai părăsit, spuse ea încet, am crezut că viața mea s-a terminat. Am simțit atâta furie, mai întâi față de tine, iar apoi față de mine. Doar după ce-ai plecat mi-am dat seama cât de mult te iubeam. Te iubeam de mult,

dar nu aş fi recunoscut, aşa că am ascuns-o sub alte sentimente. Am vrut să vin la tine imediat, dar nu era... nu puteam... nu era cu putinţă. În plus, am acţionat impulsiv de prea multe ori, şi aveam nevoie să fiu sigură de ceea ce făceam. Şi am vrut să mă asigur că, atunci când te voi găsi, atunci când îţi voi spune că te iubesc, mă vei putea crede.

- Aşa că te-ai hotărât să vinzi Risen Glory. Vocea lui era groasă.

Ochii lui Kit se umplură de lacrimi.

- Trebuia să fie dovada dragostei mele. Voiam să ţi-o flutur pe sub nas ca un steag. Uite ce-am făcut pentru tine! Dar când am vândut-o în cele din urmă, am descoperit că Risen Glory era doar o bucată de teren. Nu era un bărbat care putea să te țină în braţe şi să-ţi vorbească, şi alături de care să-ţi trăieşti viaţa. Vocea ei se frânse, şi se ridică în picioare ca să încerce să-şi ascundă slăbiciunea. Apoi am făcut ceva foarte prostesc. Când îţi planifici lucrurile în cap, uneori funcţionează mai bine decât în viaţa reală.

- Ce?

- I-am dat Sophroniei fondul meu.

Se auzi o exclamaţie uşoară, uluită din umbrele camerei, dar ea abia o auzi. Cuvintele ei veneau în explozii scurte, întretăiate.

- Am vrut să scap de tot ce aveam, pentru ca tu să te simţi responsabil pentru mine. Era poliţa mea de asigurare, în cazul în care îmi spuneai că nu mă vrei. Puteam să mă uit la tine şi să spun: „Fie că mă vrei, fie că nu mă vrei, trebuie să mă iei, pentru că nu am unde să merg“. Dar nu sunt atât de neajutorată. N-aş sta niciodată cu tine doar pentru că tu te-ai simţi responsabil pentru mine. Asta ar fi mai rău decât să fim despărţiţi.

- Şi a fost atât de groaznic să fii despărţită de mine?

Kit îşi înalţă capul la tandreţea inconfundabilă din glasul lui.

El ieși din umbre, și anii parcă dispăruseră de pe fața lui. Ochii gri pe care îi crezuse întotdeauna reci se umplură de sentimente.

- Da, șopti ea.

Apoi el veni alături de ea, o prinse în brațe și o strânse tare la piept.

- Draga mea, dulcea mea Kit, gemu el, cu fața îngropată în părul ei. Dumnezeuule mare, cât de dor mi-a fost de tine! Cât de mult te-am dorit! Tot ce-am visat de când am plecat era doar să fiu cu tine.

Era din nou în brațele lui. Încercă să inspire adânc, dar respirația se transformă într-un hohot de plâns, când îi simți mirosul bine-cunoscut. Să-i simtă trupul lipit de al ei după atâtea luni era aproape mai mult decât putea suporta. El era cealaltă jumătate a ei, acea parte de care îi fusese atât de dor. Iar ea era jumătatea lui.

- Vreau să te sărut acum și să fac dragoste cu tine mai mult decât mi-am dorit vreodată ceva, spuse el.

- Atunci de ce nu faci asta?

El se uită la fața ei, cu mirare.

- Mi-ai da voie să fac dragoste cu tine, după ce m-ai găsit cu o altă femeie?

Simți durerea ca pe o lovitură de cuțit ascuțit, dar Kit o alungă.

- Cred că sunt parțial responsabilă de asta. Dar ar fi bine să nu se mai întâmple!

- Nu se va mai întâmpla! Zâmbetul lui era blând și tandru. Iubești la fel cum faci orice altceva, nu-i așa? Fără condiții. Ți-a luat mult mai puțin timp decât mi-a luat mie ca să-ți dai seama cum să faci asta. Se dădu un pas înapoi. Îți dau drumul din brațe acum. Nu va fi ușor, dar trebuie să-ți spun unele lucruri, și nu pot să gândesc bine când te țin așa.

O eliberă din strânsoare și se dădu în spate doar cât să poată să n-o atingă.

- Știam cu mult înainte să plec că te iubesc, dar nu am fost la fel de deștept ca tine. Am pus tot felul de condiții. N-am avut curajul să vin la tine și să-ți spun

ce simt, să pun totul pe tapet așa cum ai făcut tu acum. În schimb, am fugit. Așa cum am făcut toată viața când am simțit că cineva sau ceva se apropie prea mult de mine. Ei bine, am obosit să fug, Kit. N-am nimic cu care să-ți dovedesc asta. Eu n-am un steag pe care să-ți flutur pe sub nas. Dar te iubesc și voiam să mă întorc și să lupt pentru tine. Deja mă hotărâsem. De fapt, tocmai mă pregăteam să-i spun lui Ruby că plec, atunci când ai dat buzna pe ușă.

În ciuda inconfundabilului mesaj de dragoste pe care-l auzea, Kit nu se putu abține să nu tresară când auzi numele proprietarei localului.

- Scoate-ți focul ăla din privire, Kit. Am să-ți povestesc despre Ruby.

Dar Kit nu voia să audă. Clătină din cap și încercă să lupte cu ideea că ceea ce făcuse el, când erau despărțiti, era o trădare.

- Vreau să mă ascuți, insistă el. Fără secrete, chiar dacă de data asta nu este ușor pentru mine. Inspiră adânc. Eu... n-am fost cel mai mare amant din lume de când te-am părăsit. Eu n-am... N-am fost nici un fel de amant. Pentru mult timp, am stat departe de femei, deci nu m-am gândit prea mult la asta. Apoi am ajuns să lucrez la Yellow Rose, iar Ruby era foarte hotărâtă, dar ceea ce-ai văzut astăzi a fost unilateral. N-am atins-o niciodată.

Kit simți că pluteste.

Cain își băgă mâna în buzunar și se întoarse ușor de la ea, revenindu-i un pic din fosta tensiune.

- Cred că pentru tine Ruby nu arată cine știe ce, dar e puțin diferit pentru un bărbat. A trecut mult pentru mine, iar ea m-a ajutat mult - mereu venea în camera mea îmbrăcată cum ai văzut-o astăzi și îmi spunea ce vrea. Dar eu nu simțeam nimic pentru ea!

Tăcu și se uită la ea parcă așteptând ceva. Kit începu să devină confuză. Semăna cu un bărbat care-și mărturisea infidelitatea, nu cu unul care-și mărturisea fidelitatea. Mai era și altceva?

Confuzia ei probabil că i se citea pe chip, pentru că Cain spuse mai tăios:

- Nu înțelegi, Kit? Ea mi s-a oferit în toate felurile, iar eu nu am vrut-o!

De data asta, Kit înțelese, și fericirea izbucni înlauntrul ei, ca și cum toată lumea ar fi fost creată din nou.

- Îți faci griji pentru virilitatea ta? Oh, dragul meu!

Izbucnind în răs, se aruncă în brațele lui. Trăgându-i capul în jos, își lipi gura de a lui. Kit vorbea, râdea și îl săruta, toate în același timp.

- Oh, dragul meu, dragul meu scump... dragul meu mare și prostut. Cât de mult te iubesc!

Se auzi un sunet aspru, din gâtul lui, și apoi Cain o prinse în îmbrățișarea lui. Gura lui reveni la viață de dorință. Sărutul lor era adânc și dulce, plin de dragostea care se exprimase în sfârșit, plin de durerea împărtășită în cele din urmă.

Dar fuseseră despărțiți prea mult timp, iar trupurile lor nu erau mulțumite doar cu sărutări. Cain, care cu doar câteva momente înainte se îndoise de bărbăția lui, se trezi acum că suferă de dorință. Kit simți, tânjea și ea și, în ultima clipă înainte să-și piardă cu totul rațiunea, își aminti că nu îi spusese totul.

Cu ultimul dram de voință, se trase înapoi și șopti:

- N-am venit singură.

Ochii lui erau strălucitori de pasiune, și trecu o clipă până să înțeleagă.

- Nu?

- Nu. Eu... am venit cu domnișoara Dolly.

- Cu domnișoara Dolly! Cain răsese, un huruit de bucurie, care începea de la ghetete și ajungea tot mai mare, pe măsură ce urca. Ai adus-o pe domnișoara Dolly în Texas?

- A trebuit să o aduc. Nu m-a lăsat să plec fără ea. Și chiar tu ai spus că acum ne-am pricopsit cu ea. Face parte din familie. În plus, am nevoie de ea.

- Oh, draga mea... Doamne, cât te iubesc!

Se întinse din nou după ea, dar ea făcu un pas înapoi rapid.

- Vreau să vii cu mine la hotel.
- Acum?
- Da. Am ceva să-ți arăt.
- Trebuie să văd imediat?
- Oh, da! Cu siguranță imediat.

Cain îi arăta unele dintre punctele de interes din San Carlos, în timp ce mergeau pe trotuarul din lemn inegal. O ținea strâns de mână cu care Kit îl ținea de braț, dar, în curând, din răspunsurile ei distrase înțelese clar că se gândea în altă parte. Mulțumit cel puțin să o aibă alături de el, tăcu.

Domnișoara Dolly o aștepta pe Kit în camera pe care o luaseră împreună. Chicoti ca o școlăriță când Cain o ridică și o îmbrățișă. Apoi, cu o privire rapidă și îngrijorată spre Kit, plecă la magazinul de peste drum să facă niște cumpărături pentru băieții dragi în uniforme gri.

Când ușa se închise în spatele ei, Kit se întoarse spre Cain. Arăta palidă și nervoasă.

- Ce s-a întâmplat? întrebă el.
- Am... un fel de cadou pentru tine.
- Un cadou? Dar eu n-am nimic pentru tine.
- Nu este, spuse ea ezitant, nu este felul ăla de cadou.

Uimit, el o privi strecurându-se pe o a doua ușă, care ducea la o cameră alăturată. Când reveni, ținea un pachet mic, alb în brațe.

Se apropie încet de el, cu ochii atât de iubitori că aproape că-i frânse sufletul. Iar pachetul se mișcă.

- Ai o fiică, spuse ea încet. O cheamă Elizabeth, dar eu îi spun Beth. Beth Cain.

Se uită în jos la o fetișoară de fetiță. Totul la ea era delicat și perfect format. Avea un puf luminos de păr blond, sprâncene întunecate și un năsuc minuscul. Cain simți ceva nou înlăuntrul său. Putuse el să ajute la crearea acestei perfecțiuni? Și apoi micuța căscă și deschise ochișorii, iar Cain își pierdu inima în doi ochi luminoși, violet.

Kit văzu ce se întâmplă între ei imediat și simți că nimic din viața ei nu ar putea fi vreodată mai dulce decât acest unic moment. Dădu la o parte păturica pentru ca el să o poată vedea mai bine. Apoi îi întinse copilul lor să-l țină.

Cain se uită la ea nesigur.

- Haide! îi zâmbi ea tandru. Ia-o!

El luă copilul la pieptul său, și mâinile lui mari aproape că îi cuprindeau cu totul corpul mic. Beth se zvârcoli o dată și apoi se întoarse să se uite la persoana nouă și ciudată care o ținea în brațe.

- Bună, draga mea, spuse el blând.

Cain și Kit petrecură restul după-amiezii jucându-se cu fiica lor. Kit o dezbracă, pentru ca tatăl ei să poată să-i numere degetele de la mâini și de la picioare. Beth făcea toate trucurile ei ca un campion: zâmbea la zgomotele amuzante care erau îndreptate spre ea, apuca degetele mari întinse de ei și scotea sunete fericite atunci când tatăl ei sufla pe burtica ei.

Domnișoara Dolly îi urmărea și, când văzu că totul era bine, disparu în cealaltă cameră și se întinse să-și facă somnul de după-amiază. Viața era ciudată, dar și interesantă, se gândea ea, adormind. Acum, o avea pe dulcea Elizabeth la care să se gândească. Era cu siguranță o responsabilitate. La urma urmei, nu prea putea să conteze pe Katharine Louise să se asigure că acest copil învață tot ceea ce trebuie să știe pentru a deveni o mare doamnă. Erau atât de multe de făcut! Ametea doar când se gândea la asta. Era o tragedie, desigur, ceea ce se întâmplase la Appomattox, dar probabil că era mai bine așa. Era mult prea ocupată acum ca să se mai dedice efortului de război...

În cealaltă cameră, Beth începu în cele din urmă să se agite. Când deschise gura și își îndreptă un urlet hotărât spre mama ei, Cain o privi alarmat.

- Ce s-a întâmplat cu ea?

- Îi e foame. Am uitat să o hrănesc.

O luă pe Beth din pat, unde se jucau cu ea, și mergea cu ea în brațe la un scaun de lângă fereastră. Când Kit se așeză, Beth întoarse capul și începu să caute prin materialul care acoperea sânul mamei. Pentru că nu se întâmpla nimic încă, deveni tot mai agitată.

Kit se uită spre ea, înțelegându-i nevoia, dar dintr-o dată se simți timidă să facă acest act foarte intim în fața sotului ei.

Cain stătea întins pe pat, privindu-le pe amândouă. Văzu nevoia fiicei sale și simți timiditatea lui Kit. Încet se ridică și veni spre ele. Se aplecă și atinse obrazul lui Kit. Apoi își coborî mâna spre funda gri de la gâtul ei. Ușor, o desfăcu și dădu la iveală nasturii roz cu perla de dedesubt. Îi descheie și desfăcu rochia.

Panglica albastră a cămașutei ei cedă la o singură atingere. Văzu lacrimile sentimentale de pe obrajii lui Kit și se aplecă să le adune cu buzele. Apoi, desfăcu cămașuta pentru ca fiica lui să fie hranită.

Beth apucă înfometată sânul cu gurița. Cain răsă și sărută pliurile dolofane de pe gâtul fetitei. Apoi întoarse capul și atinse cu buzele sânul dulce, plin, care o hrănea. În timp ce degetele lui Kit se plimbau prin părul lui, știu că are în sfârșit o casă și nimic nu l-ar putea face vreodată să o părăsească.

Mai erau promisiuni pe care trebuiau să le pecetluiască în privat. În acea seară, după ce Beth a fost bine înfășată în pat, unde domnișoara Dolly putea să o vegheze, ei călăreau spre un canion la nord de oraș.

În timp ce călăreau, vorbeau despre lunile pierdute, la început doar despre evenimente, și apoi despre sentimente. Vorbeau liniștiți, uneori în jumătăți de propoziții, și adesea își duceau unul altuia gândurile la capăt. Cain îi vorbi despre vina de a o fi părăsit, coplesitoare acum, când știa că ea era însărcinată la momentul acela. Kit îi vorbea despre felul în care se folosise de Risen Glory ca de ceva care îi despărțise. Schimbul de vină ar fi trebuit să fie greu, dar nu era. La fel cum nu era nici iertarea pe care și-o ofereau unul altuia.

La început timid, apoi cu mai mult entuziasm, Cain îi povesti despre o bucată de teren pe care o văzuse la est, lângă Dallas.

- Ce-ai zice dacă am construi altă filatură? Bumbacul va avea o recoltă mare în Texas, mai mare decât în oricare alt stat din Sud. Și Dallas pare să fie un loc bun pentru a întemeia o familie. Se uită la ea. Sau poate vrei să ne întoarcem în Carolina de Sud și să construim acolo o altă fabrică. Și asta e bine pentru mine.

Kit zâmbi.

- Îmi place în Texas. Pare locul potrivit pentru noi. Un pământ nou și o nouă viață.

O vreme merseră călare unul lângă celălalt mulțumiți. În cele din urmă, Cain spuse:

- Nu mi-ai spus despre cel care a cumpărat Risen Glory. Cu zece dolari pogonul. Tot nu pot să cred că ai lăsat la pretul asta!

- E un om deosebit. Îl privi glumeată. S-ar putea să-ți minte. Se numește Magnus Owen.

Cain dădu capul pe spate și izbucni în râs.

- Magnus deține Risen Glory, iar Sophronia are fondul tău.

- Așa mi s-a părut corect.

- Foarte bine.

Umbrele profunde, răcoroase ale serii cădeau asupra lor, în timp ce intrau în canionul mic, pustiu. Cain legă caii de o salcie neagră, scoase o pătură din spatele șei și luă mâna lui Kit. O conduse la marginea unui pârâu leneș care șerpuia prin canion. Luna ieșise deja, un glob plin, strălucitor, care în curând avea să-i scalde în lumina ei argintie.

Se uită în jos la ea. Ea purta o pălărie cu boruri plate, una dintre cămașile lui de flanel și o pereche de pantaloni bărbătești, cafenii.

- Nu arăți cu mult diferită decât atunci când te-am tras jos de pe zidul grădinii mele. Doar că acum nimeni nu te-ar mai putea lua drept băiat.

Privirea lui se mută la sânii ei, vizibili chiar sub cămașa prea mare, iar ea îl încântă îmbujorându-se.

El întinse pătura și scoase mai întâi pălăria ei, apoi pe a lui. Le aruncă pe amândouă pe mușchiul proaspăt.

Îi atinse cerceșii de argint din urechi și apoi părul, strâns într-un coc gros la ceafă.

- Vreau să-ți desfăc părul.

Buzele ei se curbară dându-i permisiunea blând.

Îi scoase agrafele, una câte una, și le așeză cu atenție în pălărie. Atunci când norul strălucitor al părului ei fu desfăcut în cele din urmă, el îl apucă cu mâinile și îl duse ușor la buze.

- Dumnezeule, ce dor mi-a fost de tine!

Ea își puse brațele în jurul gâtului lui și ridică privirea.

- Nu va fi o căsătorie de basm, așa e, dragul meu?

El zâmbi încet.

- Nu văd cum ar putea să fie. Suntem amândoi iuți la mânie și încăpățânați. Ne vom certa.

- Te deranjează foarte mult?

- Nici nu aș vrea să fie altfel.

Ea își lipi obrazul pe pieptul lui.

- Printii din basme mi s-au părut mereu plictisitori.

- Trandafirul meu sălbatic din adâncul pădurii! Între noi, lucrurile nu vor fi niciodată plictisitoare.

- Ce-ai spus?

- Nimic. Îi pecetlui întrebarea cu buzele. Absolut nimic.

Sărutul care începu blând crescând până când îi încinse pe amândoi. Cain își înfipse degetele prin părul ei și îi luă capul între mâini.

- Dezbracă-te pentru mine, iubito, gemu el încet. Am visat asta așa de mult timp!

Kit știi imediat cum va face asta, astfel încât să îi ofere cea mai mare plăcere. Zâbind, își scoase ghețele și ciorapii, apoi își dădu jos pantalonii bărbătești. El gemu când văzu cămașa lungă care îi trecea de șolduri. Ea băgă mâna dedesubt, își scoase pantalonășii albi și îi lăsă lângă ea.

- Nu am nimic pe sub această cămașă. Cred că mi-am uitat cămașuta. Înadins.

Cain abia se putea abține să nu sară și să o aibă.

- Ești o diavoliță, doamnă Cain.

Mâna ei se îndreptă spre nasturele de sus al cămășii de pe ea.

- Ești pe cale să afli cam cât de diavoliță sunt, domnule Cain.

Niciodată nasturii nu au fost deschiși mai încet. De parcă fiecare nasture nu putea fi desfăcut decât pe în-delete, cu cele mai lente mișcări. Chiar și atunci când cămașa fu în cele din urmă deschisă, materialul greu o ținea încă împreunată în față.

- Număr până la zece, spuse el răgușit.

- Numără cât poțtești, yankeule. N-o să te ajute cu nimic.

Cu un zâmbet diavolesc, își scoase cămașa încet, centimetru cu centimetru, până când în cele din urmă rămase goală în fața lui.

- Nu-mi aminteam bine, murmură el. Cât de frumoasă ești. Vino, iubirea mea!

Se apropie rapid de el pe pământul rece. Doar atunci când ajunse la el se întrebă dacă mai putea oare să-l satisfacă. Dar dacă faptul că avea un copil o schimbase în vreun fel?

Cain o luă de mână și o trase alături de el. Îi prinse blând sâni cu mâinile.

- Trupul tău este diferit.

Ea dădu din cap.

- Sunt un pic speriată.

- Da, iubire? Îi ridică bărbia și îi sărută ușor buzele.

Mai degrabă aș muri decât să te rănesc.

Buzele lui erau moi.

- Nu de asta. Mă tem... că nu te mai pot satisface.

- Poate că eu nu te mai pot satisface, șopti el încet.

- Ce prostie, murmură ea.

- Ce prostie, șopti și el.

Zâmbiră și se sărutară până când bariera hainelor lui deveni de nesuportat pentru ei. Împreună le dădură jos, până când nu mai rămase nimic între ei și sărutarile lor se întetiră, apoi se întinseră pe pătură.

Un nor mic trecu peste lună, aruncând umbre mișcătoare pe pereții vechi ai canionului, dar iubiții nu observară. Nori și luni și canioane, un copil cu fața ca o inimioară, o bătrână care mirosea a mentă - toate acestea încetară să existe.

Pentru moment, lumea lor era mică și era alcătuită doar dintr-un bărbat și o femeie, uniți în cele din urmă pentru totdeauna.